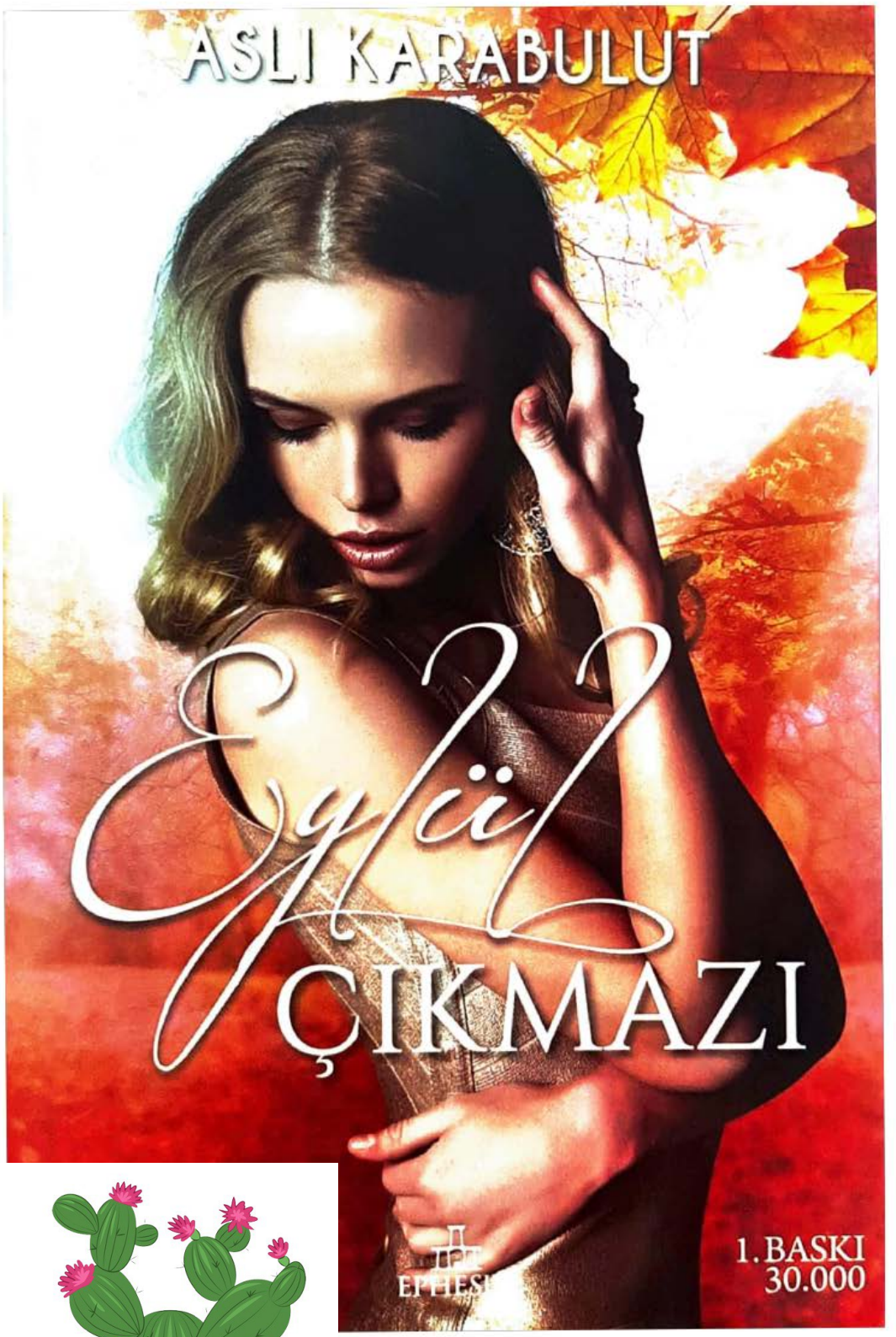

KAKTUSUN

KAKTUSUN
TELEGRAM

Eylül Çıkmazı

ASLI KARABULUT

EPHESUS

EYLÜL ÇIKMAZI

Yazarı: Aslı Karabulut

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner
İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın
Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Basım yılı: 2016

ISBN: 978-605-9232-55-5

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2016, Aslı Karabulut
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4
Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Eylül Çıkmazı

ASLI KARABULUT

EPHESUS

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fırından çıkardığı elmalı ve tarçınlı kurabiyelerin kokusu etrafa yayılırken, memnun bir iç çekişle elindeki kare tepsiyi tezgâha bıraktı. Bu hayatta yapmaktan en çok hoşlandığı, hatta zevk aldığı şey buydu işte. Kapağı cam olan kek fanusunun içine yerleştirmeye başladı hepsini özenle. Bir yandan da dudaklarında duyulması zor bir melodi hayat bulmuştu.

Kahve makinesine su ekleyip düğmesine bastı. Şimdi bu mis kokulu kurabiyelerin yanında sert bir kahve şahane giderdi. Dağınık toplanmış sarı saçlarından isyan eden birkaç teli kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra, kapının üstündeki renkli kelebek figürlerinden oluşmuş çanın sesiyle başını o tarafa çevirdi.

"Sevmiyorum soğuk havaları."

Eylül, arkadaşının yine şikâyet ederek içeriye girmesine gülmeden edemedi. Şık beresini çıkarıp sırtına yayılan koyu renk saçlarını eliyle havalandırdıktan sonra, montu ve çantasıyla birlikte askılığa astı.

"Senin yüzünden kilo alıyorum, Eylül. Bak şu göbeğime!" Jülide geldiği andan beri asılmış suratıyla oradan oraya hareket ediyordu.

Eylül en sonunda dayanamayıp arkadaşının bu haline sesli bir şekilde güldü. "Yeme o zaman sen de."

Genç kız gözlerini hayretle açarken, sanki karşısında bir uzaylı görmüş gibi bakıyordu Eylül'e.

"Sen de bu kadar harika yapma şu lanet şeyleri!"

"Lanet mi? Aaa! Çok ayıp, şekerim! Mideye indirirken böyle söylemiyorsun ama."

"Ya Eylül, çok ciddiyim. Bence sen bir süreliğine inzivaya çekil, ben de birazcık kilo vereyim. Ne dersin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül gülümseyerek, nihayet hazır olan kahvesini Jülide'nin oturduğu masaya bıraktı. Onu sinir edeceğini bile bile gözlerinin içine baktı.

"Yanına az önce fırından sıcak sıcak çıkardığım kurabiyelerden de vereyim mi?"

Jülide masada duran, içinde kaktüsün olduğu saksıyı kaptığı gibi Eylül'e doğru hamle yapacakken, Eylül kahkaha atarak tezgâhın arka tarafına koştu. Kafasını iki yana sallayıp gülümseyen Jülide, elindeki kaktüsü yerine koydu.

Eylül hızlı bir şekilde bir kahve daha hazırlayıp arkadaşının masasına oturdu. "Bugün kaçta gelirsin?"

"Üç dersim var. Of! Bazen kan görmeye dayanamadığımı hissediyorum."

Eylül onun çocuksu halini seviyordu. Kendini Jülide'nin yanında çocuk gibi hissetmekten de keyif alıyordu.

"Ailemizin doktoru olmana şöyle iki sene falan kaldı."

"Ne fark eder? Bundan sonra bütün hayatım kan görmek ve kesip biçmekle geçecek. Ama seviyorum işte. Hayat kurtarmak muazzam bir duygu."

Eylül ona bakarken gözleri hafifçe doldu. Gıda mühendisliği ikinci sınıfa geçtiği yıl, Jülide aynı üniversitenin tıp fakültesine yeni girmişti. Okulun düzenlediği bir festivalde tanışmışlardı. Daha o gün çok iyi anlaşmışlar ve kendilerini birbirlerine yakın hissetmişlerdi. Jülide ev arkadaşından memnun değildi ve bir süre sonra aynı evde yaşamaya karar vermişlerdi.

Eylül daha lisedeyken, bir trafik kazasında babasını kaybetmiş, annesiyle zor zamanlar geçirmişlerdi. Ancak annesi birkaç sene sonra başka bir adamla evlenerek Antalya'ya yerleşmişti. Eylül'ün, annesi konusunda içi rahattı. Çünkü evlendiği adam gayet düzgün, kibar ve şefkatli biriydi. Annesine değer vermesinin yanı sıra, ona da maddi ve manevi destek olmuştu. Hâlâ düzenli olarak desteğini sağlıyordu. Eylül onu babasının yerine koyamasa da bir abi gibi severdi. Ve son iki senedir sahibi olduğu, işlettiği butik pastanesi onun tüm hayatıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ay! Yine ne dedim de ağlamaya hazırlandın acaba?"

Eylül düşünceleri arasında kendini öylesine kaybetmişti ki, söylenen sözden ziyade arkadaşının sesine tepki verdi. Gözlerini kırpıştırıp gülümsedi.

"Kaç sene olmuş seninle tanışalı... Zaman çabuk geçiyor."

"Benim duygusal ve sarışın kelebeğim... Hadi ben gideyim, sen de harikalar yaratmaya devam et." Jülide yerinden kalkarken üçüncü kurabiyeyi ağzına attı ve ağzı dolu şekilde homurdanmaya başladı. "Spora başlamam lazım ya!"

Eylül bir kahkaha atıp arkadaşına sarıldıktan sonra, gülen gözlerle onun kapıdan çıkışını izledi. Masadaki kahve fincanını ve boş tabağı alıp makineye yerleştirdi. Bir yandan raflardaki pasta, kek ve kurabiyelerin daha orantılı durması için yerlerini ayarlıyor, bir yandan da Jülide gelmeden önce mırıldandığı şarkıya devam ediyordu.

Gün boyu siparişler ve müşterilerle ilgilenmekten yorgun düştü. Akşam birkaç arkadaşıyla yemeğe çıkacaktı. Restoran pek iyi bilmediği bir yerde olsa da, yolda arkadaşlarını arayıp daha detaylı bilgi alabileceğini düşünüyordu.

İşlerini bitirip saatine baktı. Akşam olmuştu. Artık pastaneyi kapatıp bir an önce hazırlanması gerekiyordu

"Bu toplantıya Menderes Bey katılacak. Ona göre asistanıyla konuş, düzenlemeyi yapsın."

"Peki, Poyraz Bey."

"Başka bir şey var mı?"

"Bugün için yok."

"Ben de birazdan çıkarım."

Poyraz Soygüder, asistanı çıktıktan sonra koltuğunda geriye yaslandı. Bu kadar işin altından kalkmak hiç kolay değildi. Menderes Vardar ile geçmişe dayanan dostlukları hâlâ devam ederken, yine senelerdir süren ortaklık sebebiyle hiç ayrılmamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Değerli taşlarla ilgilenmenin yanı sıra, üretim ve satış işiyle de uğraşıyorlardı.

Milyar dolarlık bir servete sahip olmak bazen Poyraz'ı boğuyordu. Bütün bu işleri bırakmak ve kaygısızca yaşamak istiyordu. Yaptıkları iş nedeniyle düşmanları fazla olduğu için, hem evleri hem de şirketleri ciddi bir şekilde korunuyordu. Bu kadar tehlikenin içinde belki de hiçbirinin hayatında özel bir kadının olmaması gayet doğal karşılanmalıydı.

Menderes ve kendisi neyse de, Uras için zaman zaman endişeleniyordu. Uras yaş olarak ikisinden de küçüktü. Her ne kadar kendini fiziksel anlamda çok iyi koruyor olsa da, bu durum, onun için olan endişelerini azaltmıyordu.

Yerinden kalkıp, Boğaz'ı gören odasının boydan boya cam olan kısmına yürüdü. Saatin bir hayli ilerlemiş olduğunu görünce, ceketini alıp odasından çıktı. Menderes'in toplantıda olduğunu ve oradan eve geçeceğini öğrendikten sonra, yakın adamlarıyla birlikte büyük ve her açıdan korumalı olan siyah minibüse bindi.

Bu akşam için meyhane havası koklamak istiyordu. Yanında şoförün dışında Harun ve Kurtuluş da vardı. İkisi de senelerdir patronlarının yanında olmaktan gurur duyuyordu. Menderes Vardar ve Poyraz Soygüder, onlara patrondan ziyade birer abi gibi davranırlardı.

Minibüs meyhaneye yanaştığında, önce Harun ve Kurtuluş indi. Etrafı kolaçan ettikten sonra, Poyraz'ın yanında yerlerini alarak meyhaneden içeriye girdiler.

Masaya meze tabaklarını bırakan meyhanenin sahibi Yekta Bey, gelenleri görünce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdü. Önce Poyraz'ın, sonra da diğerlerinin elini sıktıktan sonra, onları her zamanki masaya yönlendirdi.

Yekta Bey altmışlarında, bembeyaz saçlı, orta boylu ve her daim güler yüzlü bir adamdı. Poyraz'ı ve Menderes'i sevdiği gibi, diğer adamları da severdi.

"Nasılsın, Yekta Abi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her zamanki gibi neşeliyim, oğlum. Siz gelince burası daha da şenleniyor."

Poyraz, yaşlı adamın omzuna dostça vurduktan sonra yerine geçip oturdu. Bir dakika geçmeden mezelerle donatılan masa ortamı şenlendirmişti.

"Bize balık ne öneriyorsun?"

"Lüfer, çinekop, kalkan... İsterseniz hepsinden getireyim?"

"Hadi getir, hepsinden tadalım o zaman."

Yaşlı adam yanlarından ayrıldıktan sonra, Harun'un doldurmuş olduğu kadehi alıp dudaklarına götürdü. Bir yandan rakının lezzeti, bir yandan fonda duyulan İncesaz'ın güzel sesi genç adamı gevşetmişti.

Sarı saçları ve mavi gözleriyle birçok kadının canını yakan bir adamdı Poyraz Soygüder. Bir erkek olarak ihtiyaçlarını karşılamasının yanında, asla bir kadına söz verdiği olmamıştı. Zaten onun için sevmek, ancak bir lüks olabilirdi. Ellerinden geldiğince yanlış ve tehlikeli insanlardan uzak dursalar da, onlar bir şekilde kendilerine bulaşıyorlardı ve bu da dünyalarının etrafında tehlikeye yol açıyordu. Böyle bir hayat yaşarken, birini sevebilme ihtimali kulağa hoş gelmiyordu. Sevmek, zayıflığa yol açardı. Sevdiğini korumaya çalışırken daha fazla hata yapmak ve her şeye rağmen sevdiğin insanı kaybetmek demekti.

Poyraz bu düşünceyle geçmişe gitmeden edemedi. Zamanında derin bir aşkla bağlı olmasa da, sevdiğini düşündüğü bir kadın vardı. Onunla her konuda iyi anlaşır ve kendini mutlu hissederdi. Bu büyük işlere girdikleri dönemin başında kendisine hazırlanan tuzağa, kasıtlı olarak hayatındaki kadın yakalanmıştı ne yazık ki. Bunun sorumlusunu bulup cezasını kendi elleriyle vermişti. İsyanı, öfkesi ve çaresizliği sadece kaybettiği sevgisine değildi. Korumakla yükümlü olduğu bir kadını koruyamamış olmanın utancını ve yenilgisini yaşıyordu içinde. O günden sonra da ihtiyaçları için yakınlaştığı kadınlar hariç, hiçbir kadını hayatına almamıştı.

"Daldın yine."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz, başını masadaki kadehten kaldırıp Harun'a baktı. Harun, kanı deli akan, her zaman güvenebileceği, sırtını yaslayabileceği biriydi.

"Meyhaneye geldik. Dalmayıp da ne yapayım?"

Harun, hem patronu hem de arkadaşı olan adamın hafif alaycı sesine gülmeden edemedi. O sırada gelen balıklarla keyifler de katlanmış oldu. Hepsi birbirinden lezzetli olduğu için yaşlı adama övgüler yağdırmışlardı.

Gece ilerlemiş, balıklar yenmiş, rakılar içilmiş, ayrılma vakti gelmişti. Poyraz yaşlı adamla vedalaştıktan sonra kapıdan çıkarken, diğerleri de arkasındaydı. Minibüse binecekken duyulan birkaç el ateşin ardından silahlarına sarılan Harun ve Kurtuluş, bir yandan pozisyon alırken, bir yandan da patronlarını korumaya çalışıyorlardı.

Hızlı bir şekilde araca bindiklerinde gaza basan şoför, hepsini hedef alanından çıkarmak için büyük uğraş verdi. Harun arkayı kontrol edip de peşlerindeki Mercedes'i gördüğünde, camdan uzanıp birkaç el ateş etti. Atışların bir tanesinin aracın lastiğine gelmesi, onlar için büyük avantaj oldu.

Harun içeri geçip de Poyraz'a döndüğünde, omzundan akan kanları fark edince panikledi.

"Hastaneye gitmemiz lazım."

Poyraz dişlerini sıkarken, alnındaki ve boynundaki damarlar belirginleşmişti. Kurşunlardan biri sıyırmıştı ama diğeri içerideydi. Derinde olmadığı belli olsa da, kanaması hızlıydı.

"Eve gidiyoruz."

"Poyraz..."

"Murat'ı ara, hemen eve gelsin."

Harun telefonu alıp doktorun ismine dokunurken, Kurtuluş da kravatını çıkarıp Poyraz'ın koluna bağladı. Poyraz aldığı alkolün de etkisiyle uyuşmuş hissediyordu ve göz kapakları fazla dayanamayacak gibiydi.

"Poyraz vuruldu! Acilen eve gelmelisin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hattın diğer ucunda gerilen adam, oturduğu yerden kalkıp rahat konuşabileceği bir yere geçti. Murat, başarılı bir cerrahtı ve Menderes Vardar'ın çok yakın dostuydu.

"Viyana'dayım şu an. Nasıl vuruldu?"

Harun açıkça küfrederken olanları anlattı. Murat'ın talimatlarıyla bir şeyler yapmaya çalışsalar da, yeterli olmadıklarını biliyordu.

Beklemediği bir anda, aracın ani fren yapmasıyla öne doğru savruldu.

"Lanet olsun! Niye durdun?"

Şoför arkasına dönüp cevap verdi. "Önümde araç var."

Harun sinirli bir şekilde araçtan indiğinde, önündeki Mini Copper'ın şoför koltuğunda oturan kadını gördü. Hızlı adımlarla ona yaklaşıp, el kol hareketleriyle geri çıkmasını söylüyordu. Ama kadının şaşkın bakışları, ona yardımcı olamayacağını belli eder gibiydi.

Eylül, arkadaşlarıyla keyifli bir yemeğin ardından eve dönmek için arabasıyla yönünü bulmaya çalışırken kaybolduğunu hissetti. Bilmediği yerler, bilmediği sokaklar arasında dolanıyordu. Tek yön olan sokağa girdiğinde, aslında ters yöne girdiğini fark etmemişti bile.

Sokağın ortasına geldiğinde, önüne çıkan büyük araç nedeniyle durmak zorunda kalmıştı. Kendisine sabırsızca korna çalınırken, bir an ne yapacağını bilemedi. Karşısındaki aracın farları gözünü almıştı. Araçtan inen bir adamın hızlı adımlarla ona doğru gelmekte olduğunu ve bir şeyler söylediğini fark edince, içgüdüsel bir şekilde elleriyle direksiyonu kavradı. Yaklaşan adam pek tekin görünmüyordu ve Eylül'ün kalp atışları da bu görüntüyle hızlanmaya başlamıştı.

Harun sabırsızca arabayı çekmesini söylese de, kadın hareket etmiyordu. Bekleyecek zamanı yoktu. Aracın kapısını açıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadını dışarı çıkarırken, yaptığı kaba hareketin özrünü dilemeyi aklından bile geçirmedi.

Eylül, şaşkınlığını atıp kaşlarını çattı ve bileğini tutan adama sesini yükseltti.

"Ne yapıyorsunuz? Bırakın kolumu!"

"Eğer söylediğim anda arabanı çekseydin, bunu yapmak zorunda kalmayacaktım."

Adam nezaketsiz davranışları ve sözlerinin ardından arabasına bindiğinde, Eylül hiçbir şey yapamadan orada duruyordu. Arabası geriye doğru çekilirken birkaç adım atmıştı ki, duyduğu silah sesleriyle ellerini kulaklarına götürüp olduğu yerde eğildi. Damarlarında dolanan adrenalinin haddi hesabı yoktu. O kadar korkuyordu ki, yerinden kımıldayıp bir köşeye çekilmek gelmiyordu aklına. Bu şekilde açık hedef halindeydi ve Harun silah seslerini duyduğunda aracı çekmiş, koşarak geri dönüyordu.

Kadının o şekildeki savunmasız haline kayıtsız kalamazdı. Onu alıp aracına geri götürme şansı yoktu. Her ikisi de tehlikedeydi. Kadını eğilmiş olduğu yerden kaldırıp kendi araçlarına bindirdi ve şoför daha aracın kapısı kapanmadan ok gibi fırladı.

Eylül elleri hâlâ kulaklarında, başını eğmiş halde, oturtulduğu koltukta titriyordu. Araç çok hızlı gidiyordu ve Eylül korkudan ne yapacağını bilemez durumdaydı. Korkusunun etrafında belli belirsiz duyulan sesle başını kaldırıp karşısındaki adama baktı.

"İyi misin?" Harun, kadındaki şokun farkındaydı ancak yapabileceği bir şey yoktu.

Eylül'ün bakışları koltukta yarı yatar pozisyondaki adama takılınca sesli bir soluk çekti içine. Bu öyle bir korkuydu ki, bağıra bağıra ağlamak istiyordu. Oysaki Eylül, içindeki kırılganlığa rağmen her zaman güçlü bir kız olmuştu. Ama gördüğü bu manzara, silah sesleri, bu tehlikeli adamlar, içindeki gücü zayıflatıyordu.

Diğer adamın, yaralı olan adamın omzuna kompres yapmasını izlerken bakışlarını çekmek istese de yapamadı. Gözleri kan sızan yaralı koldan terlemiş olan yüze çevrildiğinde, bir süre

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıpırdamadan durdu. Adamın dağılmış sarı saçları ve alnına biriken ter, canının yandığını gösteriyordu. İlk andaki paniği üstünden attığında yutkundu ve onu araca bindiren adama döndü.

"Hastaneye çok var mı?"

Adam sanki kendisine hiç hoşlanmadığı bir şey söylenmiş gibi kaşlarını çattı.

"Hastane falan yok."

"Arkadaşınız yaralı. Hastaneye gitmezse..."

"Sen canını sıkma. Biz hallederiz."

Eylül yavaş yavaş şok halinden sıyrılıyordu. Kaşlarını çattı ve savaş pozisyonu almış gibi oturduğu yerde öne doğru eğildi.

"Adam yaralı diyorum. Yaptığınız her neyse, işe yaramıyor. Kan durmuyor bir türlü."

Harun bir elini saçlarının arasından geçirdi. Hep tetikte olmalarına rağmen, saldırının sonucu kötü olmuştu. Murat tam da ihtiyaçları olduğu anda yurt dışındaydı ve hiç tanımadıkları bir kadın tüm bu olan bitene şahit olmuştu. Yolda bir yerde bıraksalar ne olacağını tahmin edebiliyordu. Kadın hepsini görmüştü. Aracın plakasını rahatlıkla alabilirdi. Şu durumda polisle uğraşmak hiç mantıklı değildi. Kadını bırakamayacakları belliydi, ama onu ne yapacaklarını bilmiyordu. Yanlarından ayırmamaları gerekiyordu da... Onu alıp beraberlerinde eve götürmek... Menderes Vardar bu durumdan hiç hoşlanmayacaktı.

Harun aklından bin türlü şey geçirirken, aniden kadının hareketlenip Poyraz'a doğru hamle yaptığını görünce iki bileğinden tutup onu durdurdu. "Ne yaptığını zannediyorsun?"

Eylül bu kaba davranış nedeniyle artık çileden çıkmıştı. "Ne mi yapıyorum? Seni geri zekâlı! Adamın durumu kötüye gidiyor. Bir şey yapmamız lazım."

"Biz gerekeni yapıyoruz. Bu işten uzak dur."

Eylül derin bir nefes alıp gözlerini kapatarak, içinden birden ona kadar saydı. Gözlerini açıp sinir olduğu adama baktı ve elini uzattı. "Telefonunu ver."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam sanki kendisine akrobatik hareketler yapması söylenmiş gibi hayretle kaşlarını kaldırdı.

"Çantam arabada kaldı. Arkadaşım tıp öğrencisi. Bu durumda ne yapmam gerektiğini soracağım."

"Olmaz."

"Ya, hepiniz manyaksınız! Arkadaşına bir şey olursa, bunun hesabını nasıl vereceksin?"

Kadın sağlam yerden vurmuştu. Harun sıkıntıyla bir Poyraz'a, bir Kurtuluş'a bakıyordu. İşin sonunda hem Poyraz, hem de Menderes onu öldürebilirdi ancak başka çaresi kalmamıştı. Cebinden çıkardığı telefonu kadına uzattı. Kadın telefonu tutup çekecekken ona doğru eğildi ve tehditkâr bir sesle konuştu. "Sakın bir numara yapma!"

Eylül kızgın gözlerini ona sabitlerken, sinirle çekip aldı telefonu. Jülide'nin numarasını tuşlayıp beklemeye başladı.

"Jülide, benim. Bak, fazla vaktim yok. Biri yaralandı. Dur, korkma hemen. Yardımına ihtiyacım var. Adamın sol omzunda iki kurşun yarası var." Eylül, bakışlarını Harun'a çevirip bekledi. Adam kısaca bilgi verdiğinde, ondan duyduklarını arkadaşına iletmeye başladı. "Kurşunun biri sıyırmış ama diğeri içeride. Derin olmasa da kanaması fazla. Kravatla bağlamışlar. Adamın ateşi var."

Eylül bir yandan konuşurken, bir yandan da eliyle yaralı olan adamın alnına dokundu. Bir süre Jülide'yi dinledikten sonra, onun verdiği talimatları uyguladı. O olsaydı daha düzgün yapardı elbette ama Eylül'ün elinden gelen de bu kadardı.

Demir bir kapının açılma sesiyle başını kaldırıp dışarıya çevirdi. Güvenlikli kapıdan içeriye girdiklerinde, ışıkları yanan büyük eve baktı. Korunaklı bir ev olduğu belliydi. Aracın kapısı açılır açılmaz, birkaç adam hızla içeri girdi. Onların yaralı olan adamı taşımalarını izledikten sonra, Eylül de araçtan indi. Bir an ne yapacağını bilemez halde olduğu yerde kalırken, sinir olduğu adamın ona bakmakta olduğunu gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harun onun öylece durduğunu görünce içinden küfretti. Menderes Vardar'a bunu nasıl anlatacağını düşünüp gerildi.

"İçeri girelim."

Eylül bir saniye kadar ona baktıktan sonra, peşinden hızlı adımlarla yürümeye başladı. İçeriye girdiğinde telaşla karışık gergin sessizliğin içine düştü. Karşısında heybetli duruşuyla öfkeli bakışlar atan adamdan korkması gerektiğini hissetse de güçlü durmaya çalışıyordu.

Poyraz'ın yaralı olduğunu öğrendiğinde, Menderes'in bakışları kan donduran bir hale bürünmüştü. Yanında şoförün dışında iki adam daha vardı ancak hiçbiri onu korumayı becerememişti. Öfkeli bakışlarını yönelttiği iki adama doğru bir adım yaklaştı.

"Patronunuzu koruyamayacaksanız, burada ne işiniz var?"

Menderes Vardar'ın neredeyse kükreyen sesi tüm salona dolduğunda, herkes gözle görülür bir şekilde irkildi. Harun suçunun farkındaydı. Başını kaldırıp da büyük patronla göz göze gelecek cesareti bulamadı. Arkasındaki felaketi nasıl açıklayacağını ise hiç bilmiyordu.

Eylül adamın tam arkasında dursa da, az önce duyduğu kükremeyle olduğu yerde sıçrayarak varlığını belli etmişti.

Menderes bu küçük hareketle başını sola doğru eğdi ve tanımadığı bir kadınla göz göze gelince tekrar Harun'a döndü.

"Kim bu kadın?"

Korkunun ecele faydası yoktu. Harun derin bir nefes alıp verdikten sonra, büyük patrona dikti gözlerini.

"Peşimizdeki adamlardan kurtulduktan sonra bir sokağa girdik. Kadın da ters yönden girmişti, ilerleyemedik. Arabayı çekmek zorunda kaldım. O sırada silah sesleri duyulunca, kadını tekrar arabasına götürüp geri dönmek vakit kaybına neden olur diye düşündüm. Zaten arabada Poyraz'a yardımcı oldu."

Menderes sinirli bir nefes verdi ve üst kata çıkıp Poyraz'ın odasına girdi. Yüzündeki solgunluğu görebiliyordu. Yarasına müdahalede bulunulmuştu ama Harun'dan öğrendiği kadarıyla minik bir kurşun sorunları vardı. Doktor olan çok yakın başka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir arkadaşını aradı. Neyse ki adam olumlu yanıt vermiş ve bir saat içinde gelebilmişti.

Doktor, kurşunu çıkarıp kontrolleri yaptıktan sonra birkaç ilaç verdi ve ateşinin yakında düşeceğini söyledi. Menderes arkadaşına minnetle bakıp teşekkür etti. Onu kapıya kadar geçirip salona döndüğünde, kadının bir koltukta gergin bir şekilde oturduğunu gördü.

Adam ona yaklaşıp tam önünde durduğunda, Eylül yerinden kalkmamak için kendini zor tuttu. Yeşil gözlerini büyük bir cesaretle adama dikti. Diğerlerinin de korkutucu olduğu doğruydu ama bu adam onlardan farklıydı. Hepsinin patronu olduğu her halinden belliydi.

"Doğru bir ilk yardım uygulamışsın. Doktorlukla bir ilgin var mı?"

Adamın gözleri korkutucu baksa da ses tonu sakindi. Eylül, en azından yine kükreyip onu yerinden sıçratmamış olmasına şükretti.

"Bir arkadaşım tıp okuyor. Yolda onu arayıp yardım aldım." Menderes'in bakışları koyulaşırken, Eylül onu rahatlatmak için devam etti. "Merak etmeyin. Yolda yaralı bir adama yardımcı olmak istediğimden bahsettim ve o da bana yapmam gerekenleri söyledi."

Gergin omuzları hafifçe gevşemeye başlayan Menderes, kadının karşısındaki tekli koltuğa oturdu. Kollarını dizlerine dayayıp öne doğru eğildi. "Adın ne?"

"Niye soruyorsunuz?"

"Yardımın için teşekkür etmek isterim."

"Teşekkürünüz kabul edildi."

Menderes birkaç saniye boyunca gözlerini kadından çekmedi. Her ne kadar güçlü ve sağlam durmaya çalışsa da, sonuçta o bir kadındı ve içindeki korku tüm bedenine yansıyordu. Sırtını yaslayıp, kollarını koltuğun kolçaklarına koydu. Arkasındaki hareketlenmenin farkındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül de o sırada bakışlarını onlara doğru gelmekte olan adama çevirdi. Adam elindeki tableti patronuna verdikten sonra hiçbir şey söylemeden salondan çıktı.

Menderes'in, elindeki bilgilere bakarken ne düşündüğü belli olmuyordu. Eylül ise gerginlikten çığlık atmak üzereydi. Dakikalar geçerken, bu duruma daha fazla dayanamayacağına karar verdi.

"Burada işim bittiğine göre gitmek istiyorum."

Menderes bakışlarını elindeki tabletten kaldırdı ve başını hafifçe sağa eğdikten sonra, neredeyse buz gibi bakan yeşil gözlerini ona odakladı.

"Eylül Solmaz."

Adı ve soyadı adamın dudaklarından dökülürken gözleri korkuyla irileşti. Bu hiç iyi olmamıştı. Bu adamlar tarafından tanınmak istemiyordu. Nasıl bir belaya bulaştığını bilmiyordu ve şimdi gerçek anlamda korkmaya başlamıştı.

"Yirmi dört yaşında. Gıda mühendisi. Butik bir pastanen var. Ev arkadaşın tıp okuyor. Babanı lisedeyken kaybetmişsin ve annen de başka bir adamla evlenip Antalya'ya yerleşmiş."

Menderes büyük bir kayıtsızlıkla okuduğu bilgilerden sonra tableti önündeki cam sehpaya bıraktı ve yeniden arkasına yaslandı. Karşısındaki kadının gözlerindeki korkuyu rahatlıkla görebiliyordu. Amacı onu korkutmak değildi. Sadece hiç tanımadığı bu kadının bir anda hayatlarına dâhil olmasından hoşlanmamıştı. Sıradan biri olabileceği gibi, düşmanlarının yolladığı bir ajan da olabilirdi. Ama okuduğu bilgilere göre korkacak bir şey yoktu.

Eylül gerginlikten ölmek üzereydi. Arkadaşlarıyla yemek yemiş ve evine dönmek istemişti. Başına böyle bir şeyin geleceğini tahmin bile edemezdi.

"Bütün bunlar... Beni burada tutacağınız anlamına mı geliyor?" Güçlü görünmeye çalışsa da, sesinin titremesine engel olamadı.

"Olaya bu şekilde bakmanı tercih etmem. Misafirimiz olduğunu düşün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, ne kadar süre?"

Eylül alacağı cevabı gerginlikle beklerken, karşısındaki adamın kayıtsız hali onu daha beter geriyordu.

"Ben seninle ne yapacağıma karar verinceye kadar."

Menderes cümlesini bitirdikten sonra ayağa kalktı ve adamlardan birini çağırdı.

"Buyurun, Menderes Bey."

"Eylül Hanım için üst katta bir oda hazırlayın. Her ihtiyacı karşılansın. Bir süre misafirimiz olacak."

Adam kapıdan çıkarken, Eylül arkasından bakakaldı. Tanımadığı bu insanlara yardım etmişti ve karşılığında resmen esir alınmıştı. Bu kadar adama karşı koyamayacağı belliydi. Belki de şimdilik sakin kalmalı ve odasında yalnızken ne yapması gerektiğine kafa yormalıydı.

Büyük patron diye düşündüğü adam, işini sağlama almak için böyle davranıyor olmalıydı. Eylül'den onlara bir zarar gelmeyeceğini anlayacak ve muhtemelen sabah onu bırakacaktı.

Tableti getirip de onun hakkındaki bilgileri büyük patrona veren adamın yönlendirmesiyle üst kata çıktı. Geceyi geçireceği odaya geldiklerinde, adam bir ihtiyacı olursa seslenmesinin yeterli olacağını söyleyip tekrar aşağıya indi. Eylül, adamın ardından kapısını kapatıp kilitledikten sonra içeriye göz gezdirdi. Odanın en önemli parçası büyük bir yataktı. Bir tarafta gardırop ve aynalı bir makyaj masası vardı. Onun dışında birkaç küçük detayla hoş bir hale büründürülmüştü. Odadaki kapıyı fark edince oraya yöneldi. Burası da yine ortalama büyüklükteki bir banyoydu.

Eylül pencereye gidip karanlıkta bir şeyler görmeye çalıştı. Az da olsa deniz manzarası vardı. Uzakların ışıkları haricinde, bahçenin kendine özgü ışıklandırmasına baktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Aklı bir süredir, onu huzursuz eden adam ve başına geleceklerle dolmuştu. Ama şimdi yalnız kalınca, yaralı olan adamın durumunu merak etti. Hiç değilse doğru bir müdahalede bulunduğu için içi rahattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında uyumadan önce adama bakıp kontrol etmek istiyordu, ama bunu talep edecek pozisyonda değildi. Zaten o Menderes denen adam, onu arkadaşından uzak tutmak için açıkça uğraş vermişti. En iyisi yatıp uyumaktı. Fazlasıyla yorgundu ve sabah olduğunda her şeyin normale döneceğine inanmak istiyordu.

Banyoda bulduğu kullanılmamış diş fırçasını görünce çok mutlu oldu. Kıyafetleri için yapacağı bir şey yoktu. Eteğini ve çorabını çıkarıp, ince trikosunu üstünde bırakmayı tercih ederek yatağa girdi. Yaralı olan adam gözünün önüne gelince iç çekmeden edemedi. Gözlerinin rengini görememiş olabilirdi ama adamın yakışıklılığına diyecek yoktu.

Burada isteği dışında tutulurken, düşünmesi gereken en son şey bile değildi bu, kabul ediyordu. Buna kafa yormamalıydı. Nasılsa yarın bu evden, tanımadığı insanlardan kurtulacak ve evinin güven dolu sıcaklığına kavuşacaktı. Uyuyamayacağını düşünse de, yorgun bedeni nedeniyle kısa sürede uykuya daldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bütün geceyi deliksiz bir şekilde uyuyarak geçirdi. Hiç tanımadığı bir evde ve tehlikeli insanların arasında gözüne uyku girmemesi gerekirken, bu durum Eylül için geçerliliğini yitirmişti.

Yattığı yerde gerinerek gözlerini açtı yavaşça. Aydınlık odada etrafına baktı ve bir anda aklına gelenlerle hızla yatağın içinde doğruldu. Kalbi ritmini şaşırmış gibi atmaya devam ederken, yatağın içinde yarı çıplak olduğunu fark edip, telaşlı gözlerle eteğinin nerede olduğunu anlamaya çalıştı. İkili koltuğun üstünde olduğunu görünce bir parça rahatladı. Dün gece yatarken kendisi çıkarmıştı.

Hızlıca giyinip banyoya girdi ve yüzünü yıkadıktan sonra dağılmış saçlarını düzeltti. Odaya geri döndüğünde cama yaklaşıp, ince tül perdeyi yanlara doğru çekti. Her kim seçmişse iyi bir zevki vardı. Kadın eli değmiş gibi görünüyordu, ama dün gece geldiğinden beri etrafta hiç kadın görmemişti. Belki de iyi bir iç mimarın işiydi.

Eylül kafasındaki bu saçma sapan düşünceleri kovalarken, bahçeye ve geniş araziye göz gezdirdi. Dün gece karanlık nedeniyle yeterince inceleyememişti. Sağ tarafa doğru eğildiğinde havuzu görebiliyordu. Henüz sonbahar olsa da hava yeterince soğuktu. Ama bununla birlikte, havuzun masmavi rengine karışan herhangi bir renk yoktu. Bahçede hoş bir görüntüye sebep olan sararmış yapraklar bile sanki birilerinin özenli çalışmalarıyla serpiştirilmişti.

Eylül sonbahar mevsimini çok severdi. Saçlarının sarı olması da hoşuna giden bir ayrıntıydı onun için. Manzara o kadar güzeldi ki, kapılmadan edememişti. Ama bu keyfin sırası değildi. Kararlı adımlarla odadan çıktığında, kapısında gördüğü kişiyle anlık bir duraksama yaşadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Günaydın. Eee... Aslında ben..."

Eylül bir an ne diyeceğini bilemedi. Bu adamın bütün gece kapısında nöbet tutmuş olduğu düşüncesiyle kaşlarını çattı. Bu çok... Saygısızcaydı. Bunu yapanın kim olduğunu adı gibi biliyordu. Bu adam sınırlarını aşıyordu.

Karşısındaki adamın temkinli bakışlarını fark edince, çenesini kaldırıp kendinden emin bir ifadeyle konuştu. "Patronunuzla görüşmek istiyorum."

Adam önce hafifçe tek kaşını kaldırıp baktı. Sonra arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladı. Eylül de onu takip ediyordu.

Salona geçtiklerinde, büyük patronun geniş koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bir elinde çay fincanı, bacağının üstünde tuttuğu gazeteye baktığını gördü. Aslında bu adamla konuşmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmasa da, o evden çıkmasının altın anahtarının ne yazık ki yine aynı adam olduğunu biliyordu.

Menderes onların salona girdiklerinin farkındaydı ama dikkatini gazetesinden çekmedi. Eylül davet beklemeden geçip tam karşısına oturunca içinden güldü. Bu kadın, korktuğu gün gibi ortada olsa da, bir şekilde güçlü durmaya çalışarak ona meydan okuyordu.

"İyi uyuyabildin mi?"

"Bebekler gibi uyudum. Tabii kapımda korkutucu bir gardiyan eşliğinde."

Eylül gözlerini kısarak karşısındaki adama bakarken, ondan korkmasına gerek olmadığını düşünüyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama hissediyordu işte. Bu adamlarla karşılaştığından beri hiçbiri ona kötü davranmamıştı. Tanımadıkları bir insanı evlerine ve hayatlarına almak zorunda kalmışlardı ve bunun sonuçlarını hesaplamaya çalıştıkları için bu kadar temkinli davranıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Menderes denen şu adam suratsızın tekiydi belki ama içinden bir ses, kötü bir ortamda olmadığını söylüyordu.

Menderes, dün korkuyla karışık gerginlikle bekleyen kadının bir anda laf sokan tavırlara bürünmesini hayretle izliyordu. Normalde kimse onunla bu şekilde konuşamazdı. Ama anlaşılan o ki, bu durum kadının umurunda değildi. Elindeki fincanı bıraktıktan sonra gazeteyi katladı ve koltuğun diğer tarafına koydu. Arkasına yaslanıp, yeşil gözleriyle baştan ayağa süzdü kadını.

Eylül bu açıkça süzülüşten nedense rahatsız olmadı. Bu adamda tuhaf bir şeyler vardı ve Eylül ne olduğunu gerçekten merak ediyordu. Bir kere, bakışlarında açlık yoktu. Hayranlık da yoktu. İşte sırf bu yüzden Eylül bu adamı sevmiş gibiydi. Kendine güvenen, sağlam kişilikli birine benziyordu. Kafasındaki irdelemeye o kadar dalmıştı ki, adamın konuştuğunu bile sonradan fark edebildi.

"Duydun mu, Kadir? Eylül Hanım seni korkutucu bir gardiyan olarak tanımladı."

"Duydum, efendim." Kadir denen adam üstüne bile almamıştı bu sözü.

Menderes'in dudakları hafifçe kıvrıldı ve Eylül bunu görünce gözlerine inanamadı.

"Siz kimsiniz?"

Menderes, dün buz gibi bakan yeşil gözlerine az da olsa sıcaklık izni verdi. "Adımı biliyorsun."

"Ama siz benim hakkımda çok daha fazlasını biliyorsunuz."

Menderes küçük bir baş işareti yapınca, Kadir denen adam hiç sorgulamadan salondan çıktı. Eylül yeniden dikkatini Menderes'e verdiğinde, adamın onu incelediğini fark etti.

"Arkadaşınız nasıl?"

"Bu konu seni ilgilendirmiyor."

"Adamlarınız beni buraya getirdiklerinden beri kesinlikle ilgilendiriyor."

"İstediğin bir şey var mı? Kıyafet, özel eşyalar?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Menderes bunu söylerken ayağa kalkmış, konunun tartışmaya açık olmadığını belli etmişti. Eylül de aynı şekilde saniyeler önce oturduğu yerden kalktı ve onun tam önünde dikildi.

"Evet, var. Evime gitmek istiyorum."

"Üzgünüm."

Menderes son sözünü söyledikten sonra arkasını dönüp giderken, Eylül sinirden çığlık atmak üzereydi. Onun emirlerini dinleyecek değildi. Evin diğer taraflarına geçip birini bulmayı umdu. Karşısına çıkan adamı görünce kendini daha iyi hissetti. Bu, dün onu arabaya bindirip eve getiren adamdı. Hiç değilse daha konuşkandı.

"Merhaba."

"Bir sorun mu var?"

"Arkadaşınızı görmek istiyorum."

"Anlamadım?"

"Hepiniz nasıl bu kadar aptal olabiliyorsunuz?"

Harun sinirden dişlerini sıkarken ellerini yumruk yaptı. Kadın denen varlıklardan bazen gerçekten nefret ediyordu. Bir adım atıp, karşısındaki kadına tehditkâr bir ifadeyle bakmaya başladı. "Çok şanslısın. Niye, biliyor musun?"

"Niye?"

"Eğer bu sözleri bir erkek olarak yüzüme söyleseydin, kemiklerini bile bulamazlardı. Ama dua et ki böyle bir sorunun yok."

Eylül, adamın kan donduran cümlelerinden ürktüğünü kabul ediyordu. Hışımla yanından geçip giden adama sinirle baksa da, ağzını kapalı tutmasını bildi. Madem kimse ona yardım etmiyordu ve etrafta birileri yoktu, o halde Eylül de kendi yolunu kendisi bulurdu.

Kendinden emin bir şekilde merdivenlerden çıktı. Yaralı olan adamın önemli biri olduğu belliydi. Zaten dün gece Menderes de onun için *patron* tanımını kullanmıştı. Yukarıdaki katlardan birindeydi muhtemelen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tek derdi, adamın iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmekti. Tamam, tek derdi bu olmayabilirdi. Gizli bir şey yapmanın verdiği hazla gülümsemesini tutmaya çalışarak, sessiz olan koridorda kapılara baktı. Hangisinin olduğunu bilmiyordu, tek tek kontrol etmesi gerekecekti.

İlk kapıyı açtığında bulduğu şey, orta büyüklükte bir çalışma odasıydı. Fazlasıyla modern dokunuşlara sahipti. Aslında Eylül düzenli çalışma odalarını severdi ve inceleme hevesiyle birkaç saniye düşünse de, öncelikli amacına odaklanmayı tercih etti. İkinci kapı kilitliydi. Yasak şeyler her zaman çekici olurdu. Ancak en yasak ve çekici olanın, sarışın bir adam olduğuna karar vererek diğer kapıya yöneldi. Kapı kolaylıkla açılınca ağzı kulaklarına vardı. Yine sessiz adımlarla içeriye girip kapıyı kapattı. Arkasını döndüğünde kocaman yatak odasında heybetiyle göz dolduran adamı görünce, bir an olduğu yerde donup kaldı.

Dün gece karanlık ve şok nedeniyle yeterince dikkat edememişti. Adımları ondan bağımsız bir halde yatağa doğru ilerliyordu. Tam önünde durup, yavaşça yatağın kenarına oturdu. Ellerini kucağında kenetleyip izlemeye başladı.

Adam yaralı olsa bile çok yakışıklıydı. Sarı saçları biraz uzundu ve dağılmıştı. Eylül elini uzatıp da o saçları düzeltmemek için kendini tutuyordu. Koyu renk kirpikleri yanaklarını gölgelendiriyordu. Güçlü ve hafif köşeli çenesinde, kirli sakalında ve sert kaslarla bezeli göğsünde özenle gezinen bakışlarının eşliğinde iç çekti.

Eylül bu yaptığına anlam veremiyordu. Burada ne işi olduğunu bilse de, bu yaptığı doğru değildi. Zaten buradan gidecekti. Şimdi böyle kendini kaptırmaya gönüllü olması hiç akıl kârı değildi.

Bakışları adamın yaralı omzuna kayınca telaşlanmadan edemedi. Bandaja kan yayılmıştı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Jülide'yi arayıp yardım isteyebilirdi. Bu karışıklığın içinde Jülide'yi tekrar aramadığı aklına gelince gözleri kocaman açıldı. Tabii bu farkındalıkla birlikte çantası ve telefonunun nerede olduğunu merak etti. Sonra birden içinde bulunduğu ana döndü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve bir şeyler yapması gerektiğini fark ederek, tekrar yatakta yatan adama baktı. Yatak büyük olduğu için, kenarına oturmakla ona yetişemiyordu. Dizlerinin üstünde ona yaklaştı ve bandajı kenarından tutup ne yapması gerektiğini hesaplamaya çalıştı. Uzun saçları yüzünü kapattığından adamın yüzünü göremiyordu. Zaten o an, sadece açılmış olan yara için ne yapacağını düşünüyordu.

Hiç beklemediği bir anda neredeyse sarmalanıp sırtüstü yatağa düşürüldüğünde küçük bir çığlık attı. O kadar korkmuştu ki, üstündeki güçlü ağırlıktan kurtulmak için çırpınmaya başladı. Saçları yüzünü kapattığı ve kolları hapsolduğu için, aradan görebildiği kadarıyla bakmaya çalıştı. Az önce hayranlıkla izlediği adamın nefesinden yayılan sıcaklık, Eylül'ün dudaklarına vuruyordu.

Poyraz, gözlerini açmasa da tehlikenin farkındaydı. Omzundaki acı çok fazlaydı. Ama hiç tanımadığı biri, üstelik bir kadın, onun odasında, onu böylesine izlerken ve ona dokunmuşken sakin kalamazdı. Düşman bile olabilirdi. Yarım kalan işini tamamlamak için gelmiş bir ölüm meleği mesela...

Eylül korkudan ölmek üzereydi. Bu adam yaralı halde yatarken, nasıl olmuştu da onu yatakla arasına hapsetmişti? Üstünde kalın etek ve kazak olsa bile, adamın bedeninden kendi bedenine geçen ısıyı fazlasıyla hissediyordu. Dudakları kurumuştu.

"Sen de kimsin?"

Adamın dişlerinin arasından tıslayarak, acı çeker bir şekilde sorduğu soru karşısında Eylül bir parça toparlayabildi aklını.

"Ben... Ben, Eylül."

"Odamda ne işin var?"

"Sa-sadece iyi olup olmadığına bakmak istemiştim."

"Yarım bıraktığın işi tamamlamaya mı geldin?"

"Hangi iş?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz çok sinirlenmişti. Kendini zorladığı için omzu fena halde acıyor, bedenini kasması nedeniyle konuşmakta zorlanıyordu. Alnında biriken ter, şakaklarından boynuna doğru süzülüyordu.

O anda içeriye giren Harun, gördüğü manzara karşısında müdahale edip etmemekte kararsız kaldı.

"Poyraz, iyi misin?"

Poyraz duyduğu tanıdık sesle yapabildiği kadar başını ona doğru çevirdi. Küçük bir nefes alıp, ateş saçan gözlerini ona odakladı. "Bu kadını kim soktu içeriye?"

"O kadın aslında..."

"Yaranıza ilk yardım uyguladım."

Kulağına dolan yumuşak ve kadınsı sesle, yüzünü tekrar altında yatan kadına çevirdi. İki eliyle kelepçe şeklinde tuttuğu bileklerden birini bırakıp, kadının yüzünü kaplayan yumuşacık saçları geriye doğru itti. Yemyeşil gözler kendi mavileriyle buluştuğunda, dudaklarını birbirine bastırdı. Keşfedilmeyi bekleyen bir derinliği izliyor gibiydi. Çok güzeldi. Koyu renk kirpikler korku ve şaşkınlık karışımı bir titreklikle kırpışıyordu. Kadının göğsü aldığı nefeslerle düzensiz bir şekilde hareket ederken, Poyraz'ın bakışları aralık duran dolgun dudaklara kaydı. Birkaç saniye orada oyalandıktan sonra, gösterdiği performans nedeniyle başı kadının boynuna düştü.

Üstündeki ağırlıkla öylece kalakalan Eylül, ne yapacağını bilemez halde başını çevirip kapıda duran adama baktı. Harun sıkıntıyla bir elini saçlarının arasından geçirdi.

Aslında Eylül o anki temastan bir hayli hoşnuttu, fakat bunu kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Ayrıca üstünde külçeden de beter bir ağırlık vardı ve biraz daha öyle kalırsa nefesi kesilebilirdi. Onu izleyen adama sabırsızca baktı.

"Orada dikileceğine, gel de yardım et. Zaten kuş kadar bir şeyim."

Harun kadının sözleriyle kendini toparlayıp, hızlı bir hareketle yatağa eğildi ve hem patronu hem de arkadaşı olan adamı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güç de olsa kaldırıp sırtüstü yatırdı. Eylül hızlıca giysilerini düzeltip doğruldu ve tekrar dizlerinin üstünde durarak, bu kez daha beter kanayan yarayı inceledi.

"Yeni bandaja ihtiyacım var. Doktor bırakmıştır mutlaka."

Harun başını sallayıp koşar adımlarla odadan çıktı. Eylül de yataktan inip, adamın yükselen ateşini düşürmek için kullanabileceği bir şeyler aramaya başladı. Odadaki küçük dolapları açıyor, işe yarar bir şey bulmaya çalışıyordu. Eline geçen pamuklu kumaştan atleti alıp, odanın diğer tarafındaki banyoya gitti ve soğuk suyla ıslatıp sıktıktan sonra hızlıca geri döndü. Islak kumaşı adamın alnına koyup omzundaki bandajı çıkarmaya başlamıştı ki, duyduğu öfkeli sesle olduğu yerde sıçradı.

"Sana uzak dur demiştim!"

Eylül arkasına döndüğünde, ona öldürecekmiş gibi bakan adamı görünce bir an korksa da, bu durum artık sinirini bozmaya başlamıştı.

"Ateşi var! Üstelik yarası kanıyor! Ne biçim ilgileniyorsunuz?"

Menderes onu dinlemeyip kollarından tuttuğu gibi yataktan indirdi. İçeriye giren Harun'u görünce, adamın yüzünde beliren beyazlık daha da sinirlenmesine yol açtı. "Ver şu elindekileri!"

Harun bir parça titrek adımlarla patronuna yaklaştığında, Menderes elindekileri hırsla alıp Eylül'e uzattı.

"Hızlı ol."

Eylül onay aldığı için rahatlayarak hemen işe koyuldu. Dün gece Jülide'nin söyledikleri aklındaydı. Pratik bir şekilde adamın yarasına pansuman yapıp, göğsünde biriken terleri atletle sildi. Ardından banyoya girip kumaşı yeniden ıslattı ve hızla geri döndü. Atleti katlayıp adamın alnına yerleştirdikten sonra, kenarda duran eski bandajı eline aldı. Tam gidecekken, kolunda hissettiği yumuşak dokunuşla duraksadı.

"Teşekkür ederim."

Eylül kolunda hissettiği dokunuşun, adamın bakışlarında gördüğü minnet dolu ifadenin verdiği hissiyatı anlamlandırmaya çalıştı. Başını yatakta yatan adama çevirdi. Bu adam herkes için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önemli olmalıydı. Sert ve acımasız olsalar da –ya da en azından öyle görünseler de – içlerinde bir yerde zayıf bir nokta vardı. Bunun adı dostluktu.

Gülümseyerek başını hafifçe eğdi ve odadan çıktı.

Menderes, Harun'a da gitmesini işaret ettikten sonra, ellerini pantolonunun ceplerine koyup dostunu izledi. Dün gece, adamlarının onu taşıdıklarını gördüğünde gerçekten korkmuştu. Senelerdir sırt sırta vermişler, her zorluğu birlikte aşmışlardı. Birdenbire hayatlarına giren bir kadına güvenmemesi gayet normaldi. Menderes her şeyden şüphelenirdi. Şüphelenmesi gerekiyordu. En ufak bir hata, geri dönüşü olmayan olayların başlamasına sebep olabilirdi.

Kadının bu olayla ilgisi olmadığını bildiği gibi, kendi halinde biri olduğunu da biliyordu. Onu elbette ki bırakacaktı. Ama önce ciddi bir konuşma yapması gerekiyordu.

"Uras Bey'e söyleyecek miyiz?"

Kadir, elinde karton bardaktaki kahvesiyle duvara yaslanmıştı. Uras Alsancak, henüz yeni ve tanıtımı yapılmamış olan koleksiyondan özel bir parçanın satışıyla ilgili Dubai'ye gitmişti. Bu işlerle uğraşmak istemese de, Menderes Vardar gibi bir sebebi görmezden gelemiyordu ne yazık ki. Uras, salon erkeği olacak bir tip değildi. Fazla nezaketten de hoşlanmazdı.

Kadir de, Harun da onun Poyraz'ı ne kadar sevdiğini bilirdi. Eğer dün geceki olayı döndüğünde öğrenirse, ikisinin de gözünün moraracağı kesindi. Ne de olsa Uras Alsancak profesyonel bir dövüşçüydü. Bunu resmî anlamda kanıtlamış olmasa bile...

"Menderes Bey ne derse o."

Harun'un sözlerinden sonra omuz silken Kadir, kahvesini bitirip karton bardağı yakındaki çöp kovasına attı.

"Bu kadın hepimizin dengesini altüst etti."

"Bir şey mi oldu ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gizlice Poyraz Bey'in odasına girmiş. Aptal kadın! Abi, bu kadın milletinden uzak duracaksın."

Kadir keyifli bir kahkaha attı. "Tabii senin etrafında o kadar çok var ki, sıkılmışsın, belli."

Kadir sırıtarak arkadaşına bakarken, Harun da ölümcül bakışlar atıyordu. Kadınlar her şekilde başa belaydı. Bu kadın eve geleli daha yirmi dört saat bile olmamıştı ama Poyraz Soygüder uyandığı anda onunla yüz yüze gelmişti. Ya da aslında teknik olarak alt alta ve üst üste!

"Kurtuluş nerelerde?"

"İşleri var. Döner birkaç saate."

Dakikalar sonra iki adam, bir şeye ihtiyaç olup olmadığını öğrenmek için büyük patrona bakmaya karar vererek, evin bahçeye açılan kapılarının birinden içeriye girdiler.

Az önce olanlardan sonra, dağılmış düşünceler eşliğinde odasına geri döndü. Aklı başında olan bir insan, böylesine tehlikeli adamların arasında korkar ve oradan bir an önce ayrılmak için plan yapardı. Ama Eylül bunu düşünmek bile istemiyordu. Hiçbirini tanımıyor olsa da, tuhaf bir şekilde güveniyordu. Onu tehdit eden büyük patrona, o sinir bozucu Harun denen adama ve tüm temasını hissettiği mavi gözlü yakışıklıya...

Niyeti, iyi olup olmadığına bakmaktı. Evet, başka sebepleri de vardı. Dün gece ona dokunduğunda titrediğini hissetmiş, gözüne kusursuz ve ulaşılmaz görünmüştü. Bu yüzden de onu başka birinin eline bırakmak istememişti. Ona yardım eden, uyandığında yanında olan kendisi olmalıydı. Gözlerini açtığında Eylül'e teşekkür etmeliydi.

Fakat hiç beklemediği bir anda sert ve erkeksi bedenini üstünde hissettiğinde, kalbi son hız atmaya başlamıştı. Onu kim sandığını anlamamıştı. Belki de ateşin etkisiyle rüya görüyordu ve Eylül de tam o anda rüyasıyla arasına girmişti. Saçları yüzünü farklı açılardan kapatıyor olsa da, üstündeki adamın keskin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerini görebilmişti. Çok güzel bakmıştı. Ve Eylül, o bakışın bundan sonra hep hayatında olmasını istiyordu.

Odada volta atmayı bırakıp pencerenin kenarındaki tekli koltuğa oturdu. Elleriyle yanaklarına dokunduğunda, alev alev yandığını fark etti. Gözleri bu farkındalıkla büyürken, oturduğu yerden hızla kalkıp pencereyi açtı. Yüzünü serinliğe bırakırken derin nefesler alıyordu. Eylül şimdiye kadar böyle bir şey hissetmemişti.

Temiz hava ciğerlerine ve aklına yerleşirken, kalbi başka bir ritimle atmaya başladı. Arkasını dönüp gözlerini odada gezdirdi. Jülide'yle en son, gece yardım almak için aradığında konuşmuştu. Geç gelmekten veya hiç gelmemekten de bahsetmemişti.

Odadan çıkıp etrafına bakındı. Harun denen adamı, Poyraz'ın odasından çıkarken görünce ona doğru yaklaştı.

"Çantam nerede?"

Harun sabırsızca gözlerini devirirken, bu kadınla uğraşmaktan gerçekten sıkıldığını hissediyordu. Ama elbette ki karşısındaki kadının bu durumla ilgilenmediği ortadaydı.

"Ya sen niye böyle uyuz uyuz gözlerini deviriyorsun? Adam gibi bir soru soruyoruz. Odunluğun âlemi yok!"

"Bana bak..."

"Bakıyorum. Bakıyorum da... Kimseyi göremiyorum aslında."

Kadının lafı gediğine koyan çıkışlarına tahammül edemiyordu Harun. "Menderes Bey'le konuş."

"İyi. Nerede olduğunu söyle bari."

"Hey Allah'ım, sen bana sabır ver! Aşağıdaki çalışma odasında."

Eylül teşekkür bile etmeden arkasını dönmüştü ki, kolundan tutulup durdurulunca gözlerini devirmeden edemedi.

"Kapıyı vurduktan sonra içeriye girmen söylenmeden dalma sakın! Menderes Bey böyle şeylerden hoşlanmaz."

Eylül, adamın tutuşundan kurtulup kollarını göğsünde birleştirirken gözlerini kıstı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ay sen medeniyet denen şeyden haberdarsın yani?"

"Ya sabır!" Harun elleri belinde sinirle koridorun ortasında dikilirken, kadının gidişini izledi.

Eylül aşağıya indiğinde, çalışma odası olduğunu tahmin ettiği kapıya yaklaştı ve kibarca vurup bekledi. İçeriden Menderes Vardar'ın kendinden emin ve otoriter sesi duyulunca, derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Odaya girdiğinde, adamın heybetli bir şekilde koltuğunda oturduğunu ve önündeki dosyalarla ilgilendiğini gördü. Korku denen duygusu bir an geri gelse de, kendini sakinleştirmeyi bildi.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Aslında çantama ve tabii ki telefonuma."

"Ne yapacaksın telefonunu?"

"Ev arkadaşıma haber vermem gerek. Dün gece telaşlı bir şekilde konuştuktan sonra bir daha aramadım. Yani, aklıma gelmedi açıkçası."

"Doğru. Ne de olsa başka bir amacın vardı."

Eylül'ün rahat yüz ifadesi gerginlikle kaplandı ve kaşları çatıldı. Bu adamın böyle doğrudan ve suçlayan bakışlarından hoşlanmıyordu. Sırtını dikleştirip kollarını göğsünde birleştirdi. Zayıf ve korkak biri gibi davranmaya niyeti yoktu. Ve bu adam bunu anlasa iyi olurdu.

"Arkadaşınızı öldürmek gibi mesela. Öyle değil mi?"

Menderes elindeki kalemi bırakıp arkasına yaslandı. Karşısındaki kadına gözlerini kırpmadan bakıyordu. Aslında onun bu hali hoşuna gitmeye başlamıştı. Hakkındaki her şeyi yarım saat bile sürmeden öğrenmişti. Kendi halinde, ayakları üstünde durmaya çalışan, gururlu bir kadındı. Söylediği şeyler karşısında ağlamayan, hatta diklenen bir kadın olması, Menderes'in içten içe gülmesine neden oluyordu.

Poyraz tam olarak kendine geldiğinde, Eylül'le uğraşmak zorunda kalacaktı. Kendini kadınların dünyasından soyutlamaya çalışsa da, Eylül'ün diğerlerine benzemediği belli oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz'ın yanındayken, telaşlı hallerini ve yarasına pansuman yaparken gözlerine yerleşen endişeyi fark etmişti.

Kendince önlem aldığı doğruydu. Ne sebeple olursa olsun, Poyraz bu kadar savunmasızken, tanımadıkları birinin ona çok yaklaşmasına sessiz kalamamıştı.

"Zeki bir kadınsın. Aynı zamanda hiçbir lafın altında kalmıyorsun."

"Beni takdir mi ediyorsunuz?"

"Takdir edeceğim başka yönlerin var mı?"

Eylül rahatlayıp sırıttı. "Çok güzel pasta yaparım."

Menderes ilk kez ona böylesine rahat bir şekilde gülünce dişleri göründü. Eylül o anda, düzgün ve beyaz dişlerin bir erkeği ne kadar seksi gösterdiğini anlamış oldu. Tabii bu düşüncesini kendisine saklasa iyi olurdu, çünkü Menderes denen adam bu tarz şeyleri duymaktan pek de hoşlanacak biri gibi görünmüyordu.

"Neye ihtiyacın varsa söyle çocuklara. Hem..." Başını hafifçe yana eğip gözlerini kısarken, kadının vereceği tepkiyi merak ediyordu. "Poyraz uyandığında bir hayli sinirli olacak ve bence bir insanı rahatlatmak için tatlı iyi bir sebep.'"

Eylül, bakışlarında bir şeyler değişirken yüzündeki ifadeyi korumaya özen gösterse de, Menderes o geçişi çoktan yakalamıştı.

"Eee... Umarım yine beni boğazlamaya kalkmaz."

"Yine mi?"

Eylül'ün yüzünde hafif bir renk değişimi oldu. Bu sadece içinden geçirdiği bir şeydi ve bunu dışarıya yansıtmak gibi bir niyeti yoktu.

Menderes ise, gözlerini kısarak temkinli bir şekilde bakmaya başladı. Kendisi odaya girdiğinde, Eylül pansuman için yardım etmeye çalışıyordu. Ama anlaşılan o ki, öncesinde bir şeyler olmuştu.

Eylül oraya neden geldiğini tam da o anda hatırlayınca, bu anlamsız ve zor durumdan kurtulacağına sevindi. "Çantamı ve telefonumu rica ediyorum. Arkadaşım meraktan ölmüştür."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Menderes, bakışlarıyla Eylül'ün arkasında bir noktayı işaret edince, Eylül o tarafa döndü. Çantası koltukta duruyordu. Hemen çantasını alıp içinden telefonunu çıkardı. Tam Jülide'yi arayacakken, bakışları adama takıldı.

"Teşekkür ederim. Ben sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim."

Eylül onun bir şey söylemesine fırsat vermeden dışarı çıkıp ardından kapıyı kapattı. Hızla odasına giderek Jülide'yi aradı. Telefonun ikinci çalışında karşı taraftan gelen soluksuz ve telaşlı sese gülmeden edemedi.

"Jülide! Nefes alırsan ben de cevap vereceğim."

Jülide diğer tarafta bir aşağı bir yukarı yürürken sakin olamıyordu ve bu da sesine yansımıştı.

"Ya kızım, neredesin sen? Dün gece kaza oldu dedin, kurşun yarası dedin, aklım çıktı! Bir daha da aramadın. Aramalarıma da yanıt vermedin."

"Biliyorum, canım. Çok özür dilerim. Ama gerçekten acil ve zor bir durumdu. Seni unutmuş olduğuma gerçekten inanamıyorum."

Gerçekten de inanamıyordu. Dün geceden beri, Poyraz denen şu adam nedeniyle her şeyi unutmuştu. Yine onu düşünmeye başladığı anda, telefondan gelen sesle başını iki yana salladı.

"Dinlemiyor musun sen beni?"

"Dinliyorum tabii ki."

"Nerede kalıyorsun? Ben geleyim hemen."

"Gelmene gerek yok. Ben geleceğim zaten."

"Ne zaman?"

Eylül ona yalan söylemekten hoşlanmıyordu. Az önce büyük patronla aradaki buzları biraz daha eritmiş gibiydi ama yine de emin olamıyordu.

"Adamın kendine gelmesini bekliyoruz."

"Siz kim?"

"Eee... Ailesi işte canım."

"Yahu sen doktor değilsin ki! Sen niye duruyorsun, anlamadım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya, şimdi ben zor anlarında yardım ettim ya... Onlar da beni rahat ettirmeye çalışıyorlar. Ben de bari adam uyansın da öyle gelirim diyorum."

"Peki. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Anlaştık. Ha, Jülide!"

"Efendim, canım."

"Pastane kapalı mı?"

"Kapalı tabii, kızım! Ben mi yapacağım onca şeyi?"

Eylül neredeyse kahkaha attı. Jülide sadece yeme kısmıyla ilgileniyordu zaten.

"Bir gün kapalı kalsın madem. Bir şey olmaz. Öpüyorum seni."

Telefonu kapattıktan sonra arkadaşını özlediğini daha fazla hissetti. Bu küçük macera bitecekti en nihayetinde. Ama buna hazır olup olmadığını bilmiyordu. Daha yirmi dört saat olmamışken, böylesine dağılmış olmayı kabullenemiyordu.

Bütün bunların içinde bir şey yememiş olduğunu fark etti. Geldiğinden beri evde ondan başka bir dişi yoktu ve bu ordu gibi takımın neyle beslendiğini çok merak ediyordu. Mutfağa inip ne bulabileceğine bakmasının bir zararı olmazdı.

Eylül kendi evinin salonu büyüklüğündeki mutfağa bakarken iki tür inanamazlık yaşıyordu. Birincisi, her açıdan modern olarak döşenmiş ve her türlü imkâna sahip mutfağa bayılmıştı. İkincisi ise, bunca lükse rağmen, buzdolabında içecek harici neredeyse hiçbir şey olmamasıydı.

Buzdolabının kapağını kapatıp doğruldu ve ellerini beline koyarak etrafına bakınmaya başladı. Menderes Vardar neye ihtiyacı varsa adamlara söyleyebileceğinden bahsetmişti. Mutfaktan çıktığı anda, dün gece arabada gördüğü diğer adamla karşılaştı.

"Kâğıt ve kaleme ihtiyacım var."

Adam tek kaşını kaldırıp ona baktı. Eylül bu adamların, ona her seferinde böyle davranmalarından isyan edecek hale gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu kabullenmek istemediklerini açıkça belli ediyorlardı. Onlar tarafından benimsenmeyi beklemiyordu elbette. Ama en azından biraz kibar davranabilirlerdi.

"Ne yapacaksınız?"

"Mutfakta hiçbir şey yok. Allah aşkına, siz neyle besleniyorsunuz?"

Kurtuluş, koyu renk gözlerini sabırsızca devirdikten sonra ellerini pantolonunun ceplerine koydu.

"Bizim beslenmemiz sizi ilgilendirmez."

"Açıkçası sizin beslenmeniz beni ilgilendirmiyor zaten. Ama ben biraz daha aç kalırsam, isyan bayrağını çekeceğim. O yüzden, biriniz dışarıdan bir şeyler alırsa çok memnun olacağım."

Eylül emreden bakışlarını karşısındaki adamdan çekmeden, kollarını da itiraz kabul etmediğini belli edercesine göğsünde birleştirmişti. Kurtuluş ise, neredeyse her zaman yaşadıkları ve rutin olan silahlı saldırı olaylarını hep normal atlatırlarken, bu kez böyle bir belaya çatmış olmalarından son derece rahatsızdı. Bu kadın bu kadar erkeğin içinde nasıl bu denli gözü kara olabiliyordu, onu da anlamış değildi.

"Ben sizden emir almam!"

Eylül bu kaba davranış karşısında hayretle gözlerini irileştirdi. "Birkaçınızı anlarım da, hepinizin birden bu kadar kaba olmanıza inanamıyorum."

"İltifatınıza teşekkürler."

"Hayatınızdaki kadınlara acıdım. Yazık!"

"Siz kendinizi böyle şeylerle üzmeyin."

Kurtuluş arkasını dönüp gidecekken, Eylül yine söze girdi. "Ya bir saattir aç olduğumu anlatmaya çalışıyorum! Ne kadar vurdumduymazsın!"

"Sana nasıl kibar olunacağını bir türlü öğretemedim, Kurtuluş."

Kurtuluş tam kadına karşılık verecekken, duyduğu otoriter sesle neredeyse hazır ola geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Menderes merdivenlerden inerken konuşmaların sonunu duymuş ve içinden gülmüştü. Başka bir kadın olsa, korkudan bin defa bayılmıştı. Ama Eylül hem direnmiş, hem de otoriterliğini konuşturmak yolunda iyi bir performans sergilemişti.

"Menderes Bey, lütfen adamınıza bana bir kâğıt ve kalem getirmesinin aslında çok basit bir şey olduğunu söyler misiniz? Çünkü gördüğüm kadarıyla benim değil, sizin dilinizden anlıyor."

Eylül sinir bozucu bir sırıtmayla Kurtuluş'a bakarken, Kurtuluş da içinden onu nasıl öldürebileceğinin planlarını yapıyordu. Patronunun önünde bir şey yapamayacağını bildiği için susmayı tercih etti. Kadının sözleri karşısında öfkesinden hafifçe kızarmıştı ama kendini ne zaman frenlemesi gerektiğini bilecek kadar da akıllıydı.

"Eylül Hanım'ın dediklerini yap. Bize güzel pastalarından yapacakmış."

Menderes bunu söylerken dudakları kıvrılmıştı. Dün geceden beri bu kadın yüzünden sürekli gülümser hale gelmişti. Aklında bir şeyler vardı ama... Henüz çok erkendi. Belki de böyle bir şey hiç olmayacaktı.

Eylül'e dönüp devam etti. "Birazdan kahvaltı hazır olur. İstersen bahçeye çıkabilirsin."

"Kahvaltı birazdan nasıl hazır olacakmış?"

"Adamlarımdan biri bir şeyler almaya çıkmıştı. Gelir birazdan."

Eylül anladığını belirtircesine başını salladı. "Sormadan edemeyeceğim. Mutfakta her şey var ama aslında hiçbir şey yok. Siz neyle besleniyorsunuz gerçekten?"

Menderes yavaş adımlarla salona geçerken Eylül de onu takip etti.

"Bir catering firmasıyla çalışıyoruz. O yüzden yemek problemimiz olmuyor."

"Nasıl yani? Her gün dışarıdan mı yiyorsunuz?"

"Dışarıdan da olsa ev yemeği."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yine de dışarıdan ama. Ayrıca bu evde bir kadın olsa, bence hepiniz için çok daha iyi olur."

Eylül bir anda ne söylediğini fark edince, az önce oturduğu yerde kıpırdandı. Yüzündeki ısınmadan kızardığını hissedebiliyordu.

Menderes hayatında böyle bir kadın görmemişti ve içinden Poyraz için dua etti. "Bu bir teklif mi?"

Duyduğu soru karşısında afallayan Eylül, bir an ne diyeceğini bilemedi. O lafı söylerken ne düşünmüştü bilmiyordu ama kötü bir niyeti yoktu. Ancak söylediği şey, karşı tarafın yanlış anlamasına yol açmıştı. Ellerini ovuşturarak bakışlarını Menderes Vardar'ın yeşil gözlerine dikti.

"Yani demek istediğim, hiç değilse mutfakta çalışan biri olsa... Sizin de hayatınız kolaylaşır."

Menderes hafif bir nefes alırken koltuğunda geriye yaslandı. Gözlerini kısıp bir süre Eylül'ü izledikten sonra, az önceki hafif şakacı halinden eser olmayan bir tavırla ve düz bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Hayatımızda bir kadın olması hayatımızı zora sokar, Eylül."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Aslında sen ne anladıysan, tam olarak onu demek istiyorum."

Eylül söyleyecek başka bir şey bulamadı. Birkaç dakika önceki keyifli atışmanın ardından, şimdi yine gergin anlara dönmüş olmak ona iyi gelmemişti. Bakışları, dışarıda yaprakları neredeyse tamamen dökülmüş ağaçların sallanan dallarına odaklandı. Salonda yanan şömineden gelen odunların çatırdayan sesi ve gördüğü manzara ona huzur veriyordu.

"Yarın sabah gidiyorsun."

Sadece bir dakika geçmiş olsa da, sanki uzun süredir aralarında sessizlik varmış gibi Eylül bir anda irkildi. Bir şey duymuştu ama emin değildi.

"Efendim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne zaman gideceğini soruyordun. Ben de sana, yarın sabah gideceğini söylüyorum."

Eylül normalde bu haber karşısında sevinçten havalara uçmalıydı. Tanımadığı bu hayattan, evden ve adamlardan uzaklaşıp kendi korunaklı ve sıcak hayatına geri dönecekti. Zaten istediği de buydu. Fakat buna neden yeterince sevinemediğini anlamıyordu.

Sanki yukarıda yatan adamı görebilecekmişçesine gözlerini merdivenlerin olduğu tarafa çevirdi. Aptalca bir davranıştı ama kendine engel olamamıştı. Ağzı birkaç kez açılıp kapanırken, tekrar adama döndü.

"Yani düşmanınız olmadığıma emin oldunuz?"

"Emindim zaten."

"Peki, neden?"

"Çünkü Poyraz'a yardım ettin."

Eylül'ün gözlerinde birkaç farklı ifade dolandı. Gözbebekleri titreşirken, yeşilleri sanki dans ediyordu. Poyraz'ın adını duymak bile dengesini bozuyordu ve hâlâ yirmi dört saat dolmamıştı.

Menderes bir şey söylemeden, karşısındaki kadını izlemeye devam etti. Diğer adamlara ve ona davrandığı gibi davranmıyordu Poyraz'a. Adını duyduğunda farklı bir tepki veriyordu. Menderes belki de artık hayatlarına bir kadını alabileceklerine dair minicik bir umut gördü. Poyraz'ın acısı eskisi kadar yoğun değildi ama zaman zaman kendisini hissettiriyordu. Sonuçta o, aile kurmayı düşünmüş bir erkekti. Fakat tehlikeli hayatları nedeniyle bu hayali gerçekleşememişti. O günden sonra da bununla ilgili en ufak bir şey düşünmemişti. Eylül bir kadın olarak, doğası gereği kırılgan bir yapıya sahipti. Ama Menderes şu kısacık zamanda, onun tek başına kendilerine karşı nasıl mücadele verdiğini gözleriyle görmüştü. İnsanları çok iyi tanırdı ve Eylül'ün de *doğru* olarak tanımlayabileceği insanlardan biri olduğuna inanıyordu.

"Kim olsa aynı şeyi yapardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu klasik ama anlamlı cümle Menderes'in hoşuna gitti. O sırada salona giren Kurtuluş, elinde tuttuğu kâğıt ve kalemi isteksizce Eylül'e uzattı. Eylül kâğıt ve kalem istediğinde adamın tek kaşını kaldırdığı gibi, şimdi kendisi ona aynı şeyi yaparak hafif bir alayla elinden aldı. İstediği şeyleri yazıp geri verdi. Kurtuluş kâğıtta yazanlara kaşlarını çatarak baktı.

"Nasılsa ne olduklarını bilmiyorsun. Zaman kaybetme bari."

Eylül'ün alaycı sözleri karşısında öfkesi körüklense de, tek bir saniye patronuna döndü ve söylemek istediklerini yutarak yanlarından ayrıldı.

"Benim çıkmam gerekiyor."

"Peki, ya başka şeylere de ihtiyacım olursa?"

Eylül'ün durumla eğlendiğini belli eden ses tonu, Menderes'in sınırmasına neden oldu. Arkası dönük olduğu için Eylül onu göremiyordu ama yine de tahmin edebiliyordu.

"İyi bir patron olma yolunda kendini ispat ettin. Karışmamayı tercih ederim."

Menderes bunları söyleyip salondan çıktı ve arkasında gülen bir kadın bıraktı.

Eylül, istediği malzemeler geldiğinde hemen mutfağa girdi. Neyse ki ihtiyacı olan her türlü mutfak araç gereci vardı. Sanki uzun süredir her zaman yaptığı nefis şeyleri yapmıyormuş gibi sevinçle işe girişti. Şeker hamuru kullanıp, erkeklerin de hoşuna gideceğini düşündüğü dünya kupası şeklinde bir pasta yaptı. İçine de çikolata kaplı fıstıklardan koydu bolca.

Minik poğaça tarzında, saçaklı dedikleri tuzlulardan yaparak içine rendelenmiş kaşar ekledi. Bir yandan bunlarla uğraşırken, bir yandan da Kurtuluş'un getirdiği kahvaltılıklardan atıştırıyordu.

Malzemeler geldiği sırada Eylül merakına yenilerek Poyraz'ın ne yediğini sormuş, ama adam yine aynı sabırsızlığıyla bu konuyu dert etmemesini söyleyerek mutfaktan ayrılmıştı. Sonunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pasta ve tuzlular hazır olunca, mutlu bir şekilde yaptıklarına baktı. Bu konuda alçakgönüllü davranamayacaktı, çünkü bu işte gerçekten iyiydi.

Zaman bir şekilde geçip de akşam olduğunda, catering şirketinin getirdiği yemekleri yemeden önce Poyraz için bir tepsi hazırladı. Onu saatlerdir görmemişti ve bu yemek işi iyi bir bahaneydi. Elinde tepsiyle üst kata çıktı ve tabii ki yine engele takıldı.

"Nereye?"

"İçeride yaralı bir adam var ve düzgün bir şekilde beslenmesi gerekiyor. Önümden çekilirsen, bunu gerçekleştirebileceğim."

Harun kıpırdamaya niyeti olmadığını belli edercesine duruyordu önünde. Başkası olsaydı bu sakinliğini göremezdi. Ama emir büyük yerden, yani Menderes Vardar'dandı. Elini uzatıp tepsiyi alacakken, Eylül iki adım geri gitti.

"Ben halledebilirim."

"Odaya girmen yasak."

"Kim demiş?"

"Ben diyorum."

"Bildiğim kadarıyla, ki bence hepinizin de çok iyi bildiği kadarıyla, patronun kim olduğu belli. Kendisinin izni var. Şimdi, çekil önümden!"

Harun hayatı boyunca bir kadından emir almadığı gibi azarlanmamıştı da. Ama lanet olsun ki, kadın nereden vuracağını iyi biliyordu. İsteksizce yana doğru çekilirken, bu işin sonunun nereye varacağını merak ediyordu.

Eylül engeli aşmış olmaktan memnun bir ifadeyle odaya girdi. Yatakta kimseyi göremeyince, bir an geri dönüp dışarıdaki adama sormayı düşündü. Tam o sırada, banyodan gelen su sesini işitti. Tepsiyi komodinin üstüne koyup öylece durdu. İşte yine heyecanlanmıştı. Ne yapacağını bilemez halde gözlerini banyo kapısına dikti. Kapı açılıp da içeriden çıkan adamı gördüğünde nefesini tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boynunda beyaz bir havlu, üstünde bol ve siyah renkli bir pijama altı, çıplak ayaklar... Bir de ıslak ve dağınık sarı saçlar... Eylül farkında bile olmadan iç çekti.

Poyraz havluyu boynundan çekerken onu gördü. Ürkek ama derin yeşil gözleriyle bakıyordu. O sabah bir rüya görmüştü. Saçları rüzgârda savrulan başak tanelerini andıran, yeşil gözlü cehennem meleğini hatırlıyordu. Daha önce hiç aynı rüyayı ikinci kez gördüğü olmamıştı, ama gördüğü şey rüya değildi zaten.

Bakışları öfkeyle kararan Poyraz, ona doğru adım atarken sol kolunda hissettiği acıyla yüzünü hafifçe buruşturdu. Bunu fark eden Eylül endişelenerek öne doğru bir adım atmıştı ki, duyduğu buz gibi sesle olduğu yere çivilendi.

"Olduğun yerde kal!"

Poyraz'ın duygusuz ve öfkeli çıkan sesi, Eylül'ün kalbini dondurmuş gibiydi. Bu adamın böyle davranması için nasıl bir sebebi olabilirdi?

"Ben... Yemek getirmiştim."

Kadının sesi kulaklarına dolup bedenine yayılırken, anlamadığı bir titreşimi de beraberinde getirmişti. Sanki şehvetle yakılan kibritin ucundaki alev gibi dalga dalga kalbine doğru yol almış, onu oraya hapsetmişti. Poyraz saniyeler içinde hissettiği şeyle öfkeli nefesler alıp vermeye başladı ve birkaç adım daha atarak kadının tam önünde durdu.

Burnuna dolan çiçeksi kokunun ardında belirgin bir vanilya kokusu vardı. Kadının beyaz teniyle bütünleşmiş gibiydi. Poyraz daha önce hiç böyle güzel bir koku duymamıştı. Gözleri kadının boynunda heyecanla atan damara takıldığında, dudaklarını o noktaya kapatmamak için kendisiyle savaştı.

Eylül bu yakınlıktan fazlasıyla memnun olsa da bacakları titriyordu. Adamın mavi gözlerinde ışıklar yanıp sönüyordu ve Eylül bunu neye yorması gerektiğini düşünemeyecek kadar kilitlenmişti. Sabah merak edip de ona bakmaya geldiğinde, beklemediği bir şekilde bedeninin istilasına uğramıştı ve şimdi de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aynı şeyi yaşamak için beklentiyle aralanmış dudakları eşliğinde ona bakıyordu.

Kadının ondan korkmaması, geriye adım atmaması Poyraz'ı daha fazla sinirlendirdi. Bu kadının bir an önce bu odadan çıkıp gitmesi gerekiyordu. Yoksa olacaklardan kendisi sorumlu olmayacaktı.

"Hemen çık bu odadan."

"Ama..."

"Sana dışarı çık dedim!"

Poyraz'ın kükreyen sesiyle olduğu yerde sıçrayan Eylül, hayal kırıklığıyla karışık küçük bir öfkeyle baktıktan sonra hızla arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkarken de kapıyı gürültüyle çarptı.

O giderken yüzüne savrulan başak tanelerinin yumuşaklığı ve kokusuyla gözleri kapanan Poyraz, bir dakika boyunca yerinden kıpırdamadı. Hissettiği kokunun kaybolmaması için, dudaklarında sessiz bir duayla çenesini sıktı.

Gözleri tekrar açıldığında, kenarda duran tepsiye baktı. Ana yemek haricinde, bir tabağın içinde bir dilim pasta ile iki küçük poğaça benzeri şey vardı. Yatağa oturup, elindeki havluyu yere fırlattı. Bu kadın kimdi? Nereden gelmişti? Evdeki herkesin bu durumdan haberi olmalıydı ki, odasına kadar girmiş, üstelik ona yemek getirmişti.

Sağ eliyle yüzünü ovalayıp derin bir nefes bıraktı. Duş almak istiyordu ama kolu bu haldeyken ıslatmamalıydı. Adamlardan yardım alacak hali de yoktu. Onu güçsüz görmelerine izin veremezdi. Bir an önce giyinip bu lanet odadan çıkması gerekiyordu. Neler olup bittiğini öğrenmeliydi. Ayağa kalkıp dolaba yöneldiği sırada kapı çalındı ve Harun içeriye girdi.

Eylül öfkeli adımlarla, hatta bir askerî tabur edasıyla ayaklarını yere vura vura aşağıya indi. Sadece yardım etmek istemişti. Başka bir derdi yoktu. Anlık bir hisle, adamın da onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi etkilendiğini düşünmüştü. Ama söylediği şeyler, Eylül'ün düşüncelerinin tam tersiydi.

Yemeği ve pastayı tabaklara keyifle koymuş, onu tekrar görebilecek olmanın heyecanıyla çıkmıştı yukarıya. Evdeki herkesin ona takındığı tavırları hiç umursamamıştı. Ama Poyraz'ın ona bu şekilde davranması canını acıtmıştı. Bu insanlara yardım etmek dışında bir şey yapmamıştı ve hiçbiri bunu zerre kadar önemsememişti. Artık bu evde durmasının bir anlamı yoktu. Sabahı beklemek istemiyordu. Zaten hiç kimse onu istemiyordu bu evde. Büyük patronun gelmesini bekleyecek ve o geldiğinde de, bir an önce bu evden gitmek istediğini söyleyecekti.

Menderes eve döndüğünde, Eylül'ün cama yaslanmış bir şekilde dışarıyı seyrettiğini gördü.

"Pasta hazır mı?"

Eylül duyduğu sesle arkasını dönüp ona baktı. Normalde buna gülümserdi. Bir gün içinde bu adamdan hoşlanmıştı.

"Hazır. Ama kimse umursamadı."

Menderes onun yüzünün düştüğünün farkındaydı. Ama bu kez bir tuhaflık vardı. Yine adamlarıyla takışmış olsa böyle olmazdı. Altında başka bir sebep vardı ve bu sebebin Poyraz olduğuna adı kadar emindi.

"Ben umursuyorum."

Adamın hafifçe gülümseyen yüzüne baktı Eylül. Ona iyi hissettirmek için yaptığını biliyordu. Yine de nezaketine karşılık vermek için gülümsedi.

"O halde size bir tabak hazırlayayım."

Eylül mutfağa geçip dolaptaki pastayı çıkardı ve bir dilim keserek yanına da tuzlulardan koydu. Hazırladığı kahveyle birlikte salona dönüp, Menderes'in oturduğu koltuğun yanındaki sehpaya bıraktı. Menderes bekletmeden pastadan bir parça aldı ve beğendiğini belli edercesine başını salladı.

"Ben normalde pek tatlı sevmem. Ama gerçekten çok iyi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Afiyet olsun."

"Demek başka kimse yemedi?"

"Hayır."

Eylül'ün düz ve ruhsuz çıkan sesine karşılık bir şey söylemedi. Tabağındakileri bitirip kahvesini yudumladı.

Eylül onun bitirmesini bekledikten sonra daha fazla dayanamadı. "Şimdi gitmemin bir sakıncası var mı?"

Menderes elindeki fincanı dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra sehpaya bıraktı. Öne doğru eğilip, kollarını dizlerine koyarak ellerini birleştirdi. "Elbette yok. İlk anlardaki kaba davranışımız için sana bir özür borçluyum."

"Beni tanımıyordunuz. Sorun yok. Sizi anlıyorum."

"Harun'a söyleyeyim, seni evine bıraksın."

"Teşekkür ederim."

Eylül, sehpadaki tabağı alarak mutfağa bıraktıktan sonra odasına gitti. Çantasıyla birlikte ince kabanını da alıp odadan çıktı. Kapıyı kapatırken, gözü koridorun diğer tarafındaki kapıya takılsa da fazla beklemeden aşağıya indi.

Harun dışarıda beklerken, Menderes kapının önündeydi. Eylül ona yaklaşıp elini uzattı.

"Her şey için teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedikten sonra elindeki kartviziti Eylül'e uzattı.

Eylül hafif bir tebessümle kartı alıp öylesine kabanının cebine koydu. "Sanırım ihtiyacım olmayacak."

Orada daha fazla beklemesinin bir anlamı yoktu. Hızlı adımlarla arabaya doğru yürüyüp, kendisi için açık tutulan kapıya yöneldi. Binmeden hemen önce, son bir kez dönüp ona bakan adama gülümsedi. Gözleri ona ihanet edip evin üst katına takılsa da, karanlıkta bir şey göremedi.

Arabaya bindi ve yola çıktıklarında yanağından süzülen tek damla yaşı elinin tersiyle silip dışarıyı izlemeye koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz karanlık odasında camın önünde durmuş, onun gidişini izliyordu. Harun'dan öğrendiği kadarıyla yarın sabah gidecekti ama son anda bu durum değişmiş olmalıydı. İçinde oluşan binbir duygunun hangisine yöneleceğini şaşırmıştı. Harun'un söylediğine göre, bu kadın hayatını kurtarmıştı. Yarasına bakmak istemiş, ona yemek getirmişti. Ama Poyraz her seferinde onu kovmaktan beter etmişti. Onu istemediğini açıkça yüzüne söylemiş, fazlasıyla kaba davranmıştı. Kadınlara karşı her zaman nazik olsa da, bu kadın diğerleri gibi değildi. Poyraz bunu hissediyordu da... Niye bu şekilde davrandığını tam olarak anlamlandırmak istemediği gibi, aklına gelen şeyleri de kabul etmek istemiyordu. Tekrar zayıf olmak gibi bir niyeti yoktu.

Aşağıya koşup, gitmesini engellemek için delice bir istek duymuştu içinde. Ama iradesini kontrol edebilmişti. Bundan memnun değilse de, olması gereken buydu ona göre.

Odasına yayılmış olan vanilya kokusu onu sarmalarken, bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Bu kadını bulmak onun için çocuk oyuncağıydı. Bugün Harun odaya geldiğinde, bildiği halde kadının adını sormuştu. Tabii bunu öfkeli bir şekilde yapmıştı. Duyduğu hayranlığı adamlarından birinin hissetmesine gerek yoktu.

Eylül... Bulundukları mevsime uygun... Saçlarını rüzgârda savrulan başak tanelerine benzetmekle doğru bir tespit yapmıştı. O yeşil gözlerinde ise heyecan verici bir şeyler vardı keşfedilmek için bekleyen.

Onu odada gördüğü an heyecanlandığı bir gerçekti. İşte sırf bu yüzden, onu kıracağını düşünemeyerek, kendini bu tuhaf etkileşimden kurtarmak için en önemli silahlardan biri olan öfkesine sarılmıştı.

Ve şimdi Eylül gitmişti. Rahatlaması gerekse de rahat değildi. Eylül o kapıdan çıkmış ve kendi hayatına geri dönmüştü. Poyraz'sız olan hayatına... Ama ona rahat vermeyebilirdi. Hayatına zorla girip orada kalabilirdi. Eylül istese de, istemese de!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu çılgınca düşünceler Poyraz'ın dengesini bozuyordu. Eğer o kadını hayatına alırsa, onu da tehlikenin içine çekmiş olacaktı. Bu olduğu takdirde geri dönüşü yoktu. Ve yıllar önce olan şey bir kez daha gerçekleşirse, Poyraz bunu kaldıramazdı.

"Eylül ya... Çok korktum senin için." Samimi bir endişeyle arkadaşına sarılan Jülide, onu çekiştirerek koltuğa oturttu. "Anlat hemen."

"Bir soluk alsaydım."

"Ben dün geceden beri soluk alamıyorum. Başla dedim!"

Eylül gülümseyerek arkasına yaslandı. "Yemekten dönerken ters yöne girmişim. Önüme aniden bir araç çıktı. Bir an ne yapacağımı bilemedim. O sırada arabadan inen bir adam yanıma geldi. Beni dışarı çıkarıp arabamı çekti. Tam geri dönerken de silah sesleri duyuldu. Adam da beni kendi araçlarına bindirdi. Meğer arabada yaralı biri varmış. Seni arayıp yardım istedim, biliyorsun. Evlerine gittik. Oradaki adamların patronu olan bir adamla karşılaştım. Açıkçası önce bir hayli korktum. Neyse ki kötü davranmadılar. Sadece beni tanımadıkları için, düşman olabileceğimi düşünüyorlardı."

"Sen ve düşman olmak? Kafayı yemiş bunlar."

Eylül onun bu komik çıkışına güldü. Birden esneyince ağzını kapattı ve gözleri iyice baygın bakmaya başladı.

"Jülide, ben çok yorgunum ya... Yarın devam etsem?"

"Dahası da mı var?"

Jülide oturduğu yerde dikleşince, Eylül'ün baygın bakan gözleri dikkatle açıldı ve yanlış bir şey söylememek için kendini tuttu. Ama arkadaşı onu o kadar iyi tanıyordu ki, değişik bir şeyler olduğunu seziyordu. Kucağındaki yastığa hevesle sarılarak ona doğru eğildi.

"Yoksa Stockholm Sendromu mu? Ay! Patrona mı âşık oldun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide sesini yükselterek keyifli bir kahkaha attı. Eylül ise onun durumu yarı yarıya anlamış olmasına hayret ediyordu. Oysaki o kısma dair bir şey söylememişti.

"Adam sert ve korkutucu biridir. Tabii süper ötesi karizmatik! Esas kızımız ondan korksa da, ona doğru çekilmiştir bir kere! Ah, çok tatlı!"

Jülide'nin baygın bakan gözleri ve tizleşen sesi karşısında yüzünü buruşturmadan edemedi Eylül.

"Saçmalama, Jülide. Etkilendiğim o değil."

Eylül, küçük bir itirafla süslenmiş bu sözün ardından ağzını hızla kapattı. Ama Jülide, gözleri olabilecek en kocaman şekle ulaşmış bir halde Eylül'e doğru hamle yapıp elini ağzından çekmeye çalıştı.

"Eylül Solmaz! Hemen o elini çek ve devam et!"

Eylül endişeli gözleriyle başını iki yana sallarken, elini ondan kurtarmaya çalışıyordu. Suç kendisindeydi. Jülide farklı algılayıp, o da dayanamayıp gerçeği itiraf etmişti. Ne akla hizmet bunu yaptığını kendisi de bilmiyordu.

"Çek şu elini, Eylül!"

Eylül kendini onun elinden kurtardıktan sonra hızla ayağa kalkıp savunma pozisyonuna geçti.

"Devam edeceğim bir şey yok."

"Nasıl yok? Etkilendiğim kişi o değil, dedin. Ay! Yaralı adam mı yoksa? Yakışıklı mı bari? O patronun adamlarından biri mi? Ay konuşsana kızım, ya!"

Eylül inanamayan gözlerle arkadaşına bakarken, kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Ama olayın diğer yüzü aklına gelince, hayret dolu ifadesi yerini hüzne bıraktı.

Jülide onun bir anda değişen ruh haline endişeyle baktı. Belki de olaylar düşündüğü gibi romantik değildi. Yerinden kalkıp arkadaşının yanına gitti ve ellerinden tutarak onu tekrar koltuğa oturttu. Az önceki çığlık çığlığa heyecan dolu sesi şimdi daha sakindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Canım, ben yine tutamadım kendimi. Ama sen de anlatmıyorsun, Eylül! Yani ben sormadan anlatsaydın daha iyi olurdu."

"Çenenin kapanması söz konusu olsaydı, öyle bir niyetim olabilirdi."

Eylül'ün yeniden normal haline dönmesine sevinen Jülide, tuttuğu nefesini bırakarak gülümsedi. "O zaman kesmeyeceğim. Esas olaya gel."

Eylül yorgun olduğu için başını koltuğa yaslayıp gözlerini yere dikti.

"Yaralı olan... Poyraz... Bir süre bilinçsizce yattı. Senin talimatlarını uygulamak dışında eve bir de doktor geldi. Doğru müdahalede bulunmuşum neyse ki. Kontrol etmek için odasına girdim. Yarası açılmıştı. Yardım edeyim diye yarasına doğru eğilmiştim ki, bir anda kendimi yatakta sırtüstü yatarken buldum." Jülide'nin gözlerinin parladığını görünce tek kaşını kaldırdı. Arkadaşı tekrar aynı ciddiyete bürününce devam etti. "Beni düşmanı sandı. Ateşi de vardı. Kısacık bir süre sonra bayıldı zaten. Bu akşam da ona yemek götürdüm. Bir de pasta falan yapmıştım. Ama beni kovmaktan beter etti. Ben daha önce hiç geri çevrilmemiştim. Yani... Kimseye böyle atılmamıştım gerçi. Sandım ki... Tek bir an... Benden etkilenmiş gibiydi. Ama buna rağmen, orada olmamdan hoşnut değildi."

Eylül son cümlelerini arkadaşından ziyade kendisine söylüyordu. O adamla bir şey paylaşmamış, hatta vakit bile geçirmemişti. Çünkü o, buna izin vermemişti. Belki de fazla abartıyordu. Ayrıca bir daha görmeyeceği bir adam için bu kadar düşünmesine de gerek yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üzerinde rahat bir pantolon ve gömlekle salona inen Poyraz, Menderes'in kahvaltı ettiğini gördü. Buraya getirildiğinden beri sürekli yatakta olduğu için evdeki boşluğu anlamaması gerekirdi ama her hücresiyle farkındaydı.

Masaya oturup tabağına birkaç şey aldı. Çayını doldururken hafif bir sızı hissetti omzunda.

"Hâlâ acıyor mu?"

"Hafif bir sızı sadece."

"Bugün şirkete gelme. Biraz daha dinlenirsen iyi olur."

"Yeterince dinlendim. Kendimi sersem gibi hissediyorum. Önce eve geçeceğim, sonra da şirkete gelirim."

"Sen bilirsin. Bu arada, gereken ceza verildi."

Poyraz dilimlediği peyniri ağzına götürecekken çatalı tabağa bıraktı. Arkasına yaslanıp arkadaşına bakarken gözleri kısıldı. Saldırıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

"Şu geçenlerde sana diklenen sersem, aklınca gözdağı vermek istemiş."

"Ne yaptınız?"

"Çocuklar onu layık olduğu yere bıraktılar."

Poyraz'ın tehlikeli bir şekilde kısılmış gözlerinde beliren eğlenen ifade, Menderes'in hafifçe gülmesine neden oldu. Menderes tam olarak anlatmamış olsa da, adamın başına gelenleri gayet iyi anlamıştı.

Kahvaltı sakin geçerken Poyraz'ın aklı tek bir yerde, tek bir kişideydi. Her ne kadar arkadaşına bu ilgisini hissettirmek istemese de öğrenmek istiyordu.

"Kadına ne oldu?" Bunu sorarken başını tabağına eğmiş, sanki önemli bir şey yapıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Menderes onun derdini çok iyi anlamıştı. "Yolladım."

"Araştırdınız mı? Kimin nesiymiş?"

"Araştırdım. Kendi halinde biri. Hayatını kurtardığı için ona teşekkür ettim. Artık önümüze bakabiliriz."

Poyraz bu işin burada bitmesini istemiyordu. Saçma sapan bir şey söylememek için tabağındakilerle ilgilenmeye çalışıyordu. Menderes'in bu kadar önemsiz bir şeymiş gibi konuşması hoşuna gitmemişti, çünkü bu şekilde konu kapanmıştı ne yazık ki.

Çayını tam olarak bitirmeden yerinden kalktı. "Şirkette görüşürüz."

"Poyraz?"

Poyraz arkadaşına dönüp bekledi. Onun Eylül hakkında bir şeyler söylemesini istiyordu. Ama bu isteği ne yazık ki gerçekleşmedi.

"Bir süre ülke dışında olacağım. Bu süreçte gözüm kulağım sensin. Uras da Dubai'den dönüyor zaten."

"Can sıkıcı bir şey yoktur umarım?"

"Olmamasını umut ediyorum."

Poyraz anladığını belirtircesine başını hafifçe salladıktan sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Onun gelişini gören Harun, aracın kapısını açıp binmesini bekledi. Ama Poyraz'ın böyle bir niyeti yoktu.

"Arabam nerede?"

"Garajda."

"Getir hemen."

"Daha yeni olay atlattık. Bin hadi."

Poyraz kaşlarını çatıp ellerini beline koydu ve Harun'un durumu anlamasını bekledi. Neyse ki Harun bu bakışın anlamını çok iyi biliyordu. Geri dönüp hızlı adımlarla garaja girdi ve Poyraz'ın kurşun rengi Aston Martin'ini çıkardı.

Arabasına binip kapısını kapatan Poyraz, dönüp Harun'a baktı. "Biriniz peşimden gelirse fena olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Açılan kapıdan çıkarken gaza bastı. Saldırıdan sonra adamlarıyla gezecek hali yoktu. Bu, Poyraz Soygüder'e göre değildi.

Rutin hayatına dönme umudu taşıyan Eylül, olayların bu şekilde olmasından hoşnut değildi. Sadece bir gün süren karmaşa, bütün hayatının merkezine oturmuş gibiydi. Ne yaşadıklarını yaşanmamış sayabiliyor, ne de etkilendiği adamı unutabiliyordu.

Bütün gece doğru düzgün uyuyamadığı için erkenden kalkmış ve pastaneye gitmek için hazırlanmıştı. Evi pastanenin arka sokağında olduğundan yol sorunu yoktu. Aşağıya inip de kapıdan çıktığında arabasını görünce hem şaşırmış, hem de kendine sövmüştü. Onca zaman arabası hiç aklına gelmemişti. Bunu kimin yaptığını çok iyi biliyordu. Menderes Vardar'ın ciddi ama arada hafif gülümseyen yüzü gözünün önüne gelince gülmeden edemedi.

O adam bile onu kabullenmişken... Eylül bu düşüncelerden kurtulmak istiyordu. Daha bir gün öncesine kadar bu adamları tanımıyor, onların hayatlarını bilmiyordu. Yeniden korunaklı ve sakin hayatına dönmüştü. Belayı bu kadar isteyeceğini hiç düşünmemişti.

Pastaneyi açıp içeri girdiğinde her şeyi yerli yerinde buldu. Önce ne yapacağını bilemez bir halde etrafına bakındı. Aslında bir yardımcı alsa hiç fena olmazdı. Kendisi yetişebilse de, bazen yorulduğunu hissediyordu.

Mutfağa girip, her sabah yaptığı tuzlular için malzemeleri çıkardı. Neyse ki eli hızlıydı. Saat yedi olmadan her şeyi tamamlamış ve birkaç dakikaya fırından çıkaracağı nefis şeyleri beklemeye başlamıştı.

Bu arada kendine sevdiği sütsüz ve şekersiz kahveden hazırlamış, dizüstü bilgisayarından da güzel bir müzik açmıştı. Masaların üstündeki çiçekleri düzeltirken, bir yandan da pastanenin geneline bakıp eksik bir şeyler var mı diye anlamaya çalışıyordu. Müziğe eşlik ederken kendini kaptırmış, küçük hareketlerle dans ederek dolanmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapının sesiyle o tarafa döndüğünde, gördüğü yüzle gülümsemesi de artmış oldu.

"Günaydın, Eylül."

"Sana da günaydın, Güven."

"Bu neşeni neye borçluyuz?"

"Bilmem. Neşeli miyim ki?"

"Işık saçıyorsun."

Güven'in hayranlık dolu bakışları Eylül'ün üzerinde gezindi yavaşça. Bazen bunu görmezden gelmeye çalışmak, Eylül için gerçekten zor oluyordu. Güven'le aynı apartmanda oturuyorlardı. Genç adamın ilgisinin farkındaydı ama Eylül onu sadece arkadaşı olarak görüyordu.

Güven uzun boylu, kumral ve koyu renk gözlere sahip bir erkekti. Aslında birçok kadının dönüp baktığı biri olsa da, Eylül'de aynı hissiyatı yaratmıyordu.

"Kahvenin yanında ne istersin?"

"Peynirli poğaça varsa harika olur."

"Var tabii ki."

Eylül diğer tarafa geçip, onun için bir tabak hazırladı. Poğaçanın yanına bir de minik tartöletlerden koydu. Kahveyi de alıp masaya bıraktıktan sonra tam dönüp gidecekti ki, bileğinde hissettiği temasla durmak zorunda kaldı. Güven'in istekli bakışlarına nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini bilemiyordu. Onu bir arkadaş, bir dost olarak seviyordu. Onunlayken kendini iyi hissediyordu. Ama hepsi buydu işte. Fazlası olamazdı. Eylül bu mesafeyi ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın, belki de yaptığı şeyde eksiklikler vardı.

Elini kibar bir şekilde çekerken, onun gözlerinin içine baktı. "Güven, benim gerçekten işlerim var. Başka bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli."

Eylül arkadaşça gülümseyerek işinin başına geçti. Güven ise, onun verdiği karşılık neticesinde kendini gülümsemeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zorladıktan sonra masaya bırakılanlara baktı. Hafif bir iç çekip dikkatini tabaktakilere verdi.

Evine bu yoldan gidilmiyordu. Aptalca davrandığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Arabasına binip evden çıktıktan bir dakika sonra Harun'u arayıp Eylül'ün adresini istemişti. Harun şaşırıp sebebini sormuş ve sorduğuna pişman olmuştu.

Poyraz telefonuna gelen adres doğrultusunda arabayı sürerken, gözünün önünde yeşil gözler vardı. Kadına ilk andan beri sürekli bağırıp çağırmış, olabilecek en kaba şekilde onu kovmuştu. Şimdi de içindeki onu görme isteğine karşı koyamıyordu.

Harun telefonda onun butik bir pastanesi olduğunu söylemeyi ihmal etmemişti. Poyraz arabayı pastanenin karşı tarafına park etmiş ama inmemişti. Onun içeride neredeyse salına salına işlerini yapmasını izlemek, Poyraz'ın içinde anlamlandıramadığı duygulara yol açmıştı. Elleri direksiyonu kavrarken, bir an inip onun yanına gitmek istese de kendini tutabilmişti.

Tam o anda içeriye giren bir adamın Eylül'le keyifli bir şekilde konuşmasını çatık kaşlarla izlemeye başladı. Adamın gülümsemesi neyse de, Eylül'ün verdiği karşılığı anlamamıştı. Tanıdığı biri olmalıydı. Veya daha fazlası...

Poyraz sabırsızlığını dizginlemeye çalışırken, Eylül'ün elinde bir tabak ve kahveyle adamın önüne gelişini ve elindekileri masaya bırakışını izledi. Dönüp gidecekken o zarif bileğine dokunan eli gördüğü an dişlerini sıktı. Arabadan inip oraya gitmemek, o herifin sırıtan suratını dağıtmamak, Eylül'ü kolundan tuttuğu gibi oradan çıkarıp arabasına bindirmemek için kendini zor tutuyordu.

Düşündüğünün aksine Eylül kibar bir hareketle bileğini çekmiş ve ondan uzaklaşmıştı. Bu sahneyle tuttuğu nefesini bırakıp, sıkılı dişlerinin gevşemesine izin verdi. O sırada çalan telefonunu ekranına bakmadan cevapladı.

"Evet!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu Menderes Vardar'ın derdi ne? Zaten istemediğim bir iş için yolladınız beni. Şimdi de kalkmış, kendi dönene kadar şirkette işlerin başında olmamı istiyor."

Poyraz, Uras'ın söylenmelerini dinlerken, bakışlarını izlediği noktadan çekmemişti.

"Aylak aylak gezmeni istemiyor da ondan."

"Ben memnunum halimden. Daha uçağa bile binmeden, beni arayıp talimatlarını sıraladı. Bak, peşin peşin söylüyorum; gelmem ben şirkete. Sen gayet iyi idare ediyorsun."

"Sızlandığının farkında mısın?"

"Başımın belaları!"

Telefon kapanırken, Poyraz keyiflendiğini hissetti.

Bir süre daha Eylül'ü izledikten sonra arabayı çalıştırdı ve gitmesi gereken yere, yani evine doğru sürdü.

Eylül bütün günü pastanede oyalanarak geçirdi. Pastaneyi her akşam sekizde kapatır ve evine giderdi. Ama bugün gitmeyi hiç istemiyordu. Çünkü evde boş boş oturacak ve aklı sürekli o adamla meşgul olacaktı. Bir ara Jülide'yle konuşmuş ve onun bu gece üniversiteden bir arkadaşında kalacağını öğrenmişti. Bu yüzden, zaman geçirmek için ufak çaplı bir temizlik yapmaya karar verdi. Arka taraftaki küçük odada rahat bir eşofman ve tişört giyip, saçına da yeşil bandanasını taktı.

Temizliğe masaların tozunu alarak başladı. Ardından uzun saplı fırçayla yerleri sildikten sonra, temizlik malzemelerini yerlerine yerleştirdi. Yorulduğunu fark ettiğinde, sandalyelerden birini çekip oturdu. Telefonunun saatine baktı, epey geç olmuştu. Bugünlük bu kadar çalışmak yeterliydi. Tam oturduğu yerden kalkacaktı ki, büyük bir gürültüyle yere inen camların parçalarının etrafa ve üstüne saçılmasıyla kendini yere attı. Elleriyle başını korumaya çalışırken korkudan titriyordu. Zorlukla tezgâhın arkasına gitmeyi başardı ancak ne yapacağını bilmiyordu. Tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başınaydı. Gecenin bir yarısı olmuştu. Jülide yoktu. Kendini koruyacağı bir silahı da yoktu.

Sandalyeden kalkmadan önce telefonu cebine koymuştu. Kendini korumaya aldıktan sonra cebine uzandı. Titreyen elleriyle telefonun ekranını açmaya çalışsa da bir türlü yapamıyordu. O kadar korkuyordu ki, kesilen silah seslerinin ardından başka seslerin yükselmeye başladığını son anda fark etti.

Yaklaşan ayak seslerinin durup, birinin tezgâhın arkasına eğilmesiyle bir an korkuyla geriye sıçradı. Fakat gelen kişiyi gördüğünde gerçekten sevinmişti.

"Eylül, iyi misin? Yaralandın mı?"

Güven silah seslerini duyduğunda yakınlardaydı. İnen camların gürültüsü ve içeride yanan ışık onu fazlasıyla korkutmuştu.

Siyah, büyük bir aracın gaza basarak kaybolmasının ardından içeri girmiş ve tahmin ettiği gibi Eylül'ü tezgâhın arkasında bulmuştu. İyi olup olmadığını sorsa da cevap alamamıştı. Çünkü Eylül, küçük bir çocuk gibi gözleri korkudan açılmış bir halde tir tir titriyordu. Onu kollarına çekip sarmaladı.

Eylül o kadar korkuyordu ki, buna itiraz edecek hali yoktu. Sinirleri boşalınca birden ağlamaya başladı. Bir gün arayla ikinci kez silahlı saldırıya uğruyordu. Gerçi ilk saldırı kendisine yapılmamıştı ama yine de o kaosun içinde kalmıştı. Oysaki bu saldırı net olarak ona yapılmıştı. Neler olduğunu anlamıyordu.

Saçlarında hissettiği dokunuşlarla kendine geldi. Birkaç kişi daha vardı şimdi içeride.

"Polisi aradık, Güven. Siz iyi misiniz?"

"İyiyiz, Selçuk. Ama Eylül çok korktu."

Güven, Eylül'le birlikte ayağa kalkarken, Eylül istemsizce başını eğip onun göğsüne gömdü. Kendini açık hedef haline gelmiş gibi hissediyordu.

"Korkma, ben yanındayım."

Güven'in yatıştırıcı ses tonu biraz olsun rahatlamasını sağladı. Eylül'ü sandalyeye oturtup, hemen bir bardağa su doldurdu. Eylül bardağı alırken elleri titriyor, tutamayacağını hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güven ona yardım edip, birkaç yudum içmesini sağladıktan sonra bardağı masaya bıraktı.

Caddenin yakınlarındaki polis merkezinden gelen bir ekip durum değerlendirmesi yaparken, ekipteki en yetkili kişi de Eylül'le konuşmaya çalışıyordu.

"Geçmiş olsun. İyi misiniz?"

Eylül başını belli belirsiz salladıktan sonra Güven'e baktı. Yanında olduğu için fazlasıyla minnettar hissediyordu kendini.

"Ben, Komiser Vedat. Neler olduğunu sizden dinleyelim."

Eylül masadaki bardağa uzanıp büyük bir yudum aldıktan sonra, karşısında oturan adama baktı.

"Ben... Ben bilmiyorum. Bir anda oldu. Camlar büyük bir gürültüyle etrafa saçılmaya başladığında kendimi korumaya aldım. Sonra arkadaşım geldi."

"Kimseyi görmediniz mi?"

"Hayır."

"Peki, düşmanınız var mı? Sizden herhangi bir şey için intikam almak isteyen birileri?"

Eylül aklından geçenleri ona anlatamazdı. Kendi halinde yaşayan biri olarak bu yaşadığı mantıklı değildi. Bu olayın Poyraz'la ilgili olduğunu söylüyordu içindeki ses. Ama tek kelime ederse işler sarpa saracak ve geri dönüşü olmayan olayların başlangıcına sebebiyet vermiş olacaktı.

"Hayır, düşmanım falan yok."

Komiser bir süre ısrarcı bakışlarını Eylül'ün üzerinde tuttu. Yanı başında duran adama dönüp konuştu.

"Siz bayanın nesi oluyorsunuz?"

"Arkadaşıyım. Aynı apartmanda oturuyoruz."

"Olay gerçekleşirken burada mıydınız?"

"Silah seslerini duyduğumda buraya yakındım. Sonra hemen koşup geldim. O sırada büyük, siyah bir aracın hızla uzaklaştığını gördüm."

"Plaka?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dikkat etmedim. Eylül için endişeliyken aklıma gelmedi."

Komiser karşısındaki adamı dinledikten sonra Eylül'e döndü. "Yazılı ifadenizi almam gerekiyor. Yarın merkeze uğramanızı rica ediyorum."

"Bunu şimdi yapsak? Aynı şeyleri yarın bir kez daha yaşamak istemiyorum."

"Pekâlâ."

Güven, Eylül'ü tutup kaldırdığında, itiraz edecek hali bir yana, yürüyecek halinin bile olmadığını fark etti. Onu kucaklayıp dışarı çıkardı. Eylül normalde böyle bir yakınlığa asla izin vermezdi ama korkuyordu ve aklında başka biri olsa da, o anda sığınacağı tek kişi Güven'di.

İçkisini yudumlarken dışarıyı seyrediyordu. Büyük ve geniş olan ağacın yaprakları gecenin karanlığında uçuşurken, aklında savrulan başak taneleri vardı.

"Böyle sakin sakin oturmak hiç bana göre değil."

Uras bacaklarını önündeki sehpaya uzatmış, arkadaşına bakıyordu. Bir şeyler olduğu belliydi ama Poyraz'ın konuşmaya niyeti yok gibiydi. Çalan telefonun sesiyle Uras, bakışlarını sehpada duran telefona çevirdi. Ekrandaki tanımadığı numaraya bakıp, ortamdaki havayı dağıtmak için Poyraz'a takıldı.

"Hayranlarından biri arıyor."

Poyraz, bakışlarını dışarının manzarasından çekip Uras'a döndü. Kendisine uzatılan telefonu alıp, cevaplama tuşuna bastıktan sonra kulağına götürdü. Daha cevap bile veremeden karşı tarafın sesini duydu.

"Büyük patrona tabağını boş göndermediğimi söylersin. Kendisi yine ulaşılmaz noktalarda anlaşılan."

Poyraz bu sesi iyi tanıyordu. O sabah onu layık olduğu yere bıraktıklarını söylemişti Menderes. O anda konuştuğu kişi kendisine saldıran adam olsa da, Poyraz fazlasıyla rahattı. Onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi adamları çok görmüştü ve hepsini kafaya taksaydı yapacak başka işi kalmazdı.

"Biri kuyruğuna mı bastı yoksa?"

Karşı taraftan sinir bozucu bir kahkaha yükseldi. "Poyraz Soygüder! Basılan bir kuyruk varsa, o da Menderes Vardar'ınki. Güzel ve sarışın sevgilisini biraz korkuttum galiba."

Poyraz onun ne demek istediğini anlamadı. Menderes'in hayatında kimse yoktu ve bu adamın bahsettiği şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyordu.

Adam, Eylül'ü Menderes'in kadını olarak düşünmüş ve ona göre hareket etmişti. Menderes, Poyraz bilinçsizce yatarken, Eylül'ün her şeyiyle ilgilenmiş ve bu da düşmanın dikkatini çekmişti. Kadını eve bırakan araç, adamları tarafından takip edilmiş ve kendisine bu konuda rapor verilmişti. Tabii kadınla asıl ilgilenen kişinin Poyraz Soygüder olduğunu bilmekten fazlasıyla uzaktı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu pastacı güzeli diyorum. Yazık... Adamlarımın söylediğine göre bir hayli korkmuş."

Poyraz bahsedilen kişinin Eylül olduğunu anladığı anda kan beynine sıçradı. Eylül'ün korktuğundan bahsetmişti. Demek ki ona bir şey yapmıştı.

Şimdiye kadar hiç olmadığı kadar öfkeli hissediyordu. "Eğer o kadına bir zarar geldiyse, yemin ederim leşini köpekler bile bulamaz!"

Telefonu kapatıp koltukta duran ceketini kaptı ve neredeyse koşar adımlarla evden çıktı. Onun telaşlı ve öfkeli halini gören adamlar, ciddi bir şeyler olduğunu fark edip hazır ola geçtiler.

Arkasından gelen Uras, bahsedilen kadının kim olduğunu anlamamıştı. Bir şeyler döndüğü ortadaydı ve bu durumda kesinlikle arkadaşının yanında olması gerekiyordu.

Harun tam ne olduğunu soracakken Poyraz'ın kükremesiyle, açmış olduğu ağzını kapatmak zorunda kaldı.

"Herkesi topla!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harun verilen emri hızlıca yerine getirdikten sonra üç araçla yola çıktılar. Poyraz gaza basarken, bir yandan da elleriyle direksiyonu sıkıyordu. Uras yanında oturuyordu ve konuşmaması gerektiğini bildiği için en ufak bir harekette bulunmuyordu.

Eylül'ün oturduğu siteye gelmeden önce pastanenin önünden geçen Poyraz, dükkânın darmadağın olmuş halini görünce belki de uzun zaman sonra ilk kez korktuğunu hissetti. Pastanenin önünde bir polis ekibi vardı. Sarı bantlarla etrafına şerit çekilmişti. Arabayı ilerletip sitenin olduğu yere geldiğinde, bir ekibin de orada olduğunu görünce içinden küfretti. Şimdi üç arabayla oraya dalarsa, polisle uğraşmak zorunda kalacaktı.

"Sen adamlarla birlikte biraz uzakta bekle."

"Sen ne yapacaksın?"

"Eve girmem lazım."

"Kim bu kadın?"

Poyraz arkadaşına baktı. Kim olduğunu anlatırsa, kendisine yapılan saldırıyı öğrenmiş olacaktı. O anda bununla uğraşacak hali yoktu.

"Sana dediğimi yap." Başka bir şey söylemeden indi arabadan. Apartmana yaklaştıkça gerildiğini hissediyordu.

Polislerden biri ona dönüp sorarcasına baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Arkadaşıma geldim."

"Arkadaşınız kim?"

"Eylül Hanım. Ortak bir arkadaşımızdan saldırıya uğradığını öğrendim."

Polis şüpheci gözlerle karşısındaki adamı inceledi. Tekin bir havası yoktu. Biraz ileride duran arkadaşını yanına çağırıp tekrar adama döndü.

"Adınız ne?"

"Poyraz."

"Poyraz?"

"Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada yanlarına gelen daha genç bir polis, amirine baktı. "Buyurun, amirim."

"Şu evrakları Komiser Vedat'a ver. Eylül Hanım'a da Poyraz isminde bir arkadaşının geldiğini söyle. Onaylarsa telefonla haber ver."

"Peki, amirim."

Poyraz bu gereksiz prosedür nedeniyle gözlerini devirdi. Belinde parmaklarına temas eden metalin soğukluğu, ellerini sakin bir hareketle geri indirmesine neden oldu. O öfkeyle arabasına bindiği an, torpidodaki silahı alıp beline yerleştirmişti. Şimdi geri dönüp arabaya bırakmak gibi bir ihtimali yoktu ve eğer şansı varsa üstü aranmadan eve girmeyi umut ediyordu.

Birkaç dakika süren bekleyiş, Poyraz'ın gerginliğinin artmasına neden oldu. Telefondakini dinleyip bakışlarını karşısındaki adamdan çekmeyen polis, şüpheci de olsa, onay aldığı için mecburen izin vermek zorundaydı.

"Çıkabilirsiniz."

Poyraz başıyla onayladıktan sonra apartmana girdi. Asansörü beklerken, bir anda aklına gelen şeyle kaşlarını çattı. Telefonunu çıkarıp Harun'u aradı.

"Efendim, Poyraz."

"Kaçıncı kat?"

"Onuncu kat."

Poyraz telefonu kapattıktan sonra cebine koydu ve kapılar açılınca binip düğmeye bastı.

Eylül uzandığı koltukta, salondaki halının desenlerine bakıyordu. Hem bedenen, hem de ruhen çok yorgun hissediyordu. Dairenin kapısı açıktı. İki polis etrafı şüpheci bir şekilde incelerken, bir yandan da hem Eylül'e aynı soruları tekrar soruyor, hem de amirlerine rapor veriyorlardı.

O sırada gelen başka bir polis, Eylül'e bir arkadaşının geldiğini söylediğinde, onun Jülide olduğunu düşünmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim gelmiş?"

"Poyraz isminde biri."

Eylül duyduğu isimle uzandığı yerden çevik bir hareketle kalkınca hem başı döndü, hem de diğerlerinin dikkatini çekti. Özellikle de Güven'in. Güven bu ismi daha önce duymadığına emindi. Eylül'ün verdiği tepkiden ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu.

"Eee... Evet, kendisi arkadaşım. Gelebilir."

Polis aşağıya bilgi verirken yanlarından uzaklaştığında, Güven ellerini beline koyarak ona baktı.

"Kim bu Poyraz? Daha önce adını duymamıştım."

Başka zaman olsa Eylül, onun böyle sahiplenici bir şekilde konuşmasına ters bir karşılık verebilirdi ama şu anda kendini fazlasıyla bitik hissediyordu. Ve daha da önemlisi, Poyraz gelmişti.

Eylül üstündeki kıyafetlere bakınca suratını buruşturdu. Bu haldeyken onunla karşılaşmak istemiyordu. Fakat üstünü değiştirmek için vakti yoktu. Dairenin kapısı açık olduğu için rahatlıkla duyduğu asansör sesiyle kalbi hızla atmaya başladı. Bu seferki korkudan değil, heyecandandı.

Güven ise, onun yüzündeki solgunluğun kaybolup, yerine pembemsi bir rengin geldiğini görünce içten içe sinirlenmeye başladı.

Kapıdan giren kişiyi görünce boğazı kuruyan Eylül, terleyen ellerini eşofmanına sildi. Bir kez daha ne kadar berbat göründüğünü düşünse de, yapabileceği bir şey yoktu. Takım elbisesi ve kravatsız gömleğiyle, gür sarı saçlarıyla ulaşılmaz görünüyordu Eylül'ün gözüne. O evde olduğu sürece ona öfkeyle bakan bakışlarda değişiklik vardı bu kez. Belki bir parça tedirginlik...

Poyraz içeri girdiği anda gözleri Eylül ve yanındaki adam arasında gidip gelmiş, en sonunda Eylül'ün üzerinde sabitlenmişti. O sabah da görmüş olduğu bu adamın kim olduğuyla daha sonra ilgilenecekti. Şu andaki ilgi alanı kesinlikle Eylül'dü.

Genç kadının üstünde eşofman ve tişört vardı. Açık saçlarına taktığı koyu yeşil bandanası gözleriyle uyumluydu. Saçları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biraz dağılmış ve bir kısmı sırtına yayılmışken, bir kısmı da göğüslerini kapatacak şekilde öne doğru gelmişti.

"Ben, Güven. Eylül'ün çok yakın arkadaşıyım."

Eylül ve Poyraz, bir anda duydukları sesle yanlarındaki adama döndüler. İlk andan beri bu adamdan hoşlanmayan Poyraz, onun ne yapmaya çalıştığını gayet iyi anlamıştı. İkisinin arasındaki ilişkiyi bilmediği için nasıl bir tepki vermesi gerektiğini kestiremiyordu. Elini uzatıp sertçe sıktıktan sonra geri çekti.

"Ben de Poyraz."

"Adınızı daha önce duymadım. Eylül hiç bahsetmemişti." Göz ucuyla Eylül'e bakıp tekrar karşısındaki adama dönen Güven, ona yerini hatırlatmaktan büyük bir zevk duydu.

Poyraz bu kadınla bir parça iyi bir şey yaşamış olsaydı, şu an karşısında duran adamın davranışının karşılığı sert bir yumruk olabilirdi.

"Belki de size bahsetmeye gerek duymamıştır."

Poyraz'ın buz gibi sesi ortamı yıkarken, karşısındakine haddini bildirmiş olmaktan bir hayli memnundu. Güven'in yüzündeki zafer dolu ifade anında kaybolduğunda, Eylül farkında bile olmadan ellerini ovuşturmaya başladı. Ortamdaki gerginliği bir şekilde yok etmesi gerekiyordu. Boğazını temizleyip iki adama baktı.

"İzin verirseniz, üstümü değiştirmem gerekiyor."

Eylül tam aralarından geçecekken, kolunda hissettiği temasla ürperdi. Buna karışan sıcaklık ise durumu daha beter hale getiriyordu.

"Küçük bir çanta hazırla. Burada kalamazsın."

"Bence de. Hadi, Eylül. Çantanı al, benim eve geçelim."

Güven hiçbir şey söylemeden gözünün önünde olup bitene eyvallah etmeyecekti. Ortada bir şeyler döndüğü belliydi ve bu bilinmezlik canını sıkıyordu.

"Eylül benimle geliyor."

"Pardon ama siz Eylül'ün nesi oluyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güven'in gözlerini kısarak ve tane tane sorduğu soru, Eylül ve Poyraz'ın birbirlerine bakmalarına neden oldu. Yaşadıkları nedeniyle yeterince yorgun olduğu için, Eylül'ün aklını toparlaması kolay değildi ama buna rağmen Güven'i durduracak tek kişi yine kendisiydi.

"Güven... Bu gece yanımda oldun, çok teşekkür ederim. Ama sana daha fazla yük olmak istemem."

"Saçmalama, Eylül. Ne yük olması?" Gözlerinde öfke kıvılcımlarıyla, sadece dakikalardır tanıdığı adama döndü. "Seni tanımadığım bir adama emanet edemem."

Poyraz kendinden emin bir ifadeyle ona karşılık verirken, ellerini pantolonunun ceplerine koymuştu. Eylül ise, bu olay biraz daha devam ederse seslerin yükseleceğini net bir şekilde görebiliyordu. Aslında birazdan söyleyecekleri tam olarak yalan olmasa da, buna bir son vermesi gerekiyordu.

"Poyraz, benim bir müşterim. Bana çok yardımı dokundu. Hem saldırı pastaneye yapıldığına göre sadece benim evim değil, senin evin de güvende olmayacaktır. Buradan uzakta olursam daha iyi olur."

Eylül inandırıcı olduğunu düşündüğü bir ses tonu kullanmıştı. Arkadaşının gözlerinde gördüğü ifade kesinlikle huzursuzluk ve kabul edilmezlik içerse de, ona itiraz etme hakkı tanımıyordu. Sonuçta Güven'in Eylül üstünde hiçbir hakkı yoktu. Zaten sırf bu yüzden Güven bir adım geride durmak zorunda kalmıştı. İstemeyerek de olsa, başını anladığını belirtircesine hafifçe salladı.

Eylül o adamla gidecek olsa bile, sadece bir an için kendisini tatmin edecek bir şeye ihtiyacı vardı. Onları yalnız bırakmadan önce indireceği son darbe onu bir hayli memnun edecekti.

Güven, Eylül'ü kollarından tutup kendine çekti ve bir eliyle saçlarını, bir eliyle de hafifçe sırtını okşadı. Eylül gerilmiş olsa da, ters bir tepki vermemeye gayret etti. Bu gece onun yardımıyla kendini daha iyi hissediyordu çünkü. Nankörlük etmek istemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz gözünün önünde yaşanan bu sahneyi kaşlarını çatmış bir halde, öfkeli hatta kıskanç bakışlarla izliyordu. Elleri ceplerinde yumruk olmuştu. Eylül üzerinde hiçbir hakkı yoktu ve bu yüzden o adamın suratını dağıtamazdı.

Kendini yavaşça geri çekip, hafif gülümseyen gözlerle arkadaşına baktı Eylül. Ama Güven'in onu bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Yüzünü ellerinin arasına alarak ona iyice yaklaştı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Eylül başını salladıktan hemen sonra alnında hissettiği dudak temasıyla, gerginlikten patlayacak noktaya geldi. Poyraz'a bakmasa da, onun da patlayacak bir volkan gibi hissettiğine emindi. Nasıl emin olduğunu bilmiyordu, sadece hissediyordu. Ya da öyle olmasını umut ediyordu.

İçeri geçip işine yarayacak birkaç şeyi küçük bir çantaya koyduktan sonra salona geri döndüğünde, iki erkeğin de ayakta beklediklerini gördü. Bakışlarını Poyraz'ın üstünde sabitledi.

"Aslında duş almam gerekiyor. Beni biraz daha..."

"Bende duş alırsın. Burada daha fazla durmayalım."

Eylül sözü kılıç kadar keskin bir ses tonuyla bölününce cümlesinin devamını getiremedi. Belki gayet normal bir cümleydi ama Eylül'ün bedeninde yarattığı etki kelimelere dökülecek kadar basit değildi.

Son bir kez evine baktıktan sonra kapıya yöneldi. O sırada Poyraz elindeki çantayı alarak, önden gitmesi için geride bekledi. Aşağıda polislere de bilgi verildikten sonra, Poyraz ileride bekleyen aracına doğru yönlendirdi Eylül'ü. Onların gelişini gören Uras arabadan indi.

"Eylül bir süre bende kalacak."

Uras *tamam* anlamında bir baş işareti yaptıktan sonra kadına dönüp elini uzattı. "Ben, Uras. Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim. Ben de Eylül."

"O halde ben bizimkilerle gidiyorum. Sabah konuşuruz."

"Tamam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İki adam vedalaştıktan sonra, Poyraz onun binmesi için kapıyı açık tuttu. Küçük çantayı bagaja atıp, direksiyonun başına geçti.

Sessizlik içinde geçen yolculuktan sonra, Eylül'ün daha önce görmediği bir evin güvenlik kapısından içeri girdiler. Eylül nedense önceki eve gideceklerini düşünmüştü.

Poyraz evin kapısını açıp, Eylül'ün içeri girmesini bekledi. Ardından kapıyı kapattı ve aynı anda telefonu eline aldı. "Evin etrafında iki araç mutlak surette tetikte beklesin."

Eylül soran gözlerle ona döndü. "Korumalar mı bekleyecek?"

"Evet."

"Düşmanın çok galiba?"

"Gel benimle. Kalacağın odayı göstereyim."

Eylül cevap almadığının farkında olarak onun peşinden gönüllü adımlarla giderken, erkeksi vücudunu süzmeden edemedi. Bir kızın, bir erkeğin kalçalarını seksi bulması Eylül'ün tuhafına gitse de, bu düşünceyle dudakları kıvrıldı.

İkinci katın geniş bir koridoru vardı. Duvarlardaki şık ve kaliteli tabloların yanı sıra, hoş ışıklandırma da göz çarpan ayrıntılardandı. Poyraz bir kapıyı açınca, dikkatini oraya verdi.

"Burada kalabilirsin. Kendine ait bir banyosu yok ama hemen şurada bir banyo var." Poyraz, geriye dönüp koridorun diğer tarafındaki bir kapıyı işaret etti. "Benim odam da şurası. Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme."

Eylül başını salladıktan sonra odaya girdi. Misafirler için hazırlanmış bir odada olabilecek her şey vardı. Yatağın üstüne bırakılan çantaya çevirdi bakışlarını. Sonra o bakışlar, tehlikeli ve yakışıklı ev sahibine döndü.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. İyi geceler."

"İyi geceler."

Poyraz odadan çıkıp kapıyı kapattığında, tuttuğu nefesini bıraktı. Bu kadınla böyle dip dibe olmak hoşuna gitmemişti. Ne akla hizmet onu evine getirmişti, onu da bilmiyordu. Kendisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzünden ölebilirdi belki de. Evet! Sebep buydu işte. Can borcu vardı. Hepsi bundan ibaretti. Bu kadını yanında istediği falan yoktu.

Odasına gelişigüzel bir şekilde bakan Eylül, bir anda fazlasıyla yorgun olduğunu hissetti. Çantasından çıkardığı gerekli şeyleri eline alıp, dışarıdaki banyoyu kullanmak için odadan çıktı.

Banyonun her yanından kalite akıyordu. Eylül bu düşünceyle gülmeden edemedi. Üstündeki kıyafetlerden bir an önce kurtulması gerekiyordu. Temizlik de yaptığı için terlemişti. Gözü jakuziye takılmış olsa da, bunu başka bir zamana ertelemeye karar verdi. Gerçi başka zamanı olup olmayacağını bilmiyordu, ama şimdi bu yorgunlukla jakuziye girerse uyuyakalırdı.

Hızlı bir şekilde duş alıp pijamalarını giydikten sonra, küçük bir havluyu da saçlarına dolayıp banyodan çıktı. Merdivenlerin en alt noktasına baktığında duvara yansıyan ışığı fark etti. Uyumamıştı... Gözleri kapanır gibi olduğunda, ayakları da odasına doğru yol almaya başladı.

Eylül o kadar yorgundu ki, bütün geceyi deliksiz uyuyarak geçirdi. Uyandığında neredeyse öğlen olduğunu fark edince telaşla yataktan fırladı. Dün gece olanlar bir bir gözünün önünden geçerken, aklına Jülide geldi. Telaşlanmasın diye ona haber vermemişti ama eve gittiyse büyük ihtimal pastaneyi de görmüştü.

Telefonunu alıp da gelen mesajları gördüğünde hızlıca açtı okumak için. Güven birkaç tane mesaj atmıştı. Genellikle dün gece hissettirdiklerine dair mesajlar vardı. Bir tanesinde de Jülide'yle sabah konuştuğunu ve akşamüstü eve döneceğini öğrendiği için bir şey söylemediğini yazmıştı. Bir teşekkür mesajı yollayıp üstünü değiştirdi ve yüzünü yıkamak için banyoya geçti.

Dün gece yatağa girmek için acele ettiğinden saçlarını kurutamamış, nemli bırakarak yatmıştı ve şimdi su dalgası halinde duruyorlardı. Eylül saçlarının güzelliğinin yanı sıra tenindeki ışıltının da memnuniyetiyle aşağıya indi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Salonu boş ve sessiz görünce kaşlarını çattı. Açılıp kapanan bir kapının sesiyle arkasını döndüğünde onu gördü. Hafta içi olmasına rağmen, üstünde rahat bir pantolon ve gömlek vardı. Saçları daha dağınık duruyordu ve Eylül içinde var olmaya başlayan bu saç dağıtma takıntısına dur diyememenin sıkıntısını yaşıyordu.

"Günaydın."

"Sana da günaydın."

"Neden uyandırmadın beni?"

"Yorgundun. Kahvaltı hazır."

Eylül az önce salona indiğinde göz ucuyla fark ettiği masaya dönüp baktı. Tek kişilik hazırlanmıştı.

"Sen kahvaltı ettin galiba?"

"Evet."

Eylül onun bu isteksiz konuşmalarından hoşlanmıyordu. Kafasında düşüncelerle masadaki yerine oturdu. Poyraz da masanın baş köşesine geçti. Eylül kendine çay koyarken, Poyraz kahveyi tercih etmişti.

"Niye diğer evde değiliz?"

Kahve fincanı havada kalan Poyraz, keskin bakışlarını Eylül'ün kuytu yeşillikleriyle buluşturdu. Bu sorudan hiç hoşlanmamıştı. Niye hoşlanmadığını kendisi de tam olarak bilmiyordu.

"Bir önemi var mı?"

"Menderes Bey'i görürüm sanmıştım. Umarım iyidir?"

Poyraz çenesi sıkılı halde elindeki fincanı yerine bıraktı. Birkaç saniye ölüm sessizliği oldu. Bu sırada bakışlarını Eylül'den ayırmamıştı.

"Gayet iyi. Bir süre buralarda olmayacak."

"Anlıyorum."

Eylül tabağına birkaç şey aldıktan sonra ne kadar aç olduğunu fark etti, ama bu adamın bakışları üstünde olduğu sürece boğazından geçen şeyin ne olduğunu anlaması mümkün değildi. Çatalını bırakıp arkasına yaslanırken kaşlarını çattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni niye buraya getirdin?"

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordu."

"Bu olaydan nasıl haberin oldu?"

"Konu bizimle ilgili olunca, haberimin olması normal değil mi?"

"Sizinle ilgisi varsa bile, niye olayın içindeki kişi benim?"

Kahvesinden büyük bir yudum alıp arkasına yaslandı Poyraz. Hayatlarındaki tehlikeleri onunla paylaşmak gibi bir niyeti yoktu. Ne kadar çok anlatırsa, o kadar çok soru soracaktı Eylül.

"Sadece yanlış anlama."

"Pardon?" Eylül'ün çatık kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Böylesine ciddi ve tehlikeli bir olayın, sadece bir yanlış anlamadan ibaret olabilmesi fazlasıyla saçmaydı. "Oradan bakınca aptala mı benziyorum?"

"Niye bu soru?"

"Niye mi? Bir de ben ifade edeyim. Dün gece silahlı saldırıya uğradım. Bu yaşıma kadar hiç düşmanım olmadı. Sence nasıl bir yanlış anlama, böylesine ciddi ve tehlikeli bir duruma sebebiyet verebilir?"

"Menderes'le gereğinden fazla yakınlaşmışsın."

Bunu söylerken çenesi kasılmıştı. Dile getirmek bir yana, düşüncesi bile Poyraz'ı öfke krizine sokmaya yetiyordu. Kendisi bilinçsizce yatarken, Eylül can dostuyla vakit geçirmişti. Belki aralarında bir şeyler geçmişti. Geçmemiş olsaydı, o şerefsizin böyle bir planı olur muydu? Eylül, Menderes için önemli olmalıydı ki, bunu dışarıdaki adam bile fark etmişti.

Eylül duyduğu şeyin gerçekliğiyle bir an öylece karşısındaki adama baktı. Ağzı bir kez açılıp kapandı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Üstelik Poyraz'ın ona neredeyse öfkeyle baktığını fark edince, tabir-i caizse bütün kayışlar koptu. Sandalyesini geriye iterek yerinden kalktı ve ellerini masaya dayayarak ona doğru eğildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Ah! Tabii ki farkında değilsin. Eğer farkında olsaydın, bu saçma sapan cümleyi kurmazdın."

Onun öfkeli ve hesap sorar hali Poyraz'ı sinirlendirmişti. Hiç kimse ona bu şekilde davranamaz, sesini yükseltemezdi. Oturduğu yerden kalkıp Eylül'e yaklaştı. Tam önünde durup başını ona doğru eğdi.

"O gece o evde kalacağına çekip gitmeliydin. Menderes Vardar'ın dünyası tehlikelidir."

"Bana ne onun dünyasından?"

"Sana mı ne? Bak güzelim, aranızdaki yakınlaşma sadece bir günde dışarıdaki adamlar tarafından bile fark ediliyorsa, seni ilgilendiren bir yanı olmadığını söyleyemezsin."

"Biz birbirimizle yakınlaşmadık! Bence sen hâlâ o geceki ateşin etkisindesin ve saçma sapan şeyler uyduruyorsun."

Eylül'ün öfkeyle inip kalkan göğsüne kaydı bir anda bakışları. Az önce, kabul etmek istemediği sözleri dile getirmek dengesini kaybetmesine neden olmuştu. Şimdi ise, Eylül'ün bluzunun yakasından görünen teni aklını dağıtıyordu.

Dün sabah kahvaltı sırasında Menderes'e sorular sormuştu ancak hep üstü kapalı cevaplar almıştı. Sanki gerçekten ikisinin arasında bir şeyler olmuş gibiydi. Zaten olmasaydı, pastaneye de silahlı saldırı yapılmazdı. Kendisi Eylül'e hep ters davranmıştı. Ama Menderes onun yaptığı aptallığı yapmamış olmalıydı ki, Eylül onu merak ediyor, sorup duruyordu.

"Ben evime gidiyorum."

Duyduğu sesle o ana dönen Poyraz, onun sinirden saçlarını savurarak arkasını döndüğünü görünce kolundan tutup kendine çekti. O kadar hızlı hareket etmişti ki, Eylül'ün narin ve kıvrımlı bedeni kendi sert bedenine temas ettiğinde dişlerini sıktı. Az önce içinde öfkeli ışıklar yanan gözlerde, şimdi tedirginlikle beraber heyecan kırıntıları vardı. Anlamıyordu. Kadın tıpkı o günkü gibi heyecanlanmış bir şekilde bakıyordu. Menderes'le arasında bir şeyler varsa, niye ona böyle bakıyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir yere gitmiyorsun!"

"Ne hakla?"

"Hayatımı kurtardın ve benim yüzümden saldırıya uğradın."

"Ah! Gerçekten mi? Hani Menderes'in sevgilisi olduğum için saldırıya uğramıştım?"

Eylül'ün öfkeyle yükselen sesi Poyraz'ın bedeninde titreşimler yaratırken, onun cümlesinde yakaladığı tek bir kelime, içindeki vahşi yanı ortaya çıkardı. "Lanet olsun! Aranızda ne var?"

Eylül'ün canı fazlasıyla yanıyordu. Hem duyduğu sözlerden, hem de kollarındaki baskıdan. "Seni öküz!"

Bir anda gelen güçle kendini ondan kurtaran Eylül, koşarak yukarıya çıktı ve odasına girdikten sonra kapıyı sertçe çarptı. Bütün bedeni sinirden titriyordu. Bu adama inanamıyordu. Hiç olmayacak bir şeyle itham ediyordu onu. O değil miydi en başından beri onu iten, istemeyen, odadan defalarca kovan, bağırıp çağıran? Bir de dün gece evinde olanlar vardı. Güven'e neredeyse onu parçalayacakmış gibi bakmış, sanki sevdiği kadını başkasına kaptırmak istemeyen biri gibi davranmıştı.

Öfkeli adımlarla odayı arşınlarken, bu son düşünceyle olduğu yerde durdu. Poyraz onu kıskanıyor olabilir miydi? Ama bunun için bir sebep yoktu ki... Kıskanması için önce bir şeyler hissetmesi gerekiyordu ki onun bir şey hissetmediği de ortadaydı.

Bir yerlerden duyduğu sesle dikkati dağıldı. Telefonu çalıyordu.

"Efendim, Jülide."

"Canım, ben akşam gelecektim aslında ama planda değişiklik oldu. Pastaneye gelmek üzereyim."

Eylül birden telaşlandı. Şimdi Jülide orayı o şekilde görürse ciddi anlamda endişelenirdi.

"Jülide, ben pastanede değilim."

"Aaa! Neredesin ki?"

"Şeydeyim..."

"Neredesin, Eylül?"

"Ya... Bazı şeyler oldu. Aslında seni..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül daha cümlesini tamamlayamadan, arkadaşının çığlığıyla nefesini tuttu. Bu kadar oyalanmasaydı, Jülide bir parça daha sakin karşılayabilirdi o manzarayı.

"Bu pastanenin hali ne? Burada ne olmuş böyle? Eylül, sen iyi misin?"

"Jülide, sakin ol. Ben iyiyim. Söylemeye çalıştım ama..."

"Nerede olduğunu söyle hemen!"

"Ben de bilmiyorum."

"O ne demek ya?"

"Bana birkaç dakika ver. Sana adresi mesaj atacağım, tamam mı?"

"Çabuk ol!"

Eylül telefonu kapatıp, elini alnına koydu sıkıntıyla. Poyraz'la konuşmadan adresi öğrenemezdi. Kapıyı açıp zoraki adımlarla aşağıya indi.

Poyraz duyduğu ayak sesleriyle, bakışlarını sarı yaprakların bir örtü oluşturduğu havuzdan çekti. Çatık kaşları bir türlü düzelmemişti. Az önce yaşananlar, birbirlerine bağırarak söyledikleri sözler... Anlık bir öfke patlamasıydı. Eylül üstünde hiçbir hakkı yoktu ve aptalca davranmıştı. Menderes'e de kızamıyordu. Demek ki Eylül'den hoşlanmıştı ve onu kendine saklamak istediği için Poyraz'ın sorularına net yanıtlar vermemiş, konuyu geçiştirmişti. Bu durumda ne diyebilirdi ki? Onun kadınını elinden mi alacaktı? *Onun kadını* tanımı bile, buz gibi bir suyla yıkanmasına neden oldu bir anda.

"Arkadaşım pastanede olanları öğrenmiş. Buranın adresini söylersen, ona mesaj atacağım."

"Olmaz."

Eylül sinirlenmemek için kendini tutsa da başarılı olamıyordu. "Madem o gelemiyor, bu durumda ben gidiyorum."

Arkasını dönüp gidecekken, yine Poyraz'ın kararlı sesiyle durmak zorunda kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onun buraya tek başına gelişi tehlikeli olur. Çocuklardan birine söylerim, ona eşlik ederler."

"Çok naziksin."

Poyraz onun iğnelemesi üstünde durmadı. "Arkadaşın nerede bekliyor?"

"Pastanenin oradaydı. Veya eve geçmiş olabilir."

"Yanına küçük bir çanta alsın. Belki seninle kalmak ister. Harun isminde birini göndereceğimi söylersin."

Eylül tek kelime etmeden arkasını döndü ve saçlarını savurarak yukarıya çıktı. Jülide'yi arayıp birisinin onu almaya geleceğini ve yanına birkaç gün yetecek kadar kıyafet almasını da söyledikten sonra pencerenin önüne gitti. En azından aşağıdaki despotla daha fazla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Jülide'nin yanında olması ona iyi gelecekti.

Harun aracı uygun yere yanaştırdıktan sonra, kontağı kapatıp beklemeye başladı. Uzak durmak için ne kadar çaba sarf ederse etsin, nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde kadınlarla uğraşmak zorunda kalıyordu.

Apartmanın kapısından çıkan genç bir kızın, merdivenlerden inerken bir yandan da etrafa bakındığını gördü. Muhtemelen beklediği kişi olmalıydı. Kız sanki hissetmiş gibi bakışlarını ona çevirdi.

Adımlarını hızlandırıp arabaya yaklaşan Jülide, başını açık olan cama doğru eğdi. "Sen Harun musun?"

"Evet."

Jülide çantasını arka koltuğa bıraktıktan sonra, ön tarafa geçip oturdu. Elini uzatıp gülümsedi. "Ben, Jülide."

Kendisine uzatılan ele tuhaf bir şey görmüş gibi bakan Harun, henüz bir tepki veremeden yeniden kızın sesini duydu.

"Senden çok var mı?"

"Ne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin gibi odunlardan diyorum. Gideceğimiz yerde çok var mı?"

Harun kendisine edilen hakarete mi odaklansın, yoksa kızın hiç susmayacakmış gibi duran çenesine mi, bilemedi. Kızın cevap bekleyen bakışlarına hafif bir öfkeyle karşılık verdi.

"Eylül'ün arkadaşından da pek bir şey beklememek gerekiyormuş."

Jülide, bu uyuz olduğu cevap karşısında bedenini tam olarak adama çevirip tek kaşını kaldırdı. "Ne beklediğini merak ettim."

"Hiç değilse birinizin çenesi çalışmasaydı iyi olurdu diyorum."

"Çok şanslısın, bebeğim. Bence bu şekilde senin de kelime dağarcığın zenginleşecek."

Jülide sevimli bir ifadeyle gözlerini açarak konuşmuş ve hemen sonrasında kemerini bağlayıp arkasına yaslanmıştı.

Harun ise tek bir şeye takılmıştı. "Sen bana az önce ne dedin?"

"Hem konuşup hem araba kullanabiliyorsun, öyle değil mi? Yoksa ikisi birden beyne fazla yükleme mi yapıyor?"

Jülide'nin attığı oklar hedefi vuruyordu vurmasına ama olaya Harun açısından bakılınca işin rengi alevleniyordu. Harun arabayı çalıştırıp sert bir şekilde kaldırınca, Jülide de oturduğu yerde korkudan sıçradı. Dudaklarında beliren sırıtmayla yanında oturan kıza göz ucuyla bakan Harun, bir parça keyiflenmişti.

"Şoförlüğün de nezaketin kadar kötü."

"İltifatına teşekkürler."

"Ay bu ayılık nereden gelme, çok merak ettim."

"Fazla merak kediyi öldürürmüş."

"Oh! Desene her şeyi bilerek ölen kedi olarak tarihe geçeceğim."

Kızın sahte bir kaygıyla elini alnına götürüp söylediği sözleri dinleyen Harun, bu kızla ne yapacağını bilmiyordu. Daha birkaç dakika olmuştu ama başı şimdiden ağrımaya başlamıştı. Erkeklerin *bir ömür boyu* sözünü verip, bir kadınla o ömrü nasıl geçirdiklerini düşünmek bile istemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide'nin bitmeyen soruları ve kendince yorumları Harun'u öldürmek üzereydi. Bu yüzden neredeyse hiçbir kırmızı ışıkta durmadı. Yol ne kadar uzarsa, ölüm anı da o kadar uzayacaktı ve Harun buna tahammül edemiyordu.

Nihayet eve vardıklarında, Jülide hızla arabadan indi. İleri-deki açık kapının önünde bekleyen Eylül'ü görünce, tedirginlikle karışık bir sevinçle ona doğru koştu ve sımsıkı sarıldı.

"Bak gerçekten iyisin, değil mi?" Jülide bir yandan soru-larını sıralarken, bir yandan da Eylül'ün vücudunu yokluyordu.

Bu temaslarla gıdıklanan Eylül, küçük kahkahalar atmaya başladı. "Dursana kızım, gıdıklanıyorum."

"Ay, çok affedersin! Neyse, iyice yokladım ben. Sapasağlamsın."

"Çok şükür!"

Eylül arkadaşının koluna girip onu içeriye çekti. Jülide gör-düğü görkemle gözlerini kocaman açarken, bir yandan da hay-ranlığını dile getiriyordu.

"Vay canına! Saray gibi! Burada kiracı kalsak ne kadar öderiz?"

Onun bu tatlı haline bayılıyordu Eylül. Koltuklardan birine otururken, onu da yanına çağırdı.

"Ay, neyse. Sonra doya doya incelerim. Anlat bakalım. O pastanenin hali ne?"

Eylül'ün gülen yüzü hafifçe soldu. Oturduğu yerde dikleşip arkadaşına baktı. "Yani bunu hafifleterek anlatacağım bir alter-natifim yok. Silahlı saldırıya uğradım."

Jülide oturduğu yerden korkuyla kalktı. Sonra hemen ye-rine oturup arkadaşına sarıldı. "Camları inmiş görünce taş fa-lan sandım ben. Of, Eylül! Kim yapar böyle bir şeyi?"

"Yapan kişi belli ve cezası verilecek."

Jülide hızla sesin geldiği yöne döndü. Gördüğü kişiyle ba-kışlarına parlak bir ifade yerleşince, dudaklarında beliren kıvrıl-maya engel olamadı. Aynı şekilde dönüp Eylül'e baktığında, arka-daşının gözlerinde saklanmış olan yalvaran ifadeyi saniyesinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakaladı. Yalnız kaldıklarında bunu didikleyeceğine dair kendine söz verdikten sonra ayağa kalkıp elini uzattı.

"Ben, Jülide."

"Ben de Poyraz."

Jülide adamın elini bırakmadan hafifçe başını çevirip tek kaşını kaldırarak arkadaşına baktı. Sonra şirin bir ifadeyle tekrar adama döndü.

"Eylül'e yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Tabii bana tahsis ettiğiniz şoför için de. Her ne kadar kendisi kibarlıktan nasibini almamış olsa da, bunu sorun etmediğimi bilmenizi isterim."

Eylül utançla yerinden kalkıp, arkadaşının tam yanında durdu. Boğazını temizleyip, Jülide'nin kulağına doğru eğildi. "İki dakika tut çeneni."

Jülide yüzünde neşeli bir gülüşle arkadaşına dönüp kısık sesle mırıldandı. "Bu herifin bu kadar taş olduğunu söylememiştin."

Eylül son hızla kızarırken, Poyraz'ın bakışlarında tek bir saniye beliren ışık, geldiği gibi kayboldu.

"Bayanlar, benim çıkmam gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa, adamlardan birine söylemeniz yeterli."

Poyraz başıyla selam verip salondan çıktığında, derin bir sessizliğin içine düştüler. Jülide gözlerini kısarak arkadaşına baktı.

"Sana inanmıyorum! Bu adam taş gibi, Eylül! Nasıl basitçe geçiştirirsin ya?"

Jülide, Poyraz onları yalnız bırakır bırakmaz serzenişlerine ve tabii ki sorgusuna başlamıştı. Eylül onun bu haline gözlerini devirse de, kurtuluşu olmadığını biliyordu. Arkadaşının az önce dikkatsizce sarf ettiği sözler aklına gelince gözleri büyüdü.

"Jülide! Az önce adamın önünde ettiğin laflara inanamıyorum gerçekten. Bir şey var sanacak."

"Yok mu?" Jülide masum ama kendinden emin bir ifadeyle bakıyordu arkadaşına.

"Yok tabii ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ha, bu hiçbir şey olmayan hali? Anlıyorum." Jülide dudaklarını büzüp, bir elini çenesinin altına koyarak düşünür gibi yaptı.

"Gel, sana bir oda bakalım. Olmazsa beraber yatarız."

"Aman, yok! Sonra Poyraz Bey'imiz kıskanır falan."

Keyifli bir kahkaha atan Jülide, ayağa kalkarken havalı bir şekilde saçlarını savurdu. Eylül içinde bulundukları garip duruma rağmen gülümseyebilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koltuğunda otururken, düşünceli bir şekilde karşısında bir noktaya bakıyordu. Birdenbire hiç tanımadığı bir kadını hayatına almıştı. Elbette ki mecburiyettendi. Yoksa Poyraz'ın bunu istediği falan yoktu. Ya da kendini kandırıyordu.

Jülide denen ufak tefek kızın söyledikleri geldi aklına. Kısık bir sesle söylemeye çalışmış olsa da, hepsini kelimesi kelimesine duymuştu. Üstelik o anda Eylül'ün yüzünün kızarması birçok şeyi açıklıyordu. Eylül, arkadaşına ondan bahsetmişti. Yaşadıklarını düşününce, olayları anlatmış olmasında tuhaflık yoktu elbette. Ama Jülide'nin söylediğine göre, Eylül ona özel bir şeylerden bahsetmiş olmalıydı.

Halbuki en başından beri onun Menderes'le arasında bir şeyler olduğunu düşünmüştü. Gerçi hâlâ öyle düşünüyordu. Çünkü henüz bu düşüncesini çürütecek sağlam bir sebep bulamamıştı. Bahsedilen kişinin gerçekten de kendisi olduğunu düşünmek istese de, ortada bir yanlış anlama olması mümkündü. Belki Eylül arkadaşına isim vermeden bahsetmişti ve aslında o kişi kendisi değil, Menderes'ti. Arkadaşı da tanıştığı kişinin o adam olduğunu düşünüyordu.

Bunca işinin gücünün arasında iki kadının sohbetini irdelediğine inanamıyordu. Onu ilgilendirmemeliydi. Eylül büyük ihtimalle Menderes'ten hoşlanıyordu ve bütün bunlar onun yüzünden başına gelmiş, korunmaya muhtaç duruma düşmesine neden olmuştu. Menderes'in böyle bir zamanda bunu düşünememiş ve kadınını yalnız bırakmış olması normal değildi.

Şu *onun kadını* lafından nefret etmesine rağmen, bunu düşüncelerinde bile sıklıkla dile getiriyor oluşuna anlam veremiyordu. Belki de gerçeği bu şekilde kabullenmek daha kolay olacaktı. Eylül yasak elmaydı ve Poyraz da ondan olabildiğince uzak durmaya çalışacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşleri o kadar fazlaydı ki, günün kalanında evindeki kadını düşünecek fırsatı pek olmadı. Harun sağ kolu olduğu için sürekli onunla birlikteydi. Evi koruyan birkaç adam haricinde başlarında Kadir de duruyordu.

İki kız bütün gün evdeki adamları bezdirmiş, sürekli bir şeyler isteyerek hepsini bunaltmıştı. Eylül her gün yaptığı şeyleri yapmazsa temizliğe sarabiliyordu. O evde temizlik yapması gibi bir ihtimal olmadığına göre, geriye tek bir şey kalıyordu.

Adamlar listeyi bir türlü tamamlayamıyorlardı. Gittikleri yerde aldıkları şeylerin ne oldukları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Ya yanlış bir şeyler almış oluyorlardı, ya da eksik. Hal böyleyken, birkaç kez alışverişe gidip gelmişlerdi. Öfkelerini de doğal olarak birbirlerinden çıkartıyorlardı. Patronları evden ayrılırken, iki kadının da dışarı çıkmaması konusunda kesin talimat vermiş, ne ihtiyaçları varsa karşılanmasını istemişti.

Poyraz akşam eve döndüğünde, bütün adamların perişan halini görünce meraklanarak Kadir'i yanına çağırdı. Bir erkek olarak şikâyet etmekten nefret etse de dayanamayan Kadir, zorlu bir göreve gidip günlerce geri dönmemeyi yeğleyeceğini söyleyince Poyraz gülmeden edemedi.

İçeri girdiğinde, daha önce farkında olmadığı kokular çalındı burnuna. Mutfakta bir şeyler olduğu belliydi. Yaklaşıp kapının önünde durdu ve kadınların heyecanla yaptıkları şeye baktı.

Eylül cupcake'lerin üstüne büyük bir dikkatle krema sıkıp şekil yapmaya çalışıyordu. Mutfağın her yanında bir pastaneye sığacak kadar çok şey vardı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, yanağına değen serinlikle başını kaldırdı. Jülide küçük bir kız çocuğu gibi yerinde zıplarken, Eylül de yine küçük bir kız çocuğu gibi somurtuyordu. Elindeki krema sıkacağını arkadaşına doğrultup sert bir şekilde bastırınca, Jülide'nin yüzüne ve boynuna bulaşan kremaya kahkahalarla gülmeye başladı.

"Seni hain!"

Jülide karşı atağa geçerek aynı şeyi ona yapmaya kalkınca, iki kız da karınları ağrır vaziyette gülmeye devam ettiler. Eylül arkası dönük olduğu için görmüyordu ama Jülide'nin keskin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözleri, mutfaktaki davetsiz misafiri fark etti. Gözleri ve ağzı kocaman açılırken, mırıldanmadan edemedi.

"İşte şimdi..."

Eylül, arkadaşının sesiyle kendine gelip doğruldu. Arkasını döndüğünde, ona bakan buz gibi gözler yutkunmasına neden oldu. Ellerinin titrediğinin farkındaydı. Bu durumu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Misafir olduğu evde herkesi kontrolüne alarak istediğini yaptırmış, kendi eviymiş gibi rahatça hareket etmişti. Şimdi evin sahibi her zaman olduğundan daha beter bir soğuklukla ona bakarken, ne olduğunu bilmediği şeyin son noktasına gelmiş gibi hissediyordu.

Poyraz onları gördüğü ilk anda, kendisinin bile farkında olmadığı bir gülüş belirmişti dudaklarında ve gözlerinde. O kadar tasasız ve mükemmel görünüyordu ki, bir an hayatının neden aslında bu gördüğü manzara kadar tasasız olmadığını düşündü. Eylül'le birlikte her şeyden ve herkesten uzak, mutlu bir hayatın resmedildiği bir kare...

Kafasındaki saçma düşünceleri kovmak için başını iki yana sallarken kaşlarını çatmış ve tam o anda Jülide'yle göz göze gelmişti.

Eylül'ün dönüp de ona baktığı an, kulağına dolan güzel kahkahası, yüzünde beliren ifadeyle aynı anda kesildi. Jülide'nin usulca yanına kadar gelmesine, ellerini arkasında birleştirip bir şeyler mırıldanarak köşeden sıyrılıp kaçmasına bir şey söylemedi.

Bakışları tekrar Eylül'ün bakışlarını bulduğunda yavaş adımlarla ona doğru yürüdü ve aralarında birkaç santim mesafe bırakacak şekilde durdu. Eylül'ün kalp atışlarını duyabiliyordu ve bu da ona tarifsiz bir tatmin veriyordu.

Buz gibi bakmasına özen gösterdiği bakışlarını Eylül'ün güzel yüzünde gezdirdi. Yavaşça, acele etmeden, doya doya... Başındaki koyu yeşil bandanası bunca şeyle uğraşmaktan biraz kaymış ve saçları da değişik dalgalar halinde pelerin gibi omuzlarına ve sırtına yayılmıştı. Poyraz, bedenini ona biraz daha yaklaştırarak elini kaldırdı ve işaret parmağını onun yüzüne doğru götürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül kalbi duracakmış gibi hissederken, onun dokunuşuyla parçalara ayrılmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Burnuna değen tüy gibi dokunuşla gözlerini kapattı. Buna engel olamıyordu. Olduğu yere sanki kuvvetli bir yapıştırıcıyla yapışmıştı. Saniyeler sonra gözlerini açtığında, Poyraz'ın mavilerinin içinde tehlikeli parıltılar dolaşmasını ve ortaya çıkan girdabın giderek koyulaşmasını, artan bir korku ve heyecanla izledi.

Poyraz işaret parmağıyla aldığı kremayı, gözlerini kuytu yeşilliklerden ayırmadan ağzına götürdü. Eylül'ün kalbi boğazında atarken, derin ve düzensiz nefes almak dışında sadece onun hareketlerini izliyordu.

Dilinde dolanan tada puan verirmişçesine gözlerini kısıp Eylül'e bakarken, küçük bir hareketle dilini dudağına dokundurdu Poyraz. Eylül'ün bakışları, erkeksi dudaklarda dolanan dile odaklanırken, farkında olmadan yüzünü ona doğru yaklaştırdı. Dudakları aralanırken, kısılmış gözlerinde ne olduğu belli olmayan duygular dolanıyordu.

"Gayet başarılı."

Eylül, kulağına dolan boğuk sesle dudaklarını araladı. "Beğenmene sevindim."

Poyraz bakışlarına küçük bir ışık yayılmasına izin verirken, bu tehlikeli oyundan kopmak istemiyordu. Gözleri Eylül'ün dudaklarına indi. Çenesi hafifçe kasılırken, az önce yaptığı gibi elini tekrar kaldırdı ve işaret parmağını Eylül'ün dudağının kenarına dokundurdu. Bu temasla titrek bir nefes aldı Eylül. Kayarcasına dudaklarından kopan temasın, Poyraz'ın ağzına doğru yol almasıyla dudaklarını yaladı. Poyraz dilinde dolanan tadı yine anlamaya çalışırken dudaklarını yaladı ve derin bir nefes alıp verdikten sonra, Eylül'ün dizlerinin bağını çözecek şeyi söyledi.

"Kremanın bu kısmı çok daha başarılı. Bulunduğu yerin tadını almış olmalı."

Eylül'ü karmakarışık duygular içerisinde bırakıp mutfaktan çıktı ve görünmediği bir noktaya geldiğinde dişlerini sıkıp ellerini yumruk yaptı. Hiçbir şeye ve hiç kimseye yenilmeyen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz Soygüder, sadece birkaç günde bir kadına yenilecek duruma gelmişti.

Bir anda büyük bir yalnızlığa düşen Eylül, ayakta daha fazla duramayacağını anlayınca sandalyelerden birine oturdu. Bu olanlar... Hiçbirini hesaba katmamıştı. Ellerini yüzüne götürdüğünde, hissettiği sıcaklıkla başını duvarlara vurmak istedi. Kendini bu kadar açık ettiğine inanamıyordu. Bu adam ona buz gibi bakarken, sert davranırken, şimdi bu yaptığı...

Eylül ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Bu adam dengesini bozuyordu. Son birkaç gündür olanları unutup eski hayatına dönmek istese de, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissediyordu. İşin kötüsü... Eylül buradan, bu adamın hayatından başka bir yere gitmek istemiyordu. Aptalca düşünüyordu belki. Ama kendine engel olamıyordu. Ondan hoşlanmayan ve bunu dile getirmese bile her fırsatta davranışlarıyla, bakışlarıyla belli eden adama çekiliyorsa, belki de gerçekten aptaldı.

Ev sahibini gördüğü anda kaçmakla kesinlikle akıllıca davranmıştı. Jülide koşarcasına yukarıya çıkıp tam köşeyi dönecekken Harun'la çarpıştı.

"Ayy!"

"Dikkat etsene!"

"Ya sen ne kadar kabasın! Karşında bir bayan var. Asıl sen dikkat et."

Harun bir elini saçlarının arasından geçirirken sabır diliyordu. Jülide'nin küçük ellerini göğsünde hissettiği anda ateşe değmiş gibi geriye doğru iki adım attı.

"Korkma, ısırmam."

"Orası hiç belli olmaz."

Jülide ve Harun birbirlerine gözleri kısılmış halde bakarlarken, az önce söyledikleri sözlerin anlamını idrak ettiklerinde sıkıntılı bir durum oldu. Jülide olduğu yerde kıpırdanırken, saldırıya geçmenin durumu kurtaracağını düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üstüne krema sürüldü. Onu temizleyeyim dedim. Ama tabii senin gibi bir ayının bunu haneye tecavüz olarak algılayacağını düşünemeyerek hata ettim."

Harun bu kızın söyledikleri yüzünden sürekli bir baş dönmesi yaşıyordu. Sürekli dolambaçlı laflar ediyor, onu daha da sinirlendiriyordu.

"İkide bir hakaret edip duruyorsun. Benim de bir sabrım var."

"Hakaret etmiyorum. Gerçeği söylüyorum. Ayı değil misin? Öylesin işte."

Jülide elindeki bombaların pimini hiç düşünmeden çekiyordu. Harun buna daha fazla dayanamayacaktı. Onu kollarından tuttuğu gibi duvara yapıştırdı. Zeminle ilişiği tamamen kesilen Jülide, gözlerini kocaman açarak adama bakarken aynı anda çırpınmaya başladı.

"Bana bak. Benimle ne derdin var, bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Benden uzak dur!"

Harun'un kısık sesle söylediği sözlerdeki tehdit, algılanmayacak gibi değildi. Üstelik Jülide bu tehdide mi odaklansın, yoksa bedeninin üstündeki sert bedenin, içinde yarattığı ve ne olduğunu anlamadığı şeyi mi anlamaya çalışsın, bilemiyordu. Eğer şimdi bir korkak gibi onun sözünü dinleyeceğini adama hissettirirse, sonradan başını duvarlara vuracaktı ve Jülide aptal bir kız değildi.

"Canım sıkılıyor bu evde. Hazır senin gibi bir odunu bulmuşken, yontmaya karar verdim. İnan ki karşılığında bir şey istemiyorum. Tamamen insani bir sebeple. İnsanlığa katkımız olsun, öyle değil mi?"

Jülide'nin eğlenen bakışları, Harun'un kanını alevlendirdi. Çünkü kız konuşurken çırpınıyor ve vücudu da onun vücuduna sürtünüyordu. Kız farkında olmasa bile, Harun'un en savunmasız bölgesine temas ediyor, bu da Harun'u çıldırtıyordu.

"Jülide..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide, adamın dudaklarından günahkâr bir şekilde dökülen adının derin bir nefes eşliğinde kulağına dolmasıyla gözlerini kırpıştırdı.

"Erkeklerle ilgili bilmen gereken en önemli şey nedir, biliyor musun?"

Jülide bilinçsizce başını iki yana salladı. Harun bir parça daha yakınlaşarak, neredeyse dudaklarına temas edecek mesafeye geldi. Jülide'nin dudaklarına vuran sıcak nefesi, genç kızın gözlerini kısmasına neden oldu.

"Bir erkeği kışkırtırsan, onu durdurman neredeyse imkânsız hale gelir. Ve Jülide..." Kızın anlaması için birkaç saniye boyunca beklerken, gözlerini gözlerinden ayırmadı. "Beni fena halde kışkırtıyorsun."

Harun sözlerini bitirdikten sonra, onu biraz sert bir şekilde bırakıp hızlı adımlarla merdivenlerden aşağıya indi.

Onun bırakmasıyla dengesini kaybeden Jülide, arkasında duvar olduğu için şükretti. Yoksa ayakta durması mümkün değildi. Az önce olanları anlamlandırmaya çalışırken bir eli boğazına gittiğinde, kalbinin son hızla attığını ve elinin de titrediğini fark etti.

Bedenindeki ve aklındaki ateşli düşüncelerden kurtulmak için soğuğa yakın ılık suyun altında durdu. Hayatının hiçbir döneminde kafası bu kadar karışmamış, her zaman koruduğu otokontrolü böylesine sarsılmamıştı. Geçmişte yine bir kadın sebebiyle dikkatsizce davranmış ve onun hayatını kaybetmesine neden olmuştu. Bir kadını bile koruyamamıştı. Şimdi Eylül ona bu acizliğini hatırlatıyor, aynı hatayı tekrar yapıp birinin daha hayatına sebep olacak olmaktan ölesiye korkuyordu.

Aşağıda ona o kadar yaklaşmıştı ki... Hafif vanilya kokusunu almıştı. Sevimli burnundaki ve dudağının kenarındaki kremaya kayıtsız kalamamıştı. Eli kendiliğinden hareket etmiş, ona dokunmuş, tadını almıştı. Yine kendini kontrol edemeyerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taşları yerinden oynatacak şekilde konuşmuş, Eylül'ü olduğu kadar kendisini de şaşırtmıştı.

Ona elinden geldiğince mesafeli ve soğuk davranmaya çalışıyordu. Eylül tam anlamıyla yasak bölgedeydi. Aklına Menderes gelince, ellerini fayansa dayayıp başını yere eğdi. Bu iş hiç de iyi yerlere gitmiyordu. Menderes'e açıkça sorması gerekiyordu, yoksa her şey dağılacaktı.

Beline bir havlu sarıp diğeriyle de saçlarını kurularken, telefonunun çaldığını fark etti. Ekrana bakıp telepati yeteneği ile ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra cevaplama tuşuna bastı.

"Selam."

"Her şey yolunda mı?"

Poyraz olanları anlatıp anlatmama konusunda bir an duraksamış olsa da, saklamanın bir anlamı olmadığını düşündü. Belki de öğrenmiş ve o sebeple aramıştı.

"Eylül'ün pastanesine silahlı saldırı düzenlendi."

Karşı taraftan birkaç saniye boyunca tepki gelmedi. Poyraz elindeki telefonu sıktığının farkında bile değildi.

"Sen ne yaptın?"

"Onu alıp eve getirdim. Sen olmadığın için benimle kalıyor. Ama merak etme. Emanetine iyi bakıyorum."

Yine derin bir sessizlik...

Poyraz sırf o tepki versin diye seçmişti bu cümleleri. Ama Menderes sanki onun sabrını sınarmış gibi sakindi.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne söylemeliyim?"

"Ona dikkat etmemi söyleyebilirsin. Saçının teline bile zarar gelirse, bundan beni sorumlu tutacağını da."

İstemese de sesi her geçen saniye daha soğuk olmaya başlamıştı. Menderes bazen tepkisiz kalırdı olanlara. Poyraz onu çok iyi tanıyor olsa bile, çoğu zaman ondaki gizemi çözemezdi. Ona ait olanı, onun izni olmadan evine getirmiş, Menderes'e haber vermemişti ve Menderes aradığı zaman öğrenmişti bunu. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzden hesap sormasını bekliyordu Poyraz. Bundan o an nefret etmiş olsa da, kendi canını acıtmak için bunu duymak istiyordu. Yerini bilmesi, üstüne vazife olmayan şeye burnunu sokmaması için...

"Eylül benim değil, senin sorumluluğunda."

"Ne demek istiyorsun, Menderes? O, seninle birlikteydi! O saldırı, Eylül'ün sana ait olmasından kaynaklıydı!"

Poyraz artık kendine hâkim olamamış, sesini yükseltmiş ve duvara yumruk atmıştı. Açıkça söylediği sözlere rağmen, karşı tarafın sessizliği onu daha beter öfkelendirmişti. Menderes nadiren kontrolünü kaybederdi ve Poyraz'ın anladığı kadarıyla hattın diğer ucundaki adam hâlâ sakindi.

"Senin bu öfken kime, Poyraz? Bana mı, Eylül'e mi, yoksa kendine mi?"

Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Bu oyundan sıkılmıştı.

"Eylül'le aranızda ne var?"

"Hiçbir şey."

"Anlamadım?"

"Şu an anlamanı beklemiyorum zaten. Sakinleştikten sonra ararsın beni."

Telefon kapandığında ekrana kaşlarını çatarak baktı. Ona açıkça Eylül'ü kıskandığını söylemişti ve Menderes'in verdiği tepki hiç de beklediği gibi değildi. Eğer Eylül'le arasında bir şey olsaydı böyle davranmazdı. Ona ait olanı kimseye vermezdi Menderes. Bunu çok iyi biliyordu.

Her şey netlik kazanmışken bile, hiçbir şey yolunda değildi. Poyraz yine de uzak durmalıydı Eylül'den. İçlerinden kim olursa olsun, Eylül zarar görecekti. Ama bir kere hayatlarına girmişken, onu bıraksa bile Eylül güvende olmayacaktı. Düşmanları için açık hedefti Eylül. Eğlenceli bir hedef tahtası...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok acıktım ben."

Jülide hem açlıktan hem de sıkıntıdan odasında duramayarak Eylül'ün odasına geçmişti. Kafasını dağıtmaya, yine eski tasasız haline bürünmeye ihtiyacı vardı.

"Aslında ben de acıktım."

"O zaman mutfağa inip bir şeyler hazırlayalım. Tabii bu ordu gibi ekibi nasıl doyuracağız, bilmiyorum."

"Catering firması buraya da hizmet veriyordur."

"Catering firması mı?"

"Bir öncekinde bu evde değildim. Orada yemek ihtiyaçlarını bu yolla karşılıyorlarmış. Evde bizim haricimizde bayan olmadığına göre aynı sistem vardır diye düşündüm."

Eylül'ün dalgın bir şekilde konuşması, Jülide'nin dikkatini çekti. Kendi muhasebesi içindeyken, bir hain gibi onu mutfakta yalnız bıraktığını hatırladı. Elini arkadaşının elinin üstüne koyup, suçlu bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ya, çok özür dilerim, Eylül. Seni o buz dağını aratmayan seksi adamla yalnız bıraktım." Eylül kaşlarını çatınca, Jülide hemen masum kız moduna bürünüp dudaklarını büzdü. "Tabii aslında teşekkür etmene gerek yok. Bir şey değil yani. Ne zaman istersen."

Yaşadığı gerginlik ve kafa karışıklığı nedeniyle sinirleri boşalan Eylül kahkaha atmaya başlayınca, Jülide de sırıtarak onu izledi. Kendini yatağa bırakıp sanki görüş açısında yakışıklı bir erkek varmış gibi tavana bakan Jülide, derin ve sesli bir şekilde iç çekti.

"Biliyor musun, ben hep senin yanına sarışın bir adam düşünürdüm. Sen de sarışınsın sonuçta ve Poyraz'la yan yana geldiğinizde birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Jülide!"

Jülide bir parmağını saçına dolamış oynarken, adını duymasıyla kolunun üstünde doğruldu ve arkadaşına baktı. "Düşünsene. Sakin ve sıradan bir hayatın vardı. Sonra silahların ortasında kaldın. Aşağıdaki yakışıklıyla karşılaştın. Evine dönmüş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve aradan bir gün geçmişken, kader sizi bir araya getirmek için yeni bir silahlı saldırı düzenledi."

"Silahlı saldırıyı kader mi düzenlemiş? Bak sen!"

"Dalga geçmesene! Şurada anlatım tarzımı konuşturuyorum. Bence bir yayınevi beni dinlese, gelecek vadettiğimi anlar. Sen nereden bileceksin?"

Eylül gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Neyse, ne diyordum? Hah! Yani sence bütün bunların ne kadarı tesadüf olabilir ki? Üstelik beni de sürükledin beraberinde. Kaderin benim için de planları olduğunu bilmiyordum."

"Ne?"

Jülide bir anda olduğu yerde sıçrayınca, az önce ne demiş olabileceğini düşündü.

"Seni saman altından su yürüten! O kaderin senin için ne planladığını hemen anlatıyorsun!"

"Burada esas kız sensin, esas erkek de Poyraz."

"Her hikâyenin bir yan karakteri ve o karakterin de bir partneri vardır."

Jülide tek kaşını kaldırıp bir an düşünür gibi yaparken, kendini yeniden yatağa bırakıp ellerini karnında birleştirdi. Konuşurken yine tavana bakıyordu. Sanki o anı tekrar yaşıyor gibiydi.

"Seni satıp mutfaktan kaçarken o ayıya çarptım."

"Ayı mı?"

"Hı hı... Üstüm krema ve una bulanmışken, adamın üstünü de batırdım tabii. Ama köşeyi dönüyordum, Eylül! Nereden bileyim orada dikildiğini?"

Eylül eğlenceli bir hikâye dinlermiş gibi, yatağa yaslamış olduğu dirseğinden kuvvet alıp başını eline yasladı.

"Ayı işte. Kollarımı da morartmış, mağara adamı!"

"Kollarını mı morartmış?"

"Ben küçücük bir şeyim zaten. Bir de duvara yapıştırdı beni." Söyledikleri hoşuna gitmiş gibi kıkırtı benzeri bir ses çıkardı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra devam etti. "Ama ayı olduğunu söylemiştim, öyle değil mi? Bir de o lafları etmeseydi..."

Jülide'nin sesi kısılır gibi olunca, Eylül heyecanla atıldı.

"Hangi laflar? Ne dedi sana? Ayrıca şu ayının adı ne?"

"Mmm... Tam olarak şöyle dedi; *'Erkeklerle ilgili bilmen gereken en önemli şey nedir, biliyor musun? Bir erkeği kışkırtırsan, onu durdurman neredeyse imkânsız hale gelir. Ve Jülide... Beni fena halde kışkırtıyorsun.'* "

Eylül nefesini tutmuş bir şekilde arkadaşına bakıyordu. Jülide ise, sanki tavanla arasında özel bir bağ varmış gibi huşu içinde oraya odaklanmıştı. Eylül'ün sorduğu isim olayına yine bir cevap vermemişti. Eylül meraktan çatlamak üzereydi. Onu dürtse de cevap alamayınca, koluna çimdik atmak zorunda kaldı.

"Ay! Eylül, manyak mısın ya?"

"On defa sordurtma sen de!"

"Kızım, kollarım morarmış diyorum, sen gidip çimdik atıyorsun!"

"O zaman söyle hemen. Kim bu ayı?"

"Aman, kim olacak! Harun tabii ki."

Eylül'ün kaşları hayretle havaya kalkarken, suratında sinsi bir sırıtma vardı. Jülide başını çevirip de onun sırıtışını görünce gözlerini devirdi.

"Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşünüyorum ki?"

"Bilmiyorum. Ama iyi bir şey olmadığı belli."

"Yok, canım. Günahımı alma. Yani ikimiz de iki yakışıklı erkeğin kıskancındayken, kötü ne olabilir ki?"

Eylül tırnaklarını incelermiş gibi yapıp, normal bir hava yaratmaya çalışıyordu. Tabii derdi Jülide'yi sinir etmekti. Poyraz yüzünden sürekli dalgaya maruz kalıyordu. Hazır eline böyle bir fırsat geçmişken, değerlendirmeden bırakmak olmazdı.

"Eylül..."

"Efendim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sence sevgilisi var mıdır?"

"Kimin?"

"Niye gıcıklık yapıyorsun?"

"Aaa! Ne gıcıklığı, canım!"

"Söyle o zaman."

"Hmm... Bence yoktur."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü eğer olsaydı, kollarını morartmaz ve sana o sözleri söylemezdi."

"Çok kibarsın."

"Tabii ki öyleyim. Ayı olan Harun sonuçta."

İki kız da keyifli bir şekilde güldüler bir dakika boyunca. Jülide durumu eşitlemek, daha doğrusu kızıştırmak için Eylül'e döndü.

"Seninkinin de yoktur."

"Benimki kim?"

"Poyraz tabii ki. Bilmediğim başka biri mi var?"

"Of, Jülide! Nereden benimki oluyor?"

"Adam seni evine kapattı, kızım!" Jülide kahkahaları arasında konuşmaya çalışıyordu.

"O beni eve kapattıysa, seninki de seni eve kapattı."

Jülide'nin kesilen kahkahası... Eylül'ün sırıtan suratı...

"Ev onun olmadığına göre, cümleni kaldırıp çöpe at."

"Yalnız söylemeden geçemeyeceğim. Senin Harun'u adam etmeni zevkle izleyeceğim."

"Sen önce seninkinin suratına gülme fonksiyonunu ekle."

"Hoşlanmadığı birine gülümsemesini bekleyemezsin."

"O mu senden hoşlanmıyor? Biri şöyle karşısına geçip kadınlık silahlarını kullansa çok daha fazlası olacak ya, neyse..."

"Onun karşısına geçip kadınlık silahlarımı kullanmayacağım!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen bilirsin. Madem ilgilenmiyorsun, başkası kullansın o fırsatı."

Jülide kollarını başının arkasına yerleştirip gözlerini kapattı. Eylül ise hâlâ dirseğinden destek alır şekilde arkadaşına bakıyordu. Ama bu kez kaşlarını çatmış olarak...

Eylül sabah erkenden kalkmış ve bir şeyler hazırlamak için mutfağa inmişti. Bir gün önce adamları alışverişe yolladığında sadece pastane malzemeleri değil, bir evin mutfağında olması gereken şeylerden de aldırtmıştı.

Buzdolabından çıkardığı malzemelerle güzel bir kahvaltı hazırlamaya başladı. Evde bir sürü adam olduğu için hazırlamak uzun sürecekti ama yine de keyifle devam etti işine. Buzdolabından iki paket yumurta çıkardı. Yumurtayı ne şekilde sevdiklerini bilmiyordu ancak omleti herkes severdi.

Dolaplarda bir sürü kahve stoklanmıştı. Çay olarak da sadece sallama olanlardan vardı. Her fincana birer poşet koyup sıcak suyu doldurdu ve demlenmeye bıraktı.

Mutfakta her zaman pratik ve hızlı hareket eden biri olmuştu Eylül. Çalışırken de mutlaka şarkı mırıldanırdı. Dudaklarında *Lady Linn*'den dinlemeyi sevdiği *I Don't Wanna Dance* şarkısıyla dans ederek bir yandan parmağını şıklatıyor, bir yandan etrafında tam daire çizerek dönüyor, sonra tekrar ocağın başına gelip omleti çeviriyordu.

Yine çok erken kalkan Poyraz, kahve içmek için mutfağa doğru giderken duyduğu tatlı melodiyle bir an olduğu yerde durdu. Fakat hemen sonra merakına yenilip, adımlarına izin verdi. Evinin mutfağında salına salına dans eden hayat dolu kadını görünce, kalbinde küçük bir hareketlenme oldu. Bunu artarak devam eden sağlam atışlar izledi.

Pastanede de onu böyle dans ederken izlemişti. Dün mutfakta yaramazlık yaparken yakaladığında da şu ankiyle benzer şeyler hissetmişti. Kendisinin bile farkında olmadığı bir gülüş belirmişti dudaklarında. Omzunu kapıya yaslamış, ellerini de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pantolonunun ceplerine koymuştu. Eylül'ün kendi etrafında dönüp de onu fark ettiği anda durmasıyla, yüzüne ciddi bir ifade oturttu.

Eylül nasıl olup da bu adama hep saçma zamanlarda yakalandığını bir türlü anlamıyordu. Nefesini tutmuş şekilde karşısındaki adama bakıyordu. Giydiği simsiyah gömleği bedenine tam oturmuş, yine onunla uyumu sonuna kadar yakalamış olan siyah, ütülü pantolonuyla romanlardan fırlamış bir kahraman gibi duruyordu. Kendisiyse saçlarını özensiz bir şekilde toplamış, sevdiği koyu yeşil bandanasını takmış, rahat etmek için giydiği tayt ve tişörtünü spor babetlerle tamamlamıştı. Üstelik bir elinde yumurta kalıntılarıyla dolu bir çırpıcı varken, hayat gerçekten de adil değildi.

"Eee... Kahvaltı hazırlıyordum."

Poyraz tek kelime etmeden karşısındaki güzelliği izliyordu. Ne kadar hayran olsa da, bunu asla dışarı yansıtmıyordu. Dünkü telefon görüşmesinde gerekli cevabı almış olsa bile... Eylül hâlâ yasak bölgedeydi. Onunla ne yapacağını bilmiyordu. Senelerdir boş olan evine birkaç günde aydınlık getirmişti. Kendini ondan uzak tutmaya çalıştıkça, ona daha fazla çekiliyor, bu da daha fazla sinirlenmesine sebep oluyordu.

Böyle bir hayat, silahlar, her yerde her an hazır olan korumalardan korkması gerekirken, Eylül sanki bilerek ve isteyerek bu tehlikenin içine girmek için uğraş veriyordu. O böyle yaptıkça, Poyraz'ın onu koruması zorlaşıyordu.

Ne yaparsa yapsın, ne düşünürse düşünsün, Eylül artık onun hayatındaydı. Eylül'ü bırakması demek, hayatını tehlikeye atmak demekti. Kendi halinde birinin, onun yüzünden sürekli tehlikenin içinde yaşayacak olması ağır bir yüktü. Poyraz bu sorumluluğu almak istemiyordu. Bu kadınla ilgili hiçbir şeyi istemiyordu.

"Kimse senden böyle bir şey istemedi."

Az önce neşeli bir şekilde kahvaltı hazırlayan Eylül, elinde hâlâ tutuyor olduğu çırpıcıyı sıkmaya başladı. Ne yapsa, bu adamdan doğru düzgün bir karşılık alamıyordu. Elindeki çırpıcıyı tezgâha bırakıp ocağın altını kapattı. Kendinden ödün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermeyen bir bakışla onun önünde durdu ve çenesini hafifçe kaldırarak korkusuzca gözlerine baktı.

"Doğru. Bu evde kimse benden bir şey istemediği gibi, beni de istemiyor, farkındayım. Buna rağmen beni burada tutmanı da anlamış değilim. Her neyse... Mutfağın senin olsun. Yaptıklarımı da çöpe atarsın."

Eylül mağrur bir edayla yanından geçip merdivenlere yöneldi. Attığı her adımda hissedilen sert ses, sessiz evde yankılanıyordu.

Odasına gitmeden önce Jülide'nin yanına uğradı. Hâlâ uyuyordu. Omzundan dürttüğünde, Jülide kapalı gözlerle söylenmeye başladı.

"Hayır, ben kesmek istemiyorum. Alper'e söyleyin."

Eylül onun rüyasında yine ameliyatla uğraştığını anlayınca gözlerini devirdi.

"Kalk ya! Ne kesip biçmesi?"

"Yok yok! Kıyamam ben o kadavraya."

"Ay çok iğrençsin, sabah sabah!"

Jülide bu kez daha sert bir şekilde sarsılınca gözlerini yarı yarıya açmak zorunda kaldı. Arkadaşının tepesinde dikildiğini görünce derin bir of çekti ve gözlerini biraz daha araladı.

"Ne oluyor ya?"

"Kalk hadi. Gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Evimize."

Duyduğu bu tek kelimeyle gözleri tamamen açılan Jülide, hızla yatakta doğrulup oturur pozisyona geçti. "Bir şey mi oldu?"

"Bu evde istenmediğimizi bir kez daha anladım diyelim. Hadi, oyalanma. Ben de çantamı alıyorum."

Eylül onun bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıkınca, Jülide bir süre daha kafa karışıklığıyla yatağın içinde oturmaya devam etti. Eylül'ün yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. Üstünü değiştirip çantasını topladıktan sonra katlaki banyoyu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kullandı. Banyodan çıkınca Eylül'le karşılaştı ve birlikte aşağıya indiler.

Eylül kapıyı açıp dışarı çıktığı an, Harun ve Kadir'in onlara doğru geldiklerini gördü.

"Taksi durağı buraya yakın mı?"

Harun bir an arkadaşına baktıktan sonra tekrar ona döndü. "Hayır."

"İyi. O halde biraz yürüyeceğiz demektir."

Birkaç adım atmışlardı ki, Harun tam önlerinde durarak gitmelerine engel oldu.

Eylül kaşlarını çatarak adama baktı. "Sabah sabah hiç enerjim yok. Şimdi çekilirsen, yolumuza devam edeceğiz."

"Üzgünüm."

"Anlamadım?"

"Evden çıkamazsınız."

Eylül hayret dolu bakışlarını iki adam üzerinde gezdirdikten sonra arkadaşına döndü. Onun da şaşırmış olduğu belliydi. Ama herhangi bir şeyden taviz verecek değildi.

"Bana bak sevgili ayı, hiçbir güç bizi burada tutamaz. Şimdi, çekil önümüzden."

Jülide duyduğu *ayı* kelimesiyle kahkaha atmamak için dudaklarını ısırırken, Harun'la göz göze geldi. Harun patlamaya hazır bir volkan gibi ona bakıyordu.

"Niye beni öldürecekmiş gibi bakıyorsun? Ayı diyen ben değilim."

Jülide söylediği şeyin ardından daha fazla kahkahasını tutamadı. Eylül'ün de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Harun ise ne günah işlemiş olabileceğini düşünüyordu. Bu iki kadın, sadece üç günde hayatı ona zindan etmişlerdi. "Poyraz'ın kesin emri var!" dedi az önceki konuşmayı duymazlıktan gelerek. Bakışlarını sert tutup, önlerinde dikilmeye devam etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül duyduklarıyla gerçekten sinirlenmişti. Üstlerinde bir hakları yoktu. Bu şekilde davranarak kendilerini sindireceklerini sanıyorlarsa çok yanılıyorlardı.

"O patron bozuntusuna söyle, ben ondan emir almam."

"Eylül!"

"Ne var?"

Harun onun kendisi hakkında söylediklerini bir kenara atıp, mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Pastaneye silahlı saldırı düzenlediler. Amaç korkutmaktı. Başarılı da oldular. Ama sen tekrar onlara fırsat verirsen, emin ol bu kez çok daha fazlasını yapacaklar." Bir an durup, durumun ciddiyetini anlamalarını bekledi. "Sizi koruyacak kimse yok. İkiniz de tehlikedesiniz. Biz gereken cezayı tekrar uyguladık. Gerekirse yine yaparız. Ama inan bana, hiçbir yer buradan daha güvenli olamaz."

Eylül onu dikkatle dinledikten sonra Jülide'ye baktı. Adamın söyledikleri mantıklıydı. Kendi neyse de, bir de arkadaşını bu işin içine sürüklemişti. Kafasında bir sürü korkutucu senaryo dolanmaya başladı. O burada kalsa, Jülide eve dönse... Sırf Poyraz'a zarar vermek için, hiç düşünmeden Jülide'yi kullanabilirlerdi. Bunun gerçekleşmesi ihtimali, Eylül'ün kanını dondurdu. Kafasını toparlayıp Harun'a baktı.

"Jülide'nin okula gitmesi gerekiyor."

"Tamam. Onu her gün ben götürüp getireceğim. Dersi bitene kadar da bekleyeceğim. Anlaştık mı?"

Harun hayatı boyunca şu anki kadar yapıcı ve sakin konuşmuş muydu, hatırlamıyordu. Bu kadınlardan hâlâ hoşlanmıyordu ama ortada bariz bir tehlike vardı. Sözlerini bitirdiği anda Jülide'ye bakmadan edemedi. Genç kızın yeşil gözlerinde parıltılar görse de, o an buna takılıp kalmak gibi aptalca bir şey yapmayacaktı.

"Bunun bir sonu yok." Eylül de mantıklı konuşuyordu. Ama başka bir alternatif de söz konusu değildi.

"Buna daha sonra karar veririz. Hadi, içeri geçin, hava soğuk."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide'ye bakıp ondan da onay alınca, ellerinde çantalarla yeniden içeriye girdiler.

Eylül'ün yatağında otururken derin düşünceler içindeydi Jülide. "Ne yapacağız?"

Arkadaşının sorusuyla bakışlarını tişörtündeki desenlerden çekip onun gözlerine odakladı. "Açıkçası bilmiyorum. Adam mantıklı konuştu."

"Hakikaten hayret! O ve mantıklı konuşmak... İnanılır gibi değil!"

Jülide birden kahkaha atmaya başladı. Durum o kadar hoşuna gitmişti ki, güldükçe sesi daha fazla yükseliyordu. Onun bu haline şaşıran Eylül de birkaç saniye içinde ona ayak uydurdu. Jülide kahkahalarının arasında konuşmaya çalıştıkça, daha beter krize giriyordu.

"O... O ayı... Gerçekten aşağıda bize ders mi verdi yani?" Karnını tutarak kendini dizginlemeye çalışsa da, ipin ucu kaçmıştı bir kere. "Nasıl da mantıklı konuştu! Gözlerim yaşardı, bak!"

Jülide gözlerini kocaman açıp Eylül'e bakınca, Eylül bir kahkaha daha patlattı.

"Of! Yeter Jülide ya, karnım ağrıdı!"

"A-ama... Kim derdi ki bu insanlıktan nasibini almamış ayı, bize ders verecek?"

"Ayının insanlıktan nasibini almasını nasıl bekliyorsun ki?"

İki arkadaş birbirlerine şaşkınca baktıktan sonra tekrar kahkaha atmaya başladıklarında, sesleri dışarıya taşınıştı. Odadaki cam üstten aralıktı. Jülide gece sıcak olunca açmış ve öylece unutmuştu.

Yukarıdaki gülüşmenin alt noktasında ise, Harun öfkeden köpürmüş haldeydi. Çünkü Kadir ve Kurtuluş tam karşısında durmuş, açıkça sırıtıyorlardı.

"O çenelerinizi kapatmazsanız, ben kapatmasını bilirim."

"Demek beyiniz özel şoförlüğe terfi etti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harun, Kadir'in sırıtan surat ifadesini dağıtmak için büyük bir istek duyuyordu. Her şey olabilirdi ama bir kadın yüzünden alay konusu olmak, ona göre fazla eziciydi. Hiç beklemediği bir anda arkadaşının suratına sert bir yumruk geçirince bir parça rahatladı. Ama Kadir kahkaha atmaya devam ediyordu. Harun aldığı tatmini bile tam olarak yaşayamamanın sıkıntısıyla içeriye, Poyraz'ın yanına geçti.

"Ben çok sıkıldım." Harun'un biraz stres atmaya ihtiyacı vardı. Aklına Uras'ın evindeki kum torbaları gelince gözleri parladı. "Uras izin verir mi sence?"

Poyraz, başını incelediği dosyadan kaldırıp Harun'a baktı. "Neye izin verir mi?"

"Kum torbalarını okşamama."

"Uras'ın özel bebeklerine kimse dokunamaz. Unut sen o işi."

Harun suratını asıp az önceki karamsar haline büründü. Harekete ihtiyacı vardı. Ama bu kadınlar yüzünden eve tıkılıp kalmışlardı.

"Biz ne zaman birilerini yumruklayacağız?"

Poyraz hafifçe gülümsedi. Harun yerinde duramayan bir tipti ve onu her zaman takdir etmişti.

"Sakin hayatımıza iş çıkarma şimdi."

"Sakin mi? Sırf şu yukarıdaki iki kadın yüzünden, hayatımızda var olan o meşhur sakinlik buhar olup uçtu. İstemiyorum ben bu kadınlarla uğraşmak. Senin için onları durdurdum. Ama uğraşamam ben bunlarla."

"O yüzden mi Jülide'nin özel şoförlüğünü yapmaya gönüllü oldun?" Poyraz, yüzünde eğlenen bir ifadeyle arkadaşına bakıyordu.

Açıkça homurdanarak yerinden kalkan Harun, ellerini ceplerine koyup odada volta atmaya başladı. "Hiç hatırlatma. Sırf eve girsinler diye öyle söyledim. Hay dilimi eşek arısı soksun!"

"Bence de soksun. O bakışlarına da dikkat et."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bakışlarım mı?"

"Jülide lezzetli bir tatlıymış gibi bakıyorsun."

Bu sözle afallayan Harun'un çatık kaşları düzeldi. Anlamaya çalışırcasına bir süre arkadaşının yüzüne baktı. Kendi içinde ne yaşadığını az çok biliyordu da... Poyraz bunu nasıl fark etmişti? Boğazını temizleyip, az önceki ciddi tavrına bürünmeye çalıştı.

"Hadi oradan! Jülide olsa olsa zehir olur."

"Sen de o zehri seve seve içmeye gönüllü aptal âşık."

"Poyraz! Ne aşkı be? Allah yazdıysa bozsun. Öyle birine âşık olacağıma, cinsel diyete girerim daha iyi."

"Zamanı gelince hatırlat."

"Neyi?"

"Şu laflarını sana yutturacağımı."

Harun pes edercesine bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bu adamla laf yarışına girilmezdi.

Sonraki bir saat boyunca işler üzerine konuştular. Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, kapının çalındığını bile fark etmediler.

Jülide kapıyı aralayıp ikisine de birer bakış attı. Harun onu görünce gözlerini devirdi.

"Bölüyorum ama benim okula gitmem gerekiyor. Bir saat sonra dersim var."

Poyraz arkasına yaslanıp, önünde gerçekleşen olayı izlemeye başladı. Harun ise oralı bile değildi. Hafif bir boğaz temizleme sesiyle başını dosyadan kaldırıp önce kıza, sonra Poyraz'a baktı.

"Ne?"

Jülide sabırsızca ayağını yere vururken, Poyraz'dan çıt çıkmıyordu.

"Okula gitmem gerekiyor dedim."

"Bana niye söylüyorsun? Gidiyorsan git."

"Hey Allah'ım! Ayı dediğimde de kızıyorsun."

Harun o kelimeyi duyunca, yerinden öfkeyle kalkıp kızın yanına gitti. "Elimde kalacaksın!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok korktum." Jülide de aynı şekilde ona meydan okurken kollarını göğsünde birleştirmiş, gözlerini gözlerine dikmişti.

Kızın bu hareketiyle Harun'un bakışları göğüslerine kaydı. Giydiği şeyi yeni fark etmişti. Dişlerini sıkarak geriye doğru bir adım attıktan sonra, elbisenin kısalığını görünce kendine engel olamadı. "Öğrenci dediğin pantolon giyer."

Jülide'nin kaşları hayretle havaya kalkarken dudakları aralandı. "Öğrenci dediğin, istediğini giyer. Ayrıca... Lütfen bir şeyi hatırlatmama izin ver. Sen benim sahibim değilsin. Sadece şoförümsün."

Jülide kendinden emin ve söylediklerinden gayet memnun bir şekilde karşısındaki adama bakıyordu. Poyraz uzun zamandır yapmadığı şeyi yapıp kahkaha atmak istese de, bunun pek iyi bir fikir olmadığına karar vererek, ikisinin yanından sessizce geçip odadan çıktı.

Birbirlerine o kadar kilitlenmişlerdi ki, yalnız kaldıklarının farkında bile değillerdi. Harun kıza yaklaşıp, başını ona doğru eğdi.

"Jülide... Daha dün sana söylemiş olduğum şeyi unutmuşa benziyorsun."

Onun tehlikeli bir sakinlikle konuştuğunu gören Jülide, hatırladığı şeyle yutkundu. Öfkeli bir şekilde konuştuklarında her şey daha iyi oluyordu.

"Bin tane şey söyledin. Hatırlamıyorum. Hem o kadar çok şey söylüyorsun ki, beynim önemsiz olanları süzgeçten süzüyor demek ki."

Evet. Bu güzel bir cevap olmuştu. Ama tabii Harun ona yaklaşmaya devam etmeseydi çok daha iyi olabilirdi. Aniden öne doğru çekilip arkasındaki kapı kapandığında hapı yuttuğunu düşündü ancak aklına ve çenesine güveniyordu. Harun bir panter gibi üstüne geldiğinde, kaçacak bir yeri olmadığını bilse de dik durmaya çalıştı.

Ellerini kızın başının iki yanına sabitleyen Harun, onu tehlikeli bakışlarla süzdükten sonra derin bir nefes alıp verdi. "Senin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi küçük kızlar benim için çocuk oyuncağı. İnan bana, seni öyle bir savunmasız bırakırım ki, bir daha benimle uğraşmak istediğinde iki defa düşünürsün."

Genç kızın hem korku hem de heyecanla yükselip alçalan göğsü, hafifçe Harun'un sert göğsüne sürtünüyordu. Harun başka bir yerde, başka bir zamanda olsalar bu fırsatı asla kaçırmazdı. Ama şartlar uygun değildi ve Harun da kendini dizginlemek zorundaydı. Onu yeterince korkuttuğunu düşünerek geri çekildi ve kenara ilerek kapıyı açıp çıkarken ruhsuz bir sesle konuştu.

"Arabada bekliyorum. Oyalanma."

Yalnız kalan Jülide, ne kadar süredir tuttuğunu bilmediği nefesini bıraktı. Kabul etmek istemese de, son darbeyi Harun vurmuştu. O sözler aklına gelince içinde hafif bir korku duysa da, Jülide hiçbir zaman kolay pes eden bir kız olmamıştı.

Eylül pastaneyi özlemişti. Bunca şeyin içinde sormak aklına bile gelmemişti. Geçimini oradan gelen parayla sağlıyordu. Üstelik bir de masraf çıkmıştı başına. Bir sürü şey heba olmuştu.

Eğer aşağıdaki despot adamla konuşabilseydi, işi daha kolay olabilirdi. Ama adam bildiğini okuyor, onun ne düşündüğüyle ilgilenmiyordu. Gitmek istediği halde önüne adamlarını dikmiş ve buna engel olmuştu.

Poyraz'ı anlamıyordu. Rahatsızlık duyduğunu her fırsatta dile getiren ve bunu hareketlerine de yansıtan adamın, tam tersi davranıp gitmesine engel olmasını aklı almıyordu. Her geçen saniye aklına ve kalbine daha sağlam işliyordu. En kötüsü de istenmemekti. Minicik bir umut bir köşede beklese de, var olan gerçek daha belirgindi. Belki de Menderes Vardar'la konuşup, herkes için doğru bir karar almalıydı. En azından Menderes onu dinliyordu.

Odada dolanmayı kesip aşağıya indi. Kurtuluş'la karşılaşınca Poyraz'ın nerede olduğunu sordu. Odasında olduğunu öğrenince tekrar yukarıya çıktı. Adımları geri geri gitse de, ertelemek pek de akıllıca olmayacaktı. Kapısının önünde durup

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki kez vurdu. İçeriden ses gelmeyince bu kez daha sert denedi. Yine ses gelmeyince sabırsızlanıp kapıyı açtı ve içeri girdi. Bu oda da Poyraz'ın yaralıyken yattığı, Menderes Vardar'ın evindeki odaya benziyordu. Aynı erkeksi hava, aynı güç...

Banyodan gelen su sesini duyunca inlemeden edemedi. Geçen sefer de onu banyodayken yakalamıştı ve Poyraz fazlasıyla sinirlenmişti.

Onu beklerken yatağın ucuna oturup ellerini kucağına koydu. Orada öylece ne kadar beklediğini bilmiyordu. Su sesi kesildikten yaklaşık bir dakika sonra onu banyodan çıkarken görünce nefesini tuttu. Lanet su damlaları süzüle süzüle o muhteşem vücuttan kayarken, bunu izlemek Eylül için tam bir işkenceydi.

Poyraz ona bir kez daha aynı şekilde yakalanmış olmaktan ötürü dişlerini sıktı. Kendine engel olması her geçen saniye daha zor olmaya başlamıştı. Fakat kadının bunu umursamadığı çok belliydi. Saçını kuruladığı havluyu elinde tutarak ona yaklaştı ve tam önünde durup bu duruma açıklık getirmesini bekledi.

Eylül onun bu kadar yaklaşmış olmasından dolayı rahatsızdı. Ellerini birbirine kenetlemiş halde yavaşça ayağa kalktı. Tedirgin olsa da, gözlerini gözlerinden ayıramıyordu. Sanki büyülenmiş, kilitlenmiş gibiydi. Bir şey söylemek için dudaklarını araladığında, Poyraz'ın bakışlarının oraya kaydığını görünce kalp atışları bir derece daha arttı.

"Kapıyı vurdum. Hem de birkaç kez."

Poyraz tehlikeli bakışlarını hâlâ ona sabitlemiş halde duruyordu. Çenesinde seğiren kas haricinde, bedeni hareket etmiyor gibiydi.

"Ve yine izinsiz girdin."

Eylül bu kadar büyük bir stres altındayken onun tarafından rahatlatılmaya ihtiyaç duysa da, böyle bir beklenti içine girmesinin saçma olduğunu düşünüyordu.

"Ama ben kapıyı vurdum."

"Ve ben de sana girmeni söylemedim."

"Sen gerçekten sinir adamın tekisin. Duş aldığını bilemezdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki çok mahrem bir şey söylemiş gibi gözleri irileşti. Ona dikkatle baktığında, mavi gözlerinin koyulaştığını görebiliyordu. Bu havayı dağıtmak için aklını zorladı. Sonunda bulduğu şeyle yeniden kendine geldi.

"Menderes Bey'le konuşmak istiyorum."

Eylül az önce rahatladığını hissederken aklından tam olarak ne geçirdiğini bilmiyordu. Çünkü o, bu gergin havayı dağıtmak istemişse bile, aslında daha beter hale getirmişti. Bunu Poyraz'ın gözlerinden yayılan öfke kıvılcımlarından anlayabiliyordu.

"Menderes yok. Ben varım. Ne söyleyeceksen bana söyle."

Söz konusu Eylül olunca, Menderes'le ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu. Arkadaşına kızmıyordu artık. Onun Eylül için bir şey düşünmediğini biliyordu. Ama anlaşılan, Eylül için durum bunun tam tersiydi. Bunu bilmek, onun dudaklarından dökülen o ismi duymak zorunda kalmak, büyük bir öfke nöbetine tutulmasına neden oluyordu. Neye ihtiyacı varsa kendisine söylesin istiyordu.

"Tamam. O halde numarasını verirsen, onunla görüşmek istiyorum."

Poyraz kendini tutabileceği kadar tutmuştu. O, bu konuyu kapatmak istedikçe, karşısındaki kadın tam tersini yapıyordu. Elindeki havluyu sinirle bir tarafa fırlattıktan sonra, onu kollarından tutup kendine çekti.

Eylül bu beklenmedik temasla sesli bir nefes alırken, tenine değen tenin ateşinden ne aklını, ne bedenini, ne de kalbini koruyabiliyordu. Az önce ne konuştuklarını önemsemiyordu. Poyraz onu böylesine yakınında tutarken, ondan başka birini veya bir şeyi düşünmek istemiyordu. Sadece, ne olduğunu kendisinin de bilmediği ilk önemli temasın gerçekleşmesini bekliyordu. Ama Poyraz bu teması gerçekleştirmeyecek kadar öfkeliydi.

"Sen niye sürekli Menderes'i soruyorsun?"

"Çünkü o, senin aksine benimle konuşuyor! Benim söylediklerimi dikkate alıyor! Ama sen, beni görmezden geliyorsun! Benden ne kadar nefret ettiğini göstermek için fırsat kolluyorsun!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Duyduklarına inanamıyordu Poyraz. Bu kadın Menderes'i yücelttiği gibi, üstüne bir de kendisini hiç olmayan bir şeyle itham ediyordu. Ondan nefret ettiği falan yoktu. Hele görmezden geldiği gibi saçma sapan bir şey! Ona kapılmamak, ona dokunmamak için kendini ne kadar zor tuttuğunu bir bilseydi...

"Senden nefret ettiğim, seni görmezden geldiğim falan yok, lanet olası!"

"Bunu söylerken bile lanet ediyorsun!"

Poyraz'ın sabrı tükenmişti artık. Onu sert bir şekilde kendine çekip, dudaklarını dudaklarına kapattı. Ne romantizm, ne de başka bir şey... O, Eylül'ün benliğinde hüküm sürmek, Menderes'i unutturmak için onu bir anlamda damgalıyordu. Eylül'ün sıkıca kapalı duran dudaklarının arasına sızmak için dilini onun alt dudağında gezdiriyordu.

Bu sert istila karşısında afallayan Eylül, tüm bedeninin alev alev yandığını hissetti. Neden direndiğini kendisi de bilmiyordu. En başından beri istediği şey buydu. Kendini kasmayı bırakıp, alt dudağında ısrarla dolanan dilin teninde yarattığı titreşimle dudaklarını aralarken bedenini ona bastırdı. Ağzının içine teklifsizce giren kıvrak dilin etkisiyle başı dönen Eylül kendini tutamayıp inlediğinde, Poyraz kollarını bırakıp bir elini beline, diğer elini de kalçasına koyarak onu kasıklarına yapıştırdı.

Amacı onu cezalandırmak, öpücüğü en kısa ve en duygusuz haliyle bitirmekken, Poyraz hiç bilmediği bir diyara sürüklenmiş, yolunu bulmaya çalışıyordu. Kollarındaki kadına ceza verdiğini düşünürken, boynuna dolanan kolların, saçlarını okşayan parmakların tüm benliğinde yarattığı depremle asıl cezalandırılan kişi kendisi olmuştu.

Neredeyse nefes almadan o dolgun dudakları örseliyor, Eylül'ün ona ait olduğunu ikisine de ispatlamaya çalışıyordu. Bu kadın, asıl sahibinin kim olduğunu görmek ve anlamak zorundaydı. Menderes diye biri yoktu. Poyraz vardı. Ona sadece Poyraz dokunabilirdi. Bir başkası değil!

Kendini sert bir hareketle geri çektiğinde, Eylül'ün yüzündeki her bir duyguyu aklına kazıdı. Yüzü ondan aldığı sahiplenici

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öpücükle ışıl ışıl, dudakları şehvetin esiri, gözleri yeşilin binbir tonu... Poyraz tehlikeli bir oyuna girişmişti. Bu noktaya gelmemek için direnmişse de, artık her şey için çok geçti.

Teninde çalan müzik, sert parmaklardan süzülen dokunuşlar... Birine ait olmayı hissetmenin tuhaf ve çıldırtıcı hazzı... Şimdi karşısındaki adama bakarken, görmek istediği şeyi arıyordu bakışlarında, yüzündeki her bir noktada. Bir anda delicesine bir tutku ve aşkla sevilmeyi beklemiyordu elbette ama... En azından bu kadar kötü bakmasaydı. Bu denli nefret edercesine... Kalbini yerinden söküp atarcasına...

Poyraz yaptığı şey için kendine küfrederken, aklından ne geçirdiğini bilmiyordu. Tek bildiği, çok öfkeli olduğuydu. En başından beri ondan uzak durması gerektiğini kendine hatırlatıp dururken, kontrolünü kaybetmişti. Onun bu meydan okumasına kayıtsız kalamamıştı. Bu, sonun başlangıcı gibiydi. Ne az önceki yaşananları geri alabilirdi, ne de bu saatten sonra gitmesine izin verebilirdi. Ve dudaklarından dökülenler, kalbinden geçenlere meydan okuyordu.

"Sürekli Menderes'in adını andığın halde, öpüşüme karşılık vermenden ne anlamalıyım?"

Acımasız bakışlara maruz kalırken, bir de az önceki sözleri duymuş olmak... Eylül hiçbir zaman kolay ağlayan biri olmamıştı. Günlerdir sinirleri o kadar yıpranmıştı ki, artık kendini tutmayacaktı. Benliğinde biriken güçle elini kaldırıp sert bir tokat attı karşısındaki adama. Tek kelime etmeden odadan çıktı ve koşarak aşağıya indi.

Bahçeye çıktığında da koşmaya devam ederek güvenlik kapısına vardı. Adamların şaşkın bakışları altında sürgülü kapıyı öyle sert bir şekilde çekti ki, sabah karşısında duran adamların hiçbiri onu engelleyemedi. Kurtuluş, Kadir'e kısa bir baş hareketi yaptıktan sonra Eylül'ün peşinden gitti.

Eylül hızla koşarken, caddeye çıktığını bile fark etmemişti. Titriyordu. Üstünde tişörtünden başka bir şey yoktu. Ama titremesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üşüyor olmasından mı, yoksa birkaç dakika önce kollarında eridiği adamdan artık nefret ediyor oluşundan mıydı, bilmiyordu.

Elini göğsüne götürüp nefes almaya çalıştı. Bacakları kendisini daha fazla taşıyacak gibi değildi. Arabalar hızla geçerken, Eylül de kaldırıma oturup başını dizlerine koydu. Bu kadarı ona fazla gelmişti. Omuzlarında hissettiği temasla başını kaldırdı. Soğuktan çenesi titrerken, gözlerinden dökülen yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Ceket omuzlarında olsa bile çekiştirip sarınmadı. Onlardan gelen hiçbir şeyi istemiyordu. Santimetrelerce yakınından geçen araçları görmüyordu. Sadece ileride bir noktaya bakıyordu.

Kurtuluş ne yapacağını bilemez halde duruyordu. Onu teselli edip etmemesi gerektiğini düşünürken, bunun pek de iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Yine de onun yanına oturdu.

Eylül, ne kadar süre orada oturduğunu bilmiyordu. En sonunda sabırsızlığına yenilerek yanındaki adama döndü. "Patronun istediği için geldiysen, boşuna geldin."

Kurtuluş hemen cevap vermedi. Kadınlar sinirliyken dikkatli kelimeler seçmek gerektiğini bilecek kadar tanıyordu onları. "Kendi isteğimle geldim."

Eylül küçümseyici bir bakış attı ona. "Buna inanmamı bekleme. Hepiniz benden nefret ediyorsunuz."

"Nefret mi ediyoruz? Biz mi?" Buna gerçekten şaşırmıştı. İki kadının birdenbire hayatlarına girmelerinden hiçbiri memnun değildi ama nefret de etmiyorlardı.

"Neden şaşırmış gibi yapıyorsun ki? Patronunuza yapılan saldırı esnasında orada olmayı seçen ben değildim. O arabaya binmek isteyen de. Sonraki silahlı saldırı yüzünden evinizde kalmak isteyen de."

"Biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Ama şuna açıklık getirmek isterim. Senden de, arkadaşından da nefret etmiyoruz. Sadece sizi korumaya çalışıyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten çok naziksiniz!" Abartılı bir edayla gözlerini devirdi Eylül.

"Artık eve dönsek iyi olur."

Bu sözleri duyan Eylül öfkeyle ayağa kalkarken, omuzlarındaki ceketi de hırsla çekip Kurtuluş'a fırlattı. Kendini ani bir hareketle neredeyse yola savurunca, Kurtuluş hızlı bir hamleyle onu çekip kaldırıma çıkardı.

"Bir de kazayla uğraştırma bizi."

"Ah! Çok affedersin! Şimdi eve dönüp arkadaşımın ve benim çantalarımızı getirirsen, gerçekten minnettar olacağım."

"Poyraz Bey buna izin vermez."

Eylül öfkeyle kendini sıktı. Artık başı ağrımaya başlamıştı. Tehditkâr bir şekilde işaret parmağını kaldırıp ona doğru salladı. "O kim oluyor da, benim hayatıma karışma hakkını kendinde buluyor? O eve dönmeyeceğim!"

"Eylül..."

"Bana Eylül deme! Benden nefret eden o adamın evine dönmeyeceğim!"

"Poyraz Bey senden nefret etmiyor. Aksine, seni korumak için uğraşıyor."

"Laf!"

Kurtuluş derin bir nefes alıp verdikten sonra Eylül'ün kolunu tuttu. "Hava soğuk. Bak üstündekiler incecik. Hasta olacaksın."

Eylül yalvaran bir ifadeyle bakıyordu. Güçlü olsa da, son yarım saattir yaşadıkları onu çok yormuştu. "Lütfen... Gelmek istemiyorum."

Kurtuluş, ceketini tekrar kadının omuzlarına bırakıp onu kendine çekti. Kendi kararlı adımlarına isteksizce eşlik eden ufak adımlarla birlikte evin bulunduğu korunun sokağına girdiklerinde, caddenin sesi de arkalarında kalmıştı.

Demir kapının önünde, elleri ceplerinde onların gelişini izleyen Kadir, bakışlarını etrafta gezdirirken gözüne takılan yansımayla elini belindeki silaha götürdü. Silahı daha tam olarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eline alamadan patlayan başka bir silah sesiyle bütün adamlar temkinli bir şekilde dışarıya çıkarken, Kurtuluş da ani bir refleksle Eylül'ü yere yatırarak üzerine kapandı.

Eylül yine aynı şeyi yaşıyor olmaktan ölesiye korkuyordu. Başını ellerinin arasına almış, ona siper olan adamın korumasında titriyordu. Belki bir dakika süren hareketlilikten sonra adamların birkaçı ateş eden kişinin arkasından giderken, Kadir de ikisinin yanına gelmişti.

"İyi misiniz?"

Kurtuluş ayağa kalkıp, Eylül'ü de beraberinde kaldırdı. Tam o sırada patronunun öfkeli ve aceleci hareketlerle onlara doğru geldiğini gördü.

"Neler oluyor, Kurtuluş?"

"Biz dönerken birileri korunun diğer tarafından ateş etti."

Kurtuluş lafını henüz bitirmişti ki, suratına yediği yumrukla geriye doğru sendeledi. Eylül yaşadığı korkunun üstüne bir de böyle bir manzarayı görünce elleriyle ağzını kapattı. Hâlâ titriyordu.

Poyraz gördüğü manzarayla kalbinin duracağını hissetmiş, Eylül'e bir şey olması ihtimaliyle kahrolmuştu. Eylül'e döndüğünde, korkudan ne hale geldiğini ve üstündeki incecik şeyle titrediğini fark edince ona doğru adım attı. Onu kollarına alıp sarmak, korkusunu yok etmek istiyordu. Ama kollarını uzattığında, onun geri çekildiğini ve öfkeli gözlerle baktığını gördü.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Eylül'ün titrek çenesiyle söylediği sözler, ortamın bir anda buz kesmesine neden oldu. Oradaki diğer adamlar, Kurtuluş ve Poyraz sessizce ona bakıyorlardı.

"Eğer Kurtuluş olmasaydı belki de ölmüştüm. Niye, biliyor musun?" Öylesine öfkeyle konuşuyordu ki, Poyraz onun gözlerinde gördüğü nefretle olduğu yerde sendeledi. "Senin yüzünden! Ama sen ne yaptın? Beni korumak için kendini kurşunların önüne atan adama yumruk attın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bütün adamlar hayretle bu sahneyi izliyorlardı. Şimdiye kadar hiç kimse patronlarıyla böyle konuşmamış, hele ki bu şekilde onu açıkça azarlamamıştı. Normalde Poyraz Soygüder bu terbiyesizliğin cezasını saniyesinde verirdi. Ancak bu kez sessiz kalıyor, hiçbir tepki vermeden hareketsizce duruyordu. Adamları ilk defa böyle bir olaya şahit oluyorlardı.

Eylül geriye dönüp Kurtuluş'a yaklaştı. Elini yüzüne götürdüğünde sanki kendi canı yandı. Tabii bu dokunuş Kurtuluş'u fena halde germişti. Çünkü Poyraz Soygüder'in bakışları ölümden beterdi o anda.

"Eylül Hanım, telaşlanacak bir şey yok."

Eylül onun cümlesindeki *hanım* kelimesine takılmamayı seçti. "Hadi, içeri geçelim. Buz koymak lazım."

"Bakın, gerçekten..."

"Söylediğim her şeye itiraz edilmesinden bıktım!"

Eylül öfkeli adımlarla eve doğru yürürken hepsini ardında bıraktı. Kimseyle uğraşacak hali kalmamıştı artık.

Poyraz bakışlarını ondan alıp Kurtuluş'a çevirdi.

Adam suçlu ve mahcup bir şekilde başını kaldırıp patronuna baktı. "Özür dilerim, Poyraz Bey."

Poyraz, kaşları çatık olsa da iki adımda onun önünde durdu. Elini onun omzuna koyup gözlerine baktı. "Ben özür dilerim. Ayrıca... Onu koruduğun için sana can borcum var."

"Poyraz Bey..."

"Diğer adamlar nerede?"

Kadir kafasındaki hayali görüntülere sırıtıp, Poyraz'ın sorusunu cevaplamak için atıldı. "Ateş edenin peşinden gittiler. Şu anda posasını çıkardıklarına eminim."

Bu sözlerle herkes rahat bir nefes aldı. Poyraz, adamı sorgulamak için müştemilat olarak kullandıkları yere götürülmesini emrettikten sonra, çekingen adımlarla eve doğru yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harun sırf yanında oturan kızın sesini duymamak için radyoyu açmak zorunda kalmıştı. Günün bu kadar başındayken, devamını nasıl getireceğini bilmiyordu.

Jülide küçük CD çantasını karıştırıyor, hangisini dinleyeceğine bir türlü karar veremiyordu. "Sen bunların hepsini dinliyor musun?"

Bir süre geçmesine rağmen cevap alamayınca, başını kaldırıp yanında oturan adama baktı. "Sana diyorum!"

"Duyuyorum." Harun ters bir laf etmemek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Duyuyorsan niye cevap vermiyorsun? Hangisini dinliyorsun dedim."

"Hiçbirini."

"Peki, kim dinliyor bunları?"

"Poyraz Bey."

"Hmm... Karizma adam. Tabii aynı zamanda zevkli de."

Harun bakışlarını yoldan ayırıp derin bir sinirle baktı yanındaki kıza.

Jülide CD'lerden birini takıp bekledi. Arabaya dolan müzikle başını arkaya yasladı ve bir bacağını diğerinin üstüne attıktan sonra, parmaklarıyla tempo tutmaya başladı. Harun göz ucuyla ona baktığında, zaten kısa olan elbisenin daha da yukarıya sıyrıldığını görünce, var olan siniri iyice arttı. Jülide'nin koyu renk kirpikleri sanki müzikle dans edermişçesine kırpışıyordu. Harun bunu nasıl fark ettiğine şaşırmıştı.

Kampüsten içeri girdiklerinde Jülide hemen indi arabadan. Tam arkadaşlarının yanına gidecekken, bir anda geriye doğru çekildi.

"Ya, hayatımda senin kadar kaba birini görmedim!"

"İlk olmama ne kadar sevindiğimi anlatamam."

Harun, bu alaycı tavrı karşısında genç kızın gözlerini devirdiğini görünce, bedeninde tuhaf bir elektriklenme hissetti. O renkli ve iri gözlere takılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dersin kaçta bitiyor?"

"Üç gibi."

Harun kolunu bırakınca, Jülide surat asarak uzaklaştı. Arkadaşlarının yanına gittiğinde, hepsinin arkada duran adama baktığının farkındaydı. Özellikle de kızların yüzünde gördüğü ifadeye sinir oldu.

Uygulamalı olan iki dersin ardından bahçeye çıkmışlardı. Arkadaşları yemeğe gitmekten bahsederken, gözleri ileride bir noktaya takılınca şaşırmadan edemedi. Onun nereye baktığını fark eden arkadaşları takılmadan duramadılar.

"Senin adam pek bir azimli."

Jülide arkadaşına ters ters baktıktan sonra, bakışları tekrar onun bakışlarını buldu.

"Siz gidin. Benim işlerim var. Sonra görüşürüz."

Jülide topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesle ona doğru yaklaşırken, Harun tüm duyularının açıldığını hissetti ve bu lanet olasıca duyuların neden bir anda ortaya çıktığını düşünmeden edemedi.

"Sen ne zaman geldin?"

"Hiç gitmedim."

"Neden?"

"Sen hâlâ durumun ciddiyetinin farkında değilsin gördüğüm kadarıyla."

"Benim olmayan bir dava için endişelenecek değilim."

"Hadi, bin de gidelim."

Jülide elindeki kitapları arabanın üstüne koyduktan sonra, kollarını göğsünde birleştirdi.

"İnsanların hakkımızda neler düşündüğünü biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Şimdi, bin arabaya."

Onun bu pervasızlığı çileden çıkmasına neden oldu. "Erkek arkadaşım olduğunu düşünüyorlar. Sayende dersten çok onları dinlemek zorunda kaldım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O kadar aptal olmadığımı söyleseydin."

"Bu ne demek şimdi?"

"Benim seninle işim olmaz demek."

Harun arabanın diğer tarafına geçip yerine oturdu. Arabayı çalıştırdıktan sonra, kızın binmesini bekledi. Jülide biraz önce duyduklarını sindirmeye çalışırken, neden bu kadar bozulduğunu anlamıyordu. Kitaplarını alıp, arabanın kapısını açarak yerine oturdu. Yol boyunca tek kelime etmedi. Bu kez canı gerçekten konuşmak istemiyordu. Hiç hoşlanmadığı bir adamın sözlerine takılmış olması da ayrı bir konuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz yaptığı kabalığı nasıl telafi edebileceğini düşünse de, bir türlü işin içinden çıkamıyordu. Hiç hak etmediği halde Eylül'e kötü davranmakla kalmamış, aynı zamanda onu aşağılamıştı. Eğer bu kadar kışkırtılmasaydı, bu olanlar hiç yaşanmamış olacaktı.

Günün kalanı fazlasıyla sessiz geçmişti. Jülide eve döndüğünde arkadaşını üzgün görüp olayı kurcalamaya çalışsa da, Eylül çok yorgun olduğunu söyleyip konuşmaya yeltenmemişti. Dışarıdan getirtilen yemeğe bile dokunmamıştı. Her ne kadar aç olsa da, Poyraz'dan gelecek hiçbir şeyi istemiyordu. Bu evde kalmak istemiyordu. Sabah olduğunda bu kez hiç kimse onu durduramayacaktı.

Ertesi sabah Jülide onu yine yatağının başında dikilmiş olarak görünce, bu kez sorgulamadan kalkmış ve çantasını alıp onunla birlikte aşağıya inmişti. Harun bu durumu tekrar konuşabileceklerini söylese de, Eylül onu dinlememişti. Onlar evden çıkarken, Kadir'e attığı bir bakışla eve kadar eşlik etmelerini söylemiş, hemen ardından telefon açıp, evin etrafına bir araç bırakmaları konusunda uyarmıştı.

Onlar giderken, Poyraz çalışma odasındaki koltuğunda oturmuş ve hiçbir şey yapmamıştı. Belki de biraz zaman tanımalıydı hem ona, hem de kendine. Onu sürekli görmek için çıldırsa da, sinirinin geçmesini beklemeliydi. Bir de içini kemiren Menderes olayı vardı.

Telefonunu alıp Menderes'i aradı.

"Sanırım artık sakinleştin." Menderes her zamanki sakin ses tonuyla cevapladı telefonu.

"Bir şeyi bilmem gerek. Senin Eylül'le işin yok, onu anladım. Peki ya, Eylül?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onun da benimle işinin olmadığını anlamış olman gerekiyordu."

Poyraz elini saçlarının arasından geçirdikten sonra, yaklaşmış olduğu camın kenarına dayadı.

"Seni sordu."

"Neden?"

"Bilmiyorum, lanet olsun! Bana söylediği şeyle tepem attı."

"Ne söyledi?"

"Seninle konuşmak istediğini. Ben de konu her neyse bana söyleyebileceğini söyledim ama hanımefendi seninle konuşmak istiyormuş, çünkü sen onu dinliyormuşsun."

"Doğru söylemiş."

"Senin derdin ne?"

"Derdi olanın sen olduğunu sanıyordum."

"Sanırım senden hoşlanıyor."

Poyraz'ın bunu söylerken dişlerini sıktığını anlamıştı Menderes.

"Sen yaralıyken başında pervane oldu."

Menderes'in söyledikleriyle bir anda afalladı. Bunu duymayı hiç beklemiyordu. Sonra gözünün önüne, kolundaki kurşun yaralarının acısıyla ona bağırdığı an geldi. Eylül yardım etmek istediğini söylemişti. Poyraz da onu yatakla kendisi arasına sıkıştırıp, öfke dolu bakışlarını ona dikmişti.

Aslında düşününce, Eylül ona yakın olmak için epey uğraş vermişti. Fakat o, bağırıp çağırmaktan gerçekleri görememişti. Pişmanlıkla gözleri kapattı.

"Evi terk etti..." Bunu sesli olarak dile getirmek, sanki nefes alamamasına sebep olmuş gibiydi.

"İstediğinde çok kırıcı olabiliyorsun."

"Ne yapmalıyım? Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Senelerdir..." Cümlesini yarıda kesip arkasında kalan koltuğa otururken, bu işi nasıl toparlayacağının sıkıntısını yaşıyordu.

"Neden gidip özür dilemiyorsun?"

"Bir özre tav olacağını sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu ev arkadaşına onun hangi çiçeklerden hoşlandığını sorabilirsin."

Poyraz gözünün önüne elinde çiçeklerle Eylül'ün kapısına dayandığı anı getirince, haline gülmeden edemedi.

"Senin işler ne durumda?"

Bir süre sessizlik oldu. Karşı tarafta hafif bir iç çekiş duydu Poyraz.

"İdare ediyorum."

"Hiç değilse nerede olduğunu söylesen."

"Düşündüğümden çabuk bitebilir. Şimdi kapatmam lazım. Sana bol şans."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir of çekti. Romantizmle arası yoktu. Adamlarının gözleri önünde, elinde çiçeklerle bir kadının kapısına dayanması kulağa hiç hoş gelmiyordu. Ama biliyordu ki, hiçbir şey yapmadan durursa, Eylül de ona koşa koşa gelmeyecekti. Tadını aldığı dudakların temasını hâlâ hissedebiliyordu. Kıvrımlı vücudu, yumuşacık ve sıkı kalçaları... Ve o kokusu... O hafif vanilya kokusu başını döndürmüştü.

Menderes'ten duydukları onu fazlasıyla rahatlatmıştı. Önünde hâlâ tehlikeli engeller olsa da, Poyraz daha en başından pes etmeyecekti. Bile bile büyük bir risk alacak olsa da... Eylül'ün, bu tehlikeli hayattan korktuğunu bilse de... Onu korumak için her şeyi yapacaktı. Gerekirse o kurşunların önüne kendisi atlayacaktı.

Bunu yaptığına inanamıyordu. Özellikle de adamlarının gülmemek için kendilerini tuttuklarını düşününce, birilerini çok fena dövme isteğiyle kavruluyordu. Bunu daha sonraya bırakarak apartmandan içeriye girdi. Asansörü beklerken, ufak tefek bir kadının elinde poşetlerle ona doğru yaklaştığını gördü ancak oralı olmadı.

"Evladım, şu poşetlerden birini alsan... Bunlar mı çok ağır, yoksa ben mi yaşlanmışım, bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz sabırsızca etrafına baktığında, kendilerinden başka kimsenin olmadığını gördü. Çaresizce iç çekip, kadının elindeki ağır olan poşeti aldı.

"Çok teşekkür ederim. Sen kime geldin, oğlum?"

"Bir arkadaşıma."

"Öyle mi? Kimmiş o arkadaşın?"

Ufak tefek kadın, bilmiş bir şekilde gözlerini irileştirerek yanındaki uzun boylu adama bakıyordu. Onu daha önce burada görmediğine emindi.

Poyraz cevap vermemek için gözlerini asansörün katlarının geçtiği ekrana dikse de, teyzenin duracağı yoktu.

"Tuğçe'ye gelmiş olamazsın. Onun nişanlısı var ve ben de onu tanıyorum."

O sırada asansörün kapıları açılınca, Poyraz nezaketen önce teyzenin geçmesini bekledi. Ancak kadının ağır adımlarla, paytak paytak yürüdüğünü görünce, kendini sakinleştirmek için derin nefesler almaya başladı.

"Jülide'ye de gelmiş olamazsın, çünkü Jülide lale sever. Ama dur bakayım..." Teyze bir an düşünür gibi gözlerini kıstıktan sonra, tekrar irileştirerek bilmiş bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Yoksa sen Eylül kızıma mı geldin?"

Bir an önce kata gelip bu işkencenin son bulmasını dileyen Poyraz, kadına belli belirsiz gülümsedi.

"Eylül kırmızı gülleri sever. Aferin sana."

Kadın boşta kalan eliyle onun sırtına vurmak istese de, ancak koluna gelebilmişti bu dokunuş. Asansörden indiklerinde, Poyraz tam elindeki poşeti kadına verecekti ki, duyduğu şeyle kaşlarını çattı.

"Laf aramızda, bu apartmanda Güven diye bir çocuk var. Gerçi iyidir, severim kendisini. Ama Eylül ona o gözle bakmıyor, için rahat olsun. Tabii yine de tedbiri elden bırakma."

Poyraz hiç yoktan duyduğu isimle olduğu yerde gerilirken, elindeki çiçeklerin posasını çıkarmamak için adeta kendisiyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

savaşıyordu. Yüzüne zoraki bir gülümseme oturtup, kadına doğru döndü.

"Hangi daire? Siz kapıyı açın da, öyle vereyim poşeti."

"Ah! Sahi, sen benim poşeti taşıyordun, değil mi?"

Yaşlı kadın başını iki yana salladıktan sonra, cebinden çıkardığı anahtarla evinin kapısını açıp elindeki poşeti içeriye bıraktı. Poyraz da kendi elindeki poşeti aynı yere bırakıp doğruldu.

"Ah evladım, sana da zahmet verdim."

"Zahmet olmadı. İyi akşamlar."

"Eylül kızımın dairesi şurası. Benden de selam söyle."

Kadın genç kız gibi kıkırdadığında, Poyraz da hafif bir gülüş ve baş selamıyla karşılık verdi. Ardından Eylül'ün dairesine doğru ilerledi. Kapının önünde bir an durduktan sonra elini zile götürecekti ki, arkasında kalan kapının kapanmamış olduğunu hatırlayıp geriye döndü.

Kadın heyecanlı bir şekilde kapıda bekliyordu. Ona içeri girmesi gerektiğini söyleyemeyeceğini bildiği için mecburen zile bastı ve beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra kapı açıldığında, Poyraz tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktı.

"Poyraz?"

"Merhaba, Jülide. Rahatsız etmiyorum umarım?"

"Tabii ki etmiyorsun, evladım. Jülide, kızım bekletmesene adamı. Çok ayıp."

Jülide ağzını açmış olsa da, komşu teyzenin onun yerine cevap vermesiyle yüzüne sevimli bir gülümseme kondurdu. "Halide Teyzeciğim, iyi akşamlar. Ama hava soğuk. Sen gir içeri, kapat kapını."

Kadın bir an durup ikisine de baktıktan sonra, gözlerinde muzip bir ifadeyle kapısını kapatacakken duraksadı. "Yine gel, evladım."

Halide Teyze kıkırdayarak kapısını kapattığında, hem Poyraz hem de Jülide rahat bir nefes aldılar.

"Kusura bakma ya. Biraz meraklıdır ama çok tatlıdır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten de öyle."

Jülide onun elindeki bukete bakınca sırıtmadan edemedi. "Birileri özür dilemek istiyor galiba?"

Poyraz sıkıntıyla içeriye doğru bakınca, onu daha fazla bekletmek istemeyen Jülide, kapıyı tamamen açarak girmesine izin verdi.

Ayaklarını önündeki alçak sehpaya uzatmış, kaşları çatık halde bir yandan elindeki dondurmayı kaşıklıyor, bir yandan da televizyondaki filmi izliyordu. Kadın aşkının peşinden koşarken, adam ona karşılık vermiyordu. Aslında o kadın kendisi, adam da Poyraz'dı. Ona ulaşabilmek için o kadar adım atmıştı ama hiçbiri olumlu karşılanmamıştı. Bu yaptıklarının birazını Güven üstünde deneseydi, muhtemelen iki gün sonra evlilik teklifi alırdı.

Açık kapıdan sızıp salona ulaşan soğukla olduğu yerde titredi Eylül. Hangi akla hizmet üstündeki incecik şeyi giymişti, bilmiyordu.

"Jülide, donuyorum! Her kim geldiyse ya içeri al, ya da kapıyı kapat!"

Tam dondurmaya daldırdığı kaşığı yeniden ağzına götürmüştü ki, sağ görüş açısındaki hareketlilikle gözlerini televizyondan ayırıp başını çevirdi. Kaşık öylece ağzında kalırken, bedeni tepkisizdi. Eylül içinden lanetler ederken, elinde koca bir kap dondurma, küçük bir çocukmuş gibi ağzında kaşık, hayal gücüne pek de yer bırakmayan bir gecelik ve ayağında da geceliğine tezat pofuduk terliklerle ne yapacağını şaşırmıştı. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde karşısındaki adama bakıyordu. Aniden ağzında hissettiği yakıcı soğukla kaşığı çekip elindekileri bıraktı ve hızla ayağa kalktı.

Adam elinde kocaman bir kırmızı gül buketiyle, gözlerinde tehlikeli parıltılar barındırarak ona bakarken, Eylül olabilecek en kötü senaryonun içinde olduğuna emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sinir bozucu bir sessizlik etraflarını kuşatırken, Jülide'nin bakışları ikisi arasında mekik dokuyordu. "Poyraz bizi ziyarete gelmiş." Hafif bir ima içeren ses tonunu ayarlamaya çalışarak devam etti. "Ayakta kaldın. Geçsene."

Poyraz bakışlarını Eylül'den ayırıp, yanı başında duran kıza çevirdi. "Yanlış bir zamanda geldim galiba?" Cümlesinin sonunda Eylül'e bakmış, onu baştan ayağa süzerek gözlerine bir ziyafet daha çekmişti.

Eylül ise kaskatı bir halde, olduğu yerde dikiliyordu. Ne ağzını açıp bir şey söyleyecek hali, ne de oradan koşar adımlarla odasına geçip üstünü değiştirecek gücü vardı.

"Biz de kızlar gecesi yapalım demiştik. Bilseydik, seni böyle karşılamazdık."

Eylül nihayet bakışlarını delicesine etkilendiği adamdan alıp arkadaşına döndüğünde, kaşlarını çatmadan edemedi. Yeterince uygunsuz bir durum söz konusuyken, bir de Jülide üstüne tuz biber ekiyordu. Ellerini birbirine kenetleyip tekrar ona baktığında, bakışları kırmızı güllere odaklandı. O kadar canlı, kırmızı ve kışkırtıcı duruyorlardı ki, Eylül öne doğru atılıp onları kapmamak için kendini zor tutuyordu.

Ortamdaki gerginlikle birlikte, elinde tuttuğu buket fazlasıyla ağır gelmeye başlamıştı Poyraz'a. İki adım atarak yaklaştı ve gözlerini gözlerinden ayırmadan buketi ona uzattı. "Senin için." Bunu söylerken sesindeki boğukluğa kendisi de şaşırdı.

Eylül tam önünde ona göz kırpan kırmızı gülleri alıp da bağrına basmamak için kendine engel olmaya çalışıyordu. Dudağını ısırarak gül bahçesine kaçamak bir bakış attıktan sonra, tekrar Poyraz'ın mavilikleriyle buluştu. Genç adam şu küçücük hareketle bile saniyeler içinde bedeninde var olan gerginlikle baş etmeye çalışırken, Eylül kollarını uzatıp gül bahçesini kendi diyarına kabul etti.

"Teşekkür ederim."

Poyraz bu teşekküre bir karşılık vermedi. Aslında böyle durumlarda ne yapılması gerektiğini bildiği söylenemezdi. Ama ilk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kez bir kadına bakarken bu denli heyecanlanıyordu. Vurulduğu gecenin sabahında, sarı saçlarını savururcasına üzerine eğilen kadını gördüğü o ilk an, kalbi anlam veremediği bir ritim yakalamış, dünyasını sarsmıştı. Onu kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Çünkü Eylül, istemeden, bilmeden yolunu onun yoluyla kesiştirmiş, bazen lanet ettiği bu hayata girerek kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Pastaneye saldırı haberini aldığında kalbinin dengesi bozulmuş, Eylül'e bir şey olduğunu düşünerek koşar adımlarla ona gitmişti. Bu yüzdendi ona kötü davranması... Bu yüzdendi nefretini kazanmaya çalışması... Çünkü Eylül, tehlikelerin henüz çok küçük bir kısmını görmüş ve yaşamış olmasına rağmen, yine de kalmak için direnmişti. Kalbi bununla ilgili delice atsa da... Eylül'de kendini kaybetmek istese de... Ona ve kendine bir şans vermek istese de... Onu fazla umutlandırmadan yapmak istiyordu bunu. Bir kadın açısından gurur kırıcı bir şey olabilirdi. Ama Poyraz bu konuda ne yapacağını kendisi bile bilmezken, bunun sorumluluğunu Eylül'e nasıl yıkabilirdi?

"Otur lütfen. Ne içersin?"

Jülide gayet rahat bir şekilde konuşurken, Eylül ve Poyraz gerginliklerini koruyorlardı.

"Kahve alabilirim."

Poyraz beyaz ağırlıklı koltuğa oturduktan sonra, yeniden Eylül'e bakmadan edemedi. Bu kadın ayakta, ona böyle seyirlik bir manzara sunarken aklını toparlaması kolay olmuyordu.

Jülide aradaki bakışmanın farkında olarak duruma el atması gerektiğine karar verdi. "Eylül, ben telefonumu odada unutmuş olabilir miyim acaba? Sen ona bakarken, ben de hepimize kahve hazırlayayım."

Eylül arkadaşına tuhaf gözlerle bakarken, Jülide de gözlerini açmış üstünü işaret ediyordu. Nihayet kendine gelebildiğinde hızlı adımlarla odasına geçti. Kapıyı kapattığı anda sırtını kapıya yaslayıp elini kalbine götürdü. Bir anda nefes nefese kalmıştı. Hızlı bir şekilde giysi dolabına gidip, olabilecek en düzgün kıyafetleri aramaya başladı. Siyah, kalın bir tayt üstüne boğazlı bir kazak giydikten sonra, saçlarını lastik tokayla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gevşek bir şekilde topladı ve derin nefesler alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Gücünü toparladığında, adımlarını salona doğru yönlendirdi.

Poyraz koltukta rahatça oturmuş, elinde kahve kupasını tutuyordu. Gözleri buluştuğunda, Eylül onunla son konuşmalarını, daha doğrusu tartışmalarını hatırladı ve yaklaşık on dakika öncesinde neredeyse erime kıvamına dönen o hülyalı hali bir anda yok olup, yerini öfkeli haline bıraktı.

Onun yüzündeki saniyelik duygu değişimlerini büyük bir dikkatle izleyen Poyraz, söze nereden başlayacağını tartıyordu kafasında. Fazla sert davrandığının farkında olsa da, bunu yapmasının geçerli nedenleri vardı. Onu başka bir erkekle düşünmek sinirini bozmuştu.

Konu silahlar, düşmanlar ve kendini korumak olunca Poyraz'ın neredeyse hiçbir şeyden korkusu yoktu. O zaten yıllar önce koruması gerekeni koruyamamış ve o günden sonra da kimseyi hayatına almamıştı. Onun tek korkusu, hayatındaki insana kendisi yüzünden bir zarar gelmesiydi. Yıllardır böyle bir derdi yoktu. Ta ki hayat, Eylül'le yollarını kesiştirinceye kadar...

Eylül meydan okuyan bakışlarını ondan çekmeden, oturduğu koltukta bacak bacak üstüne attı. Kırılgan bir yapısı olabilirdi ama bunu Jülide'den başka kimse bilmiyordu ve bilmeyecekti. O her zaman başı dik duran, mücadeleci biri olmuştu. Bu adam olabilecek her gücü elinde tutsa da, etrafındaki insanlara korku salsa da, Eylül'ü sindiremeyecekti.

"Geleceğini bilmiyorduk. Bilseydik daha düzgün karşılardık seni."

Jülide sözlerinin ardından keyifle kahvesini yudumlarken, Eylül onun bu dobra konuşmalarına sinir olmaya başlamıştı. Kendisi taviz vermemeye çalışırken, arkadaşı dakikalar önceki uygunsuz hallerini hatırlatıyor, bu da Poyraz'a üstünlük sağlıyordu.

"Habersiz geldim."

Jülide'ye cevap verdikten hemen sonra bakışlarını yeniden Eylül'ün üzerinde gezdirdi. Salona girerken ince uzun bacaklarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapışan taytını, saçlarının sarısına uyan açık pembe kazağını ve yaşından daha küçük görünmesini sağlayan saçlarının toplanış şeklini hayranlıkla izlemiş olsa da, bunu bakışlarına yansıtmamak için çaba göstermişti. Onu ikna etmek için daha ılımlı olması gerektiğini bilse de, olayı abartmamaya çalışacaktı.

Eylül'ün meydan okuyan bakışları onu ok misali delip geçiyor ve bu, anlamlandıramadığı bir şekilde nefes kesici, heyecan verici geliyordu. Eylül'ü korumak, ona sığınmasını istemek bir yana; Eylül'ün vahşi hallerinin bedeninde ve dünyasında yarattığı sarsıntı, belli bir noktadan başlayıp güçlü bir şekilde benliğine yayılıyor ve bunun hissi daha önce hiç bilmediği bir diyarda, hiç bilmediği duygularla boğuşmasına neden oluyordu. İçten içe bunun hazzını yaşıyor, hatta zaman zaman Eylül'ün saldırgan davranmasını istiyordu.

"Sizinle son konuşmamızı hatırlıyor musunuz, Poyraz Bey?"

Onun birdenbire sizli bizli konuşması, Poyraz'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Ne kadar kızgın olduğunu biliyordu elbette ama en başından beri ilişkileri bu şekildeydi ve buna rağmen Eylül ona hiç *siz* diye hitap etmemişti.

"Hatırlıyorum, Eylül Hanım. Burada olmamın sebebi de bu zaten."

"Öyle mi?"

Poyraz içindeki sıkıntı nedeniyle elindeki kahveyi sehpaya bıraktı. Birazdan bu sakinlik bir son bulacaktı. Ciddiyetini ve kararlılığını bozmadan, öne doğru eğilerek ellerini birleştirdi.

"İkinize de açık olacağım. Burada kalamazsınız."

Eylül tek kaşını kaldırarak ona baktı ve oturduğu yerden kalkıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Ne hakla? Sen evinde bile bize huzur vermezken, bu ne yaman çelişki?"

"Çantanı hazırla, Eylül."

Poyraz sakin bir şekilde konuşmaya çalışsa da, gözlerindeki buz gibi ifade ve ses tonundaki keskinlik Eylül'ün içini üşütmüş, aynı zamanda da öfkeden alev alev yakmıştı. Daha ancak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir haftadır tanıdığı bir adamın, evine gelip ona emirler veriyor olmasına inanamıyordu.

"Emirlerin canımı sıkmaya başladı. Beni, her an sana başını eğmeye hazır adamlarınla karıştırmak gibi bir hata yapma. Çok fena ters köşe olursun."

Eylül de şimdi onun oyununa katılmış, her zamanki öfkeli haliyle değil de, tıpkı onun gibi sinir bozucu bir sakinlikle konuşmuştu.

Jülide dudakları keyiften kıvrılmış bir halde, hiç sesini çıkarmadan onları izliyordu. Etraflarında bin tane insan da olsa, ikisi birbirlerine baktıklarında sadece kendileri kalıyor, diğer her şey silikleşiyordu.

Poyraz da ayağa kalkıp onun tam anlamıyla burnunun dibinde durmuş, öfkeden koyulaşan mavi gözlerini yine öfkeden koyulaşmış yeşil gözlere kenetlemişti. Eylül öfkelendiği zaman yeşillerinin içinde siyah parıltılar dans ediyor, bu da Poyraz'ın her şeyi boş verip dudaklarına yapışmak istemesine neden oluyordu. Saldırıları bahane etmek zorundaydı, çünkü ancak bu şekilde onu kendisiyle birlikte gelmeye ikna edebilirdi. Kolundan tutup zorla götürmesi gibi bir seçeneği de vardı elbette... Sadece işin bu noktaya gelmemesini diliyordu.

"Saldırılara açık hedefsiniz, Eylül. Arkamı dönüp gitmemi bekliyorsan, daha çok beklersin."

"Kendini bizden sorumluymuşsun gibi hissetmeni anlamıyorum. Evimden başka bir yerde olmak istemiyorum."

"Yani?"

"Yani..." Eylül çenesini hafifçe yukarı kaldırdığında, yüzü ona daha fazla yaklaştı. Böyle bir andan fazlasıyla etkileniyor olsa da, onun da aynı şeyi hissettiğini biliyor, bu da kendisine güven veriyordu. "Yani, bu kadar misafirlik yeter."

Poyraz derin bir nefes alırken, öfkesi de katlanmış haldeydi. Onu ikna etmenin kolay olmayacağını biliyordu. Bakışlarını bir anlığına koltukta oturup büyük bir heyecanla onları izleyen kıza çevirdi. İçinden gülse bile, yüzündeki ifadeyi bozmadan,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeniden tam önündeki mücadeleci güzele döndü. "Arkadaşını sevdiğini sanıyordum."

Eylül öfkeden kısmış olduğu gözlerine özgürlüğünü verirken önce arkadaşına, sonra tekrar adama baktı. Kafası karışmıştı. "Ne demek istedin sen şimdi?"

"En az senin kadar onun da hayatı tehlikede."

Eylül korkulu gözlerle Jülide'ye bakarken, aklından geçen bin tane korkunç senaryonun hesabını yapıyordu. Evinde kalmaya devam ederse Jülide de yanında olacak, bu da kendisiyle beraber onu da tehlikeye atmak anlamına gelecekti.

"Saçmalama. O adamların derdi sensin." İstese de sesindeki titremeyi gizleyemedi.

Poyraz adil oynamadığını kabul ediyordu. Bütün bunlar kendisi için bahaneden öteye gitmiyordu. Ama evdeki tartışmalarında Eylül çok kararlı durmuş ve ona cevap hakkı tanımamıştı. Şu anki görüntüsüyle de, söylediği sözden ve aldığı karardan dönmeyeceğini net bir şekilde belli etmesine rağmen, arkadaşının adı geçince gözlerinde beliren tedirginlik, Poyraz'ın doğru noktaya temas ettiğini gösteriyordu.

Eylül, az önce Poyraz'ın dudaklarından dökülen sözlerin ardından tüm bedeninde kol gezen korkuyu kovmak istiyor, bunun aslında onu ikna etmek için bir numara olduğunu düşünerek, az önceki dirençli haline geri dönmeyi arzuluyordu. Ama o, bu kadar kendinden emin ve söylediklerinin tehlikeli yanlarını hissettirir şekilde bakarken, Eylül'ün kafası karışmakla kalmıyor, kalbindeki ve aklındaki küçücük bir parça ona inanmak, tekrar onunla bir arada olmasına yardımcı olacak sebeplere sarılmak istiyordu.

Göz ucuyla Jülide'ye baktığında onun da ciddi bir ifadeyle durduğunu görünce, bu konuyu önce Poyraz'la baş başa konuşmanın daha doğru olacağına karar verdi. "Jülide, yanlış anlamazsan Poyraz Bey'le özel olarak konuşmak istiyorum." Arkadaşı yerinden kalkacakken Eylül onu durdurdu. "Sen rahatsız olma. Biz içeri geçsek daha iyi olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide tekrar yerine oturunca, Eylül karşısındaki adama gözlerini kısarak baktı ve arkasını dönerek odasına doğru yürüdü.

Poyraz, gözlerinin önünde salınan sıkı kalçaların, benliğinde yarattığı hisle kaşlarını çatarken, ellerini pantolonunun ceplerine koyup onu takip etti. Odaya girdiğinde onu kollarını göğsünde birleştirmiş, tek kaşını da kaldırmış ciddi bir ifadeyle görünce kapıyı arkasından kapattı. Bakışları odanın bütününde gezinirken, içeride var olan hafif vanilya kokusunu duyumsamak, Poyraz'a farklı hissettirdi. Loş ışığın odaya hükmettiği, içeride var olan kadınsı dokunuşların tüm erkeksi duyularını uyandırdığı bir ortamda, görüş açısında duran kadının yatakla bütünleştiği resim o anda çok çılgın fikirlerin hayaliyle dans etmesini sağlıyordu.

Eylül bu açıkça süzülüşten ve yatak odası gibi mahrem bir yerde baş başa olmalarından delice bir heyecan duyarken, dirayetini korumaya çabalıyordu. Bu tuhaf ve can sıkıcı durumdan kurtulmanın tek yoluysa, esas konuya dönmekti.

"Seni dinliyorum."

Poyraz uzun bir zamandır sessizliğin içindeymiş gibi hissettiği için, kulağına dolan sesle olduğu yerde kıpırdandı.

"İçinde bulunduğum hayattan hoşlanmadığını biliyorum. Eğer bana sorulsaydı, hayatıma girmemiş olmanı tercih ederdim."

Dudaklarından dökülen her bir kelimeden nefret etse de, en başından her şeyi kontrolünde tutmak zorundaydı. Eylül'e karşı yoğun hisler besliyor olması, onu hayatına tamamen dâhil edeceği anlamına gelmiyordu. Bir süre sonra Eylül her şeyi ardında bırakıp onunla olmak istediğini söyler ve işler geri dönülmez yollara girerse, işte o zaman korktuğu şey başına gelirdi. Onu her şeye rağmen yanında tutmayı istemesi gerçekten de delilikti. Olabilecek en az zararla onu kurtarmak niyetindeydi. Belki zaman zaman, ona olan arzusuna yenik düşüp aptalca şeyler yapacaktı. Ne istediğini çok iyi biliyordu. Tıpkı ne istemediğini yine çok iyi bildiği gibi...

Diğer tarafta Eylül, içinde bulundukları tahrik edici gerginliğin üstüne ondan ateşli birtakım şeyler beklediği için, az önce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duydukları karşısında kaskatı kesilmişti. Bir erkek bir kadını ya isterdi, ya da istemezdi. Bu kadar netti Eylül için. Ama Poyraz sağ gösterip sol vuruyordu. Onun bu dengesiz hallerinden iyice sıkılmaya başlamıştı.

"Madem bu durumdan memnun değilsin, o halde burada ne işin var? Ben mi istedim, beni evine alıp hayatını karıştırmanı? Ben mi istedim elindeki o komik çiçeklerle çıkıp gelmeni?"

Eylül'ün her bir kelimesinde ses tonu bir parça daha yükseliyordu. Çünkü konuştukça siniri artıyor, sabrı da aynı oranda azalıyordu.

"Komik çiçekler mi?" Oysaki Jülide'yi arayıp Eylül'ün hangi çiçeği sevdiğini sormuş ve kırmızı güllere bayıldığını öğrenmişti. Üstelik onun, elindeki güllere nasıl baktığı dikkatinden kaçmamıştı. Hayran hayran baktığı o çiçekler, hangi ara komik olmuştu? Zaten ömrü boyunca hiçbir kadına çiçek almamıştı. Bu yaşına kadar böyle bir maskaralığa dâhil olmadığı halde, tabularını yıkıp o lanet gülleri almış ve sonunda da dalga geçilmeye maruz kalmıştı.

"Evet, komik! Bir yaptığın, bir söylediğin diğerini tutmuyor. Seni hiç kimse, hiçbir şeye zorlamıyor. Benden kurtulmak için en başından beri uğraşan sen, şimdi niye evimdesin?"

"Keyfimden burada olmadığımı gayet iyi biliyorsun."

"Ah, evet! Kötü adamlar her an gelebilir, öyle değil mi?"

Eylül bunu söylerken ellerini havaya kaldırıp, gözlerini de abartılı bir şekilde kocaman açtı. Dudaklarının her hareketi Poyraz'ın kasıklarına darbe indirirken, o bunun farkında bile değildi.

"Bu durum, dalgayı ve espriyi kabul etmeyecek kadar ciddi. İkinizin de hayatı tehlikede. Pastane şu an saldırı öncesindeki sağlam halinde olabilir. Pastanenin tadilatı sorun değil. O gece seni evime götürdükten sonra, verdiğim emirle ertesi gün her şey toparlanmıştı. Yine olsa, yine yaparım. Ama sorun ne, biliyor musun? O saldırı yeniden gerçekleşirse bu, senin içeride olmandan kaynaklanacak. Oraya adımını attığın an, yeniden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tuzla buz olacak. Yanında bir de Jülide'nin olduğunu düşün. Bunu kaldırabilecek misin gerçekten?"

Duyduklarıyla buz kesmiş hissediyordu. Kendisi yüzünden Jülide'ye bir şey olacağını düşünmek bile nefesini kesiyordu. Bu adama boyun eğmek istemese de, Jülide için eli kolu bağlı durumdaydı. İşte sırf bu yüzden, ondan nefret etmeye başlamıştı.

"Kalan ömrümü senin boyunduruğun altında mı geçireceğim ben?"

Eylül'ün titrek sesi ve dolan gözleri Poyraz'a geri adım atmasını söylese de, eğer şimdi bunu yaparsa bir daha onu ikna edemeyeceğini biliyordu. O yüzden yapması gerekeni yapmalı, yani acımasız olmalıydı.

"Misafirim olacaksınız. Bir süre sonra işler yoluna girer. O işi kökten çözene kadar, bu evi de pastaneyi de unut."

"Bunu yapamazsın. Orası benim her şeyim. Bildiğim başka bir şey yok. Ayrıca, harcamalarımı karşılayabilmek için işimi yapmaya ihtiyacım var."

"Benimle olduğun sürece paraya ihtiyacın yok. Çok istiyorsan, bütün gün evimin mutfağında pasta yapabilirsin."

"Ne kadar duygusuzsun! Süresini bilmediğim zaman boyunca hapsedilmiş bir şekilde mutlu olmamı nasıl beklersin?"

"Mutluluğunla ilgilenmiyorum, Eylül. Ya ben kendimi ifade edemiyorum, ya da sen anlamıyorsun."

Gözünden süzülen iki damla yaşı elinin tersiyle silerken tek kelime etmedi. Şimdiye kadar onun birtakım duyguları olduğunu düşünüyor, zırhının arkasına sakladığına inandığı merhametini görmek için çıldırıyordu. Ama bu duydukları... Onu daha önce hiç bu kadar katı ve duygusuz görmemişti. Minicik bir umudu içinde yeşermesi için saklıyordu. Ama Poyraz o umudu alıp ayaklarının altında ezmişti.

Poyraz arkasını dönüp kapıya doğru ilerlerken yüzündeki katı ifadeyi bozmadı. "Bir an önce çantanı hazırla. Salonda bekliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül yalnız kalınca hemen yanı başında duran yatağına oturdu. Bir süre donuk gözlerle yerdeki halının deseninde gezdirdi bakışlarını. Bu adamın ne zaman bu kadar ruhsuz olduğunu anlamıyordu.

Evini ve severek çalıştığı pastanesini bırakmak istemiyordu. Hiç utanmadan onunla dalga geçmiş, evinin mutfağında oyalanabileceğini söylemişti. En başından beri ondan nefret etmesi için neredeyse her şeyi yapmıştı. Aklı, ondan intikam almak için birtakım şeyler söylese de, kalbi onun bu sert ve ruhsuz yanını törpülemek ve hatta kalbine sevgiyi aşılamak için çıldırıyordu. Hangisinin galip çıkacağını bilmiyordu. Bu savaşta, bu tehlikeli oyunda, silahların gölgesinde kazananın kim olacağını merak ediyordu.

Uras Alsancak, bacaklarını uzattığı kaliteli mobilyadan yapılmış olan şık masada bir noktaya sabitlemişti bakışlarını. Bu şekilde sessizce oturmaktan hoşlandığı söylenemezdi. Evine gidip, hayatının aşkı olarak tanımlayacağı kum torbalarını zevkle yumruklamak dururken, hiç gelmek istemediği, parçası olmaktan hoşlanmadığı ama buna rağmen ne yazık ki bir miktar hissesinin bulunduğu bu sıkıcı şirkette, arkadaşının sinir bozucu surat ifadesine katlanmak zorundaydı.

"Madem konuşmayacaksın, niye buradayım?"

Poyraz bakışlarını incelediği dosyadaki rakamlardan çekip, masasının önündeki rahat koltukta yayılarak oturmakta olan arkadaşına çevirdi. Elindeki ona özel olarak yapılmış kalemi birkaç kez çevirdikten sonra dosyanın üstüne bıraktı ve arkasına yaslanırken derin bir iç çekti.

"Dünya meselelerini çözmemi isteseler, ömrüm boyunca uğraşacak olsam da bunu başaracağıma inanırım."

"Ama?"

Koltuğundan kalkıp odanın, daha doğrusu bir apartman dairesi büyüklüğündeki devasa ofisin bir köşesindeki bar kısmına gitti. Hem kendisi, hem de arkadaşı için iki kadeh ve bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şişe viskiyle geri döndü. Uras'ın tam karşısındaki koltuğa oturup viskiyi kadehlere doldurdu.

Kendi kadehini alıp dudaklarına götüren Uras, ilk yudumu aldıktan sonra gözlerini kıstı. Kehribar rengi sıvıyı boğazından midesine gönderirken keyifli bir iç çekti. Poyraz'ın içki koleksiyonundaki her parça mutlaka çok kaliteli olurdu. Ama bu seferkinin derin bir anlamı vardı ve eğer tadını bu kadar beğenmiş olmasaydı, birazdan gelecek olan seminer tipi sohbetin eziyetini gerçekten çekemezdi.

"Bir an önce sadede gelmen konusunda acayip sabırsızım. Ama buna rağmen, bu muhteşem viskinin getireceklerini bilmek tüylerimi ürperttiği için, ne istediğime karar vermekte zorlanıyorum."

Poyraz'ın dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. Yapı itibariyle içlerinde en sabırsız kişi Uras'tı. Belki de aralarındaki en genç üye olduğu için böyleydi. Burada olmayı hiç istemediğini biliyordu. Uras böyle ortamları sevmezdi. Sırf üstündeki siyah kotu ve siyah spor gömleğiyle, binlerce dolarlık masaya bacaklarını pervasızca uzatmasıyla bile aykırı durduğunu gösteriyordu.

"Eylül'e ulaşamıyorum."

Uras tek kaşını kaldırdıysa da, soru sormamayı tercih etti.

"Konuşmayı beceremeyen iki insan gibiyiz. Hatta tam olarak öyleyiz. Ben ne söylersem tersini yapıyor. Onu evinden zorla alıp getirdiğim için, beni cezalandırmak adına adamlarıma eziyet ediyor."

"Adamlara eziyet mi ediyor?"

"Evimin mutfağını rahatça kullanabileceğini söylemiştim. İhtiyacı olan ne varsa adamlara söylüyor. Ama bunların yanında, olmayacak şeylerle hepsini bunaltıyor. Küçük çaplı bir isyan başlamasına sebep oldu evde. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Geçmiş olsun, dostum. Bunu hak ettin."

Poyraz onun sinir bozucu bir sırıtmayla bakıp içkisini keyifle yudumladığını görünce kaşlarını çattı.

"Hak mı ettim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uras boşalan kadehini ona doğru uzatıp, tek kaşını kaldırarak doldurmasını bekledi. Poyraz her ne kadar buna sinir olsa da, kadehi doldurup şişeyi masaya geri bıraktı ve beklenti dolu bakışlarını ısrarla onun üstünde tuttu.

Kadehinden bir yudum aldıktan sonra gözlerini kapatıp o eşsiz anın keyfine varan Uras, biraz daha yaslandı arkasına. "Şu herifin hesabını çoktan kapattın. Artık Eylül için bir tehdit yok ortada."

Bunun sonunda ne geleceğini iyi bilen Poyraz, arkadaşının sözünü kesmemeyi tercih etti. Uras'ın dalga geçeceğini hesaba katmıştı elbette.

"Peki, Poyraz Soygüder... Bu kadınla ne yapmayı planlıyorsun?"

Kadehindeki sıvıyı tek seferde bitirdikten sonra sertçe masaya bıraktı. Seri bir hareketle yerinden kalkıp, ofisin manzarayı en iyi gösteren bölümüne geçerek ellerini pantolonunun ceplerine koydu. Bunu kendisi bile bilmezken, arkadaşını nasıl yanıtlayabilirdi ki? Eylül'le yakınlaşmak istese de, ondan uzak durması için haklı sebeplerine sarılarak, aralarındaki sessiz savaşın devam etmesine izin veriyordu.

Uras yerinden kalkıp onun yanına gitti. Manzaraya şöyle bir bakış attıktan sonra, elini arkadaşının omzuna koydu. "Eğer bu işin sonunda onu göndereceksen, bunu şimdi yap. Çünkü... Tanıdığım kadarıyla bu kadın, sana bunun bedelini fena halde ödetir."

Poyraz bunları dinlerken ona dönmüş, yüzünde hiçbir ifade barındırmadan sessiz kalmayı tercih etmişti.

"Yeryüzünde bir sürü şeyin çok güçlü olduğunu iddia edebilirsin. Ama sana şu kadarını söyleyeyim. Bir kadın... Tek bir kadın, sahip olduğun birtakım güçlü şeylerin önüne geçip, senin o koruduğunu sandığın hayatını yerle bir eder. Ve sonrasında adını bile hatırlamazsın."

Uras, genç adamın omzuna iki kez sertçe vurduktan sonra onu yalnız bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz bir süre arkadaşının söylediklerini düşündü. Eylül'ün, hayatının ortasında bir bomba gibi durduğunu biliyordu. Bu bomba ya hayatını güzelleştirecek, ya da yerle bir edecek bir patlamaya sebep olacaktı.

"Yemin ederim, onu öldüreceğim!"

Odanın neredeyse altını üstüne getirmişti. Bu eve hapsolduğu yetmiyormuş gibi, beyefendi bir de onu bu koskoca evde bırakıp iş seyahatine gitmişti. Üstelik bunu onunla paylaşma zahmetine bile girmemiş, Eylül tesadüfen adamların konuşmalarını duyduğunda öğrenmişti.

Poyraz giderken, acil bir durum olmadığı sürece Eylül'ün evden çıkmaması konusunda kesin talimat vermişti. Harun'u yanına almış, emirlerinin uygulanması için Kadir'i görevlendirmişti.

Aradan geçen dört işkenceden ibaret günün sonunda, Eylül sinirlerine hâkim olamayarak odasını talan etmişti. Dört gündür Poyraz'ın yüzünü görmediği gibi sesini de duymamıştı.

Yorgunluktan bitmiş bir halde yatağın önünde yere otururak sırtını yatağa yasladı. Göğsü öfkeyle inip kalkarken gözlerini kapatmış, sakinleşmeye çalışıyordu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Kolundaki temasla gözlerini açıp başını kaldırdı. Onu görünce başını omzuna bırakarak derin bir iç çekti.

"Neden onu aramayı denemiyorsun?"

"Benimle dalga geçme, Jülide."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Eylül, yaslandığı omuzdan başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Asla! O adam benim ona mecbur olmamı ve havlu atmamı bekliyor ama daha çok bekler."

"İyi de, kendini paralıyorsun burada."

"Bir gelsin, işte o zaman paralanan o olacak."

Jülide kendini tutamayıp gülmeye başlayınca, Eylül daha beter hırslandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu adamı yola getirmezsem, bana da Eylül demesinler."

Kahkaha sesi giderek yükselirken, Eylül hışımla ayağa kalktı. Odadan çıkıp koridordaki banyoya girdi ve sert bir şekilde kapıyı çarptı. Jülide onun dediğini yapacağını çok iyi biliyordu ve Poyraz'a acımadan edemedi.

O küçük çaplı savaşın üstünden geçen iki günün sonunda Poyraz eve döndüğünde, Eylül'ü görmek için sabırsızlanmaya başlamıştı. Ondan uzak durmak için, şirketten yetkililerin yapabileceği işi üstüne alarak yurt dışına çıkmış, bir parça da olsa onu aklından atabileceğine inandırmıştı kendini.

Kaldığı otelde tanıştığı fazlasıyla güzel ve zeki bir kadınla şansını denemeyi bile düşünmüştü. Gecenin tadını çıkarmak istemiş, ancak kadının dudakları boynunda gezinirken düşünebildiği ve hissedebildiği tek kişi Eylül olmuştu. Yani çivi çiviyi sökmemişti. Bunun kendisine hiçbir fayda sağlamayacağını bildiği için kadını kendinden uzaklaştırmış ve her nazik erkek gibi onu odasına bıraktıktan sonra iyi geceler dileyip oradan ayrılmıştı. Normalde bir gün daha kalabilecekken, hem kadınla bir daha karşılaşmamak, hem de Eylül'e bir an önce kavuşmak için dönüşünü erkene almıştı.

Eve girdiğinde ilk olarak çalışma odasına geçip, Kadir'i çağırdı. Olan biteni bir an önce öğrenmeliydi. Evde var olan sessizlik dikkatini çekmişti. Açıkçası gelişinden tüm ev haberdarken, Eylül'ün bunu bilmiyor olması gibi bir ihtimal yoktu.

"Bu ev neden bu kadar sessiz?"

Kadir, söyleyeceği şeyleri kafasında toparladıktan sonra eliyle saçlarını karıştırdı hafifçe. "Eylül Hanım ve Jülide Hanım odalarındalar."

"Bir hafta boyunca bir şey olmadı mı?"

"Aslında olmadı gibi. Tabii geçen gün evde esen terörü saymazsak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz bunun ne anlama geldiğini kafasında evirip çevirmek istese de, buna tahammülü yoktu. "Ne demek geçen gün evde esen terör?"

"Eylül Hanım ani seyahatinizi öğrendikten sonra, hepimiz gürültülü bir şeyler olacağını sandık ama tuhaf bir şekilde sessiz kaldı. Tabii bu durum, normalde yaptığı gibi hepimizi canımızdan bezdirmek konusunu unuttuğu anlamına gelmedi." Kadir sıkıntıyla gözlerini devirirken, Poyraz hâlâ aynı ciddiyetle onu dinliyordu. "İki gün önce de kendi odası, salon ve burada küçük çaplı bir savaş çıkardı. Gerçi her şeyi normale döndürdük. Ama fark ettiniz mi bilmiyorum, masanızdaki mıknatıslı düzeneğin kenarı kırık."

Poyraz bu son cümleyle birlikte bakışlarını o çok sevdiği mıknatıslı düzeneğe çevirdi. Ardından oturduğu yerden kalktı ve tek kelime etmeden odadan ayrıldı.

Kendi odasına geçmeden önce, Eylül'ün odasının önünde durdu bir dakika boyunca. İçeriden gelen belli belirsiz sesleri ayırt edemese de, duyabilmeyi umut ederek biraz daha bekledi. Sonunda o an Eylül'le karşılaşmaya hazır olmadığına karar vererek odasına gitti ve kendini ılık suyun altına attı.

Merdivenlerden inerken kulağına çalınan gülüşler, yüzünde tebessüme neden oldu. Belki de düşündüğü kadar korkmamalıydı.

Eylül keyifle gülerken, görüş açısına giren adam yüzünden gülüşü hafifçe soldu. Poyraz'ın üstünde bedenine yapışan bir tişört vardı ve Eylül'ün bakışları kumaş parçasının açıkta bıraktığı ağız sulandırıcı kaslara kaymıştı. Sakin bir şekilde tekrar önüne döndü ve tabağındaki mantar soslu tavuktan küçük bir parça kestikten sonra ağzına attı.

"Hoş geldin, Poyraz."

"Hoş buldum, Jülide."

"Seni beklemediğimiz için kusura bakma."

"Başlamakla iyi yapmışsınız. Yemekler güzel görünüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide ışık saçan gözlerle karşılık verdi. "Eylül'le birlikte yaptık her şeyi."

Poyraz başını hafifçe salladıktan sonra, Jülide önündeki tabağı alıp enfes görünen tavukla doldurmak için mutfağa geçti. Masada yalnız kaldıklarında, Eylül'ün sanki o yokmuş gibi yemeğine devam etmesi ve ona hiç bakmaması canını sıkmıştı.

"Her şey yolunda mı?"

Eylül normal davranıyorsa, kendisi de hiçbir şey yokmuş gibi davranmalıydı belki de. Sorduğu soruya cevap alamamış olması sinirini arttırsa da, derin bir nefes aldıktan sonra arkasına yaslanıp, bakışlarını sarı saçlarda gezdirdi. Her bir dalgası sanki özenle işlenmiş gibiydi. Zaman zaman omzundan öne doğru düşüyor, Eylül de rahatça yemek yiyebilmek için eliyle geriye doğru savuruyordu.

"Sakin olduğuna göre her şey yolunda."

Eylül çatalını ve bıçağını bırakıp ağzını peçeteyle sildikten sonra, meyve suyundan bir yudum alarak arkasına yaslandı. "Elbette. Tam da senin istediğin gibi."

"Giderken haber vermeliydim."

"Hayır, buna gerek yoktu. Nihayetinde özgür bir adamsın. Bana hesap vermek zorunda değilsin."

"Hesap vermek zorunda olduğum için değil, bilmen gerektiğini geç fark ettiğim için söylüyorum, Eylül."

Poyraz onun bu pervasız halinden hoşlanmamıştı. Normalde hep muhalefet olan kadın, bu akşam fazla sakindi. Belki de araya bu ayrılığı sokmakla iyi yapmamıştı. Niyeti onu kendinden uzaklaştırmak değildi. Düşündüğü şeylerle kaşları daha fazla çatıldı. Niyetinin ne olduğunu bilmiyordu artık.

"Benim için önemi yok. İstediğini yap."

"Eveet! İşte! Bak bakalım, beğenecek misin?" Jülide tabağı onun önüne bırakıp sandalyesine oturdu.

Az önce duyduğu cümle sinirini bozmuştu Poyraz'ın. Onu şimdiye kadar hiç bu kadar umursamaz görmemişti. Tabağındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tavuktan bir parça kesip ağzına attı. Kremalı mantar sos enfes olmuştu ve tabii ki tavukla da uyumu tartışılmazdı.

"Eline sağlık, Jülide. Harika olmuş."

"Onu Eylül yaptı."

İkinci parçayı kesecekken duraksayan Poyraz, bakışlarını sağ tarafında oturan kadına çevirse de, onun o güzelim yeşil gözlerini görme şansına sahip olamadı.

Yemek genellikle Jülide'nin teşvikleriyle bir parça hareket bulurken, Eylül ve Poyraz sadece yemekleriyle ilgilenmeyi uygun gördüler. Gerçi Poyraz sürekli göz hapsinde tutmuştu Eylül'ü. Ardında bıraktığı Eylül değildi bu kadın. Bu halinden hoşlanmamıştı.

Ertesi gün şirketten erken çıkıp eve geldi. Zaten bir hafta boyunca Eylül'ü görmemişti. Bir şekilde bunun acısını çıkarması gerekiyordu. Salona geçtikten bir dakika kadar sonra topuklu ayakkabılardan çıkan iç gıcıklayan sese döndüğünde ağzı açık kaldı. Eylül'ün o güzelim sarı saçları attığı her adımda rüzgârda kalmış başak taneleri gibi savrulurken, bedenine ikinci bir deri gibi yapışan siyah mini elbisesinin açıkta bıraktığı kısımlar, Poyraz'ın sertçe yutkunmasına neden oldu.

Burada neler olduğunu anlayamıyordu. Hemen geriden gelen Jülide'yi fark etti.

"Aaa, erken gelmişsin!"

Poyraz'ın onu cevaplayacak hali yoktu. Bir anlığına Jülide'ye bakıp tekrar Eylül'e dönmüştü. Hava soğukken ve bütün adamlar dışarıdayken, bu kadının böyle giyinmesinin sebebini çok merak ediyordu. İçinde bulunduğu durumdan, hayal meyal duyduğu Jülide'nin sesiyle sıyrılmak zorunda kaldı.

"Ben de sizinle gelmek isterdim ama iki gün sonraki derse hazırlanmam gerek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pekâlâ... Eylül dışarı çıkıyordu. Jülide çalışması gerektiği için *onlara* katılamıyordu. İşte asıl can alıcı nokta, *onlar* kelimesinin içeriğiydi.

Boğazını temizleyip ona doğru adım attı. "Nereye gidiyorsun?"

Eylül'ün gülen yüzü, ona döndüğünde hafifçe soldu. "Dışarı çıkıyorum."

"O kadarını anladım. Nereye gidiyorsun diye sordum. Ayrıca kiminle?"

"Sen bana hesap mı soruyorsun?"

Poyraz istediği hiçbir cevabı alamadığı için, adeta sinirden kuduruyordu. Ona biraz daha yaklaşıp üstündeki varla yok arası elbiseyi süzdükten sonra, öfke kıvılcımları saçan maviliklerini kuytu yeşilliklerle buluşturdu.

"Benim iznim olmadan, hiç kimse bu evden çıkamaz."

Eylül tek kaşını kaldırdıktan sonra elindeki portföy çantayı arkadaşına verdi ve kollarını göğsünde birleştirip, çenesini de meydan okuyan bir ifadeyle hafifçe yukarıya dikti. Ondan etkilenmemek için, yaptığı zorbalıkları sürekli aklında tutan ve bu şekilde güçlü duran Eylül, bu adama kendisi üstünde söz söyleme hakkının olmadığını göstermek istiyordu.

"Senin bu mafya tarzı hareketlerin bana sökmez. Ne zaman istersem... Nereye istersem... Kiminle gitmek istersem... Hiç kimseye hesap vermem."

Poyraz tam bir tek ona hesap vermesi gerektiğini hatırlatacaktı ki, içeriye giren Harun'un sesiyle geri adım atmak zorunda kaldı.

"Ne var, Harun?"

"Dışarıda bir adam var. Eylül'ü görmek istediğini söylüyor."

Eylül bu anın geleceğini bilse de, içinde dalga dalga yükselen panik duygusunu kovmak için derin bir nefes aldı.

Poyraz, kulağında yankılanan sözlerle gözlerini kısıp Eylül'e baktı. "Ne adamı?" Aslında Eylül'e baksa da Harun'a sormuştu soruyu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Adının Güven olduğunu söylüyor. Bu akşam için Eylül'le randevusu varmış."

Salonda dehşet uyandıran bir sessizlik oldu. Harun dışarıdaki adam için üzülmeye başlamıştı. Hiç kimse Poyraz Soygüder'e emrivaki yapamazdı.

Poyraz aklında dolanan sorularla kendini dışarıya kapatmıştı. Baktığı tek kişi Eylül'dü. O adamın bu eve kadar gelme cesaretini göstermiş olmasının sebebi, şu anda karşısında duran kadındı. Demek Eylül Hanım, o adama evin adresini vermişti. Düşünmeden, çekinmeden, bir de fazlasıyla seksi bir elbise giyip onunla dışarıya çıkacaktı.

Eylül en başından beri kendisine dayatılan her şeyden bu şekilde intikam alıyor olmalıydı. Onu anlayabiliyordu aslında. Kim tutsak olmayı isterdi ki? Her ne kadar onu tutsak etmemiş olsa da, dışarıdan bakıldığında bu izlenimi verdiğini tahmin edebiliyordu Poyraz. Şu anda yeryüzünde en nefret ettiği adam dışarıda, onun tüm duyularını uyandıran, hatta tek bir bakışıyla bile kalbine dokunan kadını beklerken, belki de bunu hak ettiğini düşündü. Normalde yapacağı şey; Harun'a tek bir bakış atıp, her şeyi kontrolünde tuttuğunu göstermek olurdu. Salondaki diğer üç kişi de bunu bekliyordu aslında.

Poyraz bakışlarını Eylül'den bir saniye bile ayırmadan Harun'a talimat verdi.

"Eylül Hanım bu gece dışarı çıkacak."

"Çocuklara söyleyeyim, arabayı hazırlasınlar."

"Eylül Hanım yalnız gidiyor, Harun."

Harun duymayı beklemediği şeyle bir ona, bir de Eylül'e baktı. Başını onayladığını belirtir şekilde salladıktan sonra da salondan çıktı.

Poyraz son sözünü söylediğini belli edercesine, burnuna dolan muhteşem kokuyla sarhoş olmadan hızlı adımlarla Eylül'ün yanından geçti ve iki arkadaşı koca salonda yalnız bıraktı.

Onun gidişiyle ne hissedeceğini bilemeyen Eylül'ün bütün hevesi kaçmıştı. Aslında derdi içten içe onu çıldırtmak, buna izin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermemesini sağlamak ve olayın sonunda da onun hem kollarında hem de dudaklarında olmaktı. Bu uğurda Güven'i kullandığı için vicdan azabı duyuyordu. Şimdi o dışarıda beklerken ve artık hiçbir engel yokken, orada daha fazla durması anlamsızdı.

Jülide'ye baktığında onun da üzgün olduğunu gördü. Arkadaşından kabanını ve çantasını aldıktan sonra isteksiz adımlarla kendisini Güven'e götüren yolu katetti.

"Çok güzel görünüyorsun."

Tabağındakileri karıştırmaktan iyice bunalmıştı artık. Bir an önce yemeğin bitmesini ve eve dönmeyi arzu ediyordu. Orayı ne zamandan beri evi olarak kabul ettiğini bilmiyordu. Bu geceyi böyle hayal etmemişti. Doya doya bakmak istediği, derin maviliklerdi... Bu sıradan kahveler değil!

"Eylül?"

"Efendim."

"Keyfin yok senin."

Eylül elindeki çatalı bırakıp arkasına yaslandı. İkiyüzlülük yaptığını biliyordu ama o anda elinden başka bir şey gelmiyordu. İş işten geçmişti.

"Keyif değil de... Son zamanlarda biraz erken uykum geliyor. Pastane de olmayınca, bütün gün ağırlık çöküyor tabii."

Güven masada öne doğru eğilerek onun elini tuttu. Bu temas hoşuna gitmese de, bir anda elini çekmek karşısındaki adama saygısızlık olacaktı. Bu yüzden nazik davranmaya çalıştı.

"Bu daha ne kadar devam edecek, Eylül?"

"Anlamadım?"

"Ne zamana kadar o adamın evinde yaşayacaksın? Pastane kapalı... O adamın izni olmadan bir şey yapamıyorsun. Niye, Eylül?"

Sorular haklı olsa da, bunları duymaktan hoşlanmamıştı. Güven'i küçük oyununa dâhil etmekle yanlış bir adım attığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kabul ediyordu. Aslında bu geceyi böyle planlamamıştı. Tanıdığı kadarıyla Poyraz bu emrivakiye kesinlikle izin vermeyecek, Eylül de geceyi bir anlamda onunla geçirecekti. Kollarında olmasına gerek yoktu. Sadece onunla aynı ortamda olmak ve bir zamanlar az da olsa gördüğü o istekli bakışları yeniden görmek, yaşamak istiyordu.

"Biliyorsun... Şu saldırı olayı gözümü korkuttu. Eğer evde kalmaya devam etseydim, bu durum tekrarlanabilirdi. Üstelik bir de Jülide var."

Güven, az önceki endişeli bakışlarına tehlikeli bir ışık vururken elini biraz daha sıkarak bu durumdan hoşlanmadığını açıkça dile getirdi.

"En büyük tehlike, senin o adamın yanında olman. Ona yakın olduğun için daha büyük bir tehlike içindesin, Eylül. Bunu göremiyor olmanı anlamıyorum. Korunmaya ihtiyacın varsa, bırak da ben koruyayım seni. O tanımadığın adama değil, bana güven, lütfen."

Eylül elindeki baskıdan tedirgin olmaya başlamıştı. Şimdi kalkıp gitmek istese, Güven'in onu kolay kolay bırakmayacağından neredeyse emindi. Poyraz'ın adamları da yoktu. Onu resmen kendi elleriyle bırakmış, gitmesine izin vermişti.

Elini çekip sandalyesinde doğruldu. "O evde yeterince iyi korunuyoruz, merak etme."

"Ama merak ediyorum. Senin gibi bir kadının, onun gibi bir adamın boyunduruğuna girmesi... Bilmediğim ne var, Eylül? Olanlara bakıyorum, o adama bakıyorum, sana bakıyorum... Hiçbiriniz mantıklı bir neden etrafında toplanmıyorsunuz."

"Güven, bu konuyu konuşmak istemiyorum artık. Ayrıca geç oldu. Yemek için teşekkür ederim."

Sandalyesini geriye itip kalktı ve aynı anda Güven'i karşısında buldu. Genç adamın eli yüzüne temas ederken, kendini çekmemek için direndi.

"Özür dilerim. Senin için endişeleniyorum. Sesimi yükseltttiysem..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben özür dilerim. Ama dediğim gibi... Ben iyiyim."

"Tamam."

Restorandan yan yana çıkarlarken, bu gecenin bitmiş olması nedeniyle büyük bir rahatlama hissetti Eylül. Nihayet kendini rahat hissettiği o eve dönüyordu.

Suratına yediği ve artık sayamadığı yumrukla geriye doğru sendelerken, kadınlardan nefret etmek için artık geçerli bir sebebi olduğuna seviniyordu. Bu sporu genelde yalnız olduğu zamanlar yapmayı tercih etse de, şimdi arkadaşının koca salona ortak çıkmasına ve suratının ortasına attığı yumruklara anlayış göstermesi gerektiğini biliyordu.

Beklemediği bir anda karın kaslarına sert bir darbe vurduğunda Poyraz'ın nefesinin kesildiğini ve geriye sendelediğini görünce, birkaç saniye durup soluklanmaya çalıştı. Ellerini dizlerine koyarak bekledi.

Poyraz, Eylül o adamla çıkıp gittikten hemen sonra, soluğu Uras'ın evindeki spor salonunda almıştı. İsteseydi, o adam o evden asla sağ çıkamazdı. Bunun için yeterince gücü vardı. Aslında Eylül'ün ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. Saldırı günü onu evden almaya gittiğinde, Güven denen o adamla aralarındaki meydan okumayı fark etmiş olmalıydı. Ve bunu, hiç çekinmeden adamı evine çağırarak kullanmıştı.

Poyraz, sırf onun daha fazla tatmin olmaması için sessiz kalmayı tercih etmişti. O ikisinin gidişine izin vermekle kalmamış, peşlerine adam takmayıp yalnız olmalarını sağlayarak bu durumu önemsemediğini göstermişti. Madem Eylül Hanım böyle olmasını istemişti, Poyraz da ona istediğini vermişti.

Bütün bunlara rağmen, öfkesi her saniye daha da artıyordu. Gerçek anlamda birilerini öldüresiye dövmek istiyordu. Uras'ın gözünün hemen altındaki hafif morluk onu bir nebze olsun rahatlatsa da, dostu olan bir adama bunu yaptığı için vicdan azabı çekmesine sebep oluyordu. Uras'ın tek kelime etmeden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onun istediği şeye karşılık vermesi, durumu sorgulamaması, Poyraz'ın işine geliyordu.

Boylu boyunca yattığı çıplak zeminde gözlerini kapatmış, nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Eylül ona ait olsaydı, bütün bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayacak, o adama haddini bildirmesini bilecekti.

Gözlerini açtığında arkadaşıyla göz göze geldi. Kendisine uzatılan eli tutup, seri bir hareketle uzandığı yerden kalktı. "Gözünü morarttığım için üzgünüm."

"Sen önce kendi suratına bak."

Poyraz elini suratına götürüp hasar tespiti yapmaya çalıştı. Sol gözünün hemen altına dokunduğunda hafif bir sızı hissetti. Bakışları Uras'ı bulduğunda sırıtmaya başladı. Sağ elini yumruk yapıp, arkadaşının omzuna hafif sert bir şekilde dokundu.

"Hadi, evine git. Bu eve benden başkası doluşunca boğuluyorum."

"On ailenin yaşayacağı kadar büyük bir evin var. Ben mi fazlalık oldum?"

"Ne o? Alındın mı, koca bebek?"

"Uras! Az önce yapmadım ama o dişlerini ağzına dökerim. Bulaşma!"

Uras kenarda duran havluyu alıp suratını ve vücudunu sildi. Arkasını dönüp salonun kapısına doğru ilerlerken arkadaşına seslendi.

"Evine git, şövalye."

Jülide, karanlık koridorda aniden karşısına çıkan uzun bedenin yarattığı anlık korkuyla, elini kalbine götürdü. "Ayılar ne zamandan beri insanların mekânında yaşamaya başladı?"

Genç kızın sinir bozucu laflarından sıkılmaya başlayan Harun, sabırsızlıkla ona baktı. "Biliyor musun? Bunu neden yaptığını artık gayet iyi anlıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yapıyormuşum, bay çokbilmiş?" Jülide, tahammül edemediğini gösterir şekilde kollarını göğsünde birleştirirken, çenesini de meydan okurcasına havaya dikti.

Harun tehlikeli bir hareketle ona yaklaştı. Bakışları daha da koyulaşırken, onu korkutuyor olmaktan bir hayli memnundu. Kıyafetleri birbirine sürtündüğünde, Jülide'nin kulağına doğru eğildi.

"Sana böylesine yaklaşmamdan zevk alıyorsun. Tahrik oluyorsun ve bunu bana söylemeye cesaret edemediğin için, en basit yolun beni sinirlendirmekten geçtiğini biliyorsun. Söylesene, Jülide..."

Dudaklarının teması hafif olsa bile, Jülide bacaklarının titrediğini hissediyordu. Aklına gerekli komutu veremiyor ve Harun'u alt edecek hamle bulmakta güçlük çekiyordu.

"Çok mu istiyorsun seni öpmemi?"

Jülide tuttuğu nefesini derin bir şekilde bırakırken, o karanlık koridorda söylenen tahrik edici sözlerin haricinde hiçbir şey duymuyordu. Bedenine söz geçiremiyor, daha fazlasını istiyordu. Harun'un, kulağına dokunan yakıcı dudaklarını teninde hissetmeyi bekliyordu. Kalbi zafer çığlıkları atarken, aklı buna bir son vermek için direnmeye devam ediyordu. Kendini öylesine kaybetmişti ki, genç adamın aniden geri çekilmesiyle, aralarındaki yoğunluk bir anda buhar oldu. Neredeyse kapanmış olan gözleri tedirginlikle açıldı. Harun ellerini pantolonunun ceplerine koymuş, karşısında dimdik duruyor, ona tepeden bakıyordu.

"Sanırım cevabımı aldım."

Harun'un, arkasını dönüp giderken hafif alaycı bir ses tonuyla söylediği ve etrafa dalga dalga yayılan bu söz, ikisinin arasında bir buz sarkıtına dönüşmüştü.

Kocaman ve sinir bozucu sessizliğin ortasında kalan Jülide, bedenini arkasında bulunan duvara dayarken, ellerini kalbine götürdü.

Bu hiç iyi olmamıştı. Harun ona açıkça meydan okumuş ve az önceki raundu galip bir şekilde tamamlamıştı. Ama bu bir savaşsa, henüz bitmemişti. Jülide, en sonunda kazanacağına adı kadar emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül'le karşılaşmamak için, sabah erkenden kalkıp şirkete geçti. Doğru düzgün uyuyamamıştı. Bütün gece baktığı duvarda dalgalanan gölgeler, ona sadece bir çiftin birbirlerine günahkârca dokunmalarını göstermişti. O adamın Eylül'e dokunduğunu düşünmekse, büyük bir öfkeyle yıkanmasına neden olmuştu.

Koltuğundan kalkmadan dışarıdaki manzaraya doğru döndüğünde, akşam için katılmak zorunda olduğu yemekli toplantıyı anımsadı. Bu, günün daha da sıkıcı ve boğucu geçeceği anlamına geliyor, dün gecenin sinir bozucu anılarıyla birleşip ona meydan okuyordu. Menderes olmadığı için, tek başına bu önemli toplantının üstesinden gelmeliydi. Uras'ın bu konuda ona yardımcı olmayacağını biliyordu.

Akşamki toplantının amacı, üzerinde çalıştıkları yeni koleksiyonla ilgilenen oldukça varlıklı bir iş adamının, bu konuyu özel bir ortamda tüm detaylarıyla konuşmak istemesiydi. Karşı taraf toplantıya çift olarak katılacağı için, ister istemez Eylül geldi aklına. Onu ne şekilde davet edeceğini bile bilmiyordu. Bu saçmalıktan öte olmayan fikrin, dudaklarından döküldüğü anda başına bela olacağının farkındaydı.

Her ne kadar ona kapılmak ya da bağlanmak istemese de, yine de onu yanında istiyordu. Eylül'ü tamamen hayatına alırsa, ona zarar gelmeyeceğinin garantisi yoktu ve bu ikilem Poyraz'ı fena halde köşeye sıkıştırmış durumdaydı. O, evinin her köşesinde her şeye hayat verirken, kokusunu ardında bırakarak dolanırken, Poyraz'ın onu yok sayması gibi bir ihtimal yoktu. Tenine dokunmamak için kendisiyle girdiği mücadeleden daha en başında yorulmuştu. Dudaklarının tadı hâlâ dudaklarındayken, hiçbir şeyi görmezden gelemezdi. Ona bu akşamki yemekten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bahsederken profesyonel davranabilirse, bunun altından kalkabilirdi belki.

Bütün günü Eylül'ü aklından çıkarabilmek için sürekli çalışarak geçirdi. Yeni koleksiyonun sunumu üzerinde bir hayli çalıştı. Her bir pırlantanın dizilişi, kattığı anlam ve görüntü enfesti. Şu iş adamı bir şekilde koleksiyondaki bir parçadan haberdar olmuş ve şirketle temasa geçmişti. Adamın özel asistanı direkt olarak onunla konuşmuş ve durumun gizliliğinden, hassasiyetinden bahsederek hızlı bir randevu ayarlanmasını sağlamıştı. Poyraz, adamı ve şirketini araştırmıştı tabii ki. Görünürde her şey kitabına uygun olsa da, adamla ilgili birtakım belirsizlikler vardı. Bunun üzerine Poyraz, Menderes'i arayıp adamın adını ve şirket bilgisini vermiş, tanıyıp tanımadığını sormuştu. Menderes de bu konuda sorun olmadığını söyleyerek onu rahatlatmıştı.

Şimdi geriye kalan tek sorun, Eylül'ü ikna edebilmekti.

Eylül bir gece önce olanları düşünüp duruyordu. Niyeti Poyraz'ın delirmesini ve gitmesine izin vermemesini sağlamaktı. Ama kıskandırma eylemi ne yazık ki başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Poyraz önceleri onunla yakınlaşırken, ona dokunurken her şey çok güzeldi. Birdenbire neler olduğunu anlamakta zorluk çekiyordu. O her zamanki gibi davranırken, Poyraz kendini geri çekmişti. Belki de o son saldırının ardından büyük öfkesi nedeniyle fazla gitmek istemiyordu üstüne. Çünkü her zamankinden daha büyük bir tepki vermişti o gün. Gidişine bile ses çıkarmamıştı Poyraz. Olayın sonrasında yine gelip almıştı onu ama hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Bu şekilde boş oturmaktan hoşlanmıyordu. Pastanesinde keyifli vakit geçirmek, her zaman yaptığı enfes tatlı ve tuzlulardan büyük bir görsel şölen yaratmak istiyordu. Bununla ilgili onunla tekrar konuşması gerektiğini biliyordu.

Dışarıda savrulan çıplak dallara, her darbede birer birer dökülen sarı yapraklara ve önce usul usul başlayan, sonrasında hızlanan yağmur damlalarına o kadar dalıp gitmişti ki, telefonunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çaldığını hemen fark edemedi. Koltuğun üstünde duran telefonu aldığında, ellerinden bedenine yayılan alevlerin haddi hesabı yoktu. Titreyen parmaklarıyla ekrana dokunup, kulağına götürdü telefonu.

"Efendim." Neyse ki sesini normal tutabilmiş ve adını söylememeyi başarabilmişti.

"Umarım rahatsız etmiyorum?"

"Hayır. Bir sorun mu var?"

Karşı tarafta kısa süreli bir sessizlik oldu. Eylül gayet sakin bir tonla konuşuyor olsa da, iki eliyle telefona asılmış, bir ileri bir geri giderken gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Kendini ancak bu şekilde dizginleyebiliyordu ve neyse ki Poyraz onun bu halini görmüyordu.

"Akşam bir iş yemeği var. Toplantıyı yapacağım adam yanında biriyle geliyor. Menderes olmadığı ve Uras da katılamayacağı için... Eğer bu akşam yine bir programın yoksa, bana eşlik eder misin diye sormak istemiştim."

Eylül bir an nefesini tuttu. Poyraz'ın, iş yemeğine giderken onu yanında götürmek istediğine inanamıyordu. Anladığı kadarıyla, karşı taraf çift olarak gelecekti. Ve onlar da o ortamda bir çift olarak bulunacaklardı. Bu gerçeklikle kalbi ritmini kaybetmiş bir şekilde atmaya başladı. İki eliyle asıldığı telefondan bir elini çekti ve kalbini sakinleştirmek için üstüne bastırdı.

Poyraz bu sessizliği neye yorması gerektiğini bilmiyordu. Oturduğu yerde bir hayli gerilmişti. Belki de son cümlesinde dün geceye gönderme yaptığı için sinirlenmişti Eylül. Derin ve sessiz bir nefes aldığı anda kulağına dolan o güzel sesle büyük bir rahatlama yaşadı.

"Olabilir. Yalnız bana nasıl bir yerde yemek yiyeceğimizi söylersen, ona göre bir şeyler giymek istiyorum."

Poyraz içten içe gülümsedi. Zaten böyle bir durumda kadınların düşüneceği şeylerin başında, ne giyecekleri geliyordu. "İş yemeği olsa da fazla resmî bir şeye gerek yok diye düşünüyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi Kurtuluş'u arayıp seni alışverişe götürmesini söyleyeceğim. Aslında Harun'u tercih ederdim ama o da Jülide'yle birlikte."

"Evet. İyi bir ikili oldular."

İkisi de hafifçe gülümserken tuhaf bir sessizlik oldu ve bu sessizliği bozan yine Eylül'dü.

"O halde, ben hazırlanayım."

"Tamam. Ben de önce eve geleceğim zaten."

"Peki. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Eylül alışveriş sonrası kuaföre uğrayacağı için hızlıca bir duş aldı. Giyindikten sonra kabanını ve çantasını da alarak koşar adımlarla aşağıya indi. Kapıyı açtığı anda Kurtuluş'la yüz yüze geldiler. Hiçbir şey söylemeden hafif bir baş selamı verip arabaya bindi.

Akşamki yemek için o kadar heyecanlıydı ki, bir türlü istediği gibi bir şey bulamıyordu. Gerçi istediği şeyin ne olduğunu da tam olarak bilmiyordu. Aslında, Poyraz'ı hayran bırakacak ve baştan çıkartacak bir şey arıyordu. Nihayet aradığını bulduğunda, ona uygun bir çanta ve ayakkabı seçti. Heyecanını kontrol etmeye çalışarak, Kurtuluş'la birlikte mağazadan çıkıp, yine alışveriş merkezinin içindeki kuaföre uğradı ve saçlarını elbisesine uygun bir şekilde yaptırdı.

Aynada kendine bakarken, heyecanı her şekilde belli oluyordu.

"Çok güzel oldun, Eylül. Poyraz'a sabır diliyorum."

Aynada arkadaşıyla göz göze gelen Eylül'ün yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Gerçekten güzel olmuş muyum?"

"Eğer kör değilse fark edecektir, şekerim."

Jülide her zamanki gibi neşeli bir şekilde konuşmaya çalışsa da, o neşe bir türlü gözlerine ulaşmamıştı. Eylül bunu fark edip yanına gitti ve yatağa oturup arkadaşının elini eline aldı.

"Harun'la bir şey mi oldu?"

"Nereden anladın sorunun tam da o ayı olduğunu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül onun Harun'u tanımlayış şekline gülmeden edemedi. "Adama ayı dersen, sakin kalmasını nasıl bekleyebilirsin?"

"Sen onun tarafını mı tutuyorsun? Ya, bir kere gerçekten insanlıktan nasibini almamış! Bugün beni zorla öptü!"

Eylül, gözleri büyürken gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Neyse... Hiç yoktan hatırlatıp sinirimi bozdun. Sen yemeğe odaklan bence."

"Yarın anlatırsın o zaman."

"Bakarız." Jülide gözlerini devirdikten sonra, Eylül'ü kaldırıp elbisesini düzeltti.

Poyraz çoktan hazırlanıp salona inmişti. Bir eli cebinde, diğer elinde viski kadehiyle ileri geri yürürken neredeyse adımlarını sayıyordu. Aklı sadece tek bir şeye odaklıydı. Eylül'ün ne giydiğini çok merak ediyordu. Tam kadehi dudaklarına götürecekken onu gördü. Kanında dolanan adrenalin, tutku, kıskançlık, sahiplenme, her ne varsa aynı anda faaliyete geçmiş gibiydi.

Bakışları, merdivenlerden zarif ve başı dik bir şekilde inen kadının her noktasında gezindi. Dalgalı saçlarının ahenkli bir şekilde salınmasını, gözlerini daha da belirginleştiren zümrüt yeşili elbisesini ve vücudunu sarıp sarmalamasını yutkunarak izledi. Bu akşam onun yanında olacaktı belki ama elini tutamadan, bedenini çekip kendine yaslayamadan, onu başka erkeklerin göz hapsinden kurtarması hiç kolay olmayacaktı.

Eylül dar elbisesinin içinde kalbinin isyanını daha fazla hissediyordu. Poyraz'ı görünce yine nefesi kesilmişti. Poyraz ise adeta gözleriyle onu soyuyordu. Bakışları ayakkabılarına indiğinde gözlerinde beliren ışıltıları fark eden Eylül, istemsizce yutkundu. Adım atarken çıplak zeminde iç gıcıklayıcı şekilde akustik yapan topuklu ayakkabılarının sesinden kendisi bile tahrik olmak üzereydi.

"Çok bekletmedim umarım?"

Poyraz onu beklemenin büyük bir zevk olduğunu geçirdi aklından. Ancak kendini sessiz kalmaya zorladı. "Hayır. Dilersen çıkalım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül başını hafifçe eğip onayladıktan sonra, önden yürümeye başladı. Poyraz o anda içinden küfrederken, evin tüm zeminini kapatmanın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordu. Üstelik tam gözlerinin önünde, Eylül adım attıkça sağa sola kıvrılan sıkı kalçaları bedenini iyice germişti.

Arabadaki yolculuk sessiz geçerken, ikisi de kendi içlerinde birtakım şeylerin muhasebesini yapmaktaydı.

Eylül ve Poyraz gittikten sonra mutfakta bir şeyler atıştıran Jülide, o sessizliğin içinde gördüğü kişiyle gerilmeden edemedi. Bedeni henüz taze olan anılarıyla yeniden kuşatıldığında, Harun'un bunu fark etmemesini dilemekten başka şansı yoktu.

O sabah yine Harun eşliğinde okula gitmişti. İki dersinin ardından bahçeye çıktığında, arkadaşlarından biri olan Sinan'ın kendisine seslendiğini duymuş ve onunla sohbete girişmişti. Sinan'ın zaman zaman açığa çıkan ilgisini yeniden hissetmişse de, farkında değilmiş gibi davranmaya devam etmişti. Ama onun boğucu gelmeye başlayan hareketleri sonunda kendisi geriye çekmiş, buna rağmen saçlarına dolanan elin varlığına engel olamamıştı. Ve bu görüntü ne yazık ki Harun tarafından öfkeyle karşılanmıştı. Genç adam içindeki kıskançlığın da etkisiyle Sinan'a sert bir yumruk atmıştı.

Okulunda onlarca insanın arasında, bileğinden sıkıca tutulup kampüs dışına çıkarılmaya zorlanan Jülide, arabaya kadar kendine hâkim olmayı başarmıştı. Her ne kadar Harun'un bu sahiplenme hali onu delicesine heyecanlandırsa da, herkesin gözü önünde zor duruma düşmüş olmasını kabullenememişti.

Harun, sabırsızlığını büyük bir çabayla dizginlemiş, trafik kurallarını hiçe saymış, içinde kaynayan öfkeyi atabilmek için yalnız olabilecekleri bir yer aramıştı. Bulduğunda da aniden arabayı durdurup kendini dışarıya atmış, kapıyı neredeyse kırarcasına kapattıktan sonra elini saçlarının arasından geçirip, derin nefesler alarak sakinleşmeye çabalamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide ise ciddi anlamda hız yapmalarına rağmen hâlâ hayatta olmalarına şaşırsa da, öfkesi kendini yeniden göstermiş ve hemen Harun'un ardından arabadan inerek, sinirli adımlarla onun yanına gitmişti.

"Sen kim oluyorsun da, benim arkadaşıma yumruk atıyorsun? Derdin ne senin?"

Harun öfkeyle karışık hayret dolu bakışlarını, kendisine meydan okuyan kıza çevirmişti. "Derdim mi ne?" Onu kollarından tutup kendine çekmiş, Jülide'nin yeşil gözlerindeki ateşin yanına eklenen heyecanı görmesi uzun sürmemişti. "O herif seni zorla kendine çekip öpmeye çalışırken, ben de tam karşınızda sakin sakin bekleyecektim, öyle mi?"

"Ya! Ya sana ne onun beni öpmesinden? Ayrıca nereden biliyorsun benim de istemediğimi?"

"Çünkü vahşi kedi, o adam üstüne eğilirken sen kendini geri çektin!"

"Çekmedim! Benim de istiyor olabileceğimi düşünmedin mi?"

"Sen öpüşmek mi istiyorsun?"

"Evet!"

"O halde öpüşmek istediğinde bana gelmen yeterli!" Harun sözlerinin anlaşılmasını beklemeden sertçe kapanmıştı Jülide'nin dudaklarına. Ne zaman onu bu kadar sahiplenmişti, bilmiyordu. Ama başka bir erkeğin ona bakmasını, dokunmasını, onunla ilgili hayaller kurmasını istemiyordu. Ayrıca buna izin verecek de değildi.

O cezalandırıcı öpücüğün ardından yine aynı sertlikle onu bırakmış ve arabaya geçmişti. Harun'un ardından şaşkınlıkla ve yarım kalmışlığın verdiği o sinir bozucu hisle bakan Jülide, bir süre sonra soğukta titremeye başlamış ve sert adımlarla yürüyerek arabaya binmişti. Korkutucu bir gerginlikle geçen yolculuğun sonunda koşarak eve girmiş, arkasına bile bakmamıştı.

Şimdi saatler sonra onunla yeniden karşılaşmanın, dengesini altüst ettiğinin farkındaydı. Onun hiçbir şey olmamış gibi kendisine kahve yapmasını izlerken, sadece elindeki sandviçe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odaklandı. Dudaklarından çıkabilmesi muhtemel kelimeleri engellemek için kendini kastı. Sadece birkaç dakika sonra geldiği gibi giden adamın ardından bakarken, o gün yaşadıklarının bir anlamı olmadığını düşünmeden edemedi. Bu durum Jülide'yi hüzne boğup, boğazında yutkunması zor bir düğüme neden oldu.

Yemek İstanbul'un en gözde ve kaliteli otellerinden birinin restoranında yenecekti. Otelin sahibi Poyraz'ı tanıdığı için onları kapıda karşılamış ve restorana kadar eşlik etmişti. Masalarına yaklaşırlarken, Poyraz önce iş adamını, sonra da yüzü oldukça ciddi duran genç kızı gördü. O sırada adam da onları fark etmişti. Başını yana çevirip kısaca bir şeyler mırıldanınca genç kız da bakışlarını onların olduğu tarafa çevirdi.

Masaya vardıklarında Poyraz elini önce adama uzattı. "İyi akşamlar. Çok beklettik mi?"

"Hayır. Biz de yeni geldik."

Adam elini uzatıp yanındaki kızı hafifçe kendine yaklaştırdı. Kız çok hoş görünse de, bir anda yüzünde beliren hoşnutsuzluk ifadesini Poyraz da, Eylül de fark etmişti.

"Size kardeşimi tanıtayım. Gülce."

"Memnun oldum, Gülce Hanım."

"Ben de memnun oldum, Poyraz Bey."

Adam karşısında duran sarışın kadına elini uzattı. Eylül onda tuhaf bir şeyler olduğunu hissetse de, bu aslında kötü bir his değildi. Zarif bir şekilde elini uzattı.

"Eylül."

Adam, Eylül'ün elini kibarca tutup parmaklarının üstüne belli belirsiz bir dudak temasıyla küçük bir öpücük bırakırken, dudakları hafiften yana kıvrılmıştı.

"Tibet Egeli. Memnun oldum."

Eylül beyaz tenindeki kızarıklığı hissedebiliyordu ve bunun hafif bir kızarıklık olmasını umuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu durum Poyraz'ı gerdiği kadar sinirlendirmiş, sinirlendirdiği kadar da kıskançlık damarını hızlı bir şekilde devreye sokmuştu. Gerçi Tibet denen adamın, Eylül'e ağzının suyu akarak baktığı yoktu. Gayet centilmence davranmıştı. Üstelik Eylül'e bakan gözlerinde hayranlığın zerresi de yoktu. Belki de abartıyordu.

Eylül genç kızla da tanışınca herkes masadaki yerlerine oturdu. Siparişler de verildikten sonra erkekler iş konuşmaya başladılar.

"Koleksiyonla çok yakından ilgilendiğinizi ve bu konuda fazlasıyla aceleci olduğunuzu görüyorum."

"Doğru. Beni ilk etkileyen şey, koleksiyonun adı oldu. *Sonsuzluk Işığı*."

Eylül ne koleksiyonu olduğunu öğrenmek için sabırsızlansa da, konuşmaları bölmemek için beklemeye karar verdi. Gözü tam karşısında oturan kıza takıldığında, onun bu denli ciddi durduğunu görmek hüzünlenmesine neden oldu. Muhtemelen kendisiyle aynı yaşlardaydı. Orada bulunmaktan hoşnut olmadığı gibi, abisinin dudaklarından dökülen her kelimeye kaşlarını çatıyordu.

"İsim, Menderes Vardar'a ait. Övmek için söylemiyorum ama ilk duyduğumda bir hayli etkilenmiştim. Koleksiyonun bütününe bakınca, aldığı ismi sonuna kadar hak ettiğini düşünüyorum."

Tibet Egeli memnun bir şekilde başını salladı. "Özellikle ilgilendiğim bir parça var. Henüz görücüye çıkmamış olduğunu duydum."

"Ama buna rağmen siz gördünüz."

"Şanslıyım diyelim."

Gülce tam o an alaycı bir ses çıkarınca, Poyraz ve Eylül hafif bir şaşkınlıkla ona baktılar. Tibet ise başını bile çevirmemişti. Sadece gerildiğini belli eden çenesi hafifçe sıkılmıştı.

"Şey... Nasıl bir koleksiyondan bahsediyoruz? Ben sanırım olaya bir hayli yabancıyım."

Eylül hem ortamı normale döndürmek, hem de merakını gidermek için sevimli bir şekilde ortaya konuştu. Poyraz bakışlarını ona çevirdiğinde, gözlerinin içinde dans eden ışığa takılıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitti. Masanın üstünde duran zarif elini eline almak ve sımsıkı tutmak istiyordu. Poyraz aklından geçenlerle dalıp giderken, Eylül'ün sorusunu yanıtlayan Tibet oldu.

"Mücevher koleksiyonundan bahsediyoruz. Aslında kadınlar özellikle de yemekte iş konuşulmasından pek hoşlanmazlar. Umarım sizi sıkmıyoruz?"

Eylül bunu duyduğunda, o ana kadar Poyraz'la Menderes'in ne işle uğraştıklarını bilmediğini fark etti. Hatta bunu irdelememiş olması, kendine alayla gülmesine neden oldu.

"Kadınların ilgisini çeken bir konu olduğuna göre size keyifle katılabilirim."

Eylül'ün tatlı gülümsemesine Tibet de hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Nasıl parçalar olduğunu merak ettim." Bunu özellikle Poyraz'a dönerek söylemişti, çünkü ondan dinlemek istiyordu.

O siyah ışıltıların dolandığı yeşil gözlerde sarhoş olmamak mümkün değildi. Bu kadın dikkatini böylesine dağıtırken, koleksiyona dair her şey uçup gitmişti aklından. Karşısındaki iki kişi onlara bakarken farklı şeyler düşünseler de gördükleri şey aynıydı.

"Aslında bu koleksiyonun mimarı, Menderes. Az önce de söylemiştim. İsmi bile ona ait. Sadece pırlantalar kullanılarak yapılmış parçalar var."

"Görmeyi çok isterim."

Eylül'ün pırlantalarla ilgilendiği söylenemezdi. Sadece bu sayede Poyraz'la vakit geçirecekti. Onun ilgilendiği tek nokta buydu.

"En yakın zamanda..."

Poyraz'ın bakışlarında tehlikeli ışıklar yanıp sönerken, Eylül nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Sanki dün gece o meydan okumayı yaşayan kendileri değildi.

Yemekler geldikten sonra, lezzete dair kısa bir sohbet edildi. Eylül tam karşısında oturan kızın neredeyse birkaç kelimeden öteye geçmeyen sözlerinin altındaki gerginliği ve sebebi merak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmekten kendini alamıyordu. Sonunda Tibet konuyu tekrar koleksiyona getirdi.

"Kelebek motiflerinden oluşmuş, takım olmayan bir bileklik var. İlgilendiğim tek parça."

"*Başkaldırı.*"

"Evet. Tam anlamıyla bir başkaldırı. Tıpkı özgürlüğüne düşkün, isyankâr bir kadın gibi."

"Eminim, sen bunun gerçekten ne anlama geldiğini biliyorsundur."

Ortama buz gibi düşen bu cümlenin ardından başlar Gülce'ye çevrilirken, bu yemeğin hiç de hoş geçmeyeceği anlaşılmıştı. Tibet en başından beri soğukkanlılığını korusa da, bu çok aleni olan itham sinirlerinin gerilmesine yol açtı. Kardeşine doğru eğilip alçak bir sesle konuştu.

"Bunu evde özel olarak konuşalım."

Genç kız korkusuz bakışlarını yanında otoriter bir şekilde oturan adama çevirdiğinde, nerede ve kimlerle oldukları umurunda değildi. "Düşüncelerimi umursamayan, beni dinlemeyen adam mı söylüyor bunu?"

"Gülce!"

Genç kız önündeki tabağına dönüp etinden bir parça kestikten sonra hoşnutsuzca ağzına atıp çiğnedi. Tibet bu durumdan fazlasıyla rahatsızdı ve karşındaki iki kişiye döndüğünde, sözleriyle olduğu kadar bakışlarıyla da özür diledi.

"Çok özür dilerim."

"Sorun yok. Belli ki Gülce Hanım iş konuşmaktan pek hoşlanmıyor."

Tibet tek kelime etmeden kadehini eline aldı. O sırada gecenin başından beri devam eden müziğe bir erkek solistin hoş sesi eşlik etmeye başladı. Caz müziğinin dinlendirici ve bir o kadar da tahrik edici tınısı, söyleyen kişinin başarılı sesiyle birleşince muazzam bir esere dönüşüyordu. Poyraz az önceki gerginliği biraz olsun yatıştıracağına inanarak yerinden kalktı ve genç kızın yanına gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu güzel şarkıda bana eşlik eder misiniz?"

Gülce şaşkınca Poyraz'a baktıktan sonra, abisine kaçamak bir bakış attı. Yüzünde hiçbir ifade göremeyince, elini kendisine uzatılan ele bırakıp zarifçe sandalyesinden kalktı.

Tibet sıkılı çenesiyle gergin bir şekilde oturuyordu. Gözü sadece masadaki kadehteydi. Poyraz, Gülce'yi kurtarınca, Eylül de payına Tibet'in kaldığını düşünerek gülümsedi.

"İstediği bir şeyi yapmadınız galiba?"

Duyduğu sesle bakışlarını yeşil gözlere çevirdi. Kadın gerçekten etkileyiciydi. Ama sadece o kadar. Hafifçe gülümsedi. "İstediği tek şeyi elinden aldım diyelim."

Eylül bunun ne olabileceğini düşünürken, gözü ileride dans eden çifte takıldı. Poyraz, kıza profesyonel bir şekilde dokunuyor gibiydi. Başka zaman olsa hemcinsini kıskanabilirdi ama ne Poyraz'ın kıza olan bakışlarında beğeni vardı, ne de kız gecenin başından beri dönüp onun erkeğine bakmıştı. Aklından geçenle olduğu yerde dikleşirken kaşlarını çattı.

"Dans edelim mi?"

Eylül kafasındaki sis bulutunun içinden çıkıp Tibet'e baktı. Adamda öyle bir hava vardı ki, *hayır* demek pek mümkün olmuyordu. Tıpkı Poyraz gibi... Ama asla Poyraz değildi. Poyraz her şeyden, herkesten farklıydı onun için.

Dans eden çifte yakın bir noktaya geldiklerinde, beline dolanan güçlü ama yumuşak dokunuştan rahatsız olmadı. Belki de şeytan tüyüne sahip yegâne adamlardan biriydi Tibet Egeli. Hafifçe salınırken, aralarında az bir mesafe olan Poyraz'la göz göze geldi. O bakışlarda öyle bir şey vardı ki, tepeden tırnağa titrediğini hissediyordu Eylül. İçinde alevler büyük bir yangın oluşturmuştu.

Poyraz yine o ilk andaki kıskançlıkla sarılmıştı. Eylül'ün bedenine dokunan başka bir erkek... Tibet'in bir tehlike arz etmediğini anlamış olsa da, bu durum hissettiklerine pek yardımcı olmuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gecenin sonunda herkes birbiriyle vedalaştıktan sonra restorandan ayrıldılar. Arabada yan yana otururlarken, Eylül bir şeylerin değiştiğini veya değişme yolunda olduğunu düşünüyordu. Bu gece Poyraz'la aralarında örülmeye başlayan hisler yumağı vardı. Artık fazlasıyla belliydi ve eğer Poyraz bunu inkâr yoluna gidip yine uzaklaşırsa, bu kez lafını söylemekten çekinmeyecekti.

Güvenlikli kapıdan geçerek taşlı yolda ilerleyip her zamanki yerde durdular. Arabadan inip birbirlerine kaçamak birer bakış attıktan sonra eve girdiler. Eylül ne yapacağını bilemez bir halde birkaç saniye ona baktı.

"Çok güzel bir gece oldu. Teşekkür ederim."

"Bana eşlik ederek geceye anlam kattığın için ben teşekkür ederim."

Poyraz'ın yarı yarıya boğuk çıkan sesi, Eylül'ün etrafını sararak onu kozasına aldı. Gözlerini bir anlığına kapatıp derin bir nefes alarak açtığında adamı tam önünde buldu. Yine bir sis bulutunun içinde hissediyordu kendini.

"İyi geceler."

Tenini yakan sözcükler, tenine değen sıcak nefes dizlerinin bağını çözmüştü sanki. Loş ışıkta birbirlerine bakıyorlardı. Eylül onun mavi gözlerinde derinlere dalarken, Poyraz da yeşil gözlerin hâkimiyeti altına girmiş, siyah parıltıların ardını görmek ister gibi bakıyordu.

Eylül yutkunduktan sonra bir adım geriye gitti. "İyi geceler." Bir adım daha geriledikten sonra arkasını döndü ve yavaş hareketlerle merdivenlerden çıkmaya başladı.

Genç kadının ardından burnuna dolan vanilya kokusunu içine çeken Poyraz'ın çenesi hafifçe gerildi. Elleri ceplerinde, onun gittiği yöne baktı bir süre. Adımları ilerleyip onun geçtiği noktalara değerken, dudaklarında küçük bir gülüş belirmiş, gözlerinde tehlikeli ışıklar yanmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odasına girip kapıyı kapattı ve birkaç dakika boyunca sırtını kapıya yaslayarak, bir eli kalbinde öylece durdu. Restorandaki müziğin her notası kafasının içinde hâlâ yankılanırken, tüm bedenine dalga dalga yayıldığını hissediyordu.

Yüzünde günahkâr bir gülüşle ve yavaş adımlarla yaslandığı kapıdan ayrılarak boy aynasının önünde durdu. Ayın ve bahçenin ışıkları içeriyi aydınlatırken, bir elini boynuna götürüp gözlerini kapattı. Şu anda ona o kadar ihtiyacı vardı ki... Sadece yakınında durup o tehlikeli gözleriyle bakması bile yeterdi.

Ellerini sırtına götürüp elbisenin fermuarını açmıştı ki, çalan kapıyla olduğu yerde hafifçe sıçradı. Bir an kalbi heyecanla atsa da, hemen sonra başını iki yana salladı. Poyraz olamazdı. Böyle bir şeyin olmasını istese de gelmeyeceğini biliyordu. Bu durumda geriye tek seçenek kalıyordu. Gülümseyerek kapıya gitti ve gecenin geç saati olduğu için yavaşça açtı.

Onu gördüğü anda, az önce tüm bedeninde yankılanan müziğin kısılmış olan sesi olanca gücüyle yükseldi ve ikisini de dar bir çemberin içine hapsetti. Eylül o anın verdiği hisle devamının nasıl olacağını artık az çok tahmin ediyor, gözünün önünden geçen sahneler nefesini hızlandırıyordu.

Ne istediğini bilen adımlarla odaya girip kapıyı kapatan Poyraz, tıpkı Eylül gibi aynı şarkıyı çalıyordu aklında. Bakışlarını onun aralık dudaklarından zarif boynuna indirdi. Tam ortadaki o seksi çukurda bir süre oyalandıktan sonra, elbisenin gevşek duran kısmından taşan dolgun göğüslerde takılı kaldı bakışları. Elbisenin kalın askıları, öpüp okşamak için çıldırdığı omuzlarından yanlara doğru sıyrılmıştı.

İki adım atarak tam önünde durdu. Gözlerini kuytu yeşilliklerden ayırmadan, işaret parmağını Eylül'ün kulağıyla boynu arasına dokundurup tüy gibi bir dokunuşla aşağıya doğru kaydırdı. İç çamaşırının sıkıştırdığı dolgun göğsün tam üstünde durarak hafifçe bastırdığında, bakışlarının odağı da o kışkırtıcı beyaz ten olmuştu. Bu küçücük temaslar Eylül'ün aklını bulandırırken, göğsü şiddetle inip kalkmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz, parmağını hafif bir kavis yaparak sola doğru çekip, yavaşça tam orta noktaya getirdi. Sanki onu işaretlermiş gibi, bakışlarının yönünü tekrar Eylül'ün gözlerine çevirdi. Sonra onun beklentiyle aralanmış olan dudaklarına, susuz kalmışçasına kuruyan haline... Bütün bunlara bu kadar yakın dururken, üstüne atlayıp onu kendine katmak varken, bu yavaşlığı kendisi de çözebilmiş değildi.

İşaret parmağı sahip olduğu hakkı kullanarak kumaşı aşağıya doğru çekti. Elbisenin üst kısmı tamamen açılırken, Poyraz gördüğü güzellikle derin bir nefes çekti içine. Siyah dantelli sutyenin görevini layıkıyla yerine getirdiği bir gerçekti. Üstten taşmış olan o kısma dudaklarını değdirmemek için kendini zor tutuyordu. Karşısındaki muhteşem manzarayı hafızasına kaydederek, yavaş bir hareketle kadının etrafında dönüp tam arkasında durdu.

Eylül teninde hissettiği tüy gibi dokunuşlarla kendinden geçmek üzereyken, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Bütün bedeni heyecanla titreyip, minicik bir dokunuş alev alev yakarken, elleri iki yanında yumruk halini aldı. Konuşmak istese bile ne söyleyeceğini bilmiyordu. Belki de dudaklarından çıkacak olan tek kelime, tam arkasında durup ona işkencelerin en mükemmelini yapan adamın ismi olabilirdi.

Sırtının tam ortasından kendine yol çizerek ilerleyen dokunuş, iç çamaşırının üstünden geçip beline doğru ilerlediğinde, dudaklarından dökülen minik iniltiye engel olamadı. Kollarına dokunan ellerin, elbiseyi tamamen sıyırıp belinden aşağıya doğru indirmesini bir sis perdesinin ardından izlemeye ve hissetmeye odaklandı. Kumaş ayaklarının dibine düştüğünde derin bir nefes aldı.

Dokunduğu her noktada onunla birlikte kendini de yakan Poyraz, ellerini Eylül'ün kalçalarına götürüp sahiplenircesine sıkarken kulağına doğru eğildi. "Her zaman mı böyle, yoksa bu gece için özel olarak mı giydin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül kulağındaki boğuk ve seksi sesin ne demek istediğini algılamış olsa da, dudaklarından dökülenler bunu anlamış olduğunu pek göstermiyordu. "Neyi?"

Tek bir kelime söylemiş olmasına rağmen nefes nefese çıkmıştı dudaklarından. Poyraz'ın tüm dokunuşları titremesine yol açıyor, aklının dengesini yitirmesine neden oluyordu.

"Bunu..." Poyraz işaret parmağıyla kasıklarından bacağına doğru süzülen parçanın üstünde gezinirken, Eylül bedeninde neredeyse patlamaya hazır olan sızlamanın şiddetlenmiş haliyle başını geriye, Poyraz'ın omzuna bıraktı ve duyduğu sesle gözlerini sımsıkı kapattı. Diğer bacağındaki şeridin üstünden aynı şekilde geçen dokunuş az önceki sesi tekrarlarken, Eylül düşeceğini hissetti. Güçlü eller bacaklarını okşayarak arkasına kaydığında, iki şerit daha kurtuldu Eylül'ün bedenini kapatan parçadan.

Öne geçip Eylül'ün çenesini hafifçe kaldırdı. O derin kuytularda siyah parıltılar dans ediyordu. Tehlikeli, günahkâr ve son derece istekli... Bir elini dolgun sarı saçların arasından geçirirken yüzünü ona doğru eğdi ve diliyle hafifçe kulağına dokunduktan sonra nefesini bıraktı. Bu temasla titreyen Eylül, ayakta durabilmek için ona tutunmak zorunda kaldı. Üstündeki birkaç düğmesi açılmış olan gömleğin kenarlarına sanki düşecekmiş gibi tutunmuştu. Haksız da sayılmazdı, çünkü bu adam tam anlamıyla dizlerinin bağını çözmüştü.

"Bu saçların... Sen her adım attığında savruluyor."

Eylül ona sokulduğu için, güçlü ve erkeksi kokusunu almaktan son derece memnundu. O konuştukça sadece söylediklerini duymuyor, aynı zamanda teni alevlerle sarmalanıyordu.

"Rüzgârda kalmış başak taneleri gibi... Özgür, isyankâr... Ve ben bu isyankârlığa her baktığımda seni suçluyorum."

Eylül güzel giden sözlerin sonundaki olumsuzluğu fark edince, kapalı olan gözlerini açıp yapabildiği kadar geriye çekti kendini. Poyraz'ın gözleri dipsiz bir kuyuyu andıran siyahlığa bürünmüş gibiydi. Elleri hâlâ gömleğin kumaşını büyük bir güçle sıkarken, hafif şaşkın ve soran bakışlarını ona çevirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun şaşırdığını ve cevap beklediğini biliyordu Poyraz. İki elini dolgun saçların arasından geçirip kavrarken başını geriye doğru yatırdı ve dudaklarını neredeyse temas edecekmiş kadar onun dudaklarına eğdi.

"Eylül... Aklımı karıştırıyorsun. Bana kafa tutuyorsun. Emrivaki yapıyorsun. Sırf senin etrafında olduğu için kemiklerini kırmak istediğim o adamın evime gelmesine neden oldun."

Geriye doğru kıvrılmış olan bedenini yükselterek ona yaklaşırken Poyraz da bir parça doğrulmuştu. Maviliklerine meydan okurcasına bakan yeşillikler hafifçe kısılarak bekledi. Gözünün önünde şehvetle yalanan dudaklara takılan Poyraz çenesini sıktı.

"Menderes'ten bahsettiğimde de o yüzden mi kızmıştın?"

Eylül az önce duyduklarını geçmişteki tartışmalarıyla birleştirmiş ve onun açığını yakalamıştı. O gün onun o dehşet verici tepkisini anlamamıştı ama şimdi taşlar yerine oturmuştu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Doğru yere atış yapmıştı. Soruyu sorduğu an, Poyraz'ın bakışlarında öfke ve yakalanmış olmaktan ötürü hissettiği can sıkıntısı belirmişti. Bunun verdiği güçle dudaklarını tekrar yaladı ve bedenini ona doğru sürterken bakışlarını gözlerinden çekmedi. "Ondan hoşlandığımı düşündün." Bu bir soru değil, sadece tespitti. Eylül artık fazlasıyla emindi ki, Poyraz'ın o zamanlarda var olan tüm ters tepkisi bu yüzdendi. İkisinin arasında bir şeyler olduğunu düşünerek bu duruma tahammül edemediğini göstermişti. Bu da demek oluyordu ki, Poyraz ondan hoşlanıyordu. Ondan emin olamadığı için uzak duruyordu ve şimdi her şey böylesine açıkken, saçma sapan oyunların içine düşmeyeceklerini bilmek midesindeki kelebeklerin kanat çırpmasına neden oldu.

Ellerini hafifçe çıkmış olan sakalların üzerinde gezdirirken, dudaklarını dudaklarına sürttü. "Farkında mısın? Az önce jartiyerimi çözdün." En başında işkence eden taraf Poyraz'dı ancak şimdi ipler Eylül'ün eline geçmişti. Kıskançlığına yenilerek kendini ele vermişti. "Sorduğun sorunun cevabına gelince... Jartiyeri bu gece için özel olarak giydim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sakin kalmaya çalışsa da, o böyle konuştukça ve dokundukça bu hiç kolay olmuyordu. Ondan uzak durma nedenini çözmüştü Eylül. Ama bu durum gerçeği değiştirmiyordu. Eğer şu anda her şeyi kabullenip ona teslim olursa, geri dönmesi mümkün olmayacaktı.

Yüzünde gezinen elleri tutup çekerken kuytu yeşilliklerde gördüğü hayal kırıklığı, şehvetle ışıldayan parlaklığın sönüşü o kadar hızlı olmuştu ki, içinden kendine lanet etse bile bunu değiştiremezdi. Değiştirmeyecekti...

"İkimiz de anlık duygularla hareket ediyoruz. Bu gece bana eşlik etmeni istemem hataydı."

Eylül buz kesmiş şekilde duruyordu. Az önceki şehvetli konuşmalar, bakışmalar, hatta itirafların ardından onun verdiği karşılığa inanamıyordu. İki adım geriye giderek başını kaldırdı ve kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Beni sakın kullanıp attığın kadınlarla karıştırma. Hata edersin, Poyraz Soygüder. Şimdi, çık odamdan. Hemen!"

Her şekilde veto yediğinin farkında olan Poyraz, o gece nihayet bir kez olsun akıllı davranarak Eylül'ün son sözlerine karşılık vermedi. Kanında alev alev çağlayan tutkuyu orada tutmayı başararak arkasını döndü ve hızla odadan çıktı.

Eylül boğazına kadar gelen hıçkırığı güçlükle engellerken, birkaç saniye boyunca gözlerini sımsıkı yumdu. Bu akşam yemekte farklı bir şeyler olabileceğini hissetmişti. Çünkü o, her zamankinin aksine nazikti. Bakışları ve sözleri tam da Eylül'ün olmasını istediği gibiydi. Birkaç dakika önce yaşananlar ikisi için de çok güzel bir şeyin başlangıcı olabilecekken, yine anlamadığı bir sebeple bütün hevesi boğazında düğümlenmiş, en sevdiği tatlısı önünden acımasızca alınmış gibi hissediyordu.

Her zaman net bir insan olmuştu. Poyraz'a karşı ne hissettiğini bakışlarıyla, sözleriyle ve dokunuşlarıyla gösterdiği halde, hatta ilk adımı ve çok daha fazlasını atmış olmasına rağmen onun çözülmesini sağlayamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Canı istediği için Eylül'ü de yemeğe götürmüş, izinsizce odasına girip tenine dokunmuş, yine izin almadan kıyafetlerini çıkarmış, sonra da eli ateşe değmiş gibi irkilerek uzaklaşmıştı. Eylül, ilgisinin sadece ona olduğunu açıkça ifade etmişken ve onun başka adamlara tahammül edemediğini bilirken, bu olanları mantıklı bir yere oturtamıyordu.

Poyraz'ın hayatıyla ilgili bilmediği çok fazla şey vardı, kabul ediyordu. Ama bilmek istediği öncelikli şey, ondan uzak durma sebebinin başka bir kadın olup olmadığıydı.

Sadece birkaç günde bu gizemli dünyaya uyum sağlamıştı. Silahlara, tehlikelere, saldırılara, her şeye... Sanki Poyraz'la olduğu sürece nerede ve ne durumda olduğunun bir önemi yoktu. Ama az önce olanlar... Her saniyeyi tekrar tekrar yaşarken hâlâ aynı yerde duruyor, ellerini yumruk yapmış bir şekilde, gözlerinden öfke saçarak, az önce Poyraz'ın giderken kapattığı kapıya bakıyordu. Bu adamı yola getirecekti. Nasıl olduğunu şu an bilemese de, bu adam ya Eylül'ün dediğine gelecek, ya da Eylül'ü tamamen kaybedecekti...

Gün daha yeni ağarırken kalkmış ve hızlıca bir duş aldıktan sonra üşütmemek için kalın bir şeyler giymişti. Evden çıkarken engele takılacağına adı kadar emin olsa da, elbette ki vazgeçmek gibi bir aptallık yapmayacaktı.

Kabanını giyip çantasını da alarak aşağıya indi. Ev fazlasıyla sessizdi ve bu da işine gelmişti. Kapıyı açtığı anda derin bir nefes aldı, çünkü o düşündüğü engellerden biri tam karşısında duruyordu.

"Günaydın, Eylül Hanım. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Kadir olabildiğince saygılı bir şekilde ona bakarken, Eylül evden çıkabilmek için ne yapabileceğini düşünüyordu. Yüzüne dökülen bir tutam saçı geriye doğru attı.

"Sana da günaydın. Beni pastaneye götürür müsün?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendisinden istenilen şeyi duyunca tek kaşını kaldırdı. Durumu değerlendirdiği belli oluyordu ve Eylül bu değerlendirmenin sonucunun lehine olmasını umut ediyordu.

"Önce Poyraz Bey'e sormalıyım."

Eylül sesini yükseltmemek için çenesini sıktı ve kendini tutmaya çalışarak karşılık verdi. "Benim ne yaptığım onu ilgilendirmez."

"Ona sormadan sizi hiçbir yere götüremem."

Eve hapsolmuş olduğu gerçeğinden nefret etmeye başlamıştı. Hem de bu kez her zamankinden daha fazla! Bir adım atıp Kadir'e yaklaştı ve işaret parmağını ona doğrulttu. "Eğer hemen beni istediğim yere götürmezsen..." Tehdidini iyice anlaması için birkaç saniye zaman tanıdı ona. Ne kadar ciddi olduğunu göstermek için de gözlerini tehlikeli bir şekilde kısmıştı. "Şu andan itibaren, sen de dâhil olmak üzere, evdeki herkesi canından bezdiririm. Üstelik her zamankinden daha acımasız olurum. Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin. Seni ve diğerlerini nasıl bir sonun beklediğini bilerek tekrar düşün. Şimdi bir kez daha soruyorum. Beni pastaneye götürecek misin?"

Tane tane konuşması sırasında Kadir'in yüzündeki beyazlığı, yutkunduğunu ve gözlerinden saniyelik de olsa geçen tedirginliği açıkça görmüştü Eylül. Amacı onu korkutmak değildi ama buna mecbur kalmıştı.

Kadir önceki eziyetleri ve sonra olacakları düşününce sıkıntılı bir nefes verdi. Bir eliyle saçlarını karıştırırken, ne yapacağını düşünüyordu. En sonunda pes etmiş bir şekilde karşısındaki kadına döndü ve idama yürüdüğünü bile bile kararını açıkladı. "Sanırım her iki şekilde de canım yanacak. Bu durumda en acısız olanını tercih ediyorum."

Eylül tek kaşını kaldırarak merakla duyacağı şeyi bekledi. "Nedir o?"

"Buyurun, sizi pastaneye götüreyim."

Eylül normalde böyle bir sahneye kahkahalarla gülerdi. Ancak kazandığı zafer karşısında kendini dizginlemesini bildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadir'le birlikte arabaya binip de yola çıktıklarında, tam arkalarında evin güvenlik kapısından çıkan diğer aracı fark etti. Baş başa bir yolculuk olmayacağı belli olmuştu. Ama bunu önemsemiyordu. Çünkü az önce adamlarını kullanarak Poyraz'a bir sayı fark atmıştı. Dudaklarında beliren keyifli ve zalim ifadenin hissiyle arkasına yaslandı. Döndüklerinde kendisini nasıl bir şeyin beklediğini çok fazla kestiremese de, o an bunu düşünmemeye karar verdi. Çünkü adım adım, her daim mutlu hissettiği tatlı pastanesine yaklaşıyordu.

Fırından çıkardığı cupcake'leri yerleştirirken, hayranlıkla iç çekmeden edemedi. Sanki aylar olmuştu bunu yapmayalı. Poyraz'ın evinde de bir şeyler yapmıştı ama aynı hissi vermemişti. Oysaki burada, kendi yerinde, yine kendisine ait olan malzemelerle yaptığı tatlı ve tuzluların hissi bambaşkaydı. Burada istediği gibi hareket edebiliyor, herhangi biri tarafından denetlenmiyor, istediği an istediği şeye ulaşabiliyordu.

Kapı açıldığında duyulan hoş melodiyle arkasını döndü. Gördüğü kişiyle yüzü aydınlanırken, ön tarafa geçip iki tatlı öpücük bıraktı tombik yanaklara. "Günaydın, Halide Teyze."

"Günaydın, Eylül kızım. Eee, nerede?"

Halide Teyze gözlerini açarak etrafını kolaçan ederken sormuştu bu soruyu. Eylül de anlamadığı için, onun ardından istemsizce bakmıştı pastanenin içine.

"Kim nerede, Halide Teyze?"

"Senin *yakışıklı uzun*dan bahsediyorum. Hani geçenlerde elinde kırmızı güllerle gelmişti."

Halide Teyze bilmiş bir ifadeyle suratını yayıp yerinde hafifçe sallanırken, Eylül onun bu haline gülmekle, az önce bahsettiği kişiyi hatırladığı için kaşlarını çatmak arasında kaldı. Boğazını temizleyip dikkatini topladı.

"İşi var onun. Sana ne vereyim? Yine peynirli poğaça mı istersin, yoksa börek mi tercih edersin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Poğaçadan ver iki tane. Dur bakayım, onlar yeni mi çıktı?"

Halide Teyze küçük bir kız çocuğu gibi, gözleri fıldır fıldır bir halde, fırından yeni çıkmış cupcake'lere bakıyordu. Eylül onun baktığı yönü fark edince, keyifle gülümseyerek tezgâhın arka tarafına geçti.

"Az önce çıkardım ve çok şanslısın ki ilk alıcısı sensin."

"Nefis görünüyorlar."

Eylül onun bu haline gülerken, kadın da memnun bir şekilde başını salladı. Küçük bir kutuya iki adet cupcake'i yerleştirdikten sonra poğaçalarla birlikte kadına uzattı. O sırada kendisine uzatılan şeyi görünce kaşlarını çattı.

"Bunlar benim sana ikramım."

"Ama olmaz öyle."

"Olur olur. Hadi, evde demlediğin çay da, şu nefis poğaçalar da soğumasın."

Eylül göz kırpınca, yaşlı kadın da gülen bir yüz eşliğinde teşekkürlerini sundu. Kadının ardından Eylül tam işinin başına geçecekken, yolun karşı tarafında arabada bekleyen Kadir'i görünce onu unutmuş olduğunu fark etti. Kapıyı açıp, eliyle içeri gelmesini işaret etti.

Kadir içeri girdiğinde meraklı bir şekilde etrafına bakındı. Tam da Eylül'ün kişiliğiyle uygun, sıcak ve tatlı bir yerdi.

"Sen şuradaki masaya geç. Taze demlenmiş çayım var ama istersen kahve de yapabilirim."

"Çayı tercih ederim."

Eylül çiçeklerle kaplı ahşap bir tepsiye iki fincan çay ve birlikte yemeleri için birkaç şey koydu. Tepsiyi masaya bırakıp, Kadir'in tam karşısına oturdu.

"Hadi, soğutma."

Kadir önce Eylül'e, sonra da masadaki fevkalâde görünen şeylere baktı. Poğaçayı peçeteyle alıp bir parça ısırdı. Birkaç çiğneyişten sonra, gözlerinde takdir ettiğini gösteren keyifli ışıklar belirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayatımda yediğim en iyi pastane poğaçası. Elinize sağlık."

Eylül durumdan memnun bir şekilde fincanını eline alıp arkasına yaslandı.

"Afiyet olsun. Ama bana Eylül demeni tercih ederim."

Peçeteyle ağzını silen Kadir, çayından büyükçe bir yudum aldıktan sonra bakışlarını ona çevirdi. "Bunun uygun olacağını sanmıyorum."

"Niyeymiş o?"

Kadir sıkıntıyla kıpırdandı sandalyesinde. Özel alana girmişlerdi ve bu da hiç hoşuna gitmiyordu. Özellikle de Poyraz Soygüder duyarsa, zor duruma düşmesi kaçınılmazdı.

Onun sıkıntısını fark eden Eylül, fincanını bırakıp kollarını masada birleştirdi ve gözlerini kısarak Kadir'e baktı. "Dur, ben söyleyeyim. Bu durum tamamen patronunla ilgili." Yine bir şey söylemediğini gören Eylül, gözlerini devirip başını iki yana salladı. "Patronun olduğu için ona hitabını anlayabilirim. Ama ben senin patronun değilim. Hatta bu sabah seninle arkadaş bile olduk."

"Arkadaş mı olduk?"

"Tabii. Senden bir şey rica ettim ve sen de beni kırmayıp pastaneye getirdin."

"Rica? Tehdit ettiğinizi yüz metre öteden herkes anlardı."

Eylül keyifli bir kahkaha attı. Bunu kabul ediyordu. Ama başka çaresi kalmamıştı. "Gerçekten de öyle yaptım, değil mi?"

Onun kahkahası karşısında gülümsemeden edemedi Kadir. Bugün ilk kez gevşemiş hissediyordu kendini.

"Sonuç olarak seni gizli planıma ortak ettim. Şimdi de karşılıklı oturmuş, çayımızı içip sohbet ediyoruz. İstemesen de arkadaşız artık." Eylül birlikte gizli bir şeyler yapmış olmanın verdiği keyifle tek kaşını kaldırıp güldü.

Kapının açılmasıyla gevşemiş olan bedeni yeniden alarm moduna geçen Kadir, hemen oturduğu yerden kalkıp koruma pozisyonu aldı. Eylül kapıya doğru döndüğünde Güven'i görünce,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayağa kalktı. Az önceki keyifli hali yerini hafif bir gerginliğe bırakmıştı.

"Neden geldiğini söylemedin? Eve döndün, değil mi?"

Güven'in onu görmüş olmaktan dolayı mutlu olan ifadesi, beklenti dolu bakışlarla birleşmişti. Eylül ise bu durumdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

"Henüz döndüğümü söyleyemem."

"Bu ne demek şimdi?"

Buna nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini bilemeyen Eylül, ellerini kavuşturup ağırlığını bir ayağına verdi. Güven ise bakışlarını Eylül'ün omzundan ileriye doğru çevirmişti. Aynı anda kaşları da çatıldı.

"Kim bu adam?"

"Arkadaşıyım."

Kadir'in kendinden emin bir sesle söylediği şey karşısında, Eylül başını çevirip hayret ve memnuniyetle karışık bakışlarını ona yöneltti. Bu durumda gülmemesi gerekirdi, çünkü Güven fazlasıyla gergin duruyordu. Ama Kadir'in sahiplenici çıkışı ve az önce konuştukları şeyi kabul etmiş olması onu mutlu etmişti.

"Seni daha önce görmemiştim."

"Bu benim sorunum değil."

Güven gerçekten de sıkılmıştı bu durumdan. Bir anda Eylül'ün yanında hiç tanımadığı insanları görmeye başlaması ve bunun tam da saldırı olayıyla birlikte olması sinirini bozmuştu. Eylül'ün hayatına giren bu adamlardan hoşlanmıyordu. Üstelik bu adam da tıpkı o sarışın adam gibi sinir bozucu bir şekilde bakıyor, yine sinir bozucu ve sahiplenici laflar ediyordu. Bu da Güven'in öfkesinin artmasına yol açıyordu.

Aradaki gergin havayı fark eden Eylül, bir şey yapması gerektiğini bilse de söyleyecekleri ne yazık ki Güven'in hoşuna gitmeyecekti. Bunun verdiği farkındalıkla yüzünü buruşturdu. Güven'i uzun zamandır tanımasına rağmen, hayatına yeni girmiş olan bu insanları tercih ettiği için kendine kızıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biz de kahvaltı ediyorduk. Sana da bir şeyler getireyim."

"Biraz konuşabilir miyiz?" Eylül'ün duraksadığını, adamın da temkinli bir şekilde ona baktığını görünce devam etti. "Yalnız!"

Bu kez kaçışı olmadığını biliyordu Eylül. Özür diler bir ifadeyle Kadir'e döndüğünde, tek kelime bile etmesine gerek kalmamıştı ve bunun için Kadir'e minnet duydu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa arabadayım."

Kadir hiç hoşlanmadığı adamın yanından geçerken, uyarı dolu bakışlarını onun üstünden bir an bile çekmedi. Dışarı çıkmadan önce son bir kez daha dönüp baktı ve ardından kapıyı kapatıp arabaya doğru yürüdü.

O gittikten sonra gerginliği daha da artan Eylül, az önce oturduğu sandalyeye geçip Güven'in de oturmasını bekledi.

Güven tam karşısına oturup ellerini masaya koydu. "Neden bu adamların arasındasın?"

Eylül başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Ona hesap vermek zorunda değildi. Fakat Güven arkadaşıydı. Sadece normal zamanlarında değil, zor zamanlarında da hep yanında olmuştu. İlgisinden hoşlanmasa da bunu inkâr edemezdi.

"Ben bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum."

"Bunu anlayabilirim. Çünkü aklı başında olan biri, bu tehlikeyi bile bile bu şekilde davranmaz." Güven biraz sert çıktığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Alacağı cevapları tahmin etse de, Eylül'den duymak istiyordu. "Onu ne kadardır tanıyorsun?"

Soran gözlerle baktı Eylül. Poyraz'dan mı bahsediyordu, yoksa Kadir'den mi?

"O akşam evine gelen adamdan bahsediyorum, Eylül. Onu, ona güvenecek kadar uzun bir zamandır mı tanıyorsun?"

Bu durum sandığından da zor olacaktı. Hem her şeyi haykırmak istiyor, hem de buna mecbur olmadığını kendine hatırlatıp, susmanın en doğrusu olduğunu düşünüyordu.

"Bunları niye soruyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Niye mi soruyorum? Çünkü uzun zamandır hoşlandığım kadını sıkmamak, bunaltmamak için hep bir adım geride dururken, o kadının emir almaktan ve emrivakilerden hoşlanmadığını bilirken, bir anda hayatına giren hiç tanımadığı bir adama boyun eğmiş olmasının gerçek sebebini bilmek istiyorum."

Duydukları karşısında yutkunan Eylül, bu kez gerçekten ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Güven her zaman ilgisini hissettirmişti ama ilk kez böylesine açık konuşuyordu. Başını eğip elleriyle oynamaya başladı. Onunla göz göze gelmeye çekiniyordu. Saniyeler sonra çenesinde hissettiği temasla hafifçe irkildi. Bakışlarını karşısındaki adama çevirmek zorunda kalsa da, susmaya devam etti.

Güven onun bu suskunluğunu, ne yazık ki olmamasını umduğu şeyle bağdaştırınca, bakışlarına yerleşen hayal kırıklığına engel olamadı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Eylül dudağını ısırıp, bakışlarını başka tarafa çevirdi. Zaten içindeki duygularla savaşırken, bir başkasından bunu saklamaya çalışmak daha ağır geliyordu.

"Hayatına kastedeceğini bilsen de ondan hoşlanıyorsun."

Güven elini çekip arkasına yaslandı. Eylül'ü kaybediyordu. Çoktan kaybetmişti. Ya da aslında Eylül hiç onun olmamıştı.

"Ben çok üzgünüm." Sesinden samimi olduğu belliydi. Aslında Eylül'ün üzgün olduğu kısım, Güven'le bu konuşmayı yapmış olmasıydı.

"Eve dönecek misin?"

"Bilmiyorum."

Güven yerinden kalkıp, onu da ellerinden tutarak kaldırdı. Bir elini yüzüne götürüp hafifçe okşadı. "Ben hep buradayım. Bir derdin olduğunda bana gelmeni tercih ederim."

Eğilip dudaklarını Eylül'ün yanağıyla dudağı arasına değdirdikten sonra, başka bir şey söylemeden pastaneden çıktı. Arkasında şaşkın, kafası karışmış ve canı daha da sıkılmış bir Eylül bırakarak...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne demek bilmiyoruz?"

Adı gibi poyraz estirirken, bu olanlar artık öfkesini körüklemeye başlamıştı. Evde bir ton adam varken, Eylül'ün rahatça çıkıp gitmiş olmasını anlayamıyordu. Üstelik Kadir de ortalıkta yoktu.

"Aradın mı Kadir'i? Hangi cehennemdeymiş?"

Poyraz'ın terörü gün boyu sürecekti ve bunu en iyi bilen kişi de Harun'du. İkisinin arasında her ne varsa, bir an önce nihayete ermesini diliyordu. Yoksa bu gidişle hiçbir şey normale dönmeyecekti. Adamlara bakıp, tek bir baş hareketiyle dışarı çıkmalarını işaret ettikten sonra, sinirle bahçeye doğru yürüyen arkadaşının arkasından gitti.

"Sakin ol biraz. Eylül yine çıkmak istemiştir, Kadir de onu yalnız bırakmamıştır."

"Bana haber verecek!"

"Haklısın. Ama sakinleş artık."

Poyraz öfkeli bir nefes bıraktıktan sonra tekrar içeriye geçti. "Ara şunu bir daha."

Harun telefonunu çıkarıp tekrar Kadir'i aradı. İkinci çalışta açılınca sakin adımlarla Poyraz'dan biraz uzaklaştı.

"Eylül yanında mı?"

"..."

"Eve döndüğünde birkaç parça olacağına garanti veririm. Kadının aklına uyup, başına iş alıyorsun, Kadir."

Sıkıntılı bir şekilde karşı tarafı dinlerken, bir yandan da ileri geri yürüyüp duruyordu. Duyduğu son şeyle birlikte adımlarını durdurdu.

"Ne işi varmış o herifin orada? Yaklaştı mı Eylül'e?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harun karşı tarafı dinlerken bir elini saçlarının arasından geçirip arkasını döndü ve Poyraz'la yüz yüze geldi. O bilindik öfke yüzünün tamamını kaplamış, birazdan hiç de iyi şeyler olmayacağının sözünü veriyordu sanki. Harun ise kopacak fırtınanın içinde kalmış olmaktan son derece rahatsızdı. Onun, son söylediklerini duyduğundan adı kadar emindi.

"Gözünü ayırma."

Telefonu kapatırken bile çekmemişti gözlerini arkadaşından. Birazdan esaslı bir fırtınanın kopacağı, Poyraz'ın öfkeden koyulaşmış gözlerinden belliydi.

"Hangi herif?" Poyraz'ın birkaç dakika önceki öfkeli ses tonu neredeyse kaybolmuş, yerini çok daha tehlikeli bir sakinliğe bırakmıştı.

"Eylül sabah pastaneye gitmek için ısrar edince, Kadir de onu yalnız bırakmak istememiş. Geçen gün buraya gelen adam var ya..." Sesi gittikçe kısılırken, tedirgin bir şekilde Poyraz'a bakmaya devam etti. "Pastaneye gelmiş ve Eylül'le konuşmuş."

Poyraz öfkeyle ona doğru atıldı ve yakasından tutup kendine çekti. "Dokunmuş mu?" Harun'un yanıt vermemesi üzerine onu sarsarken, sesi daha da yükselmişti. "Benim kadınıma dokunmuş mu, Harun?"

Bu soruya verecek bir cevabının olmadığını fark eden Harun, bakışlarını kaçırdığı anda geriye doğru savruldu. Dengesini sağlayabildiğinde yakasını düzeltip yeniden Poyraz'a baktı. Ortalık birden karanlığa bürünür gibi oldu. Poyraz'ın bakışları keskinleşirken, çenesini sıktığı, etrafı yakıp yıkma isteğiyle dolduğu bariz bir şekilde görülüyordu. Eğer son söylediklerini duymamış olsaydı, bunu bir şekilde kamufle edebilirdi.

Poyraz belki de hayatında ilk kez *kıskançlık* kelimesinin anlamını derinlemesine düşünmeye başlamıştı. Şule'yi kendince sevmişti ama ona hiçbir zaman âşık olmadığı gibi, derin bir sevgi de hissetmemişti. Oysaki Eylül'ü gördüğü o ilk anda dünyası sarsılmıştı. Anlamadığı bir biçimde onun kendisine ait olduğunu düşünmüş, üstünde hak iddia edebileceğine inanmıştı. Fakat hiçbir şey olmasını dilediği gibi değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül'ün istediği belki de tamamen özgür olmaktı. Poyraz'ı tanımadan önce olduğu gibi... Eğer ortada onun için bir tehdit olmasaydı bunu kolayca yapabilirdi. Kalbi buna izin vermese de... Onu hayatına tamamen dâhil etmek, zamanında yaptığı hatayı tekrarlamak ve Şule gibi onu da ölüme mahkûm etmek demekti. Ama bırakmayı kabul etse bile, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kendisine ve pastaneye yapılan saldırılardan sorumlu olan esas adamı bu kez tamamen etkisiz hale getirmiş olsa da, Eylül için endişelenmeden edemiyordu. Eylül'e bunu tam olarak söylememişti, çünkü onu yanında tutmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı.

"Ben şirkete geçiyorum."

Poyraz kendini evden dışarıya attığında, soğuk havanın tenine keskin bir şekilde dokunmasıyla derin bir nefes aldı. Olanları daha fazla düşünmeyecekti artık. Eğer Eylül onunla kalmak istemiyorsa, kadını zorlamayacaktı.

Derin düşünceler içinde şirket yolunda ilerlerken, vazgeçip atölyeye gitmeye karar verdi. Koleksiyonla ilgili hâlâ devam eden çalışmalar vardı. Kendini taşların arasına bırakırsa kaybolacağını ve o an böylesinin çok daha iyi olacağını düşündü.

İçeriye girdiğinde çıraklardan birine ceketini verdi ve yorgun bir şekilde merdivenleri çıktı. Süha Usta'yı görünce hafifçe gülümsedi.

"Günaydın."

Burnunun ucuna indirmiş olduğu gözlüklerinin üstünden bakan adamın dudakları kıvrıldı. "Sen buraya gelir miydin?"

Yaşlı adamın ona takılmasına yeni bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dostça bir sarılmanın ardından masanın önündeki rahat sandalyelerden birine oturdu. "Arada vefasızlığımızı unutuyoruz demek ki."

Süha Usta keyifli bir gülüşten sonra, aşağıdaki çıraklardan birine seslenip birer çay söyledi. Ardından tekrar Poyraz'a döndü. "Söyle bakalım, hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Rüzgâr atmadan gelemiyor muyum?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşlı adam burnunun üstünde duran gözlüğünü çıkardıktan sonra, öne doğru eğilerek kollarını masaya dayadı. Görmüş geçirmiş bir ifadeyle bakarken, Poyraz'ın sıkıntısını az çok tahmin ediyordu. "Sen buraya önemli zamanlar dışında pek gelmezsin."

Poyraz başını önüne eğip, gözlerini sanki bir şeyler ararmış gibi yerdeki ahşap zemine dikti. Genç adamın sessizliği karşısında Süha Usta da daha fazla ısrar etmedi. Derdi her neyse, istediği zaman anlatacağını biliyordu.

Bu arada çırak çayları getirmişti. Poyraz bardağından büyükçe bir yudum alıp masaya bıraktı ve o gelmeden önce Süha Usta'nın büyük bir dikkatle üzerinde çalıştığı taşların dizilişine baktı. Çizim konusunda bazen Menderes'le birlikte ona fikir verirlerdi. Süha Usta da onların anlattıklarını kendi hayal dünyasında harmanlayıp ortaya mükemmel işler çıkarırdı.

Eskize daha dikkatli baktığında, kıvrımlı kısımların bir uyum içinde birleştiklerini gördü.

"Buna ne zaman başladın?"

"Oldu biraz."

"Koleksiyon için çalıştığını sanıyordum."

"Çalışıyorum zaten. Bu ayrı bir çalışma, koleksiyondan bağımsız."

Poyraz tek kaşını kaldırıp ustaya baktı. Eğer bir işe başlayacaksa önce onlara bilgi verir, sonra işe girişirdi. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşıyordu.

Onun soran bakışlarını fark eden Süha Usta çayından bir yudum aldı. "Bir süre önce bir rüya gördüm. Önümde dalga dalga kıvrılarak yükselen bir şekil belirdi. Kıvrımları o kadar mükemmeldi ki, sanki rüyayı değil, gerçeği yaşıyor gibiydim. Sabaha karşı uyandım ve hava henüz karanlık olsa da atölyeye geldim. Eskizi tamamlamak çok da zor olmadı. Şekil öyle bir yer etmişti ki aklımda, unutmama imkân yoktu."

Poyraz onu ilgiyle dinledikten sonra kaşlarını çatarak eskize ve tasarımın bir bölümünü kaplayan taşlara baktı. "Neden zümrüt taşlar?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şekil, topraktan yükselen bir ağacın dallarında hayat buldu. Yemyeşil, canlı, yeniden doğuşu temsil eder gibi."

Usta anlatırken Poyraz'ın gözünde beliren şey, Eylül'ün kuytu yeşillikleriydi. Onunla ilgili daha yeni bir karara varmışken, şimdi bütün gemileri yakmak ve onu tamamen almak istiyordu. Belki de bu sabah buraya gelmek iyi bir fikir değildi. Böyle düşünceler içinde olsa da, dudaklarından dökülenlere engel olamadı.

"Bu eskizi kim gördü?"

"Az önce sen gördün."

"Güzel. Başkasının görmesini istemiyorum."

"Menderes de mi görmesin?"

Poyraz, yaşlı adamın alaycı sorusuna karşılık vermekte gecikmedi. "Bu eskizin..." İşaret parmağını çalışmanın üstüne koyarken, bakışları ustanın bakışlarına odaklanmıştı. "Sadece benimle ilgisi var."

Süha Usta anladığını belirtircesine başını salladı. Poyraz taşlardan birini iki parmağının arasında tutarken gözlerini hafifçe kıstı. Zarif zümrüt taş, bakışları altında daha da koyulaşıyor, bununla birlikte tehlikeli bir şekilde ışıldıyordu. O da tıpkı Eylül gibi zarif duruyor, buna rağmen gücünü göstermekten çekinmiyordu.

Bir süre daha ustayla sohbet ettikten sonra oradan ayrılıp şirkete geçti. Bütün günü programdaki işlerle geçirdi.

Gün içerisinde Tibet Egeli aramış ve o gece yemekte bahsettiği bilekliği bir an önce almak istediğini belirtmişti. Poyraz bununla ilgili işlemlerin başlatılması ve koleksiyonun lansmanından sonra bilekliğin ona teslim edilmesi için gerekli talimatları vermişti

Eve dönerken, arabayı kendisi kullanmayı tercih etti. Bir süre de olsa yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Arkasında seyir halinde olan aracı görmezden geldi. Evde neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Kafasını dağıtmak için müzik dinlemeye karar vererek, hemen ön koltukta duran CD çantasına uzandı. Bir yandan CD'lere bakınırken, bir yandan da dikkatini yola vermeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışıyordu. Parmakları bir tanesinin üstünde duraksayınca, yerinden çekip çıkardı.

Saniyeler sonra arabaya dolan müzikle, gözleri yolu değil de kuytu yeşillikleri görüyor gibiydi. *Manuel Franjo*'nun *Tiempo* şarkısının sözlerini çok iyi biliyordu. Kadının gidişiyle nefessiz kalan bir adamın çaresizliğini ve acısını anlatıyordu şarkı. Günün başından beri kaç kere aynı kararı verdiğini hatırlamıyordu artık. Her seferinde verdiği o karardan biraz daha nefret ediyor, kabul etmemek için savunacağı bir şeyler arıyordu.

Arabayı büyük ve güvenli olan kapıdan içeriye soktuğunda, gözleri salonun pencerelerine kaydı. Kontağı kapattıktan sonra, elleri bir süre direksiyonda kaldı. İçeri girmeye, onunla göz göze gelmeye gücü var mıydı, bilmiyordu. Ona bakarsa gözlerinde eskiden var olan ışıltıyı göremeyeceğini düşünüyordu. Bunu düşünmekte haklıydı, çünkü Eylül o adamın ona dokunmasına izin vermişti. Güven çok önceden beri Eylül'ün hayatındaydı. Kendisi ise sonradan çıkagelmiş, tehlikelilerle örülü hayatı olan biriydi.

Kapı adamlardan biri tarafından dışarıdan açıldığında, başıyla selam verip içeriye girdi. Salona ulaştığında, iki kadını koltukta oturmuş sohbet ederken buldu.

"İyi akşamlar."

Duyduğu sesle kalbi tehlikeli bir şekilde atmaya başlayan Eylül, ona doğru dönerken heyecanını gizlemek için yutkunmak zorunda kaldı. Onu baştan ayağa incelediğinde kravatının olmadığını fark etti. Gömleğinin üstten iki düğmesi açık ve saçları dağınıktı. Parmakları o tutamların içinde kaybolmak için karıncalanmaya başlamıştı. Bütün bedenindeki kan tutkulu bir şekilde çağlarken, taşmak için çıldırıyordu adeta. Oturduğu yerden kalkıp ona gitmek, çıplak tenine dokunmak, onun tarafından damgalanmak istiyordu.

Bütün gün beklemişti. O lanet saatler azap verircesine ağır ağır geçerken, ondan telefon gelmesi için beklemişti. Sırf onu sinirlendirmek için ondan habersiz evden çıkmış, pastaneye gitmiş, ona boyun eğmediğini göstererek öfkesini körüklemeyi planlamıştı. Güven'in pastaneye geldiğini ve hatta onu öptüğünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bildiğinden emindi. Kadir'in, gördüklerini patronuna söyleyeceğini biliyordu. Derin bir heyecan içinde, Poyraz'ın öfkeyle pastaneye gelmesini, yine o bilindik kavgalarını etmeyi, sonunda da zarif bileği onun güçlü ve kararlı elinde hapsolmuş bir şekilde oradan çıkarılmayı umut etmişti.

Kendini tanıyamıyordu artık. Poyraz'ın, evine gelip özür dilediği o akşam pastanenin onun için her şey demek olduğunu söylerken, ileride bunun bir anlam taşımayacağını hiç düşünmemişti. Bu sabah isyan bayrağını yeniden çekip pastaneye giderken bile orası umurunda değildi. Geçen kısacık zamanda, ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey etrafını kuşatmış, onu Poyraz'ın sert esen rüzgârına kurban vermişti. Poyraz'dan gelecek olan tehlikeli şeylere bile meydan okuyacak cesareti ve gücü içinde hissediyordu. Ne olursa olsun onun yanında kalmak, onunla olmak istiyordu.

"Sana da iyi akşamlar. Yemek yemedin inşallah?"

"Hayır, yemedim."

Poyraz, Jülide'ye cevap verirken bile gözlerini Eylül'ün kuytu yeşilliklerinden ayırmamıştı. Ayıramamıştı...

"Hadi, masaya geçelim. Seni beklerken daha da acıktım."

Servis yaptıktan sonra, Eylül ve Jülide de yerlerine geçtiler. Havada asılı olan gerginlik hepsini kuşatırken, Jülide bu durumdan hiç hoşnut değildi. Eve geldiğinden beri Eylül'ün durumuna üzülüyordu. Bu ikisinin arasında tuhaf şeyler oluyordu ve ortada mantıklı bir engel bile yokken birbirlerini inkâr etmelerini, birbirlerinden uzak durmalarını anlamıyordu. Gözleri birbirlerini su gibi içerken, neyin inadına böyle sıkı sıkıya sarıldıklarına anlam veremiyordu.

"İşler nasıl?"

Poyraz, kendisine yöneltilen soruyla başını kaldırıp Jülide'ye baktı. Onun, havadaki gerginliği azaltmak istediğinin farkındaydı.

"Yoğun. Yeni koleksiyonun lansmanına az kaldı. Onunla ilgili bir pürüz çıkmaması için daha dikkatli olmaya çalışıyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Harika! Açıkçası nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Sen görmüş müydün, Eylül?" Jülide, işini bilen biri edasıyla onu da sohbete dâhil etmeye çalışıyordu.

Eylül ise yemeğiyle ilgilenir gibi yapıp, aslında dikkatle ikisini dinliyordu. "Görmedim. Ama az da olsa bilgim var."

Bakışları Poyraz'ın mavilerinde gezinirken, o gece yemekte vermiş olduğu sözü hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Eylül onunla bu sebeple baş başa kalmak, o büyüleyici atmosferin içinde bambaşka deneyimler yaşamak istiyordu. Bakışlarından bir anlam çıkarmaya çalışsa da olmuyordu. O kadar sakin bakıyordu ki... Bugün olanlardan haberdar olmaması mümkün değildi, çünkü her şey ona rapor ediliyordu. Poyraz'ın bilmediği hiçbir şey olamazdı. Öyleyse neden tepki vermiyordu? Belki de... Poyraz her şeyden haberdardı ama umursamıyordu. Kalbi bu düşünceyle sıkışır gibi oldu. Poyraz tarafından önemsenmemek... Bu... Bu çok farklı, çok kötüydü.

"Peki, koleksiyon için nasıl bir tanıtım yapacaksınız?"

"İşinde çok başarılı bir PR* şirketiyle çalışıyoruz. Lansmanla ilgili her şey onlarda. Biz de Menderes'le gelişmelerden sürekli haberdar oluyoruz."

"Ne zaman olacak bu lansman?"

"Haftaya."

"O kadar yakın mı? Harika! Görmek için sabırsızlanıyorum."

Eylül, arkadaşının sözleriyle ona döndü. "Ortada bizi ilgilendiren bir durum yok, Jülide. Zaten yeterince ayak bağı oluyoruz, bir de kendimizi zorla davet ettirmeyelim." Ağzına attığı küçük parça somon füme tatsız bir hale büründü damağında. Konuşurken özellikle Poyraz'a bakmamıştı.

"Bana hiçbir zaman ayak bağı değilsiniz. Elbette özel davetlim olarak siz de orada bulunacaksınız."

Eylül, çatalı ve bıçağı gergin bir hareketle tabağının kenarına bıraktıktan sonra, ellerini çenesinin altında birleştirip soğuk bir

* PR (Public Relations): Halkla İlişkiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ifadeyle ona döndü. "Bunun için bir sebep yok. Jülide'yi de boşuna heveslendirme."

Kendisine soğuk gözlerle bakan kadının yine aynı soğukluktaki ses tonuna aldırmak istemese de çenesi gerilmişti. "Heveslendirdiğim falan yok. Ama sen gelmek istemiyorsan zorlayamam."

Jülide arkadaşına baktığında, onun her an patlamaya hazır bir bomba gibi durduğunu görünce sertçe yutkundu ve sandalyesini geriye iterek yerinden kalktı. Duyduğu incitici sözlerle neye uğradığını şaşıran Eylül ise, inanamıyormuş gibi Poyraz'a bakıyordu. Jülide'nin kalkıp gitmiş olduğunu bile fark etmemişti.

"Özetle bana *'Gelme,'* diyorsun yani? İyi! Ben de meraklı değilim zaten. İlgimi çekmeyen bir şey için heveslenmemi gerektirecek bir şey yok."

Az önce bıraktığı çatal bıçağı eline alıp, tabağındakini hırsla parçalamaya girişti. Sinirden elleri titriyordu.

Poyraz onun bu hırçınlığını anlamıyordu. "Dediğim gibi, istemiyorsan gelmek zorunda değilsin."

İkinci kez duyduğu bu reddedilişle tepesi iyice atan Eylül, elindeki çatal bıçağı adeta masaya fırlatarak büyük bir gürültü çıkmasına sebep oldu.

Bakışlarını tabağından kaldırıp önce masaya düşen çatal ve bıçağa, sonra yerinden öfkeyle kalkıp ellerini masaya koymuş olan kadına baktı. Gözleri öylesine koyulaşmıştı ki, dipsiz ve karanlık kuytulara hapsolmuş gibi hissediyordu kendini.

"Açıkça beni orada istemediğini söylesene!"

"Ben ikinizin de özel davetlim olduğunuzu söyledim ve sen de gelmek istemediğini belirttin. Şimdi neden bunu sorun ettiğini anlamış değilim."

Onun bu pervasızlığı Eylül'ün tamamen çileden çıkmasına neden oldu. Bunları duymak istemiyordu. Her zamanki gibi, gelmek zorunda olduklarını söylesin ve itiraz kabul etmesin istiyordu.

"Güven yüzünden mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Duyduğu isimle bir anda çenesi kasılan Poyraz, kendini sakin tutmak için büyük bir çaba gösterdi.

"Neden bahsettiğini anlamadım."

"Emirlerine karşı gelip pastaneye gittim. Üstelik yanımda adamını da sürükledim. Adım kadar eminim ki, bugün ne yaptıysam saniyesi saniyesine sana rapor edildi. Güven'in pastaneye geldiğini, bana dokunduğunu, hatta beni öptüğünü de biliyorsun."

Karşısındaki adam tek kelime etmeden gözlerinin içine bakıyor, saklı tutmaya çalıştığı öfke kıvılcımlarının firar etmesine izin vermemek için kendisiyle savaşıyordu. Onun bu hali Eylül'ün isyanını büyütüyor, sabrını yok ediyordu.

"Bir şey söylesene! Sinirlendiğini söyle! Güven'in beni öpmüş olmasından nefret ettiğini söyle!"

Eylül, içinde hissettiği acının büyüklüğüyle kendini kaybetmiş, sesini iyice yükseltmişti. Fakat umurunda bile değildi. Başka birinin ona bakmasına dahi tahammül edemediğini düşündüğü adam şimdi karşısında öylece durmuş, söylediği sözlere hiçbir tepki vermiyordu.

Poyraz oturduğu yerden kalkıp Eylül'e yaklaştı. Ona tepeden bakarken, o güzelim dudaklarının öfkeden çizgi haline gelmiş olmasını, sinirle solurken göğsünün inip kalkmasını ve dipsiz kuytulardan farkı olmayan gözlerindeki kaybolmuşluğu izledi sessizce. Keşke her şey bu kadar karmaşık olmasaydı... Keşke Eylül'ü alabilse, onu tüm gözlerden sakınabilseydi...

"Anlaşılan o ki... Sen de o öpücükten hoşlanmışsın. Aksi olsaydı, ona izin vermezdin."

Poyraz gözlerine ve sesine yansıttığı hayal kırıklığıyla yanından geçip giderken, ardında ne denli yıkılmış bir kadın bıraktığının farkında değildi. Yaptığı şeyden nefret etse de geri dönmedi.

Onun gidişiyle ne kadar süre ayakta öylece dikildiğini bilmiyordu. Sanki bütün umutları bir anda yok olup gitmişti. İstenmediğini tüm çıplaklığıyla görüyordu artık. Bunun benliğinde yarattığı his, alevden bir kor gibi tüm bedenini sarıyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakıyor, kavuruyor, öldürüyordu. Sırf onu kışkırtmak, direncini kırmak için Güven'i bile kullanmıştı, ama ne yazık ki her şey daha da beter olmuştu.

Yorgun adımlarla ilerleyerek, bahçeye açılan kapının önünde durdu. Kapıyı sola doğru ittiğinde bir anda içeriye dolan buz gibi hava tüm bedenini titretirken, gözlerinden yanaklarına süzülen tuzlu sıvının verdiği yakıcı hissin soğuğa döndüğünü hissetti. Büyük ağacın dalları heybetli bir şekilde sallanıyor, az önce içeride yaşanan sahnenin buz gibi havasıyla bütünleşip, etrafın daha da karanlığa bürünmesine neden oluyordu.

Bu noktaya nasıl geldiklerini bir türlü anlamıyordu. Eylül ona doğru koşarken, Poyraz kaçarak uzaklaşıyordu.

Aklına gelen ihtimalle, kısmış olduğu gözleri son hızla açıldı. Başka bir kadının olma ihtimali, kalbinin ritmini bozmuş gibiydi. Onu tanıdığından beri yanında herhangi bir kadın görmemişti. Bir tek Gülce vardı. Ama onun olmasına imkân yoktu. Evet, o gece onu dansa kaldırmıştı fakat bunun sebebi, abisiyle arasında var olan gerginliği dağıtmak istemesiydi.

Ya da... Aslında Poyraz, Eylül'ü istemiyordu ve onu kırmamak için mesafeli durmayı tercih ediyordu.

Doğruyla yanlışı ayırt edemiyordu. Dışarıya ne zaman çıktığının, ne kadar süre orada kaldığının farkında bile değildi. Omuzlarına bırakılan sıcak şalın etkisiyle titremesi daha da arttı. Dişleri birbirine vurmaya başlamıştı. Arkasını döndüğünde, Harun'un anlayışlı bir şekilde gülümsediğini gördü.

"Hasta olacaksın. Hadi."

Eylül itiraz etmeden onunla birlikte içeri girdi. Üstündeki şalla birlikte yukarıya, odasına çıktı. Bütün gece uyuyamayacağını, gözlerini kapatsa bile huzursuzluktan sağa sola döneceğini biliyordu.

Eylül kendi düşünceleri arasında yatağına uzanırken, Poyraz da çalışma odasındaki koltuğunda oturuyordu. Bir elinde viski kadehini tutuyor, çatık kaşlarla ileride bir noktaya bakıyordu. Kadehi bırakıp, kalemlikte duran küçük anahtarla masanın kilitli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan çekmecesini açtı. Ahşap bir kutuyu çıkartarak masaya bıraktı. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Belki de Eylül'den uzak durmak için, seneler önceki güçsüzlüğünü hissedip kendi canını acıtmak istiyordu.

Kutunun önündeki kilit tarzı parçayı yukarı kaldırıp kapağını açtı. İçinde tozlanmış birkaç fotoğraf ve uçuk yeşil bir fular vardı. Fulara bakarken kaskatı kesildi. Hem onu alıp dokunmak istiyor, hem de buna gücü yokmuş gibi hissediyordu.

Önce fotoğrafları aldı eline. En üstteki fotoğrafta Şule'nin gülen gözlerle objektife poz verdiği hali vardı. Dalgalı kahverengi saçları hafif rüzgârda uçuşuyordu. Poyraz, yüzünde beliren hafif tebessümle diğer resme geçti. Birlikte gittikleri bir akşam yemeğinde dans etmişlerdi. Genç kadın başını omzuna yaslamış, kollarını da boynuna dolamıştı. Bir diğer fotoğrafta ise, yemyeşil çimenlerin üzerine uzanmış, kahkahalar atarak poz veriyordu. O gün aklına gelince içi acıdı. Bakışları kararırken yeniden fulara odaklandı. Özenle katlanmış şekilde duruyordu.

Fotoğrafları bırakıp, yarım kalan viskiyi aldı ve tek dikişte bitirdi. Kehribar rengi sıvı boğazını yakarken gözlerini sımsıkı kapattı. Tekrar açtığında, sanki kendisiyle dalga geçermişçesine öylece kutuda duran fulara baktı. Elinin hafifçe titremesine aldırmadan ona uzandı. Birkaç kez katlanmıştı ve buna hazır olmasa da o katları yavaşça açtı. Gerçi Şule'nin gülen yüzünü görmeye de hazır değildi ama buna rağmen cesaret etmişti. Şimdi elinde tuttuğu kumaş parçası, o günün intikamını almış olmasının verdiği bir parça huzurla tenini eskisi kadar yakmıyordu.

Fuların açılan katları arasından kendini gösteren kurumuş koyu kırmızı lekeler, bir kez daha dişlerini sıkmasına neden oldu. Bir kez daha, onun ölümüne sebep olduğu için vicdan azabı çekti. Kendinden nefret etti. Eli yeniden yanmaya başlarken, fotoğrafları ve fuları gelişigüzel bir şekilde kutuya, kutuyu da çekmeceye koyup kapattı. Oturduğu yerden kalkıp odadan çıkarken, kalan nefesinin de onu boğmak üzere olduğunu hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide hiçbir şey söylemeden üzgün gözlerle, yatağa uzanmış olan arkadaşına bakıyordu. Gözlerinden süzülen yaşların eşliğinde küçük iç çekişlerle, içindeki acıyı atmaya çalıştığını görebiliyordu.

Arkadaşının yanaklarında varlığını koruyan yaşları parmak uçlarıyla sildikten sonra, yanına uzanıp ellerini başının altına koydu. Anlayışlı gözlerle bakarken, onu nasıl teselli etmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Ağlama artık."

Eylül burnunu hafifçe çektikten sonra, yaşlarla ıslanmış gözlerini arkadaşına çevirdi. "Ben de söylüyorum kendime ama faydası olmuyor." Büzdüğü dudakları ona küçük bir çocuk görüntüsü vermişti.

"Poyraz'ın sana böyle davranmasının bir nedeni olmalı."

Yan yattığı yerde dönerek tavana çevirdi bakışlarını. Her şey normal olabilecekken, onun her seferinde kendini geri çekmesine mantıklı bir neden bulamıyordu. Böyle durumlarda en mantıklı sebebin bir kadının varlığı olabileceğini düşünse de, neredeyse imkânsız olduğunu da göz ardı edemiyordu.

"O nedenin ne olduğunu öğrenmek için neler vermezdim. Jülide..." İç çekerek yeniden soluna doğru döndü. "Ben ona doğru adım atarken, o koşarak benden uzaklaşıyor. Ben çok mu yapışkan biriyim?"

"İşte şimdi saçmaladın."

Jülide, yavrusunu koruyan bir anne edasıyla yatakta oturur pozisyona geçti. Arkadaşının haline yeterince üzülürken, bir de onun kendisini aşağı çekmesine izin veremezdi.

"Sen yapışkan görmemişsin, Eylül. Bölümde bir kız var, bizim gruptaki çocuklardan birine asılıyor. Ay görsen! Çocuğun peşinde kuyruk gibi."

Eylül dayanamayıp gülümsediğinde, Jülide'nin de keyfi yerine gelmişti.

"Hah! Gül şöyle ya! Bak ben inanıyorum. Sen bu adamı adam edeceksin." Bir an durup söylediği şeyin mantıksızlığı üzerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşündükten sonra, kaldırmış olduğu tek kaşını diğeriyle aynı hizaya getirdi ve Eylül'e baktı. "Adamı adam edemezsin tabii. Ama odunu adam edebilirsin. Yani ayıda başarılı olamasan bile, odunda kesinlikle olursun."

Eylül yüksek sesli bir kahkaha attığında, Jülide de bu beklemediği tepki karşısında olduğu yerde sıçradı. Arkadaşının tekrar gülücükler saçmasına mutlu gözlerle baktı.

Eylül sakinleşince, Jülide gibi oturur pozisyona geçti ve kollarını arkadaşının boynuna doladı. "Sen olmasan ben ne yapardım?"

"Tabii ki ağlamaya devam ederdin. Sulu göz."

"Kesin."

"Yalnız, ben sizin yüzünüzden aç kaldım."

Eylül pişman bir şekilde ona bakıp, hemen kalktı yataktan. "Ben sana bir şeyler hazırlayayım hemen."

"Ben de geleyim o zaman."

Eylül ve Jülide, mutfağa inip kendilerine bir şeyler hazırladılar. Bu sayede Eylül de bir parça nefes alabildiğini hissetmişti.

Poyraz çok uzun zaman sonra yüzleştiği gerçekle dağılmıştı. Şule'yle ilgili her şey geri gelmiş, güçsüzlüğünü, acizliğini ona bir kez daha hatırlatmıştı. Gözlerinin önünde gerçekleşen olaya *dur* diyememenin yakıcı hissini tüm bedeninde yeniden hissederken, diğer tarafta başka bir kadını daha acıtmış olmasının ağırlığını taşıyordu. Güven denen adamdan nefret etse de, Eylül'e güzel, sakin ve huzurlu bir hayatı verecek olan kişinin o olduğunu biliyordu. Ancak bunu kabul etmek istemiyordu. Bunun adı bencillikti belki ama Eylül'ü gördüğü andan beri her zerresinde onu kilit altında tutmak istiyordu.

Onu elbette ki yapılacak olan lansman gecesinde görmek istiyordu. Yapımının bitmesini beklediği gerdanlığı kendi elleriyle o zarif boynuna takmak, bütün gece onu yanından ayırmadan herkese onun sahibi olduğunu göstermek, gecenin sonunda da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona teslim oluşunu görmek istiyordu. Sadece bir günlüğüne bile olsa geçmişi unutmayı, Eylül'e ona değer verdiğini hissettirmeyi, onu yaşamayı, teninde ve kokusunda kaybolmayı diliyordu.

Güvenlik işini masaya yatırmalı ve doğru kararlar almalıydı. Ne olursa olsun, Eylül bundan sonra hayatında olacaktı. Aynı şeyin bir kez daha tekrarlanmasına izin veremezdi.

Uras, şık döşenmiş ofisin içinde sabırsızca dolanırken boynundaki kravatı gevşetti. Biraz daha burada kalırsa, birilerini yumruklayabilirdi. Arkadaşına baktığında, onun dünya meselesini çözecekmiş gibi ciddi ve çatık kaşlarla önündeki raporları incelediğini gördü. Sabahtan akşama kadar bu komediye nasıl katlandıklarını anlamıyordu. Menderes Vardar önemli bir iş nedeniyle hiçbirinin bilmediği bir yerdeydi ve ne zaman döneceği de belli değildi. Bu yüzden de yokluğunda onu temsilen Uras bulunuyordu şirkette.

En başlarda Poyraz'a kafa tutarak şirkete gelmeyeceğini söylemişse de, işler istediği gibi gitmemişti. Ne burada yapılanlarla ilgileniyordu, ne de kendisine anlatılanları umursuyordu. O, bu ortamların adamı değildi. Poyraz'ın hâlâ aynı ciddiyetle devam ettiğini görünce dayanamadı.

"Biraz daha burada durursam, çıldıracağımı bilmelisin."

Başını incelediği rapordan kaldıran Poyraz, mavi gözlerini arkadaşına çevirdi. Ona böyle sorumluluklar vermekten kendisi de hoşlanmıyordu. Ama bu sadece onun iyiliği içindi. İleride başlarına ne geleceğini bilemezlerdi. İçlerinden birisi bütün işleri devam ettirmek zorunda kalabilirdi.

"Bardaki viskiden alabilirsin."

"Beni her gün viskiyle mi kandıracaksın? Hem ne zaman geliyor bu adam?"

"Lansman gecesi burada olacakmış."

"Peki, nerede?"

"Bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mal varlığını da alıp, onu bulamayacağımız bir yere gittiyse hiç şaşırmam."

Poyraz çalışmaya başladığından beri ilk kez gülümsedi. "Öyle bile olsa, ne sen ne de ben bir şey söyleyebiliriz."

"Ne yaptığıyla ilgilenmiyorum. Yeter ki beni hapsetmeyin şuraya."

Uras bıkkın bir şekilde kendini rahat deri koltuğa bırakıp başını da arkaya yasladı. Kravatını çekiştirdiği için kumaş biçimsiz bir hal almış, sağa doğru kıvrılmıştı.

"Senin hayatında biri mi var?"

Arkadaşının sesini duyunca, kapatmış olduğu gözlerini hafifçe aralayıp tavana doğru baktı. Sonra önemsiz bir şey söyler gibi bir elini hafifçe savurup gözlerini tekrar kapattı.

"Birçok kişi var. Sen hangisini soruyorsun?"

"Özel biri olup olmadığını soruyorum."

Uras, dudaklarında çapkın bir gülüş belirirken, oturduğu yerde daha da yayıldı.

"Şimdi, esmer olanın bacakları şahane. Sarışın olanın dudakları, kumral olanın da sıkı kalçaları..."

"Sen ne zaman normal bir adam olacaksın?"

Gözlerini açıp karşısındaki adama bakan Uras, tek kaşını kaldırıp alaycı bir ses tonuyla konuştu. "Normal olan benim. Hangi aklı başında erkek, tek bir kadına bakar ki?"

Poyraz önündeki raporun birkaç sayfasını düzenleyip dosyanın içine koydu. Dudakları sıkıntılı olması nedeniyle gerginleşmişti. Yerinden kalkıp Uras'ın olduğu tarafa geçti ve masaya yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sıkı bir güvenliğe ihtiyacımız var. Var olan sayının iki katı adam istiyorum. Bununla sen ilgilen. En ufak bir tersliğe tahammülüm yok."

"Koleksiyonu bu kadar önemsediğini bilmiyordum."

"Koleksiyonun canı cehenneme."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uras'ın koyu renk gözleri kısılırken, kısacık bir süre sessiz kaldı. "Koleksiyonu önemsemiyorsak, neyi koruyacağız?"

Karşısındaki adamı sinirlendirmek umurunda bile değildi. Hatta içten içe zevk alıyordu bundan. Poyraz da bunun bilincindeydi. Ama çenesi gerilse de, gözleri öfkeden kıvılcımlar saçsa da tek kelime etmedi.

"Neyse ya... Bana ne! Hadi, ben kaçıyorum."

"Bir kez daha söylüyorum. Güvenlik işi sende."

Uras kapıya doğru yürürken kravatını çıkardı ve elinde buruşturduktan sonra arkasını döndü. Onun bir şey söyleyeceğini düşünen Poyraz ilgiyle tek kaşını kaldırmış beklerken, Uras sinir bozucu bir gülüşün ardından başını iki yana sallayarak odadan çıktı.

Poyraz bir süre daha şirkette kaldı. Aslında eve gitmek için çıldırsa da, kendini bir şeylerle oyalamaya ihtiyacı vardı. Eylül'ün, kendi evinde olduğunu bilmek bile harika hissettirirken, o adımı bir türlü atamıyordu. O olaydan sonra ilk kez korkuyordu. Böylesine çılgın, zincirlerini koparacak kadar... Kendini toparlayabilse, en başta kendini anlayabilse, her şey daha iyi ve daha doğru olacaktı. Eylül'ü üzmemiş, canını acıtmamış olacaktı. O kuytu yeşilliklerin içine saklanan hüznü gördüğü her an nefret ediyordu kendinden. Oysaki Eylül gülerken o kadar güzel, o kadar muhteşem oluyordu ki, Poyraz onun teninin her noktasına dokunmak, kendine katmak istiyordu. Saatlerce, günlerce onu sevmek, artık tutkunu olduğu o vanilya kokusunda kendini kaybetmek istiyordu. Ona sımsıkı sarılırsa, hiç bırakmazsa, sanki herkesten ve her şeyden koruyacakmış gibi hissediyordu. Yine de derinlerde bir yerlerde korkuları vardı. Eylül'ün o kırılgan halinin yanı sıra güçlü olan yapısı bile onu koruyamazdı. İncinirdi ve incinirse Poyraz'ın nefesi kesilirdi.

Poyraz gaza daha fazla basıp bir an önce ona kavuşmak için sabırsızlanırken, Eylül de pastaneyi erken kapatıp eve geçmişti. Artık o kadar normal geliyordu ki günün sonunu Poyraz'ın evinde noktalamak. Sanki ait olduğu eve dönüyordu. Bir tek,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalbini çarptıran adama ait değildi. Bir tek, Poyraz görmüyordu onu. Bir tek o, dokunmamak için direniyordu.

Ona nasıl kapıldıysa, nasıl bu kadar kaybolduysa o mavi gözlerde, onun o günaha davet eden bakışlarının tenindeki istilasına nasıl tutsak olduysa, arkasını dönüp de gidemiyordu. İstese yeniden kendi evine ve hayatına döner, Poyraz'dan önce nasıl yaşıyorsa yine öyle devam ederdi. Ama kalbi de aklı da adeta Poyraz diye inlerken, bırakıp gidecek gücü kendinde bulamıyordu.

Odasında durmak yerine ayakları onu büyüye kapılmış gibi çalışma odasına sürükledi. Bu odaya her girdiğinde Poyraz'ın kokusunu alıyordu. Daha ilk anda aldığı kokunun benliğinde yarattığı hisse odaklanırken, sırtını kapıya yasladı. Gözlerini kapatıp, o bayıldığı kokuyu soludu yavaşça, tadını çıkarırcasına... Gözlerini açtığında bakışları odada gezindi. Ardından büyük bir güç sergileyen masaya doğru ilerleyip, parmak uçlarıyla üstündeki eşyalara dokundu.

Poyraz'ın deri koltuğuna otururken, tüm bedeni titreşimlerin istilasına uğradı. Tuhaf, tahrik eden, tatminkâr bir histi bu. Eylül, onun yaşamının her saniyesini içine çeke çeke, ağır hareketlerle oturduğu koltuğun bedenini sarmalamasına memnuniyetle izin verdi. Elleri koltuğun kolçaklarını derin bir sahiplenmeyle kavradı. Nasıl olacağını bilmiyordu ama bir gün mutlaka Poyraz'ın hayatına tam anlamıyla girmeyi başaracaktı. Birini bu kadar istemenin aşkla bir ilgisi olup olmadığını düşündü. Eylül beyninin içinde yankılanan o muhteşem kelimenin, kalbine fazla kan pompalamasına izin verdi. Bir süre boyunca bu kuşatmanın altında direnmeden bekledi. Poyraz'ın tamamen hayatından çıktığını, bir daha birbirlerini görmediklerini, ona değil de başka bir kadına dokunduğunu canlandırdı kafasında. Ve tüm bu düşünceler onu buz gibi bir suyun içine atarken, bedeninin her noktasına birer bıçak darbesi sapladı acımasızca. Rahatça sırtını dayamış olduğu koltukta doğrulurken elini boynuna götürdü.

Kendini sakinleştirmek için bir süreliğine gözlerini kapattı. Nefesi ve kalp atışları düzene girdiğinde, bakışları masada duran

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eşyalara döndü. Birkaç tane rapor düzenli bir şekilde dosyasında duruyordu. Eylül içindeki merakı dizginlemek için uğraşsa da yapamıyordu. Aslında bunu istemiyordu da. Bir şekilde Poyraz'la ilgili her şeyi bilme hakkını görüyordu kendinde.

Çekmecelerden birini açtı. Yine birkaç dosya vardı. En alttaki çekmecenin kilit kısmını görünce merakına engel olamadı. Çekmeceyi çekip de parça kayarcasına açıldığında gülmeden edemedi. Göze çarpan ahşap kutuya kısa bir süre şüpheyle baksa da, çıkarıp masanın üstüne koydu. Kenarından görünen küçük kumaş, kaşlarını çatmasına neden oldu. Kalp atışları yeniden normal hızının üstüne çıkınca, derin bir nefes alarak kutunun kapağını kaldırdı. Hemen üstte duran fotoğrafı görünce yutkundu. En başından beri korktuğu şeyi şimdi tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Kumral saçların rüzgârda savruluşunu, kadının gülen gözlerini ve yüzünün mutlulukla parıldayışını... İçinde büyük bir kıskançlıkla eline aldı fotoğrafı. Kabul etmek istemese de çok güzeldi. Yaşlar gözlerini yakarken diğer fotoğrafa uzandı.

Poyraz'ın kollarında mutlu ve huzurlu olan kadına baktı. Sonra onu her zaman etkisi altına alan mavi gözlere çevirdi bakışlarını. Kadını kollarına almış, sahiplenmiş halini sindirmeye çalıştı. İçin için eridiği adamın başka bir kadına dokunuşunu tutuyordu elinde. Küçük bir kâğıt parçası, parmaklarını alev alev yakmaya başlamıştı.

Bundan sonra neler olacağını düşünecek hali bile yoktu. Sadece resme odaklanmıştı. Bambaşka bir atmosferin içinde kaybolduğunu hissederken, bir süredir odanın girişinde onu izlemekte olan adamın farkında bile değildi.

Derin bir nefes alıp kutudaki diğer şeylere bakmak için başını kaldırmıştı ki onu gördü. İzinsizce ona ait olan odaya girmiş, eşyalarını karıştırmış ve hatta onun hayatını ellerinde tutuyor olsa da, bunun hesabını sormak için çıldırıyordu. Madem hayatında başka bir kadın vardı, o halde bunca zamandır bu yaşanan saçma sapan olaylar da neyin nesiydi? Niye Eylül'ü burada tutuyor, başka bir erkeğin varlığına bile tahammül edemediğini en ilkel şekilde gösteriyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu adam yine, ama bu sefer en sert tokadı hak ediyordu. Hatta daha da fazlasını. Eylül nasıl bir güçle dolup taştığını bilmiyordu. Elinde fotoğraflarla yerinden kalkıp ona doğru yürüdü. Şu anda ona bakmaktan da, onun güçlü ve heybetli bedeninin karşısında küçücük kalmış olmaktan da nefret ediyordu. Gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu ve Eylül bunu tamamen hissedebiliyordu.

Elindeki fotoğrafları kaldırıp, Poyraz'ın suratına doğru tuttu. "Bunları hemen açıkla!"

Dudakları öfkeden gerilmiş ve incelmişti. Kendini ne denli sıktığı, bedeninin titremesinden belliydi. Karşısındaki adamın tek kelime etmemesi, anlamını çözemediği bir şekilde bakması sabrını taşırıyordu. Fotoğrafları indirip geriye doğru bir adım attı. Öfkeli ve küçük bir kahkahayla bakışlarını odada gezdirdi. Tekrar ona döndüğünde hiçbir değişiklik göremeyince, gözlerine karanlık bir bakış yayıldı.

"Hayatında başka bir kadın varken, beni evine hapsettin. Bana dokundun, beni öptün, beni kıskandın!"

Eylül sona doğru sesini yükseltti ve öfkeyle fırlattı fotoğrafları. Elleriyle yüzünü kapatıp kendini sakinleştirmeye zorlasa da olmuyordu, yapamıyordu. Öfkesini kontrol edemediği için de bedeni titriyordu. Onu her gördüğünde bayıla bayıla bakarken, şimdi böyle bir şey söz konusu bile değildi. O kadar ruhsuz duruyordu ki, gidip onu sarsmak, duvara yapıştırmak, bir şekilde canını acıtmak istiyordu. Canı böylesine tarifsizce yanarken, zamanında yaptığı gibi yine bu odayı dağıtmak, her şeyi paramparça etmek istiyordu.

"İkimizi birden mi idare ediyorsun? Onunla huzurlu ve güzel bir ilişki yaşarken, burada benimle heyecanını mı tatmin ediyorsun?"

Eylül sarf ettiği her kelimenin kendi canını acıttığını biliyor, buna rağmen kendine engel olamıyordu. Bu bilinmezlik onu yoruyor, Poyraz'a duyduğu kıskançlık kendini kaybetmesine neden oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söylediği onca söz, karşısındaki adamı hiç de etkilemişe benzemiyordu. Poyraz hâlâ aynı şekilde ona bakıyordu. İçinde kalan son kuvvetle masaya doğru gitti ve üzerinde ne varsa hepsini yere savurdu. Öfkeden titriyor, aldatılmışlığın verdiği küçük düşürülmüşlükle hızlı hızlı soluyordu. Bütün gücü tükendiğinde, bacaklarının bedenini daha fazla taşıyamayacağını fark etti. Hışımla Poyraz'ın yanından geçip kendini odanın dışına attığında, kapının hemen önünde duran Harun'a çarptı. Bir anlık duraksamanın ardından koşarak merdivenlerden yukarıya çıktı.

Eylül'ün perişan halini gören Jülide, önce Harun'a, sonra da açık duran kapıya baktı ve adeta gözlerinden öfke saçarak içeriye girdi. Odanın halini gördüğünde öfkesi birkaç saniyeliğine yok oldu, çünkü yeniden Eylül'e odaklanmıştı. Bakışlarını odadaki enkazdan çekip Poyraz'a çevirdiğinde, içi onu öldürme isteğiyle doluydu.

Adamın bakışlarını takip edip yere saçılmış fotoğrafları görünce eğilip aldı. Gördüğü şeyle ağzı şaşkınlıktan açılırken, gözleri de kocaman olmuştu. Bu adamın hayatında gerçekten bir kadın vardı ve o hiç utanmadan Eylül'ü sahiplenebiliyordu.

"Sen nasıl bir adamsın ya? Eylül'ün gözünün içine baka baka bunu nasıl yaparsın? Peki ya bu kadına? İkisini birden mi idare ediyorsun?"

"Jülide..."

"Sen sus!" Jülide itiraza yer bırakmayan bir ses tonuyla Harun'a çıkışınca, genç adam da kendini frenlemek zorunda kaldı.

"Bana bak! Bu kız senin için bir şeyler hissederken, hayatı boyunca kimseye boyun eğmeyip senin emirlerine bile eyvallah etmişken, sen kalkıp onu böyle aşağılayamazsın. Sana her yakınlaşmasını geri püskürtüyorsun. Karışmayayım diyorum, Poyraz'ın bir bildiği vardır diyorum, ama artık yeter! Onu zorla evine getirdin, sahiplendin. Başka bir erkeğin ihtimaline bile tahammül edemedin. Ama o pisliği sen yaptın. Eminim, bu kadının da olan bitenden haberi yoktur."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz uzun zamandır ilk kez konuşmuştu. Eylül'ün de, Jülide'nin de söylediklerini hak ediyordu aslında. Kendini ve her şeyi sakladığı için onlara kızacak durumu yoktu. Ama hayatının büyük ve önemli bir bölümünü işgal eden, şu anda onu o yapan olayları anlatabilmesi hiç kolay değildi. Zaten paylaşmak gibi bir niyeti de yoktu.

"Asıl bir şey bilmeyen sensin! Madem ondan uzak duracaktın, canını bu kadar acıtacaktın, neden girdin hayatına? Neden? Bilseydim... Onu sürekli ağlatacağını bilseydim, buna izin vermezdim."

Jülide, söylediklerinin bir anlam ifade etmediğini bilse de kendini tutamamıştı. O yüzden orada daha fazla zaman kaybetmeyip yukarıya, arkadaşının yanına çıktı. Onu odada bulamayınca bir an telaşlandı. Koridorda ilerleyip banyonun önünde durdu ve kapıya vurdu.

"Eylül? Canım, içeride misin?"

Hiçbir yanıt gelmemişti. Tedirgin bir şekilde beklerken, yüzüne dökülen saçları geriye doğru attı. Öylesine sinirli ve gergindi ki, bir ayağını yere vurup duruyordu. Saniyeler sonra duyduğu su sesiyle bir nebze olsun rahatladı. Banyo merdivenlere yakın olduğu için, çatı katına çıkan kısma oturarak ellerini çenesine dayadı. Orada ne kadar süre beklediğini bilmiyordu ama saatler kadar uzun gelmişti.

Sonunda Eylül banyodan çıktığında, hızlıca yerinden kalkıp arkadaşının yanına gitti. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Jülide, sanki her şeyi kendisi yaşamış gibi canının acıdığını hissetti o an. Ne yapacağını bilemez halde bakarken, Eylül birden kollarına atılıp ağlamaya başladı. Jülide ona sımsıkı sarılırken, bir yandan da sakinleştirmeye çalıştı.

"Tamam, canım. Geçti. Gel, odaya girelim."

Eylül itiraz etmeden, arkadaşına dayanarak odaya girdi. Dizlerinin üstünde yatağa çıkıp uzandı ve bacaklarını kendine doğru çekti.

"Bu şekilde üşütüp hasta olursun. Hadi kalk, seni giydireyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jülide..."

Jülide, arkadaşının perişan ve zar zor çıkan sesiyle dikkatini ona verdi. Yatağa oturup onun ıslak saçlarını okşadı.

"Beni sevmiyor..." Kelimeler Eylül'ün boğazını yakarken sesi daha da kısıldı. "Bunca zamandır hayatında başka bir kadın varmış. Ortadan kaybolduğu o haftayı hatırlıyor musun?"

Jülide o günleri hatırlayınca olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Eylül neredeyse evi savaş alanına çevirmişti. Şimdi onun bu soruyu sorarak neyi kastettiğini çok iyi biliyordu.

"O kadınla... Jülide..."

Arkadaşının sözleri kesilip de ağladığını görünce, onu sakinleştirmek için ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Saçlarını okşayıp onu rahatlatmaya çalıştı ancak Eylül fazlasıyla yaralanmıştı.

"İş için gitmişti, biliyorsun." Söylediklerine kendisi bile inanmıyordu ama böyle bir durumda gerçeği dile getirip arkadaşını daha fazla üzemezdi. "Onlar sadece fotoğraf. Bitmiş bir ilişki bile olabilir."

"Biten bir ilişkinin anılarını neden biriktirip saklasın? Gerçekten bittiğini söyleyebilir misin?" Jülide ne diyeceğini bilemez halde oturduğu yerde kıpırdanırken Eylül devam etti. "Ona açıkça ikili oynadığını söyledim. Yüzüne haykırdım. *İkinizi birden mi idare ediyorsun?* diye sordum. İnkâr bile etmedi. Çıldıracağım, Jülide! Neden ya, neden? Hayatım boyunca ilk kez hissettiğim bu yoğun duygular, böyle paramparça mı edecekti beni? Kaç kez gitmeye çalıştım, her seferinde kolumdan tutup geri getirdi beni. Dostu olan adamdan kıskandı, Güven'den kıskandı. Bana dokundu, tenime, hislerime... Ben... Eğer istese ona seve seve kendimi verecekken..."

"Eylül, ağlama ne olursun..."

Arkadaşı her şeyi bilse bile, yeniden tüm çıplaklığıyla dile getirmiş olmak Eylül'ü dağıtmıştı. Daha ne kadar güçlü duracağını kendisi de bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide onun bu halini gördükçe, Poyraz'dan daha çok nefret ediyordu. Hepsi o adamın yüzündendi. Her zaman gülen, küçük şeylerle mutlu olabilen kızı ne hale getirmişti. Başını iki yana sallayıp arkadaşına baktığında, onun uyumuş olduğunu gördü ve içi bir kez daha cız etti.

Eylül uykusunda iç çekince Jülide'nin gözleri doldu. O sırada duyduğu telefon sesiyle hızla yataktan kalkıp etrafına bakındı. Koltukta duran telefonu kavrayıp ekrandaki isme baktı ve derin bir nefes aldı. Eylül uyanmasın diye dışarıya çıkıp kapıyı yavaşça kapattı. Boğazını temizleyip cevaplama tuşuna dokunduktan sonra, neşeli çıkmasına gayret ettiği sesiyle cıvıldamaya çalıştı.

"Esin Teyzeciğim, nasılsın?"

"Jülide? Eylül nerede?"

"Eee... Duş alıyor. Çıkınca seni arasın mı?"

"Arasın, lütfen. Sen nasılsın, dersler zorluyor mu?"

"İyiyim ben. Biraz zorlanıyorum ama hallediyorum."

"Jülide?"

"Efendim."

"Orada her şey yolunda mı?"

Jülide sertçe yutkunup ne söyleyeceğini toparlamaya çalıştı. "Tabii ki yolunda, Esin Teyze. Niye böyle bir şey sordun ki?"

"Geçen gün Eylül'le konuştuk. Sesi bir tuhaftı. Kızımın canı bir şeye mi sıkıldı?"

"Yok canım, sana öyle gelmiştir. Bu ara siparişlerde artış oldu. Belki de sesi yorgunluktan pek keyifli çıkmamıştır." Jülide durumu kurtarmış olacağını umut ederek, endişeli bir şekilde beklemeye başladı. Karşı tarafın sessiz kalması paniklemesine neden olduysa da kendini çabuk toparladı. "Esin Teyze?"

"Buradayım. Eylül duştan çıkar çıkmaz konuşmak istiyorum."

"Tamam, mutlaka söylerim."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir *oh* çekti. Açık saçları bir anda boğmaya başlamıştı. Telefonu cebine koyup, dağılmış olan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saçlarını arkaya doğru attığında onu gördü. Normalde heyecanlanması gerekirken, bu kez buz gibi bir ifade oturttu yüzüne.

"Eylül nasıl?"

"Sana ne!"

Harun derin bir nefes aldıktan sonra ona biraz daha yaklaştı. "Poyraz böyle olmasını istemezdi. Her şeyi bilmeden onu yargılama."

Jülide az önceki buz gibi ifadesinden sıyrılıp kocaman bir hayretle ona baktı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Görmedin mi Eylül'ün halini? Her şeyi görmezden gelmemi ve o patron bozuntusunu anlamamı nasıl beklersin benden? Ama tabii, bozacının şahidi şıracı!"

"Jülide! Şu öfkene hâkim ol."

"Sen var ya, gerçekten ayının tekisin. Sende duygu ne arar?"

Harun gözlerini kısıp ona bir adım daha yaklaştı ve belinden tutup kendine çekerken, bir elini de dolgun saçlarının arasına yerleştirdi. "Küçük bir testten ikimize de zarar gelmez." Dudaklarından dökülen bu sözlerin hemen ardından, büyük bir açlıkla Jülide'nin dudaklarına kapandı.

Bedeni tam anlamıyla alarma geçerken az önce ne söylediğini, hatta neyle ilgili konuştuklarını hatırlamıyordu. Dudaklarındaki baskıcı ve lezzetli tadın sarhoşluğunda, teninin neredeyse tutkuyla hırpalanırcasına okşanmasına aynı şekilde karşılık vermekle yetindi. Elleri Harun'un kirli sakalında gezinirken kendini ona daha fazla bastırıyor, ağzının içinde dolanan dilin yarattığı yakıcı hisle boğuşuyordu.

Küçücük bedeniyle Harun'un bedeninde kaybolmuş hissediyordu. Dudaklarını talan eden dudaklar sabırsızca boynuna yönelirken, nihayet bir parça nefes alabiliyordu. Son hızla gökyüzüne doğru yükseliyor, kalbinin atışlarını kulaklarında duyabiliyordu.

Harun, gördüğü ilk andan beri ondan nefret etmekle onu arzulamak arasında kalmış, parlak yeşil gözleri gözlerine değdiğinde, bedeninde ve kalbinde daha önce hissetmediği sızılar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baş göstermişti. Onun küçücük boyuyla Poyraz'a ve kendisine meydan okumasını büyük bir hayranlıkla izlemişti. Jülide'ye dair ne varsa, her geçen gün hayatına son hızla dâhil olduğunu daha net bir şekilde görmüş ve bundan tuhaf bir mutluluk duymuştu.

Tam karşısına geçerek yırtıcı bir kedi gibi tırnaklarını çıkarması, Harun'un onu delicesine arzulamasına sebep olmuştu.

Jülide'nin kıvrımlı bedeni ellerinin altında şekilleniyor, ağzının en kuytularında hüküm sürerken ona sahip olduğunu bilmek, büyük bir tatminle dolup taşmasını sağlıyordu. Dudakları yetmiyor, mis kokusunu içine çekebilmek için boynuna iniyor, tadını olabilecek en fazla şekilde alabilmek için acıtan bir baskıyla onu sömürüyordu.

Bedeni kaskatı kesilmişken, onu sadece kasıklarına bastırıyor olmak yetmiyordu. O küçücük ama kıvrımlı bedeni hızlıca kaldırıp, ilk kez gerçekleşen yakınlaşmalarındaki gibi duvara dayadı. Biçimli bacakların itiraz etmeden beline dolanması anında, kendini ona bastırırken inlemeden edemedi. Nefes alabilmek için kendini bir parça geri çekebildiğinde, Jülide'nin sanki kilometrelerce koşmuş gibi hızlı ve derin soluduğunu, güzel gözlerinin heyecanla parıldadığını gördü. Başparmağını dakikalardır örselediği alt dudakta gezdirince Jülide'nin gözleri kapandı ve dudaklarının arasından derin, beklenti içeren bir mırıltı duyuldu. Harun başparmağını çekmeden Jülide'nin üst dudağını dudakları arasına kıstırıp emdi. Aldığı tatla kendini ona bir kez daha bastırırken, artık sabrının tükenmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Sen ne zaman susacaksın, Jülide?"

Jülide nefesini düzenlemeye çalışırken nerede olduklarını hatırlayınca, gözleri az önceki buğulu halinden çıkıp korkuyla açıldı. "İndir beni."

"Hayır."

"Ha-hayır mı? Sa-saçmalama."

"Buna daha ne kadar tahammül edebilirim, bilmiyorum."

Jülide hafifçe kaşlarını çatıp ona baktı. "Neye?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen üstüme her sıçradığında kendimi kaybediyorum. Seni öpmemek için direnSem de olmuyor. "

Jülide, tutunduğu adamdan uzaklaşabilmek için bacaklarını çözmeye yeltendiğinde, kalçalarında duran ellerin onu sıkıca tuttuğunu hissetti. "Sırf susup oturmuyorum, sana karşılık veriyorum diye mi öpüyorsun beni?" Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Tamam, Harun'un öyle olur olmadık yerlerde ve şekillerde onu kıstırıp öpmesi hoşuna gidiyordu. Ama Harun'un ondan gerçekten hoşlandığı ve etkilendiği için böyle davrandığını sanıyordu.

Kendini sert bir hareketle ondan kurtardı ancak yere ayak basabildiğinde dengesini kaybedince, yine Harun'un güçlü kollarına tutunmak zorunda kaldı. Üstünü düzeltirken öfkeli bakışlarından taviz vermedi.

"Bir daha sakın bana bu şekilde dokunma." Karşısındaki adamın kaşları çatılmış halde bakmasına aldırmadan devam etti. "Beni, öfkemle tahrik olduğun için değil, gerçekten istediğin için öp!"

Onu kafası karışmış bir halde koridorda bırakıp, Eylül'ün odasına girdi.

Harun kızın arkasından bakarken az önce neler olduğunu ve üstünlük kendisindeyken nasıl olup da yenilen tarafa geçtiğini anlamaya çalışıyordu. İki elini de sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Onu öpmesi için bahaneye ihtiyacı vardı ve bunu da ona Jülide veriyordu. Eğer onun diline düşerse mahvolurdu.

Harun sinirli bir şekilde aşağıya inerken, bütün bu yaşananların nereden çıktığını hatırlayınca, hızlı adımlarla Poyraz'ın çalışma odasına geçti. Oda bıraktığı gibi darmadağındı.

Poyraz koltuğa adeta çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı. Yere saçılan fotoğraflar hâlâ oldukları yerde duruyorlardı. Karşısındaki koltuğa oturup ellerini dizlerinin üstüne koydu ve öne doğru eğildi.

"Neden anlatmadın ona?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz, Harun'un gelip karşısına oturduğunu fark etmiş ama başını kaldırmamıştı. "Bilmesi gerekmiyor."

"Bilmesi gerekmiyor mu?" Harun inanamıyormuş gibi sesini yükseltti ve yerinden kalkıp odada volta atmaya başladı. "Değer verdiğin kadın, senin onu aldattığını düşünüyor. Hatta belki de senden nefret ediyor."

Poyraz ellerini indirip koltukta geriye doğru yaslandı ve çaresiz bir şekilde arkadaşına baktı. "Olaylar kontrolümden çıkıyor, Harun. Artık daha dikkatli olsak da, güvenliği arttırmış olsak da... Korkuyorum."

Bu sözler üzerine siniri yatışmaya başlayan Harun tekrar geçip yerine oturdu.

"Benden ne kadar uzak durursa, o kadar iyi. Ama hissettiklerime de engel olamıyorum. Onu çıldırırcasına kendime istiyorum. Şule'den sonra..." Söyleyeceklerini toparlayabilmek için sözlerini yarıda kesti ve derin bir nefes aldı. Şule'den her bahsettiğinde, şu anda olduğu gibi tıkanıyordu. Hâlâ kabullenebilmiş değildi. "Eylül'e kadar ne kıskançlık bilirdim, ne de tutku. Şule... Onu kendimce seviyordum. Onunla huzurlu hissediyordum. O kadar kusursuz ve harikaydı ki... Hatırlıyor musun? Hep gülümserdi. Ve ben onu öldürdüm!"

Son sözcükler dudaklarından dökülürken, buna tahammül edemiyormuş gibi göğsünden hırıltılı bir ses çıktı. Nefes alamadığını hissederek kravatını çıkardı ve kalkıp pencereye doğru yürüdü. Havalar gün geçtikçe soğuyordu ve o gün adeta Poyraz'ın iç dünyasını yansıtırcasına kasvetliydi. Gökyüzü karanlık, bulutlar uğursuzdu sanki.

Harun, arkadaşı konuştukça o günleri yeniden yaşıyordu. Seneler önceydi ve o zamanlar şimdiki kadar profesyonel değildi. Zaten o günlerde düşmanları neredeyse hiç yoktu. Sahip oldukları bir arazi satışında, araziyi isteyen karanlık bir iş adamını reddedip doğru insanlarla anlaştıkları zamanın üstünden henüz kısa bir süre geçmişken, Poyraz Soygüder'e ikinci bir silahlı saldırı düzenlenmiş ancak kurşun hedefini bilinçli olarak şaşırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz havanın güzel olduğu bir gün, sırf Şule'yi mutlu etmek için, onun piknik yapma isteğine karşı koymamıştı. Çünkü o her güldüğünde Poyraz da mutlu oluyordu. Aralarında evlilikle ilgili bir şeyler konuşulmamış olsa da, her ikisi de ilişkilerinin o yöne gittiğini biliyordu.

Normalde o dönemde fazla tedbir almazlardı ama silahlı saldırı olayından sonra daha dikkatli olmaya başlamışlardı. Bu sebeple de o gün pikniğe giderken iki araç onları izlemişti. Şule gördüğü küçük ve sevimli bir tavşanın peşinde koştururken Poyraz kahkahalarla onu seyretmiş, kendisi onunla birlikte ilerlerken adamlarına yerlerinde kalmalarını söylemişti.

Telefonu çaldığında, arayanın Menderes olduğunu görünce, rahat konuşabilmek için ondan biraz uzaklaşmıştı. Şule her ne kadar bu hayatın içindeyse de, Poyraz işle ilgili konuları ona yansıtmamaya çalışıyordu.

Menderes'le konuşmaları sürerken, kulakları sağır eden tek el silah sesi duyulmuştu. Poyraz hızla arkasını döndüğünde, Şule'nin boylu boyunca yerde yattığını görmüştü. Telefonu fırlatıp hızla ona koşmuş, başını ellerinin arasına alarak defalarca ismini söylemişti.

Bakışları kanayan bölgeye kaymış, kalbi delice bir korkuyla atmaya başlamıştı. Etrafına doluşan adamların seslerini duymamış, sadece ama sadece Şule'nin güzel yüzündeki acıya odaklanmıştı. Göğsüne isabet eden o uğursuz kurşun kalbe zarar vermiş, tampon yapsalar da faydası olmamıştı. Şehir merkezinden uzakta oldukları için hastaneye gitmeleri zaman almış, yolda Şule'nin kalbi durmuştu. Hastaneye vardıklarında doktorlar onu hayata döndürmek için şok uygulamışlarsa da başarılı olamamışlardı. Poyraz dışarıda, gözlerini ellerinin arasında tuttuğu açık yeşil fulardaki kan lekelerine dikmiş beklerken, iyi bir haber alabilmeyi ummuştu. Ancak Şule ameliyata bile girememiş, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamamıştı.

Şimdi o günlere dönmüş olmak, Poyraz'ı karanlık bir girdaba sürüklemişti. Gözlerinin önüne Eylül'ün tıpkı Şule'ninkine benzeyen hali gelmiş, acısına acı katmıştı. O gün, korunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakınında açılan ateşin Eylül'e zarar vereceğinden delicesine korkmuştu. Kurtuluş'u hiç düşünmeden büyük bir öfkeyle yumruklaması bundandı.

Eylül, Şule gibi değildi, evet... Ama dik duruşu ve gücüne rağmen, onun bu tehlikelerle dolu hayatında tutunamazdı.

Omzuna dostça dokunan elin güven veren hissiyle, bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Onu sen öldürmedin, Poyraz."

Poyraz'ın dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. "Ben öldürdüm."

Harun'un başka bir şey söylemesine izin vermeden kendini odadan ve evden dışarıya attı.

Eylül birkaç saatlik uykunun ardından uyandığında kendini berbat hissediyordu. Yataktan neredeyse sürünürcesine çıkarken, gözü koltukta yatan arkadaşına kaydı. O rahatsız edici yerde yatmış olduğunu bilmek, Eylül'e kendini daha kötü hissettirdi. Dolaptan çıkardığı kalın bir battaniyeyi üzerine örterken, saçlarını hafifçe okşayıp küçük bir öpücük bırakmayı ihmal etmedi.

Telefonuna baktı ama göremeyince Jülide'nin olduğu tarafı kontrol etmek istedi. Bulduğunda yanında küçük bir not kâğıdı vardı. *'Anneni ara.'*

Eylül derin bir nefes aldıktan sonra, üstündeki bornozdan kurtulup giyinmeye karar verdi. Sessizce dışarı çıktığında, nerede konuşacağını düşündü. Gözü çatı katına giden merdivenlere takılınca adımlarını oraya yönlendirdi.

Çatı katının cam olan kısmından görünen manzarasının harika olacağını düşünürdü. Ama o gün hem yaşananlar, hem de kapalı olan hava bunun tam tersini resmediyordu. Telefonu kulağına götürürken, sesinin normal çıkmasını umdu.

"Eylül?"

"Anneciğim, beni aramışsın."

"Evet, aradım. Jülide duşta olduğunu söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O kadar yorgundum ki, biraz keyif yapayım dedim. Sen nasılsın? Çetin Abi nasıl?"

"İkimiz de iyiyiz. Ama seni çok özledik. İşlerini ayarlayıp tatile gelsen buraya?"

Eylül dudağını ısırırken, telefonu tutan eli de gerilmişti. "Bu aralar işler yoğun. Ama söz veriyorum, durumlar düzelince geleceğim."

"Bebeğim, sen iyisin, değil mi? Bak Eylül, sen iyi olduğunu söylesen de ben senin annenim. Hissediyorum bir şeylerin yolunda olmadığını."

"Anneciğim, nereden çıkarıyorsun bunları? Her zamanki gibi her şey yolunda. Sen böyle şeyler düşünerek kendini üzme lütfen. Hem söz verdim ya işte... En kısa zamanda geleceğim ve hasret gidereceğiz anne kız."

"Peki. Jülide'yle birbirinize dikkat edin."

"Sen merak etme. Seni seviyorum."

Telefonu kapattığında bir parça rahatlamış hissetti. En azından annesini rahatlattığına inanıyordu. Aynı anda aklını işgal eden mavi gözlerin benliğinde yarattığı hisle hüzünlenmeden edemedi. İçindeki kırılganlığı, aldatılmışlığı dengeleyecek gücü vardı. Bunu yapabilirdi. En başından beri Poyraz'ı yola getireceğini söylememiş miydi kendisine? Tabii o zamanlar başka bir kadın yoktu. Bu düşünce şakaklarının zonklamasına neden olunca, elleriyle bastırıp ovmaya ve ağrıyı yok etmeye çalıştı. Ne için savaşacağını bile bilmiyordu. Poyraz aslında hiç onun olmamıştı. Ama yine de bunu yarına bırakmak istemiyordu.

Poyraz'ın hayatından çıkıp gidecek olsa bile, onu alt ederek o tatmin duygusunu yaşamalıydı. Bunun hakkında iyice düşünmeli, doğru adımlar atmalıydı. Bu süreçte Jülide'nin gücüne de ihtiyacı vardı. Çünkü savaşı eşitlemeye çalışırken, duygularının yoğunluğuyla yorgun düşecekti. Onu ayakta tutacak yardımcı güç kesinlikle Jülide'ydi ve arkadaşının onun yanında olacağına inancı tamdı.

Odaya döndüğünde, Jülide'nin de uyanmış olduğunu gördü.

"Eylül, neredeydin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annemle konuştum."

"Bir şeyden şüphelenmedi, değil mi?"

"Hayır. Ama en kısa zamanda yanına gitsem iyi olur."

Jülide anladığını belirtircesine başını hafifçe salladı. Yattığı yerde üşümüştü. Bacaklarını altında toplarken, battaniyeye de sıkı sıkı sarındı.

"Ya... Bunu sormak istemiyorum ama ne yapacaksın şimdi?"

Eylül dikkatli bir şekilde arkadaşına baktı. Hızlı kararlar alacaktı. Ama biraz daha toparlanması gerekiyordu.

"Kısasa kısas."

Gözleri merakla parlayan Jülide, duruşunu dikleştirerek beklemeye başladı.

"Lansmana gideceğiz. Şimdiye kadar özgür bir kadındım. Bundan sonra da o özgürlüğü sonuna kadar yaşayacağım."

"Bu ne demek şimdi? Kısasa kısas derken, Poyraz'ı kıskandırmayı mı amaçlıyorsun?"

Eylül'ün yeşil gözleri kısılırken, içinde tehlikeli parıltılar dans ediyordu. "Bu yaptığının bedelini ödeyecek. Aynı acıyı ben de ona yaşatacağım."

Arkadaşının neredeyse buz gibi söylediği cümlelerden ürken Jülide, bu işin sonunun nereye varacağını merak ediyordu.

"Eylül... Benim kafam karıştı. Sen şimdi bu söylediklerini yaparak Poyraz'ı elde etmeyi amaçlamıyorsun, değil mi?"

"Başkasına ait bir adamı istemiyorum, Jülide. Ben sadece canımı acıtanın canını acıtmak istiyorum."

"Peki... Ya ona olan hislerin?"

Onun canını acıtırken, kendini de yaralayacağını biliyordu. Ama vazgeçmeyecekti. Bu evden ve Poyraz'ın hayatından çıkıp giderken, karşılığını vermiş olmayı istiyordu.

"Artık bunun hiçbir önemi yok."

Yalan söylüyor olsa bile, bunu Jülide'nin bilmesine gerek yoktu. Oynayacağı oyunda istediği en son şey, bu işe duygularının karışması ve gücünü kaybetmesiydi. Ve Eylül, buna asla izin vermeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonraki günler Eylül ve Poyraz'ın köşe kapmaca oynamalarıyla geçti. Poyraz her sabah erkenden kalkıp şirkete gidiyor, bütün günü ciddi anlamda yorulmasını sağlayacak şekilde geçiriyordu. Lansman gününe kadar mutlaka her gün atölyeye uğruyor ve son hazırlıkları kontrol ediyordu.

Sonsuzluk Işığı, adına yaraşır bir şekilde hazırdı. Lansman günü akşam saatlerine yakın kokteylin yapılacağı yere getirilecekti. Davetli listesi seçkin kişilerden oluşuyordu. Gereksiz bir kalabalık geceye gölge düşürebilirdi ve Poyraz Soygüder buna izin veremezdi.

Menderes telefonla arayıp, lansman günü geleceğini haber vermişti. Güvenlik işi en başından beri Uras'taydı. Her ne kadar bu işi yapmak istemediğini söylese de, başarılı ve sağlam bir hazırlık yapmış, bu da Poyraz'ın hoşuna gitmişti.

Eylül için hazırlattığı gerdanlığın yapımı tamamlanmıştı. O gece takması için ona hediye edecekti. Ama günlerdir konuşmadıkları ve hatta Eylül yüzüne bile bakmadığı için, bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Tüm olanlardan sonra, hiçbir şey yokmuş gibi böyle bir hediyeyi kabul etmesini bekleyemezdi. Ama o kadar çok istiyordu ki o gerdanlığı onun zarif boynunda görmeyi... Arkasına geçip parmaklarını teninde kaydırarak gerdanlığı takmak ve bu işi elinden geldiğince uzatarak yapmak istiyordu. Eylül'le ilgili kesin bir karar verip, onu sonsuza dek yanında tutacak şeyleri söylemeliydi. Ancak o zaman olabilirdi.

Eylül ise, pastaneye gitmeye devam ediyor, kendini bitkin düşürecek kadar çok çalışıyordu. Gün boyu dışarıda bir araç bekliyor, korumalar etrafta kuş uçurtmuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güven, Eylül'ün başka bir adama ilgi duyduğunu bilmesine rağmen, kendini geri çekemiyordu. Gün içinde pastaneye uğruyor, kısa süreliğine de olsa onunla sohbet ediyordu.

Beklenen gün geldiğinde herkeste ayrı bir heyecan vardı. Kızlar o gece yeterince iyi görünmek için uğraşırlarken, erkeklerin tek derdi geceyi herhangi bir kaza olmadan atlatabilmekti.

Eylül neredeyse hazırdı. Son birkaç dokunuşla makyajını tamamladı. Saçlarını ensesinde toplamıştı.

"Yetişemeyeceğimi sandım."

Jülide nefes nefese Eylül'ün odasına girdiğinde, gözleri takdir ve beğeniyle parlamaya başladı. Aynadan göz göze geldiklerinde abartılı bir ıslık çalarken, içinden bu gece için Poyraz'a sabır diledi.

"Enfes görünüyorsun. Orada ne kadar erkek varsa, kalpten gitmeleri kaçınılmaz."

Eylül yüzünde memnun bir ifadeyle oturduğu yerden kalkıp elbisesini düzeltti ve kendi etrafında bir kez döndükten sonra, emin olmak için Jülide'nin gözlerine baktı.

"Gerçekten yeterince iyi miyim?"

"İyi mi? Az önce enfes göründüğünü söyledim. İnan bana bebeğim, bu gece herkes için çok zor bir gece olacak. Özellikle de bir kişi için."

Jülide bunu söylerken gözlerini kısmış ve intikama hazır olduğunu bir kez daha göstermişti. Eylül ise o anda hiç olmadığı kadar güveniyordu kendine. İntikam soğuk yenen bir yemekti ve bundan büyük bir zevk alacağını biliyordu.

"O halde beyleri bekletmeyelim."

Jülide onu takip ederken sırıtmadan edemedi.

Poyraz sabırsızca beklerken, nasıl bir Eylül'le karşılaşacağını bilmiyordu. Günlerdir aynı evin içinde birer yabancı gibiydiler. Şimdi o kötü günden sonra ilk kez karşı karşıya geleceklerdi ve içindeki heyecanın haddi hesabı yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Merdivenlerde yankılanan topuk sesleriyle arkasını dönüp o tarafa bakınca, nefesinin kesildiğini hissetti. Eylül bir manken edasıyla merdivenlerden inerken, sanki ona doğru yaklaşıyordu.

O gece için siyah ve parıltılı bir elbise seçmişti Eylül. Kolsuz elbisenin ön kısmı tamamen kapalı olmasına rağmen, cömert bir bacak dekoltesi vardı. Poyraz'ın bakışları bacaklarına kayarken, bunun daha hiçbir şey olmadığını düşünüyordu.

Harun'un önünde durup ona hitaben konuşurken, bir kez bile dönüp Poyraz'a bakmadı.

"Biz hazırız."

"Pekâlâ. Önden buyurun, bayanlar."

Eylül hafifçe gülümseyerek, kendinden emin adımlarla onlara arkasını dönerken, sırtının her noktasında hissettiği elektrikle ürperdi. Jülide'nin hızlı adımlarla peşinden geldiğini ve kısık sesle bir şeyler söylemeye çalıştığını fark edince, başını ona doğru eğmek zorunda kaldı.

"Ne dedin?"

"Bu gece kesinlikle katliamın ortasına düşeceğiz. Poyraz'da bir katilin bakışları var."

Normalde Jülide'nin abartılı sözleri olurdu ama yüzünde gördüğü ciddi ifade, az önce duyduklarını dikkate alması gerektiğini hissettiriyordu Eylül'e.

Kızlar o gece için özel olarak hazırlanmış olan büyük araca bindiklerinde, Harun bir kapıya bir de Poyraz'a bakıyordu. Arkadaşının elleri iki yanında yumruk olmuştu. Bu gece hiç de iyi şeyler olmayacaktı.

"Poyraz?"

Poyraz, adını duymasıyla bakışlarını açık olan kapıdan çekip Harun'a çevirdi. Hayatı boyunca bu kadar öfkeli olduğu anlar nadirdi. Derin bir nefes alıp kendini sakinleşmeye zorlarken, bu geceyi kendi elleriyle berbat etmemeyi diliyordu.

Sessizlik içinde geçen yolculuk boyunca, Poyraz bir kez olsun dönüp de Eylül'e bakmadı. Eğer bakarsa şoförden aracı durdurmasını, Harun'la Jülide'yi indirmesini ve sonra da onları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kimsenin bulamayacağı uçsuz bucaksız bir yere götürmesini isteyecekti. Eylül kapıdan pervasızca çıkıp giderken o muhteşem sırtını gözlerinin önüne sermiş, Poyraz'ın delirmesine neden olmuştu. Sırt dekoltesi neredeyse kalçasının tam üstündeydi ve bütün gece başka erkeklerin zevkle izlemelerine yeşil ışık yakmıştı.

Tek kelime edemiyordu. Kahretsin ki buna hakkı yoktu. Ona yaptığı şeyden sonra, lanet olasıca hiçbir hakka sahip değildi. Daha şimdiden bütün gece bitmişti Poyraz için.

Şehrin en gözde ve en görkemli otelinde hiçbir masraftan kaçınılmadan yapılan organizasyon, kapılarını büyük güvenlik önlemleri altında açmıştı. Uras'ın başında olduğu büyük ekip, her şeyin bilincinde olarak büyük bir titizlikle işe başlamış, gelen her misafir kontrolden geçirilmiş ve özel bir kapıdan içeriye alınmıştı.

Milyon dolarlık parçalardan oluşan koleksiyonu görmek isteyen en elit kesim, şahit oldukları görkem karşısında şimdiden büyülenmişti. Koleksiyon lansman öncesine kadar büyük bir titizlikle herkesten saklanmış, bu da insanların merakını kamçılamıştı.

Poyraz içeriye girerken, uzanıp Eylül'ü belinden tutarak kendine çekmemek için büyük çaba sarf etti. Etrafına şöyle bir baktığında, yanlarında eşleri olanlar haricinde azımsanmayacak sayıda bekâr, zengin ve güçlü erkeğin olduğunu gördü. Kendisi Eylül'ü koruyamasa bile, bunu Menderes ve Uras'la halletmeyi düşünüyordu. Çünkü ikisinin de yanındaki kadına hiç kimse yaklaşamazdı.

Bakışlarını salonda gezdirdikten sonra Harun'a döndü. "Menderes ve Uras nerede?"

"Uras güvenliğin başında. Birazdan katılır bize. Ama Menderes Bey'i bilmiyorum."

"Eylül'ü ve Jülide'yi bizim masaya götür. Benim biraz işlerim var. Gözünü sakın ayırma üzerlerinden."

"Merak etme."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz kendilerinden birkaç adım uzakta duran kadınlara baktıktan sonra, sıkıntılı bir şekilde arkasını döndü ve Uras'ın bulunduğu kata gitmek için asansöre bindi.

Göz ucuyla baktığında genç adamın uzaklaştığını gören Eylül, içten içe öfkelenmeden edemedi. Hiç bilmediği bir yerde, bilmediği insanların arasında onu bırakıp gitmişti. Belki de o kadını bekliyordu. Kadın tek başına gelecekti ve Poyraz da onu karşılamak için yanlarından ayrılmıştı. Boğazındaki acı dalga dalga bedenine yayılıyordu.

"Biz masamıza geçelim."

Eylül itiraz etmeden, Harun'un gösterdiği masaya doğru ilerledi ve girişi görecek şekilde bir sandalyeye oturdu. Gözlerini etrafında gezdirdiğinde, her şeyin ne kadar mükemmel ve büyülü olduğunu fark etti. Başka bir zamanda olsaydı bunun tadını çıkarabilirdi. Ama onun öncelikli amacı, görevine odaklanmaktı.

İçki servisi yapan garsondan şampanya istedi ve hiç düşünmeden kafasına dikti. Gözleri yanarken yüzünü buruşturdu. Belki de ilk anda büyük bir yudum almamalıydı ama mantık çerçevesinden bir parça uzaklaşmaya, aklını dağıtmaya ve en önemlisi de daha fazla cesarete ihtiyacı vardı. Böyle bir durumda sarılacağı en iyi şey de içkiydi elbette.

Harun evden beri Jülide'ye sanki yiyecekmiş gibi bakıyordu. Genç kızın bedenini saran krem rengi elbisesinden belli olan kıvrımlı hatları çıldırmasına neden olmuştu. Jülide üzerindeki bakışların farkındaydı ve gözlerini onun gözlerinden kaçırmakta zorlanıyordu. Fena halde ateş basmıştı.

"Eğer bilseydim, bu elbiseyi giymene izin vermezdim."

Jülide bir anda irkilip ona baktı. Ne ara bu kadar yakınına gelmişti, bilmiyordu. Duyduklarını idrak ettiğinde hafifçe kaşlarını çattı.

"Sakın üstümde hâkimiyet kurmaya çalışma."

"Daha gecenin başındayız ve sen ilk dakikadan beni çıldırtmaya başladın. Çok iyi biliyorsun ki, ben çileden çıktığımda sonu fazlasıyla ateşli bitiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide sertçe yutkunduktan sonra, önünde duran kadehteki şampanyadan büyükçe bir yudum aldı. Bu gecenin kendisi için de kolay olmayacağı kesinleşmişti.

Uras, önündeki küçük ekranlara bakarken oldukça ciddi görünüyordu. Her ne kadar bu işi yapmak istemediğini söylemiş olsa da, şu anda sorumluluğu üstlenmiş durumdaydı.

"Şu kısımları biraz daha yaklaştır."

Ekranların başında duran adamına talimat verirken, arkasındaki kapının açılıp kapandığını duydu ve eğilmiş olduğu masadan doğrularak gelen kişiye baktı.

"Her şey yolunda mı?"

"Şimdilik."

"Bu geceyi olabildiğince sorunsuz atlatmalıyız."

"Sen canını sıkma."

Poyraz ellerini ceplerine koyarak ekranlara kısa bir bakış attıktan sonra, geniş odayı adımlamaya başladı.

Arkadaşının sıkıntısının ne olduğunu anlayan Uras, o anda bu konuyu açmanın doğru olmadığını bilmesine rağmen kendine engel olamadı. Ekranlardan uzaklaşıp Poyraz'ın olduğu tarafa gitti. "Niye gerçeği saklayarak hem ona, hem kendine, hem de bize işkence ediyorsun?"

Bunu birçok kez düşünmüştü Poyraz. Özellikle o akşam, Eylül'ün bulduğu fotoğrafların yarattığı kasırga, hayal kırıklığı ve en sonunda oluşan meydan okumanın ardından gerçeği anlatmak istemişti. Ama ona tüm olanları anlatırsa, nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Yaşadıklarını sadece en yakınları bilirken, Eylül'ün de öğrenecek olması göğsünde sıkışmaya neden oluyordu. Şule'nin başına gelenleri öğrendiğinde, onun korkup arkasına bile bakmadan kaçmasından endişe ediyordu. Öyle bir durumda onu yanında tutamayacağına inanıyordu.

"Bilmemesi daha iyi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uras derin bir nefes alıp arkasını döndü ve onu derdiyle baş başa bırakarak yeniden ekranların olduğu bölüme yöneldi.

Poyraz'ın yanlarından ayrılmasının ardından yaklaşık yirmi dakika geçmiş ve Eylül ikinci kadehini bitirmişti. Şampanya o kadar iyi gelmişti ki, öfkesini yumuşatabilmek için daha fazla gevşemeye ihtiyacı olduğunu bildiğinden, üçüncü kadehi de sahiplenebilmek adına garsonlara bakınıyordu. Yan tarafında hararetli bir tartışmanın içinde oldukları görülen Jülide ve Harun'la ilgilenmemeyi seçti. Garsonlar fazla uzaktaydılar ve Eylül'ün biraz daha bekleyecek hali kalmamıştı.

Yerinden kalkıp elbisesinin eteklerini düzeltirken, koluna dokunan elin hissiyle arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Lavaboya."

Jülide onun gözlerindeki parıltıları ve hafif mahmurluğu fark etti. Masaya oturduklarından beri içtiği iki kadehi de saymıştı. Arkadaşının arkasından bakarken endişelenmeden edemedi.

"Jülide..."

Jülide teninde hissettiği sıcak nefesle ürperirken Harun'a doğru döndü.

"Nereye gidiyor?"

"Lavaboya gittiğini söyledi."

Harun bir eliyle masanın üstünde tempo tutarken, bir yandan da büyük salonun girişine bakıyordu. "Bu gece hiç hoş şeyler olmayacak."

"Neden öyle söyledin?"

"Poyraz taviz vermeyecek ve Eylül de durmayacak."

Jülide birkaç saniye boyunca olası ihtimalleri kafasında tartarken gözlerini kıstı. Eylül bir şeye tepki verecekse o anda verirdi. İçine atmak gibi bir huyu pek yoktu. Eğer her şeyi daha da alevlendiren bir şey olursa, Eylül'ü durdurması mümkün olmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Salondan çıkıp daha sakin bir yere geçen Eylül, dikkatli gözlerle insanları izlerken tanıdık birilerini görmeye çalıştı. Belki Menderes veya adamlardan biri buralarda olabilirdi.

Elbisesinin eteklerini toplayıp, kendine daha rahat hareket alanı sağladıktan sonra ilerlemeye başladı. Ayakkabılar canını acıtıyordu ve eğilip ikisini de çıkarmamak için kendini zor tutuyordu.

"Pardon!" Gecede görevli olduğunu düşündüğü bir adamın dikkatini çekeceğini umarak, hızlı adımlarla ona doğru yürüdü.

"Buyurun, efendim."

"Menderes Bey'i arıyorum."

Adam daha önce hiç görmediğini düşündüğü kadına bakarak kısa bir süre bekledi. Karşısında sabırsız bir şekilde durduğunu fark edince, işi şansa bırakmamaya karar verdi. "Ne yazık ki bir bilgim yok, efendim."

"Peki. Teşekkürler."

Eylül elbisesinin eteklerini serbest bıraktıktan sonra yeniden etrafına bakındı. Poyraz hâlâ ortalıkta yoktu ve artık ciddi bir şekilde sinirlenmeye başlamıştı. Aklına gelen ihtimalle bir anda gerildi. Belki de birazdan ikisini el ele görecekti. Bu düşünceyle ağrıyan şakaklarına bastırdı parmaklarını. Böyle bir duruma düştüğü için ondan nefret ediyordu.

"Eylül Hanım?"

İsminin söylemesiyle parmaklarını şakaklarından çekti ve kaşları çatık bir halde karşısındaki adama baktı. Gerilmiş olan bedeni, onu gördüğü anda tanıdık bir dostun hissiyle gevşedi.

"Merhaba."

"Burada tek başınıza ne yapıyorsunuz?"

"Ben... Aslında biraz hava almaya ihtiyacım vardı. İçerisi bir anda boğucu gelmeye başladı."

"O halde sakıncası yoksa size eşlik edebilir miyim?"

"Elbette."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül en hoş gülümsemelerinden birini karşısındaki adama sunarken, kendisine uzatılan kola girdi ve onunla birlikte otelin terasına çıkmak için asansöre bindi.

Kapılar kapanırken arada kaybolan çifti gören Kadir, bunu nasıl olup da patronuna söyleyeceğini düşünüyordu. Bir elini saçlarının arasından geçirirken derin bir nefes aldı. Bir yanı bu gördüklerini unutmasını ve işine odaklanmasını söylerken, diğer yanı da eğer susarsa çok daha beter şeylerin gerçekleşeceğini fısıldıyordu. Sıkıntıyla adımlarını hızlandırdı. Salona girdiğinde, bakışları Harun'un bakışlarıyla buluştu.

Harun elindeki şampanya kadehini dudaklarına götürecekken Kadir'i gördü ve işlerin iyi gitmediğini düşünerek yerinden kalktı.

Jülide onun ayaklandığını görünce, içgüdüsel bir şekilde elini onun koluna koydu. "Beni yalnız mı bırakıyorsun?"

Harun masum bir şekilde bakan gözlere dalarken, kendini toplaması gerektiğini fark ederek sesinin ciddi çıkmasına özen gösterdi. "Her şeyin yolunda olup olmadığına bakmam gerek. Fazla gecikmem."

"Çok bekletme."

Jülide'nin uysal ve hevesli çıkan sesi Harun'un gerilmesine neden olmuştu. Genç kızın alnına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, salonun girişine doğru ilerledi.

"Ne oldu?"

"Bunu söyleyen ben olmayacağım."

"Anlamadım?"

Kadir birkaç cümleyle durumu özetledikten sonra, Harun'dan tepki gelmesini bekledi. Onun da en az kendisi kadar gergin olduğunu gördü.

"Jülide'nin yanında kal."

"Sen nereye?"

"Birimizin bunu Poyraz'a anlatması gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını Jülide'ye çevirdiğinde onun önündeki kadehi neredeyse kafasına diktiğini görünce, elleriyle yüzünü kapatmamak için kendini zor tuttu. "Tek başına hareket etmesin. Eğer başını belaya sokarsa, o pis pis sırıtan suratını dağıtırım."

Kadir daha fazla gülmemek için bir yandan kendini tutmaya, bir yandan da konuşmaya çalışıyordu. "Sen ne ara sahiplendin o çenesi düşüğü?"

Harun gözlerini kısarak arkadaşına doğru bir adım attı ve tehlikeli bir ses tonuyla konuştu. "Jülide için bir daha hoşuma gitmeyen şeyler söylersen, seni doğduğuna pişman ederim."

Kadir bu kez açıkça kahkaha atarak arkadaşına baktı. "Geçmiş olsun." Omzuna iki kez vurup masaya doğru ilerlerken, arkasında bıraktığı adamın ne denli öfkeli olduğunun farkında değildi.

Terasa açılan kapıdan çıktıklarında soğuk hava tüm bedenine bıçak darbeleri gibi çarpınca sesli bir soluk çekti içine. Fakat tuhaf bir şekilde iyi gelmişti dışarıda olmak. Artık neredeyse kış mevsimiydi ama buna inat açık bir gökyüzü vardı. Yıldızlar şehrin ışıkları yüzünden yeterince seçilemese de, Eylül başını kaldırıp en parlak olanını aramaya başladı.

Küçükken başını gökyüzüne kaldırdığında, kayan bir yıldızı görmenin pek de kolay olmadığını bildiği için aralarında en parlak olanını arar ve bulduğu zaman da tamamen ona odaklanıp, gerçekleşmesini en çok istediği dileğini söylerdi içinden.

"Sanırım benim göremediğim güzel bir şeyler var orada?"

Eylül yanı başındaki hoş sesi duyduğunda yalnız olmadığını hatırladı. Ona o şekilde yakalanmış olmaktan dolayı biraz utanmış ve utangaçlığının sembolü olan tatlı pembelik yanaklarına yayılmıştı.

"Benim de gördüğüm pek söylenemez. En parlak olan yıldızı arıyorum ama şehirdeki ışık o kadar fazla ki, hepsi sönük kalıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dilek tutmayı düşünüyorsunuz o zaman?"

Eylül hoş bir şekilde gülümsedi yanındaki adama. Aniden esen rüzgârla yeniden titreyince, üstüne şal almadığı için kendine kızdı.

Omuzlarına bırakılan ceketin ağırlığıyla dönüp yanındaki adama baktı. Gözleri o kadar hoş bakıyordu ki, eğer hayatında bir kadın varsa kesinlikle çok şanslıydı. Çünkü Poyraz ona bir kez bile bu kadar şefkatli ve ilgili bakmamıştı.

"Çok naziksiniz. Teşekkür ederim."

"Poyraz Bey'i göremedim."

Derin bir nefes alan Eylül, içine çektiği soğuk havaya bir kez daha lanet etti. Cekete rağmen hâlâ titriyordu. Adam onu kendine çekip hafifçe sarıldı ve kollarını ovmaya başladı. Eylül bu temastan hiç rahatsız olmamıştı. Çünkü onun sadece yardım etmek amacıyla, dostça bir tavırla hareket ettiğinin farkındaydı.

"Açıkçası ben de nerede olduğunu bilmiyorum."

"Buradayım!"

İkisi de duydukları buz gibi sert sesle bakışlarını terasa açılan kapının tam önünde duran adama çevirdi. Eylül içinde tatmin edici bir duyguyla yıkanırken, yumrukların konuşmaması için dua etmeyi unutmadı.

Güvenlik kapısının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyen Harun, neden en zor ve belalı işlerin kendisine kaldığını anlamıyordu. Bir elini saçlarının arasından geçirmişti ki, kapının açıldığını ve Poyraz'ın içeriden çıktığını gördü.

Poyraz genç adamı gördüğünde delici bakışlarını üzerine dikip, öfkeli adımlarla ona yaklaştı. "Senin burada ne işin var? Eylül'ü yalnız mı bıraktın?"

Harun sıkıntıyla nefesini verirken, olanları nasıl anlatacağını düşünüyordu.

"Sakın sinirimi bozacak bir şey söyleme, Harun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eylül bir ara lavaboya gideceğini söyleyip yanımızdan ayrıldı. Kadir'in söylediğine göre..."

Poyraz devamını dinlerken kan beynine sıçradı. Eylül'ü Harun'a emanet etmiş, ama kurt gelip kuzuyu kapmıştı. Arkasından bir şeyler söylemeye çalışan adamı dinlemeye tahammül edemeyerek asansöre bindi ve teras katının düğmesine bastı. Asansör yukarıya çıktıkça içindeki öfke de aynı oranda yükseliyordu.

Asansörden inip terasın olduğu yöne döndü. Boydan boya cam olan geniş kapının ardında gördüğü manzara dişlerini sıkmasına neden oldu. Eylül başka bir erkeğin kollarındaydı ve ona mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Kapıyı açıp terasa adımını attığında kendisinden bahsedildiğini duyunca, orada olduğunu belli ederek oldukça soğuk bir tonla konuştu.

"Buradayım!"

Hızla kendisine doğru dönen gözlerde bir saniye kadar oyalandıktan sonra, bakışları Eylül'ü saran kollara takıldı. Geçirdikleri onca zaman boyunca Eylül'e o kadar az dokunabilmişti ki, şimdi bir başkasının ona dokunmuş olmasını, bunu kendinde hak görmesini kabullenemiyor, hazmedemiyordu. İçinde öyle bir öfke ve kıskançlık kaynıyordu ki, bakışlarına büyük bir rahatlıkla karşılık veren adamı öldürmek için delice bir istek duyuyordu.

"Ben de Eylül Hanım'a sizi soruyordum."

Adamın bunu söylerken bile hâlâ aynı şekilde duruyor olması, Poyraz'ı öfke nöbetlerine sokuyordu.

"Geldiğinizden haberim yoktu."

"Yeni geldim sayılır. İçeri girdiğimde Eylül Hanım'la karşılaştım. Kendisi hava almak istediğini söyleyince de yalnız bırakmak istemedim."

Poyraz onun istifini bozmadan konuşmaya devam etmesi üzerine iyice çileden çıkarken, Tibet de bu kadarının yeterli olduğuna karar verip Eylül'ü bıraktı. Poyraz'a doğru yürüyüp önünde durdu ve elini uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz kendisine uzatılan ele bir an baktıktan sonra, bakışlarındaki sertliği sabit tutarak karşılık verdi. "Hoş geldiniz, Tibet Bey."

"Teşekkürler." Tibet arkasına dönüp genç kadına baktı. "Bence içeri geçelim. Eylül Hanım yeterince üşüdü."

Eylül kanında akan alkolün etkisiyle başının hafifçe döndüğünü ve yürürken zorlandığını fark edince, refleks olarak elini ileriye doğru uzattı. En yakınında Tibet olduğu için ona tutundu.

"İyi misiniz?"

"Evet. Sanırım şampanya başımı döndürdü."

Poyraz bu duruma daha fazla tahammül edemeyerek Eylül'ün yanına geldi ve kolunu tutup Tibet Egeli'den kurtararak onu kendine çekti. Bakışları karşısındaki adamı bulurken, itiraz edilmeyecek bir ses tonuyla konuştu. "Tibet Bey, çok naziksiniz. Bundan sonrasını ben hallederim."

Tibet bakışlarını ikisi arasında gezdirdikten sonra hafifçe başını salladı. Kapıya yöneldiği sırada Eylül'ün sesiyle geriye döndü.

Eylül omuzlarındaki ceketi alıp ona uzattı. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Aşağıda görüşürüz."

Eylül onun gidişini gülümseyerek izledikten sonra, yüzüne buz gibi bir ifade yerleştirerek Poyraz'a döndü. Adam hâlâ bıraktığı gibiydi. Aynı öfke, aynı memnuniyetsizlik...

"Ne işiniz vardı burada baş başa?"

"Sana ne!"

"Eylül!"

Eylül zaten yeterince titrerken, buna bir de öfkenin verdiği titreme eklendi. Elini kaldırıp işaret parmağını genç adama doğrulttu.

"Benimle oynadığın halde, nasıl oluyor da bana hesap sorabiliyorsun? Ne zannediyorsun sen kendini?"

Poyraz derin bir nefes alarak ona yaklaştığında, Eylül'ün havadaki parmağı tam da kalbinin üstüne temas etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu tanımıyorsun bile. Bu ne samimiyet! Nasıl izin verirsin seni kollarına almasına?"

Eylül hayret nidasıyla karışık sinir bozucu bir kahkaha attı. Terasın ucuna doğru yürüyerek, ellerini korkuluk kısımlarına koydu ve aşağıya doğru baktı. Delice bir hızla akıp giden trafik, gözleri yoran onlarca ışık, kulakları tırmalayan bir gürültü vardı.

Eylül kendini duygu ve düşünceleri arasında kaybetmişken, Poyraz da bakışlarını ona ziyafet çeken çıplak ve seksi sırtta gezdiriyor, adeta her santimini ezberlemeye çalışıyordu. Bedeni her şekilde alarm veriyordu ve buna daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu. Adımları kendiliğinden genç kadına doğru hareket ederken, o tene dokunmak, okşamak, tadını almak için aklından bin tane çılgın fikir geçiyordu. Aralarında neredeyse bir nefes kadar boşluk kaldığında, ellerini hareket ettirmemek için yumruk yaptı.

Soğuktan titrerken bir anda sırtında alev alev yanan bir sıcaklık hisseden Eylül, arkasını döndüğünde onunla yüz yüze geldi. Kalbi hızla atmaya başlamıştı yine. Kanında gezinen alkolün etkisiyle, Poyraz'ın dudaklarına yapışmamak için kendini zor tutuyordu. Hatta bu konuda kendisine yardımcı olacağına inanarak ellerini korkuluklara kenetlemişti.

Göğsü derin soluklarla inip kalkarken, onun da gözlerindeki ışık ne istediğini fazlasıyla belli ediyordu. Eylül her şeyi bir kenara bırakıp kollarına atılmak için delice bir istek duysa da, onun başka bir kadına ait olduğunu ve yasak bölgeye girmemesi gerektiğini bilmek kalbini paramparça ediyordu.

Her şey zaten yeterince zorken, bir de onun ellerini ellerinin yanına koyup yüzüne doğru eğilmesi işleri daha beter hale sokuyordu. Gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmeye çalışsa da tam tersi oluyor, az önce hızlı bir tempo yakalamış olan kalbi artık göğsüne dar gelmeye başladığını belli edercesine bulunduğu yeri zorluyordu. Kulağına belli belirsiz temas eden dudakların etkisiyle ellerini biraz daha bastırdı soğuk demire.

"Beni çıldırtmak için mi giydin bu elbiseyi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül gözlerini açmaya korkuyordu. Belki de böylesi daha güvenliydi. Buna izin verdiği için o kadına karşı derin bir pişmanlık hissetse de, ne bedeni, ne de kalbi onu dinliyordu. Poyraz'la baş başa ve çırılçıplak olmak istiyordu. Defalarca gördüğü çıplak tenine dokunmak, sarılmak, kollarında kaybolmak istiyordu.

"Ellerimi sırtında dolaştırmak, o kıvrımlı hatlarında gezinmek istediğimi biliyor musun, Eylül?"

Gözlerini yakan yaşların akmaması için sımsıkı kapatmıştı göz kapaklarını. Korkuluğu kavrayan ellerini sabit tutmaya çalışırken direniyor, kaybeden olmak istemiyordu. Ama duyduğu sözler aklını karıştırıyordu. Bir adam bir kadını severken, nasıl oluyordu da bir başkasını arzulayabiliyor, ona bakınca hislerini belli edebiliyor ve sözleriyle böylesine dağıtıp paramparça edebiliyordu?

"Seni gördüğüm o ilk anda, yeşil gözlerinde dans eden siyah parıltıların dünyama nasıl da sızdığını biliyor musun?"

Eylül titrek bir nefes çekti içine ama gözlerini kapalı tutmaya devam etti.

"Günaha davet eden dudaklarının arasına sızan dilimle vücudunun her santimine dokunmak için delirdiğimi, seni zevkten çıldırtmak için ne delice şeyler düşündüğümü, yüzümü o başak taneleri gibi olan saçlarının arasına gömüp bedenimi bedeninle birleştirerek seni kendime katarken, benim olduğunu kulağına fısıldamak istediğimi..."

Duyduklarıyla çok yüksekten derin bir boşluğa yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu Eylül. En başından beri bunları duymak için beklemişti. Nihayet duymuştu ama... Poyraz onun için yasak bölgeydi artık. Eğer en başından bilseydi hayatında başka bir kadın olduğunu, ona bu denli kapılma iznini vermezdi kendisine. Ve sonucunda da böylesine yaralanmazdı.

Gözlerini açtığı anda, aradan sızan damlaların ardından dökülen yeni damlalar yanaklarından aşağıya süzüldü. Koyulaşmış maviliklere baktığında gördüğü yoğunluk ve anlayamadığı başka bir şey titremesini güçlendirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz onun o güzel gözlerinden yanaklarına dökülen inci tanelerini büyük bir sevgiyle takip ederek, parmak uçlarıyla okşarcasına sildi. Ellerini Eylül'ün ellerinin üstüne koyarak kenetlendikleri yerden çekti ve onu bedenine yaslayarak sımsıkı sardı. Kollarında titreyen, ellerini göğsüne dayayarak daha fazla yakınlık istemediğini belli eden kadının, her şeye rağmen yine de başını göğsüne bırakmış olması rahatlamasını sağladı.

Bu yakınlığın kendisini daha da savunmasız hale getirdiğini fark eden Eylül, kararlı bir şekilde onun kollarından sıyrıldı. Yine başını dik tutarak ona baktı. Kendini kaybetmiş olsa da, buna daha fazla izin veremezdi.

"Sevgilin gelene kadar benimle mi avunmak istedin, Poyraz Soygüder?" Alaycı çıkan sesi kendisine bile yabancı gelmişti. Poyraz'ın yüzünden geçen gölgeyi yakaladığında içten içe hırslandı. Canı yanıyorsa, can yakacaktı bundan sonra. Şimdiye kadar yaşadıklarının bedelini bu adama ödetecekti. "Oysaki sen gelene kadar ben gayet iyiydim başka kollarda." Son darbeyi de vurduktan sonra, Poyraz'ı olduğu yerde kaskatı bir halde bırakarak rüzgâr gibi yanından geçip gitti.

Kapanan kapıların ardında tuttuğu nefesini bırakan Eylül, elleriyle asansörün duvarlarından destek aldı. Aksi halde yere yığılacağını hissediyordu. Aynada yüzüne bakarken, bu geceyi sonlandırabilecek kadar gücü olup olmadığından emin değildi. Gözlerinin kenarlarını parmak uçlarıyla kurulayıp, rüzgârda bir parça dağılmış olan saçlarını düzeltti. Yüzündeki gerginliği atmak için, geniş bir gülümsemeyle kaslarının hareket etmesini sağladıktan sonra salona geri döndü.

Jülide onun geldiğini görünce, tavan yapmış olan gerginliği uçup gitti. "Yarım saattir ortada yoksun. Neredeydin?"

Eylül tabakta hoş bir şekilde dizilmiş olan kanepelerden birini alıp ağzına attı. "Biraz hava aldım."

Jülide onda tuhaf bir şeyler olduğunu anlamasına rağmen başka bir şey sormadı. Bakışlarını salonda gezdirirken, Poyraz'ın içeriye girdiğini ve saniyesinde gözlerinin Eylül'ü bulduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördü. Yanında her şeyden habersiz oturan arkadaşına baktığında, onun ikinci kanepeyi de ağzına attığını fark etti.

Menderes Vardar salona girdiğinde, kendini belli eden hafif bir uğultu dolaştı masalarda. Üstündeki siyah takımıyla ve uzun boyunun verdiği heybetli duruşuyla, birçok kadının dönüp bakarak iç geçirdikleri uzunca bir an yaşandı.

Masasına geçene kadar karşılaştığı herkesle nezaket gereği tokalaştıktan sonra, ilk olarak Eylül'e doğru yürüdü. Eylül onunla göz göze geldiğinde, sanki uzun zamandır görmediği ve özlediği bir dostuyla karşılaşmış olmanın yarattığı hisle yerinden kalktı. Yüzünde onu gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu belli eden bir ifade vardı ve Menderes de buna içten bir gülüşle karşılık verdi.

"Görüşmeyeli nasılsın, Eylül?"

Menderes resmiyeti bir kenara bırakıp Eylül'ü kollarına çekti ve kısa bir süreliğine ona sarıldı. Eylül, Tibet Egeli'nin kollarında da dostça bir hisle sarmalanmıştı ama Menderes Vardar'ın sarılışı çok daha sevgi doluydu. Bu yüzden kendini çok iyi hissetti. Özellikle de terasta olanlardan sonra buna ihtiyacı olduğunu fark etti.

"İyiyim. Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim."

Poyraz biraz ileride konuklardan biriyle sohbet ediyor gibi görünse de, Eylül ve Menderes'i göz hapsine almıştı. İkisinin de sarılışında dostça bir hareketten fazlasının olmadığını, birbirlerine farklı anlamda bakmadıklarını bilmesine rağmen kıskanmadan edememişti.

Menderes bakışlarını masada oturan esmer kıza çevirdiğinde elini uzattı. "Sen Jülide olmalısın. Ben, Menderes."

"Çok memnun oldum. Açıkçası sizin bir hayalet olduğunuzu düşünüyordum."

Menderes nadiren gösterdiği gülüşlerinden birini gönderdi Jülide'ye. "Bir süredir buralarda yoktum."

"Yani artık hep buralarda mısınız?"

"Jülide!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genç kız, arkadaşına *Ne dedim ki?* bakışını yolladıktan sonra tekrar karşısındaki adama döndü.

"Aslında sadece bu gece için döndüm."

Eylül bakışlarına yerleşen hayal kırıklığına engel olamayarak, az önce yanına oturmuş olan adama baktı. "Yani gidiyor musunuz?"

"Mecburen. Burada gözüm arkada değil. Poyraz ve Uras gayet iyi iş çıkartıyorlar."

Poyraz'ın isminin geçmesiyle bakışlarını önüne çeviren Eylül, oyalanabilmek için az önce masaya bırakılan kadehi aldığında bileğine dokunan ele baktı.

"Gece henüz başlamadı, Eylül. Önce benimle dans etmeni isteyeceğim senden."

Eylül, Menderes'in aslında şampanyayı içmemesi için dans olayını ortaya attığını bilse de, ona içtenlikle gülümsedi ve kadehi masaya geri bıraktı. "Salondaki onca kadının göz hapsinde olduğunuzu düşünürsek, sizinle dans edecek olmak benim için büyük bir zevk ve onurdur."

"Koleksiyonun tanıtımı ne zaman yapılacak?"

Eylül yanında oturan adama dönmüş merakla bekliyordu. Menderes kadehinden bir yudum aldıktan sonra, bakışlarını hızlıca salonda gezdirdi.

"Yaklaşık yarım saat kadar sonra, koleksiyonun sergileneceği başka bir salona geçeceğiz. Bu süreçte de insanların keyifli vakit geçirmelerini sağlıyoruz."

"Koleksiyona adını siz vermişsiniz. Sadece sizin hayal gücünüzle mi oluştu?"

"Aslına bakarsan, Poyraz'la Uras'ın da dokunuşları var."

Eylül hayret ettiğini belirtircesine tek kaşını kaldırınca, Menderes gülmeden edemedi.

"Niye şaşırdın? Onlar da bu işin içindeler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siz burada yokken..." Boğazını temizleyip derin bir nefes alarak, bakışlarını yeniden Menderes'e çevirdi. "Poyraz'la yemeğe çıkmıştık. Yani iş yemeğiymiş aslında. Siz de burada olmadığınız için eşlik etmemi rica etmişti."

"Doğru bir karar vermiş."

Menderes kadehinin arkasından belli belirsiz gülümserken, Eylül doğru görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu. Poyraz'ın hayatında başka bir kadın varken, onun da tüm olanları normal görmesi kafasını karıştırmıştı.

Kadının halen görünürlerde olmayışına anlam veremiyordu. Poyraz'ın ortadan kaybolmasını, sevgilisiyle beraber geri dönecek olmasına bağlamıştı ancak Poyraz terasa gelerek onunla tutku dolu bir konuşma yapmıştı. Eylül salona döndüğünde de arkasından gelmişti ve hâlâ yanındaki adamla sohbet ediyordu. Hiçbir şey mantıklı bir neden etrafında toplanmıyordu. Bir şeyler dönüyordu ve Eylül neler olduğunu öğrenmek için çıldırıyordu.

"Benimle dans et."

Eylül bir anda nerede olduğunu fark edince, yanı başında ayakta ve elini uzatmış bekleyen adama baktı. Eğer Poyraz için derin hisler beslemiyor olsaydı, Menderes'in sırf şu bakışı için bile eriyebilirdi. Bunu aklından geçirdiği anda yüzünü buruşturdu hafifçe. Daha fazla dikkat çekmek istemediği için, Menderes'in elini tutarken gülümsemeyi ihmal etmedi.

Dans için ayrılan kısma doğru ilerlerken, birkaç çiftin keyifle dans etliklerini gördü. Kulaklara dolan hoş caz müziğinin piyanoyla bütünleşmiş hali gerçekten mest ediciydi.

Menderes onu zarif bir şekilde belinden tutup kendine yaklaştırdı. Bakışları tam karşısındaki adamı bulduğunda, özellikle yüzünde herhangi bir ifadenin belirmesine izin vermedi. Poyraz'ın her ne kadar zamanında konuştukları şeyi anlamış ve kabul etmiş olduğunu bilse de, sonuçta o âşık bir erkekti. Hiç kimseyi dinlemez ve kendisine ait olan kadını başkasının kollarından çeker alırdı. Gerçi Poyraz'ın bu aşk olayını kabul ettiğini bile sanmıyordu. Eylül'den uzak durduğunu fark etmişti. Zaten Eylül'ün tavırları ve bakışları da bunu belli ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pastanede işler nasıl?"

Eylül çenesini omzuna yaslamış olduğu adama bakabilmek için kendini geriye çekti. "Her zamanki gibi. Tek fark, artık bir koruma ordusuna sahip olmam."

Menderes anladığını belirtircesine başını salladı hafifçe. "Peki, sizin aranız nasıl?"

"Anlamadım?"

"Poyraz ve senden bahsediyorum."

"Poyraz ve ben diye bir şey yok."

"Seni kıracak bir şey mi yaptı?"

Eylül, boğazının ve gözlerinin yandığını hissediyordu. Bunu konuşmak onun için kolay değildi. Ama Menderes Vardar'ın tuhaf ve sakinleştirici bir havası vardı. Onunla karşılaştığı ilk gün fazlasıyla korkmuştu; çünkü Menderes, etrafındaki her şeyi sadece bakışlarıyla bile yerle bir edebilecek güce sahip görünüyordu. İki zıt şeyi bünyesinde barındırıyor olmasını anlamlandıramıyordu.

"Beni aldatmış olması kırılmam demekse, evet."

Menderes'in sakin ifadesi, bir anda yerini şüpheci bakışlara bıraktı. Gözleri salonun diğer tarafındaki bir masada konuklardan biriyle sohbet eden arkadaşına takıldı. Ardından tekrar Eylül'e döndü. "Poyraz birini seviyorsa, onu aldatmaz."

"Doğru olabilir. Ne de olsa sevdiği kadın ben değilim."

Dudaklarından acı çekercesine çıkmıştı son cümle. Poyraz'ın sevdiği kadının o olmaması fazlasıyla acı veriyordu. Daha fazla Menderes'in bakışlarına karşılık veremeyip, başını sola doğru çevirdi.

Onun söylediğinden ne anlam çıkarması gerektiğini bilemedi Menderes. Sonra aklına gelen ihtimalle kaşlarını çattı. Eylül'ün bahsettiği kadın Şule'den başkası olamazdı ve bir şekilde bir şeyler öğrenmiş olmalıydı. Ama Poyraz gerçeği anlatmamıştı demek ki.

"Neden böyle söyledin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O resimleri gördüm." Eylül ona bakmadan konuşuyor, dolmuş olan gözlerini görmesini istemiyordu.

"Hangi resimleri?" Menderes sorusuna yanıt alamayınca, tuttuğu eli zarifçe omzuna koydu ve parmaklarıyla genç kadının çenesine dokunup kendisine bakmaya zorladı. "Hangi resimleri dedim, Eylül."

"Ben... Poyraz'la çekilmiş o fotoğraf... Dans ederlerken..."

Kelimeler boğazına takılırken, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Daha fazla konuşmak istemiyordu.

"Şule'den mi bahsediyorsun?"

Eylül kadının adını duyunca, gözle görülür bir şekilde irkildi. "Oturmak istiyorum. Başım dönüyor."

"Pekâlâ."

Menderes onu belinden tutup masaya doğru yönlendirirken Poyraz'a bakmadan edemedi.

Poyraz işle ilgili sohbet ederken, aklı ve gözleri dans eden çiftteydi. Bir şeyler döndüğünün farkındaydı; çünkü ikisi her ne konuşuyorsa, Menderes kısa bir anlığına onunla göz göze gelmişti. O sırada Eylül'ün ne kadar kırılgan göründüğü de gözünden kaçmamıştı.

Koleksiyonun tanıtım zamanı geldiğinde, konuklar özel olarak hazırlanmış olan diğer salona geçmek için hareketlendiler. Jülide, Eylül'ü yalnız bırakmayarak yanındaki yerini aldı ve onunla beraber özel salona girdi. Sadece seçkin bir gruptan oluşan küçük gazeteci topluluğu da, koleksiyonu kameralarına almak için orada bulunuyordu.

Konuklar gördükleri muhteşemliğin hissettirdiği hayranlığı ifade etmekte zorlanıyorlardı. Her parçanın yaydığı ışıltı, sanki bir diğerinin önüne geçiyor gibiydi. Sadece pırlantalar kullanılarak oluşturulmuş olan koleksiyonda, takım olarak sunulan parçalar olduğu kadar, tek parça olanlar da vardı. Zarif olanlar kadar, göz dolduranlar da...

"Şunlara bak, Eylül!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide hayranlıktan ağzı açık kalmış bir şekilde arkadaşının koluna girmişti ancak Eylül herkesin ilgiyle baktığı şeyleri görmüyordu bile. Bakışları sürekli konukların arasında geziniyor, o fotoğraftaki kadını arıyordu.

Kalabalıktaki hareketliliğin durulduğunu ve etraftaki sesin neredeyse yok olduğunu fark edince, dikkatini topluluğun tam karşısında duran üç kişiye çevirdi. Menderes Vardar, Poyraz Soygüder ve Uras Alsancak, kendilerinden emin bir şekilde yan yana durmuş, kalabalığa bakıyorlardı. Koleksiyona adını veren ve çoğu fikrin sahibi olan Menderes Vardar, söze ilk başlayan oldu.

"Değerli konuklar, böylesine özel bir gecede burada bizimle olduğunuz için hepinize teşekkür ederiz."

Kalabalıktan saygı dolu, kısa bir alkış duyuldu. Eylül ondaki gücün etrafına yayılmasını hayranlıkla izledi. Sanki hiçbir şey onu yıkamayacak gibiydi.

"Uzun bir süredir ben ve arkadaşlarım, *Sonsuzluk Işığı*'nın üzerinde çalışıyorduk. Nihayet her şekilde tamamlandı ve sizlerin beğenisine sunuldu. Bilmeyenleriniz olabilir, koleksiyonda değerli taş olarak sadece pırlantalar kullanıldı."

"Sakladığınız başka koleksiyonlar da var mı?"

Gözler sesin sahibine dönerken, Menderes Vardar'ın dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Belki kendime sakladığım parçalar vardır, Nevzat Bey."

Konuklar arasında gülüşmeler oldu. Nevzat Günday, iş dünyasının başarılı isimlerinden biriydi. Ortamdaki herkes birbirini tanıdığı için, bu tatlı atışma gülen gözlerle izleniyordu.

Eylül ise tek bir kişiye bakıyordu. O da herkesle birlikte gülümsemişti. Bazen bundan da nefret ediyordu. Onun yüzündeki herhangi bir ifade bile erimesine neden olurken, üstüne bir de gülümsediğinde... Ona karşı sergilediği katı duruşu büyük hasar alıyordu.

Kısa süren konuşmanın ardından konuklar sırayla parçaları incelemeye başladığında, Eylül'ün tek derdi birkaç kadeh daha şampanyaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şeyi anladım da, bu bileklik ne zaman satıldı, Menderes?"

Nevzat Bey, kelebek motiflerinden oluşmuş bilekliğe bakarken, Menderes de bakışlarını etrafta gezdirdi. Gözleri aradığı kişiyi bulunca, onu beklediğini belli eden bir baş hareketi yaptı.

Tibet Egeli yanlarına geldiğinde Menderes'le el sıkıştı. "Gece çok güzel ilerliyor."

"Teşekkürler. Sizi Nevzat Günday ile tanıştırayım."

Tibet elini uzatıp dostça sıkarken gülümsedi. "Tibet Egeli."

"İsminizi çok duyuyorum. Bir süredir yaptığınız başarılı işlerle fazlasıyla gündemdesiniz."

"Basının abartması."

Nevzat Bey babacan bir tavırla gülümseyip, eliyle Tibet Egeli'nin omzuna hafifçe vurdu. Birden aklına gelmiş gibi tekrar Menderes'e döndü.

"Sen benim soruma cevap veriyordun. Koleksiyon daha az önce görücüye çıkmışken, ne ara satıldı o parça?"

Nevzat Bey'e gülümseyip Tibet'e dönen Menderes, ikisinin merakını aynı anda giderdi. "Sizin aldığınız bilekliği merak etti Nevzat Bey."

"Öyle mi?"

Kaşları hafifçe çatılan Nevzat Bey, bu kez Tibet'e döndü. "Siz mi aldınız?"

"Evet."

"Yahu, ne ara?"

"Ben bir süre önce, o bilekliği almak istediğimi Menderes Bey'le Poyraz Bey'e söylemiştim."

"Yani önceden gördünüz? İyi de nasıl? Bu adamların her şeyi gizli saklıdır."

Menderes hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. "Açıkçası bunu ben bile bilmiyorum. Ama Tibet Bey bir şekilde görmüş."

"Şanslıydım diyelim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lansman bitip de neredeyse her parça sahibini bulduktan sonra yemek salonuna geri dönülmüş, yemekler servis edilmeye başlanmıştı. Eylül gece boyunca, terastaki anlar hariç Poyraz'la hiç yalnız kalmadığı gibi, yan yana bile gelmemişti. Zaman ilerliyor fakat beklediği kadın gelmiyordu. İçindeki sabırsızlık bedenini delip geçecek boyuta ulaşmıştı.

Gecenin dördüncü şampanyasını içtiğinde, kulaklarından itibaren her noktasının yandığını hissetti. Salonda var olan her şeyi komediye benzetiyor ve bu komediyi dağıtmak için masalardaki örtüleri çekip, her şeye zarar vermek istiyordu.

"Dans edelim mi?"

Eylül, gözlerini dikmiş olduğu ilerideki bir noktadan ayırıp, gecenin ilerleyen saatlerinden beri yanında oturan adama baktı. Gülümsemeye çalışırken, gözleri bir anlığına kapandı.

"Çok iyi olur. Sıkıntıdan patlamak üzereyim."

Tibet yerinden kalkıp Eylül'ün sandalyesini tuttu ve elini beline koyarak ona destek olmaya çalıştı. Onun uzun zamandır kendisini zapt etmeye çalıştığını görüyordu. Poyraz nedense masadan uzak duruyor, ilgilenmesi gereken şeyler olduğunu bahane ediyordu. Tibet daha ilk tanıştıkları zaman anlamıştı ikisinin arasında bir şeyler olduğunu. O günden bugüne ne değiştiğini bilmiyordu ama Eylül'ün bir şeylere kızgın olduğunu görebiliyordu.

Eylül bedenini neredeyse adama bırakmış, ondan destek alıyordu. Tibet, içtiği şampanyanın Eylül'ü ne hale getirdiğini görünce son kadehe engel olmak istemiş, ama ileri gitmekten korkarak tekrar uyarmayı denememişti.

"Başınız çok mu dönüyor?"

Başını yasladığı ve kesinlikle rahat olduğunu düşündüğü omuzdan kaldırıp, hafif baygın gözlerle kollarına sığındığı adama baktı. "Dönen başım değil, dünya."

Tibet'in dudaklarında keyifle bir gülümseme belirdi. Eylül tam anlamıyla sarhoş olmuştu.

"Biraz dans edelim, sonra size kahve getirmelerini söyleyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eylül."

"Efendim?"

"Adım diyorum. Eylül."

"Bunu zaten biliyorum."

"O halde bana *siz* demekten vazgeç."

"Kahve konusunda ısrarcıyım."

Eylül başını sola doğru eğip, onun ışıldayan gözlerine baktı. "Her kadına böyle mi bakarsın?"

"Nasıl?"

"Böyle işte. Baştan çıkartıcı bir şekilde."

Tibet bu kez kendini tutamayıp küçük bir kahkaha attı. Eylül ise bir dakikalık performansın ardından daha fazla dayanamayıp, başını yeniden onun omzuna bıraktı. Tibet'in gülümsemesi tam karşıya baktığında gördüğü şeyle azaldı ama tamamen kaybolmadı. Eylül'ü dengede tutmak için ona biraz daha sarıldı, çünkü Eylül son adımlarını şaşırıp hafifçe tökezlemişti.

Diğer tarafta Poyraz öfkesinden ve kıskançlığından yerinde duramıyor, oteli bir bombayla patlatıp bütün bu olanlara bir son vermeyi düşünüyordu. Omzuna dokunan elin sahibine döndüğünde, gözlerindeki ifadeyi ne kadar ciddi tuttuysa, onun da yüzünde hafif bir beyazlama sezmişti.

"Ciğerci kedisi gibisin. İstersen Uras'ın yanına geç."

Poyraz cevap bile vermeden, bakışlarını tekrar dans eden çifte çevirdi.

Menderes'e göre de bu olanlara bir *dur* deme vakti gelmişti. Hızla Harun ve Poyraz'ın yanına doğru ilerledi. Poyraz onu görünce elindeki kadehi kafasına dikti ve kaliteli viskinin boğazından midesine inmesine izin verdi.

"Onu Tibet'ten almamı ister misin?"

"Bunu isteseydi, başını omzuna yaslamazdı."

Söylediği şey bile ona yabancı gelirken, yanlarından geçen garsona bir viski daha istediğini belirterek boş kadehi tepsiye bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Orhan Bey bir şeyler konuşmak istediğini söylemişti. Adama ayıp olmasın."

Poyraz o sahneyi daha fazla görmemek için arkasını döndü ve aslında konuşmak istemediği adama doğru ilerlerken, bu gecenin bir an önce bitmesini diledi.

Eylül midesinde hissettiği hareketlenmeyle başını kaldırıp elini ağzına götürdü.

"İyi misiniz?"

Zorlukla da olsa başını salladı. Ama biraz daha orada durursa, pisti batırması an meselesiydi. Tibet de bu durumu fark etmişti. Eylül'e destek olarak onu çıkışa doğru yönlendirdi. Tuvaletlerin olduğu bölüme geldiklerinde, Eylül kendini hızla içeriye attı. Kabinlerden birine girip başını klozete eğdi ve bütün gece içtiği şampanyayı olduğu gibi çıkardı. Poyraz'a olan sinirinden neredeyse hiçbir şey yememiş, kendini içkiye vermişti. Şimdi de berbat bir midenin yanında, feci bir baş ağrısı çekiyordu.

Eğildiği yerden kalkıp titreyen bacaklarla yürümeye çalışırken, elleriyle bir yerlerden destek bulmaya çalıştı. Lavaboda avucuna dolan suyu, yüzünü ovmadan çarpmakla yetindi. Makyajı biraz bozulacaktı ama ferahlamaya ihtiyacı vardı. Ağzını iyice çalkaladıktan sonra, yüzünü peçetelerle kuruladı. Kendini çok kötü hissediyordu. Bir an önce eve gidip yatağına yatmak ve derin bir uykuya dalmak istiyordu.

Kızarmış gözlerine ve saçlarının haline bakarken açılan kapıdan aynaya yansıyan yüz, lavabonun kenarlarına dayadığı ellerini sıkmasına neden oldu. Kendini kavga edecek kadar güçlü hissetmiyordu. Onun içeriye girip kapıyı kapatmasını ve kilidi yavaşça çevirmesini izlerken, kanında var olan adrenalin temposunu arttırdı ve birazdan olacak olanları heyecanla beklemeye başladı.

Poyraz, arkadaşlarına bahsettiği iş adamının yanına gitmek üzere yanlarından ayrılarak, istemediği bir sohbete katılmak zorunda kalmıştı. Yüz ifadesi ve ses tonu ne kadar ciddi olursa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olsun, içinde o ciddiyetten eser yoktu. Göz ucuyla ileride dans etmekte olan çifti izliyordu. Eylül'ün hiç çekinmeden o adama sokulmasını, ona gülümsemesini, kollarını boynuna dolayıp yüzünü yukarıya kaldırarak flörtöz bir şekilde konuşmasını...

Kıskançlığı her geçen an daha beter sarmalıyordu ruhunu. Şimdiye kadar söze dökmediği hislerini artık tam olarak algılayabiliyor, Eylül'den başkasını düşünemez hale geldiğini fark edebiliyordu. Şirketteyken aklını işlere bir türlü veremiyor, bir an önce koşarak eve gitmek, Eylül'ün kokusuyla yıkanmış olan havayı doyasıya içine çekmek istiyordu.

Onsuz nefes alamaz hale gelmişti. Korkuları onunla alay edercesine her saniye kendilerini belli ederken, bu ikilemin içinde kalmak Poyraz'a hiç iyi gelmiyordu. Eylül'ü tanıyordu. Her şeyi boş verip onu kollarına alırsa, Eylül ondan asla vazgeçmezdi. Gözünün içine bakıyordu çünkü. Her şeyi ve herkesi arkasında bırakacak kadar güçlü hissettiğini biliyor, onun bu tehlikeli ve her an ölümle burun buruna olan hayatına dalmak için, Poyraz'dan tek bir işaret veya söz bekliyordu.

Bunun sorumluluğu öylesine büyüktü ki, ona beklediği şeyleri veremeyeceğini düşünüyordu bazen. Ayrıca... Her şeyden önemlisi... Ona bir şey olursa, bu kez Poyraz da ölürdü. Bu, *kadını*nı koruyamamaktan öte bir şeydi. Eylül tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. O asla Şule olmamıştı. Eylül'e olan hisleri de Şule'ye hissettiklerinden o kadar farklıydı ki... Artık canını acıtacak hale gelmişti. Hem Güven'e, hem de Tibet'e tanıdığı ayrıcalıklardan nefret ediyordu.

Eylül o adama sokulup gülümsedikçe, bedeni paramparça oluyordu. Kendini kaybetmemek için iradeli davranmaktan yorulmuştu. O, Eylül'ün tenine bile dokunmaya kıyamazken, kendine onunla ilgili her şeyi yasaklamışken, başkalarının bunu özgürce yaşıyor olmalarına artık tahammül edemiyordu.

Yanındaki adamı daha fazla dinleyemeyecekti. Tekrar Eylül'e baktığında bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Ardından Tibet'le birlikte salondan çıktıklarını görünce, adamdan kibarca özür dileyip hızlı adımlarla onların peşinden gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tuvaletlerin olduğu kısım sessizdi. Tibet'i elleri pantolonunun ceplerinde, düşünceli bir şekilde beklerken buldu.

Tibet, yaklaşan ayak sesleriyle zeminden ayırdı bakışlarını. Karşısında gördüğü kişiye şaşırmadığı belliydi.

"Eylül Hanım nerede?" Poyraz özellikle vurgulamıştı aradaki resmiyeti.

"Midesi kötü. Başı da dönüyor. Kahve içmesini önerdim ama kahveye kalmadan buraya geldik."

"Bundan sonrasını ben halledebilirim."

Tibet hoş bir şekilde gülümsedikten sonra, başını eğip bir süre bekledi. Tekrar ona baktığında, bakışlarındaki kıskançlığı ve öfkeyi gördü.

"Neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ama... Her erkek, bir kadın tarafından senin kadar sevilmek ister." Tibet sözlerini bitirip, dostça bir gülümsemenin ardından onu yalnız bıraktı.

Derin ve anlamlı bir sessizliğin içine düşen Poyraz, Tibet'in az önce ne demek istediğini düşünüyordu. Eylül'ün hislerinin farkındaydı elbette... Ama sevgi? Ayrıca Eylül'ü de, onu da tanımayan adamın bunu nasıl anlamış olduğunu çözemiyordu.

Bir elini saçlarının arasından geçirirken, kapalı olan kapıya takıldı bakışları. Kapıyı açıp da içeriye doğru bir adım attığında, aynada onunla göz göze geldi. Tam anlamıyla kendisine göz ziyafeti çekmesini sağlayan o seksi ve muhteşem sırt, Poyraz'ın o akşam evden çıktıklarında hissettiği gerilmeyi yeniden canlandırdı. O muhteşem kavislerin üstünde parmak uçlarıyla ve dudaklarıyla gezindiğini hayal etti. Bakışları tekrar buluştuğunda, gözlerindeki buğulu ifadeden yansıyan heyecan fazlasıyla belirgindi.

İçeriye girip kapıyı kapattı. Sessizlikte küçük bir çığlık gibi yankılanan kilit sesinin ardından yavaş adımlarla ona doğru ilerledi.

Eylül, elleri lavabonun kenarlarında, gözlerini gözlerinden ayırmadan onu izliyordu. İçtiği şampanyanın etkisiyle başı dönüyor, bedeni titriyor, kalbi göğsünü çılgıncasına dövüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hafiften sarhoş olduğunu biliyordu. Ama yine de... Poyraz'ın bakışlarında farklı bir şeyler vardı. Her zerresiyle hissediyordu bunu. O yaklaştıkça ayakta kalması zorlaşıyor, her an yere yığılacağını düşünüyordu.

Poyraz son adımını da atıp tam arkasında durduğunda bile gözlerini ayırmamıştı kuytu yeşilliklerden. Her haliyle öylesine muhteşem ve öylesine Poyraz'a aitti ki... Ve şimdi uzun bir süredir hayallerini süsleyen kadın, o harikulade teniyle tam önünde durmaktaydı. Bakışları bir süre Eylül'ün teninde gezindi. Parmakları dokunmak için karıncalanmaya başlamıştı. Sol elini Eylül'ün beline koyarken, sağ elini de yukarıya kaldırıp dokunmak için çıldırdığı tenle buluşturdu.

İşaret parmağı ensesine konduğunda, derin ve hızlı bir yükseliş başladı Eylül'ün bedeninde. O anı her haliyle görmek ve hafızasına kazımak için, dönen başının etkisiyle kapanmaya yüz tutan gözlerine meydan okudu. Tenine değen dokunuşun yavaşça, tahrik ederek sırtından aşağıya inişini hissederken, gözlerini Poyraz'ın maviliklerinden ayırmıyordu. Tüm bedeninde hissettiği akımla içine titrek nefesler çekiyor, daha fazla dokunulma ihtiyacıyla kıvranıyordu.

Poyraz ise, nerede olduklarına bakmadan ona sahip olmak için çıldırırken, bu isyan ettiren yavaşlığın nedenini bilmiyordu. Eylül'ün belinde duran elini çekip, kumaş parçalarını ensesinde buluşturan ışıltılı kopçaya doğru ilerledi. Tek bir dokunuşla açtığında, bakışları Eylül'ün bakışlarını buldu. O kuytu yeşilliklerde siyah parıltılar hızlı geçişlerle dans ediyordu. Bunu ne zaman görse büyük bir tatminle dolup taşıyordu. Onca zamandır kilit vurup hapsettiği her bir duygu o an özgürlüklerine kavuşmuş, Poyraz'ın afallamasına ve istediği şeyi artık tam olarak kabullenmiş olduğunu anlamasına sebep olmuştu.

Bütün bu olanlar sırasında Eylül, titreyişleri hariç duruşunu hiç bozmamış, ellerini soğuk mermerden ayırmamıştı. Çünkü bunu yaparsa, hızla arkasına dönecek, neredeyse aklını kaybetmesine neden olan adamın dudaklarına yapışacaktı. Ve eğer o

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anda bir kez daha reddedilirse bunu kaldıramazdı. Onun tarafından bir kez daha istenmediğini görmeye dayanamazdı.

Kopça açılınca gevşeyen kumaş, hem soğuk hem de heyecan nedeniyle sertleşmiş olan göğüs uçlarına sürtündü. Dişlerinin arasından içine sesli bir soluk çekerken gözlerini kapattı hazla. Ne olacaksa olsun istiyordu. Bu yarım kalmışlık canını acıtıyordu.

Elbisenin yakası iki yanından aşağıya indirildiğinde tuttuğu nefesini bıraktı ve dudaklarından firar eden zevk dolu iniltiyi bastırmakta zorlandı. Başı öylesine dönüyordu ki, her ne olacaksa bir an önce gerçekleşmeliydi. Ve eğer Poyraz başladığı şeyin sonunu getirirse, parçalara ayrılacak, rengârenk darbeler vuracaktı gökyüzüne.

Bunu yapmak o kadar zor, o kadar işkence doluydu ki, parmakları arasında tuttuğu kumaşı parçalayarak çıkarması an meselesiydi. Elbisenin üst kısmı Eylül'ün beline kadar indiğinde, aynada kendisine sunulan hazineye baktı. Bu gece sergilenen, fiyatları dudak uçuklatan pırlanta parçalarının değersizliği şimdi daha da anlaşılır olmuştu.

Poyraz ilk kez gördüğü *Eylül güzellikleri*yle adeta aklını kaybetmiş gibi hissediyordu. Nerede ve kim olduğunu bilmiyor gibiydi. Döne döne bir girdabın içinde savruluyor, dokunduğu ateşin içinde yanmak istiyordu. Elbise Eylül'ün kollarında kalınca, nazik bir şekilde iki kolunu da çıkardı içinden.

Çıplak tenine vuran buz gibi soğuk, Eylül'ün titremesine neden oldu. Ama onu asıl titreten, Poyraz'ın güçlü, sert ve hoyrat ellerini göğüslerinde hissetmekti.

Poyraz avuçlarındaki diri yuvarlaklıkların, bedenine tehlike uyarısı verdiğini, sertleştiğini hissediyordu. Dudakları sahiplenircesine çıplak omuzlarda, ilk gördüğü andan beri aklını kaybetmesine neden olan seksi sırtın her santiminde gezinmeye başladı. Eylül aldığı zevkle başını arkaya doğru bıraktı. Teninde hissettiği titreşimler, dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu. Bütün bu hissettikleri o kadar muhteşem ve beklenmedikti ki, gerçekle hayali birbirinden ayırabilmesi mümkün değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz, boynuna sokulup derin bir ısırık bıraktı. Bu temasla boğuk bir şekilde inleyen Eylül'ün hafif acısını gidermek için, ısırdığı yerde diliyle gezindi. Bedenine daha fazla baskı uygulayıp onu sertçe kendine çektiğinde, dişlerini tekrar boynundaki o en hassas ve en tatlı noktaya geçirdi.

"Şu elimin altındakiler..." Sert bir şekilde sıktığında Eylül kendinden geçerek inleyince, neredeyse homurdanmıştı. "Bana ait. Sen bana aitsin, Eylül! Sadece bana..."

Bir eliyle Eylül'ün elbisesinin eteğini çekiştirecekken kapının zorlanmasıyla, zevkten gerilmiş olan bedeni tehlike çanları nedeniyle savunmaya geçti.

Bedeninden hızla çekilen alev alev temasın geride bıraktığı buz gibi soğukluk, dakikalardır baygın bakan gözlerinin korkuyla açılmasına neden oldu. Elleri titreyerek elbisenin üst kısmını çekiştirdi ve kollarını geçirip boynundaki kopçayı kapatmaya çalıştı.

Poyraz kapının arkasında durup ona döndüğünde, elbiseyi düzeltmeye çalıştığını ama başarılı olamadığını gördü. Hızlı bir şekilde yanına gidip ona yardımcı oldu. Şaşkınlığını fırsat bilerek onu kendine çeviren Poyraz, kısa ama ateşli bir öpücüğü dudaklarına bıraktıktan sonra belinden tutup bedenine yasladı. Kilidi çevirip kapıyı açtığında, karşısında gördüklerine sinirlenmeden edemedi.

Harun ve Jülide şaşkın bir şekilde ikisine bakıyordu. Şaşkınlığını üstünden atan Jülide, arkadaşının neredeyse baygın halini görünce ona doğru atıldı.

"Eylül, iyi misin?"

Eylül, uzun zamandır gösterdiği çabanın ardından dizleri büküldüğü anda Poyraz tarafından kucaklandı.

Poyraz ise karşısındaki iki kişiye öfkeli gözlerle bakıyordu. "Hanginiz onun bu kadar içmesine izin verdiniz?"

Jülide'nin ondan çekindiği zamanlar nadirdi ve tam da o anlardan birindeydiler. Sertçe yutkunurken, kocaman açılmış gözlerini Harun'a çevirdi. Öyle bir durumda Harun'un bir centilmen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olarak onu koruması gerektiğine inanıyordu. Harun da tam böyle bir harekette bulunacaktı ki, Poyraz'ın sert rüzgârları andıran sesiyle, henüz açılmış olan ağzını kapatmak zorunda kaldı.

"Ben Eylül'le eve dönüyorum. Çocuklara söyle, arka kapıdan çıkacağız. Siz de her şey bitmeden buradan ayrılmayın. Menderes'le Uras'a da bilgi ver."

Poyraz kucağında Eylül'le birlikte otelin arka tarafına yürürken içinden söyleniyordu. Arabaya ulaştığında, Eylül'ü nazikçe yerleştirdikten sonra kendisi de yanına geçti. Eylül, göğsüne doğru sokulunca kollarını ona doladı. Bedeni buz kesmişti. Elleriyle çıplak kollarını hızlı bir şekilde ovmaya başladı. Yol boyunca Eylül'ün anlamsız mırıldanmalarına karşı sürekli tetikte kaldı.

Eylül'ü arabadan indirirken kucağına aldı ve yatak odasına kadar taşıdı. İçeriye girdiğinde ayağıyla kapıyı kapattıktan sonra onu nazikçe yatağa bıraktı. Tam doğrulacakken, Eylül'ün kolları boynuna dolanınca kendini geri çekemedi.

"Poyraz..."

Derin nefeslerle inip kalkan göğsüne mi baksa, kulağına boğuk ve seksi bir şekilde ulaşmış olan kendi adının hissettirdiği tatmine mi odaklansa, karar veremiyordu.

"Sana kahve getireceğim."

"Hayır, gitme..."

Poyraz ceketini çıkartıp yere bıraktıktan sonra onun yanına uzandı ve uzun zamandır hayalini kurduğu şeyi hissetmeye odaklandı.

Eylül hiç vakit kaybetmeden onun sıcaklığına sokuldu. Elbisesi rahatsız ediyor olsa da umurunda değildi. Ona sımsıkı sarılmak dışında bir şey istemiyordu. O anda aklı duygularına göre daha fazla çalışıyor olsa bile, sarhoşluğunun arkasına saklanmak ve o geceyi kendine ait kılmak istiyordu.

Poyraz'ın güçlü kolları onu sarmalarken, dudaklarında hoş bir tebessümle kendini bıraktı.

Dudaklarının kenarında bulunan başak tanelerini okşarken, derin bir sessizliğin içine gömüldü. Hiç anlamadığı bir şekilde,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül tüm hayatını kaplamıştı. Duygularına kilit vurmaya çalışırken, ondan uzak durmak için uğraşırken, aslında bilmeden ona doğru koşmuştu. Kendini ona karşı ne hissettiğine dair doğru düzgün sorgulamamış, bunu yapmaktan özellikle kaçınmıştı.

Kollarında kıpırdanan kadına çevirdi bakışlarını. O anda ne kadar savunmasız olsa da, Poyraz'ın aklından geçenler hiç de masum şeyler değildi. Onu rahatlatmaya çalışırken okşamadan duramıyordu. İlk kez, kilitli kaldıkları lavaboda o kadar cesur bir şekilde dokunmuştu ona. Elinin altında hissettiği sıcaklığın ateşten farkı yoktu. Bedenini ona daha fazla bastırmamak, her şeyi bir kenara bırakarak ona oracıkta sahip olmamak için kendini zor tutmuştu. Eğer kapı zorlanmasaydı, belki de çok fazla ileri gitmiş olacaktı. Çünkü eli Eylül'ün elbisesinin alt kısmına gitmiş, bedeni acıyla gerilmişti.

Şimdi masum bir şekilde kollarında yatan kadına, öyle bir ilk yaşatmanın tam anlamıyla korkunç olacağını biliyordu. Eylül'ün bakışları her defasında içine işliyordu. O bakışlarda kaybolmamak için direniyor, direndikçe de ona daha fazla acı veriyordu. Hem Uras'ın, hem de Harun'un *'Ona anlat,'* demeleri işleri daha da içinden çıkılmaz hale sokuyordu.

Poyraz ona Şule'den ve olanlardan bahsetmek konusunda kararsızdı. Sanki öğrenirse ondan uzaklaşacak, bu korkutucu dünyanın, hayatını nasıl da cehenneme çevireceğini düşünüp arkasını dönecekti. Bundan korkuyordu... Bundan ve her şeye rağmen Eylül yanında kalırsa, ona olabileceklerden korkuyordu. Bir gün gelecek, Eylül'ün bedenindeki o kan lekelerini görecek ve onun da ölümüne sebep olduğu için vicdan azabı içinde ölecekti.

İşin bu kısmına odaklanıp duygularını yok sayıyor olması ise bambaşka bir durumdu. Bu kadar güçlü hissederken bunun aşk olabileceğini düşünmesi onu korkutuyor, ne yapacağını bilemez hale getiriyordu. Eylül kendini ona böylesine adamışken, her defasında gözünün içine bakarken, kalbi kanatlanıp uçuyor, büyük bir tatminle dolup taşıyordu. Artık bu lanet olası davranışından vazgeçecekti. Onu bir kez daha başka bir adamın kollarında görmek, o adama gülümsediğini bilmek istemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül sadece ona baksın, ona gülümsesin istiyordu. Bu işin sonunda ne olacağını bilmiyordu. Her şey ne kadar karışıksa, bir o kadar da netti aslında. Eylül'ü seviyordu! Ondan, kokusundan, gülüşünden ve o güzel sesinden uzak duramayacak kadar çok seviyordu.

Ona bir şey olmasın diye gerekirse evden çıkmasına bile izin vermezdi. Bunu düşündüğü an gülümsedi. Öyle bir şey yaparsa, Eylül bu evi başına yıkardı. Söylediği her şeye karşı gelmesini, ona meydan okumasını bile delice seviyordu. Onu kızdırmak, kışkırtmak inanılmaz bir mutluluk veriyordu. Çünkü ancak o anlarda her zamankinden fazla yakınlaşıyorlar, birbirlerinin gözlerinde kayboluyorlardı.

Kollarında kıpırdanan bedene çevirdi bakışlarını. Eylül mırıldanıyor, yüzünü buruşturuyordu. Kendini biraz geri çekip, bir eliyle onun yüzüne dokundu.

"Eylül? İyi misin?"

Eylül ani bir hareketle Poyraz'ın göğsünden uzaklaşıp, bacakları birbirine dolanarak yataktan kalkmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun, Eylül? Başın dönüyor, bekle biraz."

"Lavabo..."

Eylül onu umursamayarak ellerinden kurtuldu ve odadan çıkıp kendini zar zor banyoya attı. Klozetin önüne diz çöktüğü anda, midesinde kalan ne varsa hepsini çıkardı. Midesi ve boğazı berbat bir şekilde yanıyor, bedeni soğuktan titriyor, başı dönüyor ve gözleri ağrıyordu.

Başında hissettiği serin temasla derin nefesler aldı. Hissettiği güvenle başını tamamen bıraktı. Sanki kafası yere düşecekmiş gibiydi. Elleriyle klozetin kenarlarından destek alıyor, ara ara gelen bulantılarla canı yanıyordu.

Poyraz hemen arkasında bulunan lavabonun altındaki dolaptan küçük bir havlu çıkarırken, Eylül'ün oturmasına yardımcı oldu. Hızlı bir şekilde ıslatıp onun yüzüne sürerek, ferahlamasını sağladı. Ayılmaya başlayan Eylül, teninde hissettiği soğuk temaslarla hem rahatlıyor, hem de olduğundan daha fazla titriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi daha iyi misin?"

Eğer Poyraz'ın sesini duymasaydı daha iyi olabileceğini düşündü. O gece iki kez rezil olmuştu sevdiği adama. Birtakım planlar yapmış, Poyraz'ı kendine çekmeye çalışmış, ancak sonu hüsranla bitmişti. Genç adamın onu bu şekilde görmüş olmasından ve yardım etmesinden nefret etti o anda. Başını sallamakla yetinip havluyu elinden aldı ve yüzüne bastırıp sakinleşmeye çalıştı.

Birkaç saniye sonra, oturduğu yerden kalkmaya çalışınca Poyraz ona yardım etti ve ayakta kalmasını sağladı. Lavaboya yönelip yüzüne su çarptı. Başını kaldırıp da aynada kendine baktığında gördüğü şeye inanamadı. Elbisesi üstünde emanet gibi durur hale gelmiş, özenle tutturulan küçük tokalar çıkarak saçlarının dağılmasına neden olmuş, makyajı akmıştı. Poyraz'a bakmak bile istemiyordu.

Böyle planlamamıştı hiçbir şeyi... Böyle olmamalıydı...

Boynuna dokunan serin eller, yeni bir titreme yaşamasına neden oldu.

"Tek başına yapabileceksen duşa gir. İyi gelecektir. Ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

Eylül yutkunup gözlerini kapattı. Bunun bir rüya olmasını ne çok isterdi. Her şey dağılmış, belki de paramparça olmuştu.

"Eylül? Tek başına duş alabilir misin diye sordum. Eğer kötü hissediyorsan... Yani..."

Poyraz'ın içinden onu yıkamak geçiyordu ama bunu söylemesi o an ne kadar doğruydu, bilmiyordu.

"Ben... Ben kendim hallederim."

"İstersen Jülide gelince yardım etsin?"

"Hayır... Hayır, teşekkür ederim."

Poyraz ona temkinli bir bakış attıktan sonra banyodan çıkarak kapıyı kapattı.

Hemen arkasından kilidi çeviren Eylül, ellerini göğsüne bastırarak sırtını kapıya yasladı. Sonrasında ellerini başına götürüp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerini sımsıkı kapattı. Bütün gece Poyraz'ı baştan çıkarmak için uğraşmıştı. Tek istediği intikamdı. Ama oyun tersine dönmüş, içten içe ona sahip olmak için numara yapmıştı. Üstelik o kadının varlığını bilmesine rağmen kendine *dur* diyememişti.

Kapıdan çekilip elbisesinin kopçasını açtı ve bedeninden kayarak yere düşmesine izin verdi. Çırılçıplak kaldığında, saçındaki tokaları da çıkarıp duşa girdi. İlk anda gelen buz gibi suyla küçük bir çığlık atıp olduğu yerde sıçradı. Su normale döndüğünde, bedeni rahatlayarak akan suyun tadını çıkarmaya başladı.

Orada ne kadar kaldığını bilmediği bir süre sonunda, kapıları yana kaydırıp ayağını dışarıya attı. Dolaptan aldığı bornozu üzerine geçirerek aynanın karşısına geçti. Tam anlamıyla berbat görünüyordu. Aşağıya inip onunla yüzleşmek istemese de, midesi isyanın son noktasındaydı. Bir şeyler yiyebilirse, yanma hissini ortadan kaldırabilirdi. Ağzındaki şampanya tadından da o anda nefret ediyordu.

Banyodan çıkıp odasına gitti ve üzerine rahat bir şeyler giydikten sonra, yarı istekli yarı isteksiz bir şekilde merdivenlerden inmeye başladı.

Poyraz hafif bir sandviç hazırlayıp, bir bardağa da meyve suyu koyduktan sonra masaya bıraktı. Eylül'ü beklerken kafasını toplamaya çalışıyordu. Hissettiklerinden ve ne istediğinden artık emindi. İşin en zor kısmı, bunu Eylül'e anlatabilmekti.

Isıtıcıdaki henüz kaynamış olan suyu kupaya doldurup, bir kaşık yardımıyla kahvenin erimesini sağladı. Arkasını dönüp de masaya ilerleyecekken, Eylül'ün mutfağın girişinde onu izlediğini gördü. Saçları nemliydi. Üstündeki giysiler sade bile olsa o kadar güzel görünüyordu ki, Poyraz onu alıp saklamak, o hazineden sadece kendisi yararlanmak istiyordu.

Eylül her zamanki gibi muhteşem görünse de bir tuhaflık vardı. Poyraz az önce ışıltılı gözlerle bakarken, şimdi hafif bir endişe çöreklenmişti içine. Elindeki kahveyi masaya bırakıp ona doğru yaklaştı. Arada bir parça mesafe kalmasına özen göstererek, gözlerini gözleriyle buluşturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Etraflarında öyle bir elektrik vardı ki, bir taraf bundan sonra her şeyin yoluna gireceğini düşünürken, diğeri yolun sonuna geldiklerini hissediyordu.

Hayatında hiç bu kadar acı çekmemiş, gitmekle kalmanın tam ortasında duruyor olmanın verdiği paramparça olma hissini hiç yaşamamıştı. Kendini öylesine kaptırmıştı ki, Poyraz'ın daha da yaklaştığını ve bir eliyle yüzüne dokunduğunu son anda fark etti. Tam da ona olan aşkını düşünürken... Bu harekete doğal bir şekilde karşılık verip, başını onun avucuna doğru yaslayışını nasıl açıklayabilirdi ki?

"Eylül..." Poyraz, bakmaya doyamadığı yüzü ellerinin arasına aldı. Yorgun olsa da kuytu yeşilliklerin içinde dans eden o parıltıları görmek, fazlasıyla iyi hissetmesini sağladı. "Nasıl hissediyorsun?"

Eylül ağzını açıp konuşabilecek olsa, her şeyden önce bağıra bağıra ağlamayı tercih ederdi. Uzun zamandır bunu istiyordu işte. Poyraz'ın ona böyle dokunmasını ve tıpkı âşıkmış gibi gözlerinin içine bakmasını...

"Başın mı dönüyor hâlâ? Korkutuyorsun beni."

Poyraz onun bir şey söyleyebilecek durumda olmadığını anlayınca, ellerini omuzlarına indirip nazik bir hareketle sandalyeye oturmasını sağladı. İçinde sandviç olan tabağı ve meyve suyunu Eylül'ün önüne doğru itti hafifçe.

"Salatalık koymadım. Belki sevmezsin diye... Yani... Ben sevmem..."

Hayatında bir kez bile kelimeler arasında duraksadığı olmamıştı. Ama Eylül öyle kırılgan bakıyordu ki, ne söyleyeceğini bilememişti.

"Ben... Teşekkür ederim."

Sandviçi isteksiz bir şekilde ağzına götürürken onun tarafından izleniyor olmak, biraz rahatsız ediciydi. Özellikle de hiçbir şey artık eskisi gibi değilken...

İlk ısırıktan sonrası kendisinin de anlam veremediği bir şekilde hızlı gitmeye başladı. Bütün gün neredeyse hiçbir şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yememiş, cesaret toplayabilmek ve güçlü durabilmek için şampanyada teselli bulmuştu. Şimdi kendini daha iyi hissediyor, midesindeki ve boğazındaki yanma yavaş yavaş kaybolmaya başlıyordu. Meyve suyundan birkaç yudum aldıktan sonra, sandviçi yemeye devam etti.

Karnı tamamen doyduğunda peçeteyle ağzını sildi ve arkasına yaslandı. Eli gayriihtiyari karnını bulduğunda, rahatladığını hissederek hafifçe okşadı. O anda yalnız olmadığını hatırlayınca, başını kaldırıp onunla göz göze geldi. O bakış, o his böylesine anlamlıyken, neden arka planda kime ait olduğunu bilmediği bir ses, bunun büyük bir yanlış olduğunu haykırıp duruyordu?

"Doydun mu?"

Poyraz bunu sorarken ilgili ve yumuşak bir ses tonu kullanıp Eylül'ü şaşırtmıştı.

"Doydum."

"Eylül, ben..."

"Lütfen..."

Poyraz'ın gevşemiş olan yüz hatları birden gerildi. Eylül ellerini masaya koyup bir süre bekledi. Artık konuşmaları gerekiyordu. İstenmiyorsa bunu kabul ediyordu. Zaten isteniyor olsaydı bile, o kadının varlığını öğrendikten sonra buna izin veremezdi.

"Bu gece... Kendim gibi değildim. Bana yalan söylediğin için sana öfkeliydim."

Gözlerini, o hep kaybolmak istediği maviliklere odakladı. Âşık olduğu adamın hayatında başka bir kadın olduğunu bilemezdi ki... Hiç kimse onu uyarmamıştı. O böylesine kendini ortaya atarken, hiç kimse ona tek kelime etmemişti. Ve Poyraz... Ne kadar düşünürse düşünsün, onu suçlayabilir miydi? En başından beri her hareketini geri çevirmiş, yaptığı zararsız baştan çıkarma oyunlarına direnmiş, onu yok saymamış mıydı? Belki hesapsızcaydı yaptığı her şey... Ama ne yaptıysa, en temiz duygularıyla yapmıştı. Onu gördüğü andan beri aklına yerleşmiş, minicik bir zaman içinde kalbinde yer açmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında beni kandırmış bile değilsin. Bunu kabul edip dile getirmek benim için kolay değil, ama... Ben... Benden uzak durmanı anlayamadım..."

Poyraz dakikalar önce her şeyin güzel olacağını düşünüp, duygularını kalbine tutsak etmeyeceğine karar vermişken Eylül'den duydukları... Sert bir düşüş yaşıyordu. Beklediği bu değildi.

"Vazgeçmemem benim suçum ama... Beni burada neredeyse zorla tutman da senin suçun."

"Eylül, hiçbir şey sandığın gibi..."

"Ben bilmem gerekeni biliyorum."

Eylül onun itiraz etmesine fırsat vermeden oturduğu sandalyeden kalktı ve gerginlikten terlemiş olan ellerini eşofmanına sildi. Yeterince konuştuğuna inanıyordu.

"Bu gece bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. İyi geceler."

Ve Eylül arkasını dönüp giderken, savrulan hafif nemli saçlarının kokusu Poyraz'ın tenine çarptı... Yaktı, kavurdu. O giderken, oturduğu yerde hareket bile edemedi. İlk kez, tam da Eylül'ün heyecanla beklediği şekilde davranıp ona hissettiklerini açıklayacakken... Şule'yi anlatmayı düşünürken... Eylül vazgeçmişti. Eylül arkasına bile bakmadan o kapıdan çıkıp gitmiş, bu mücadeleden vazgeçtiğini ilan etmişti.

Hissiz bir şekilde önüne bakıyordu. Neden bu kadar kilitlenmiş, neden söylediği sözler onun tarafından kesilirken her zamanki otoritesini konuşturamamış, kendisini dinlemesini sağlayamamıştı?

Eylül öyle bir gitmişti ki... Sanki onu terk eder gibi... Sanki bunun bir son olduğunu belli eder gibi...

Başını öfkeyle iki yana salladı. Eylül onu terk edemezdi. Eylül o istemediği sürece hiçbir yere gidemez, hatta o evden dışarı adımını bile atamazdı. Eylül, onundu! Daha önce yaptığı gibi gitmek istediğini söyleyip, elini kolunu sallayarak çıkıp gidemezdi o evden. Poyraz Soygüder buna izin veremezdi. Vermeyecekti!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jülide erken kalkması gerektiğini bildiği halde, kafasını kaldıracak gücü hissetmiyordu kendinde. Dün gece Eylül'le de konuşamadığı için, olayın detaylarını deli gibi merak ediyordu. Zaten Eylül'ün gidip o adamla dans etmesini de şaşkınlıkla izlemişti.

Yatağın diğer tarafındaki ağırlığın farkındaydı. Bir ihtimal Harun olabileceğini düşününce, dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. Diğer tarafa dönüp de gözlerini yarı yarıya açtığında, dudaklarındaki gülümseme de silinmiş oldu.

"Günaydın, pastacı güzelim."

Eylül yorgun ve kabullenmiş bakışlarını arkadaşınınkilerle buluşturdu. Jülide bu sahneyi daha önce birkaç kez yaşamıştı ama son kopan fırtınadan sonra artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

"Eve mi gidiyoruz? Peki. O zaman hazırlanayım."

"Jülide..." Eylül, elini Jülide'nin koluna koyup ona bakmasını sağladı. "Her şey için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni isterim."

Kaşları çatılan Jülide, onun bunu neden söylemiş olabileceğini anlamadı. "O ne demek şimdi?"

"Senin bütün bu olanlarla hiçbir ilgin yoktu. Ama benim yüzümden, tıpkı benim gibi buraya hapsoldun."

"Eylül..."

"Bırak da bitireyim."

Jülide bedenini tam olarak ona döndürdü ve temkinli bir şekilde ne duyacağını beklemeye başladı.

Derin bir nefes alan Eylül, ruhundaki yarayı nasıl iyileştireceğini düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Derslere eskisi kadar çalışmadığını görebiliyorum. Bütün bu belirsizlik dengeni bozdu. Belki olan bitenin içinde en iyisi, senin Harun'la bir araya gelmen."

Harun'un ismini duymasıyla yatakta hızlıca doğrulan Jülide, itiraz cümlelerini sıralarken yüzüne yayılan tatlı pembeliğin farkında bile değildi.

"Saçmalama Eylül ya! Biz bir araya falan gelmedik. Ayrıca o hödük kim oluyor da, benim sevgilim olma statüsüne erişebiliyor?"

Eylül bir parça gülebildiğinde sırtüstü döndü yatakta.

"En başında yanlış yaptım. Ben de onun kadar kendimden emin durabilseydim, şimdi bu durumda olmayacaktım."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Eylül. Sen sadece..." Jülide cümlesini yarım bırakarak arkadaşına baktı. Daha önce bunu net bir şekilde dile getirmemişlerdi ama yine de görünen köy kılavuz istemiyordu.

"Ben çok âşık oldum, Jülide..." Eylül'ün acı çekercesine çıkan sesi yine boğazında bir yutkunmaya sebep olurken, bu aşktan nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. Ve Poyraz onu değil de bir başkasını severken, bu evde yaşamaya devam ettiği sürece boğulacağını biliyordu. "Oynamaya çalıştığım oyun, dün gece ayaklarıma dolandı. Ondan intikam almak, onun canını acıtmak isterken, aslında ona istediğini vermiş oldum. Başka bir kadına ait olduğunu bile bile, onun bana yeniden dokunmasına, beni öpmesine izin verdim. Bununla da kalmayıp, karşı koymadan durarak daha fazlası için ona fırsat tanıdım. Ben çok kötü biriyim, Jülide. O kadının yerinde ben de olabilirdim ve bunu bile bile kendime engel olamadım."

"Senin bir suçun yok. Suçlu olan tek kişi Poyraz. En başından beri sana olan davranışlarını hepimiz gördük. Âşık ve kıskanç bir erkeğin yapabileceği her şeyi yaptı. Hiç kimse kalkıp da bana Poyraz'ın davranışlarını yanlış anladığımı söylemesin."

Arkadaşı doğruyu söylüyor olsa da, var olan diğer gerçekliği yok sayamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim bu evden gitmem lazım..."

"Daha önce de denedin ama gördüğün gibi hâlâ buradayız."

"Bana yardım edecek biri var."

Jülide tek kaşını kaldırıp, meraklı gözlerle ona baktı. Eylül ne pahasına olursa olsun o evden gidecekti. Aklındaki kişi ona yardım eder miydi, henüz bilmiyordu. Ama denemekten başka şansı yoktu.

Jülide'nin odasından çıktıktan sonra bir süre koridorda oyalandı. Henüz evden ayrılıp ayrılmadığını bilmediği için, aşağıya inip de bir kez daha onunla yüz yüze gelmek istemiyordu. Bu evdeki herkese aynı anda hem güveniyor, hem de şüpheci davranıyordu. Ama birilerine güvenmek ve yardım istemek zorundaydı. Büyük bir risk olacaktı ancak başka şansı yoktu.

Merdivenlerden yavaş ve sessiz adımlarla inip mutfağa geçti. Sessizlik bütün evi kuşatmış gibiydi. Etrafa şöyle bir baktığında, anılar gözlerinin önünden geçmeye başladı. Şimdi o günden bugüne geçen zamanda çok şey değişmişti.

"Günaydın."

Eylül geçmişe öylesine dalmıştı ki, duyduğu sesle neredeyse yerinde sıçrayarak arkasını döndü.

"Korkutmak istememiştim."

Gülümseyerek karşılık verdi karşısındaki adama. "Dalmışım. Sana da günaydın."

Kadir, ısıtıcıya su ekleyip düğmesine bastı. Dolaptan aldığı kupalardan birini tezgâha bırakırken Eylül'e döndü. "Kahve?"

"Çok iyi olur."

Eylül yüksek sandalyelerden birine oturup Kadir'in hareketlerini izledi.

Hızlı ve pratik bir şekilde iki kahveyi de hazırladıktan sonra, birini Eylül'ün önüne bırakırken diğerini de kendine yakın bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yere koydu. Ellerini masanın üstünde birleştirip, karşısında üzgün gözlerle oturan kadına baktı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Kadir'in her zamankine oranla yumuşak çıkan sesi Eylül'ün hoşuna gitti. Birlikte geçirdikleri kaçamak günden sonra araları daha iyiydi.

Eylül bu sorunun ilk andaki sıradan görünen tarafını kenara itip, kendisine sağlayabileceği avantajı düşündü kısa bir süre. Aradığı şey ayağına gelmiş olsa da, ona bu konuda güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Sonuçta Kadir, Poyraz'ın adamıydı ve ona ihanet niteliğinde sayılabilecek herhangi bir davranışta bulunmazdı.

Kahvesinden bir yudum alan Eylül, üşüyen içinin bir parça ısındığını hissetti. Aklına koyduğunu yapmak istiyorsa bunu göze almalıydı.

"Sana güvenebilir miyim?"

Kahvesini dudaklarına götürmek üzere olan Kadir'in eli havada kaldı. Bunu sormuş olması kafasını karıştırmıştı.

"Elbette. Bunu sorman bile hata."

"O halde rica edeceğim şeyin aramızda kalmasını istediğimi bilmelisin."

Kadir gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Yine firar etmeyeceksin, değil mi?"

Eylül gözünü kırpmadan karşısındaki adama baktı. Çok doğru bir tahminde bulunmuştu ama bundan haberi bile yoktu. "Uras'ın telefonuna ihtiyacım var."

"Ne yapacaksın Uras Bey'in telefonunu?"

"Danışmak istediğim bir konu var."

"Bunu özellikle benden mi istiyorsun?"

"Sabah sabah önce seni gördüğüm için evet."

Kadir bir an sessiz kaldı. Aslında düşününce, bunun pek de sakıncalı bir tarafı yoktu. Üstelik bu sefer gerçekten de evden firar etmek adına bir şey söylememişti neyse ki. Uras'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

telefonunu söylerken, yine de aklının bir köşesinde duran bir soru işareti vardı.

Eylül salonda otururken tuhaf duygular içindeydi. Ona yardım edecek tek kişi Uras'tı. Menderes yeniden ortadan kaybolduğu için sarılacağı son umuttu. Sanki saatler geçmiş gibiydi ve bu gerginlik sinirlerine iyi gelmiyordu. Kapının açılıp kapanma sesini duyduğunda, oturduğu yerden kalkıp salonun ortasına doğru geldi.

"Merhaba, Uras."

"Merhaba, Eylül. Bana kötü bir şey olmadığını söyle."

"Oturalım mı?"

Uras onunla birlikte geniş koltuğa oturduğunda, yüzüne ciddi bir ifade hâkimdi. Onun ne söyleyeceğini fazlasıyla merak ediyordu.

"Sana kahve getirmemi ister misin? Veya başka bir şeyler?"

"Bana anlatacaklarınla daha fazla ilgiliyim."

Eylül rahat edebilmek için bacaklarını altında topladı ve üstündeki kalın hırkaya sıkı sıkı sarıldı. "Yardımına ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

"Buradan gitmem lazım."

Uras duyduğu son cümlenin anlamını kavramakta gecikmedi. Oturduğu yerde dikleşirken kaşlarını çattı. "Bunu neden Poyraz'la değil de, benimle konuştuğunu anlayamadım."

Eylül derin bir nefes alırken, bakışlarını salonun girişine doğru çevirdi. Uras ondaki tedirginliğin farkındaydı. Ortada hiç hoşlanmadığı şeyler dönüyordu ve kesinlikle içinde olmak istemiyordu.

"Çünkü bana yardım edecek tek kişi sensin. Anlamıyor musun? Bu evde kalamam!"

Eylül'ün yalvaran bakışlarında titreşen ve çaresizce çırpınan duyguları okuyabiliyordu Uras. Bir gece önce kokteylde,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz'la aralarında fazlasıyla gergin anlar yaşanmıştı. Detayını bilmese de, Eylül'ün ne kadar kırılmış olduğunu görebiliyordu.

"Poyraz'dan hoşlandığını sanıyordum."

Onun adını ikinci kez duymuş olmak, kalbinin hem heyecanlanmasına hem de acımasına neden oldu. Uras basit bir *hoşlanmak* eyleminden bahsetmişti. Oysaki Eylül'ün hissettiği şey çok derindeydi. Kalbinin merkezinde, tenindeki her noktada, aklının tamamında... Dile getirmeye bile korkuyordu. Poyraz'a âşık olduğunu söylememeyi tercih etmesi, canını daha fazla yakmak istememesindendi.

"Ben kimsenin hayatında ikinci kadın olamam."

Uras, içinden küfretmeden edemedi. Bu adam ısrarla anlatmıyordu gerçeği. Eylül için çıldırdığı halde, böyle suskun kalmasını anlamıyordu. Poyraz, Eylül'ü korumak istediği için kendini kısıtlasa da, ona hiçbir şekilde hak vermiyordu. Şimdi istese Eylül'e her şeyi anlatabilir, bu güzel kadının gözlerinde her daim gördüğü ışığın yeniden canlanmasını sağlayabilirdi. Ama bu durum onun üstüne vazife değildi. Her ne kadar Poyraz'ın kararının aksini savunsa da, bu onun hayatıydı. Eylül gerçeği kesinlikle Poyraz'dan öğrenmeliydi.

"Ona bunu söylediğinde sana ne dedi?"

"Ne demesi gerekiyor? İnkâr bile etmeyen adamdan başka nasıl bir cevap bekleyebilirim ki?" Eylül'ün az önceki hüzünlü ve sakin hali, yerini bir anda öfkeli ve hiddetli hislere bıraktı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra açtığında, kararlı bir ifadeyle Uras'a baktı. "Bu evden ancak senin yardımınla çıkabilirim."

Bu iş hiç hoşuna gitmemişti. Buna alet olmak istemiyordu. Eğer Eylül'e yardım ederse, Poyraz arkadaş falan dinlemez, hiç acımadan öldürünceye kadar hırpalardı onu. Tabii ki ondan korktuğu falan yoktu. Ama bu durum, Eylül'le ikisini birbirinden daha fazla uzaklaştırırdı.

"Uras, lütfen..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uras, elinin üstünde hissettiği zarif ele çevirdi bakışlarını. Sonra yönü, Eylül'ün güzel yeşil gözlerini buldu. O gözlerin derinliklerindeki yalvarmayı, hüznü ve en önemlisi de Poyraz'a olan aşkını gördü. Bu işin sonunda birkaç kemiği kırılacaktı ama madem bu aptal adam Eylül'e acı çektiriyordu, o halde aynı acıyı kendisi de hissetmeliydi.

"Pekâlâ."

Eylül alacağı yanıtın olumsuz olacağından o kadar emindi ki, yanlış duyduğunu düşündü bir an. Yalvarırken kısılmış olan gözleri, hayretle ve duyduğu şeyin rahatlığıyla irileşti.

"Gerçekten yardım edecek misin bana?"

"Elbette. Neden acıyı çeken tek taraf sen oluyorsun ki? Biraz da Poyraz Soygüder kuyruk acısı çeksin bakalım."

Uras tek kaşını kaldırıp sırıtsa da, Eylül onun imasını anlayacak durumda değildi. Hem tuhaf bir rahatlama, hem de kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Poyraz'ı tamamen kaybedeceğini bilse de, verdiği en doğru karar olmuştu bu.

Jülide, güvenliğin dışında arabaya yaslanmış halde duran adama çevirdi bakışlarını. O soğukta bile üstünde ceketiyle duruyordu. Kendisi arkadaşlarıyla oturup sıcak çaylarını yudumlayarak sohbet ederken, Harun gözünü kırpmadan onu izliyordu.

Dudakları keyifle kıvrıldı karton bardağın kenarından. Artık Harun vardı hayatında. Onun bakışları, dokunuşları, kokusu, tadı... Jülide ne yana dönerse dönsün, Harun oradaydı. Başını çevirdiği yerde onu göremeyecek olma düşüncesi bile bedenini titretiyordu. Alışkanlık denen şey, gerçekten acımasız olabiliyordu.

"Nasıl geçti sınav?"

Jülide yanında oturan arkadaşına döndü. "Fena değildi. Senin?"

"Eh işte. Bu kadar zorlamasalar daha iyi olacak."

Arkadaşının sözlerine hafif bir baş hareketiyle karşılık verdikten sonra, bakışları yönünü tekrar Harun'un durduğu yere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çevirdi. Bardağı dudaklarına götürmüştü ki, bir anda çekip masaya bıraktı. Oturduğu yerde doğrulup gözleriyle etrafı taradı. Çantasını alıp kalkacakken, arkadaşının koluna dokunmasıyla ona döndü.

"Nereye, Jülide?"

"Gitmem gerek."

"E hani eve gidip ders çalışacaktık?"

"Siz gidin."

Çantasını omzuna atıp iki kitabını göğsüne bastırdı ve hızlı adımlarla güvenliği geçip dışarıya çıktı. Harun'u hâlâ göremiyordu. Kalbi ritmini kaybederken hızlı soluklar alıyor, onu görebilmeyi umut ediyordu.

Araba oradaydı ama kendisi yoktu. Tedirginlikle etrafına bakınırken, omzuna dokunan elin temasıyla yerinde sıçrayarak arkasını döndü.

"Korkma, benim."

Karında dolanan adrenalinin verdiği güçle bir elini Harun'un göğsüne koydu ve itmeye çalıştı. Harun göğsündeki eli bileğinden tutarken, diğer eliyle de onu omzundan yakalayıp kendine çekti.

"Yine niye delirdiğini bilmek istiyorum."

Jülide'nin ciddi bir öfke patlamasına ihtiyacı vardı. "Şurada arkadaşlarımın yanında oturuyorum. Sadece birkaç saniyeliğine gözümü ayırıyorum ve tahmin et ne oluyor?"

Harun sabırsızca ona bakarken, bir an önce sadede gelmesini bekliyordu. "Hadi beni tahmin etme sıkıntısından kurtar."

Kendini hızla geriye çeken Jülide onun kollarından kurtulurken, neredeyse çığlık çığlığa bağırmak üzereydi. "Nereye kayboldun? Beni korumak için burada olduğun halde, nasıl oluyor da çekip gidebiliyorsun?"

"Ne oldu dedim, Jülide?"

Jülide elindeki kitapları bıraktığında çıkan sesle birlikte, Harun'un bakışları önce yerdeki kitaplara, sonra Jülide'nin güzel gözlerine kaydı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerinin dolduğuna ilk kez şahit oluyordu. Kollarını uzatacakken Jülide bir adım geri çekildi ve eğilerek kitaplarını topladıktan sonra hırsla arabaya bindi. Harun bir elini beline koydu ve diğer elini saçlarının arasından geçirip ensesini kavradı. Kadınları anlama kılavuzuna sahip olsa ve okusa, yine de hiçbirini anlayamayacaktı.

Direksiyonun başına geçerken göz ucuyla ona baktı. Yanağından süzülen bir damla yaşı fark edince gözlerine inanamadı. Oturduğu yerde sağa dönüp, elini Jülide'ye doğru uzattı. Çenesinden nazikçe tutup kendisine çevirdi. O güzelim gözlerdeki kızarıklığı görünce, içinde tarifi imkânsız bir şefkat belirdi. Diğer elini de uzatıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Jülide bu haliyle o kadar tatlıydı ki, onu sarıp sarmalamak istiyordu.

"Jülide... Niye akıttın şimdi bu yaşları? Bak, tamam... Ne kadar ayı olduğumu biliyorum, çünkü gün içinde birkaç defa söylüyorsun." Duyduklarıyla hafifçe gülümseyen Jülide, Harun'da nasıl bir etki yarattığının farkında bile değildi. "Ama bu sefer şu davranışına anlam veremedim."

"Gittin sandım."

Jülide'nin kısık çıkan sesi ve söylediği şey, Harun'un kanını kaynattı.

"Seni bırakıp gitmeyeceğimi bilmen gerekirdi. Ayrıca benden öyle kolay kolay kurtulacağını mı sandın?"

Harun onu bir parça neşelendirmek için takılmayı seçmişti. Doğru bir şey yaptığını görebiliyordu, çünkü Jülide'nin yüzü daha da aydınlanmıştı gülüşüyle.

"Yok, canım. Fizan'a gitsem, yine de peşimden gelirsin sen."

"O kadar da değil. Kusura bakma."

Harun sahte bir alayla arkasına yaslanırken, az önceki rahatlıktan bir anda sıyrılan Jülide, ağzını birkaç kez açıp kapattıktan sonra dudaklarını ısırdı. Kışkırtmaya çalıştığını görebiliyordu. Önceden olsa ona karşılık verir, taşı gediğine koyardı. Ama o anda o kadar hassastı ki, dudaklarını ısırıp sessiz kalması, ağlamamak için direnmesindendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını çevirip de yanında oturan kıza bakan Harun, onun ciddi durduğunu görünce yaptığı şey için kendine kızdı. Onu belinden tutup kendine çektiğinde Jülide sesli bir soluk aldı.

"Ne oluyor ya?"

"Sen bana kızdın mı?"

"Ne kızacağım sana be?" Jülide boğazındaki düğümden kurtulmak istese de, bir kere girmişti bu duygusallığa. Onun bu alaycı hallerine sinir olmuştu.

"Normalde buna sevinmen gerekirken, şimdi surat ediyorsun."

"Neye sevinmem gerekiyormuş?"

"Etrafından çekilmeme."

Harun'un sesi söylediği son iki kelimeyle kısılırken, kollarında tuttuğu kızın bedeninin gerildiğini, gözlerindeki hayal kırıklığının kendi kalbinde yarattığı sızıyı hissedebiliyordu.

"Şimdi de sen mi yapıyorsun?"

Onun ne demek istediğini anlamayan Harun, soran gözlerle bakıyordu. "Ne yapıyormuşum?"

"Poyraz'ın Eylül'e yaptığını sen de bana mı yapıyorsun?"

"Jülide..."

Kendini tutmaktan yorulmuştu artık. Zaten gözünün önünde arkadaşının eridiğine şahit olurken, aynı şeyi yaşayacak olmaktan delicesine korkuyordu. Yaşlar usulca akarken, bedeni titremeye başladı. Onu ceketinin yakalarından tutup yüzünü göğsüne kapattı ve sessizce ağlamaya devam etti. Kendini ilk kez bu kadar güçsüz hissediyordu. Harun tarafından sevilmeye ve korunmaya ihtiyacı vardı.

Harun onun saçlarını okşarken, nasıl olup da bu duruma geldiklerini düşünüyordu. İkisinin arasında güçlü bir bağ vardı. Harun bunu her hücresinde hissetse de, Jülide'nin bu haline alışkın değildi.

Kollarında hafifçe titreyen kızı kendinden uzaklaştırıp kızarmış gözlerine baktı. Eğilip dudaklarına dokundu hafifçe. Jülide'nin gözlerinin kapandığını görüp, soluklarının hızlandığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissedince öpüşünü derinleştirdi. Onu incitmeden öpmeye devam ederken, dudaklarının yönünü boynuna kaydırdı. Dilini kullanırken, Jülide'nin sıkı sıkıya tutunduğu ceketinin çekiştirildiğini hissetti.

Dudakları yeniden dudaklarını bulduktan kısa bir süre sonra yanaklarındaki ıslaklığı temizledi. Alnını alnına dayayıp sakinleşmeye çalıştı. Jülide'nin sesi kulaklarına dolduğunda gülümsemeden edemedi.

"Sende romantizm kriterleri kesinlikle mevcut. Her an terfi edebilirsin."

"Her zaman böyle şeyler bekleme. Namıma leke sürdürmem ben."

Jülide bir parça geri çekilip, çatık kaşlarla ona baktı. "Aman *ayı*lık namına leke sürdürme! Çalıştır şu arabayı."

Harun gülümseyerek arabayı çalıştırdı ve eve varana kadar dudaklarındaki gülümsemeyi silmedi.

Eylül evden Uras'la birlikte çıkarken, Uras da Kurtuluş'a, onu pastaneye götüreceğini ve o gün için güvenliğini sağlayacağını söylemiş, arkalarından gelmemesi için üstü kapalı uyarmıştı. Kurtuluş genç kadının, patronlarından birinin yanındayken fazlasıyla güvende olacağını düşünse de, bu durumu Poyraz Soygüder'in bilmesi gerektiğine inanıyordu. Yine de... Eylül'e bir zarar gelmeyeceğini bildiği için üstünde durmamaya çalıştı.

Ellerini önünde kavuşturmuş sıkıntıyla ovarken, kalbi normal ritminin dışına çıkmıştı. Poyraz'dan uzaklaşmak zorunda kalmak, acıların en büyüğüydü o anda. Hayatında ilk kez birini sevmiş, ona âşık olmuştu. Onun için savaşmıştı da... Ama o kadının varlığını öğrendiğinden beri bütün bunların hiçbir anlamı olmadığını görmek, Eylül'ü dağıtmıştı.

Uras yanında oturan kadının nasıl duygularla boğuştuğunu tam olarak anlamasa da biliyor ve ikisi için üzülüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arabayı sitenin açık otoparkına çektiğinde kontağı kapattı ve Eylül'e döndü. "Seni burada bekleyeceğim."

Eylül bakışlarını dışarıdan çekip Uras'a çevirdi. "Yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Ama beklemene gerek yok."

"Olmaz. Gideceğin yere seni ben götüreceğim. Madem bir işe kalkıştık, bari tam yapalım."

Eylül üzgün ve yorgun bir şekilde gülümsedi. Doğru kişiyi aradığı için iyi hissediyordu. "Fazla uzun sürmez."

Arabadan inip apartmana girdi. Asansörle kendi dairesinin olduğu kata geldiğinde, anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. Her zaman iyi hissederdi evine ayak bastığında. Oysa bu kez, adımını attığı bu ev hiçbir şekilde tanıdık değildi. Çünkü onun evi başka bir yerde, başka birinin kalbindeydi.

Kapıyı kapatıp yatak odasına geçti. Gardırobun yan tarafında duran valizi alıp yatağın üstüne koydu. Dolaba geri dönüp ihtiyacı olan şeyleri belirledi ve valize yerleştirdi. Jülide'yle birlikte çekildikleri fotoğrafın olduğu çerçeveyi alırken gülümsedi. Onu burada bırakacağı için çok üzgün olsa da peşinden sürükleyemezdi. Bitirmesi gereken bir okulu vardı. İstemeden onu da evinden ve her zamanki rahat hayatından etmişti. Şimdi onu çektiği girdapta tek başına bırakıp gidiyor olmak canını acıtsa ve kendini iğrenç hissetmesine neden olsa da... Biliyordu ki, Jülide bir şekilde oraya uyum sağlamış ve orada olmaktan dolayı mutluydu. Artık hayatında Harun vardı. Sürekli didişiyor olsalar da, arkadaşının Harun'a nasıl baktığını ve heyecanlandığını, aynı şekilde Harun'un da ona karşılık verdiğini görüyor, ikisi için de mutlu oluyordu. Harun'un onu her şekilde koruyacağından ve üstüne titreyeceğinden emindi.

O sabah Jülide'ye o evden gitmek istediğini söylediğinde, kaçacağından ve onu bırakacağından bahsetmemişti. Söyleseydi, bu iş o kadar da kolay olmazdı. Jülide okula gittiğinde ona bir not yazmış ve özür dilemişti. Bu tabii ki onu terk ettiği anlamına gelmiyordu. Sadece son zamanlarda yaşadıklarından kurtulmak için uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve bunu sürekli konuşuyor olsalar da, içindekileri bir de yazıya dökmek istemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yazılanların vedayla hiçbir ilgisi yoktu. Jülide'nin onu anlayacağını biliyordu.

Tekerlekli valizi peşinden sürüklerken gözlerini etrafta gezdirdi. Bu, temelli bir gidiş değildi. Acıyan ruhunu, her dakika paramparça olan kalbini iyileştirmek için gidiyordu.

Evden çıkıp kapıyı kapatmıştı ki, duyduğu sesle olduğu yerde gerildi.

"Eylül kızım, tatile mi çıkıyorsun?"

Yüzüne normal bir ifade oturtup, gülümseyerek arkasını döndü. "Halide Teyzeciğim, nasılsın?"

"İyiyim, yavrum. Bana bak, yoksa o *yakışıklı uzun*la mı gidiyorsun?"

Eylül bu muhabbetin belki de saatlerce süreceğini düşünerek derin bir nefes aldı. Bir an önce buradan çıkıp gitmeliydi. Poyraz'ın sağı solu belli olmaz, bir anda erkenden eve geleceği tutar ve sonrası... Bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Evet, onunla gidiyorum."

Belki de bu şekilde kurtulması kolay olabilirdi.

"E niye çıkmadı daireye kadar? Valizi taşısaydı ya..."

"Bana ağırlık yapmıyor ki, Halide Teyze. Hem asansör var."

"Ne zaman döneceksiniz?"

Halide Teyze'nin ısrarlı soruları Eylül'ü boğmaya başlamıştı. "Belli değil."

"Eylül! Yoksa düğün öncesi ön balayı gibi bir şey mi bu?"

Eylül gözlerini kocaman açmış, tatlı komşusuna bakıyordu. Zaten anılarından kurtulmak için kaçıyorken, bu düğün ve balayı saçmalığıyla resmen yarasını deşiyordu.

Yutkundu ve gülümsemeye çalıştı. "Yok, öyle bir şey değil. Ama biraz değişiklik olsun istedik."

"Hmm... Anlıyorum. Hadi o zaman, ben de seninle ineyim de yakışıklı damadımızı göreyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Halide Teyze hafif paytak bir yürüyüşle Eylül'ün önüne geçip asansörün düğmesine bastı. Ayaklarını zorlukla hareket ettiren Eylül, onun arkasından asansöre bindi.

Apartmandan çıktıklarında Uras'la göz göze geldi. Arabaya yaslanıp, kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Buz gibi havada bu adamların nasıl olup da ceketle durduklarını anlamıyordu. Kendisi iliklerine kadar üşüyordu. Montunun yakalarını kaldırıp boynunu kapattı.

Uras yaslandığı yerden doğrulup Eylül'e doğru yürüdü ve valizini aldı.

Halide Teyze tek kaşını kaldırıp, şüpheli gözlerle onu süzmeye başladı. "Bu da kim, Eylül? Nerede senin *uzun*?"

Uras dikkatini kadından çekip Eylül'e verdi. Gözlerini kısıp *Neler oluyor?* der gibi bir hareket yaptı.

"Halide Teyze... Uras, benim arkadaşım. Uras, bu da Halide Teyze."

Uras elini uzatıp kadının elini tuttu ve nazikçe öptükten sonra, yeryüzündeki her kadının dizlerinin bağını çözen bir gülüşle onu selamladı. "Çok memnun oldum, Halide Hanım."

Halide Teyze gördüğü muamele karşısında genç kızlar gibi neşeli ve utangaç bir şekilde gülümserken, gözlerini de Eylül'e çevirip onu ne kadar takdir ettiğini ifade etti. Sonra adama dönüp, keyifli bir şekilde konuşmaya başladı.

"Sen şu *yakışıklı uzun*un nesi oluyorsun?"

Uras duyduğu şeyle soru dolu bakışlarını Eylül'e çevirdi.

Eylül gözlerini hafifçe devirip onun bu merakını giderdi. "Poyraz'dan bahsediyor. Bir kez görmüştü de."

Anladığını belirtir bir şekilde başını hafifçe sallayan Uras, tekrar kadına döndü. "Çok yakın bir arkadaşıyım."

"Öyle mi? Diğer arkadaşlarınız da sizin kadar uzun ve yakışıklı mı?"

"Halide Teyzeciğim!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül bu durumdan biraz rahatsız olup müdahale etmişti ki, Uras'ın kahkahası ve gülüşüyle dikkati dağıldı. Onun serseri duruşunu biliyordu elbette... Ama ilk kez böyle kahkaha atarken görüyordu. Bu adamın hayatına girecek olan kadın için sevinse mi üzülse mi, bilemedi.

"Bir de Menderes var, Halide Hanım. Gerçi o biraz suratsızdır. Ama en az bizim kadar uzun ve yakışıklıdır."

Uras'ın hafif flörtöz tavırları ve ses tonu Eylül'ü bile şaşırttı. Onun bir anlamda abarttığını bilse de, söylediklerinin hepsi doğruydu ve bu abartıya rağmen kesinlikle çok doğaldı. Ama biraz daha böyle devam ederlerse, Eylül oradan asla uzaklaşamayacaktı.

"Halide Teyzeciğim, bizim artık gitmemiz gerekiyor. Hem hava da soğuk. Sen de üşütme burada."

"Eh, peki madem. Tatilden döndüğünüzde bana mutlaka uğrayın. Damadımızı görelim, değil mi ama?"

Eylül, kolunun Halide Teyze tarafından hafifçe dürtüklenmesi karşısında şaşkın bakışlarını Uras'ınkilerle buluşturdu. Onun gülmemek için kendini tuttuğunu görünce kaşlarını çattı. Halide Teyze'yi atlatıp da arabayla yola koyulduklarında, yanında oturan adamın dudaklarından çıkmak üzere olan gülüşü fark edince bedenini ona döndürdü.

"Niye güldüğünü sorabilir miyim?"

Uras bakışlarını yoldan çekip ona döndü. "Anlaşılan o ki, Halide Teyze bizim *yakışıklı uzun*un tam bir geri zekâlı olduğunu bilmiyor."

Eylül duyduğu şeyle bir an duraklasa da, onun gülmeye devam ettiğini görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kısa süren bu gülüş, geldiği gibi geri gitti.

Havaalanına vardıklarında, kalbindeki sıkışmanın büyüdüğünü hissetti.

Uras, bilet satış gişesindeki kızdan, Alanya'ya ilk uçuşun öğleden sonra olduğunu öğrenince önce Eylül'ün onayını aldı. Yeniden kıza dönerek, Antalya Havalimanı varışlı sabah uçağına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki bilet istedi. Eylül bunu duyunca hafif bir telaşla onun koluna dokundu.

"Ne yapacaksın iki bileti?"

"Farkında mısın bilmiyorum ama iki kişi tek biletle uçamaz."

"Ben de onu diyorum. Sen nereye?"

Uras bir kolunu danışmanın olduğu yere koyup, Eylül'e döndü sabırsızca. "O uçağa tek başına bineceğini düşünmüyordun herhalde?"

"Tabii ki tek başıma bineceğim! Uras... Bak, çok teşekkür ederim. Bu iyiliğini unutmayacağım. Ama..."

"Ama diye bir şey yok, Eylül. Şu anda tüm sorumluluğun bana ait."

Eylül hayret dolu küçük bir kahkaha attıktan sonra, bir eliyle saçlarını arkaya doğru savurdu. "Ben kimsenin sorumluluğunda değilim! Ayrıca, alt tarafı bir saatlik yol."

"Beş dakikalık bir yol olsaydı bile bir şey değişmezdi. Benden yardım istediğin anda her şeyi kabul etmiş oldun."

Eylül sinirinden olduğu yerde ileri geri adım atarken, Uras da ödemeyi yapıp biletleri aldı. Eylül'ün kimliğini ona uzatırken hafifçe gülümsedi.

"Kendini doldurup durma. Birazdan çağrı yaparlar. Şanslıyız ki bugün o uçağa bineceğiz."

Kimliğini alıp çantasına atarken, onun söyledikleriyle bir parça rahatladı. Sonraki uçuş için beklemek zorunda kalabilirlerdi. Bu da, Poyraz'ın ona yaklaşması için avantaj olurdu.

Uçağa bindiklerinde başını dışarıya doğru çevirdi. Yol boyunca uçsuz bucaksız gökyüzünü incelerken aklında tek bir kişi vardı...

Günün erken saatlerinden beri kaç toplantıya girip, kaç telefon görüşmesi yaptığını bilmiyordu. Beyni uyuşmuştu artık. Eylül'le olan konuşmaları yarım kalmıştı. Poyraz ona her şeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlatmak istemiş, ancak o buna izin vermeden çıkıp gitmişti. Dün geceden beri fazlasıyla yorgundu. Bu yüzden onu zorlamak istememiş, eve döndüğünde onunla ciddi bir konuşma yapmayı aklına koymuştu. Bundan sonra kendini dizginlemesi gereken hiçbir şey yoktu. Hiçbir engelin, yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Ona her şeyi, en azından onu delicesine sevdiğini ve gözünün başka bir şey görmediği gibi aklının da başka hiçbir şeyde olmadığını anlatacaktı. Eylül bu kez Poyraz'ı dinlemek zorundaydı.

Genç kadını defalarca kırmıştı ama her şeyi telafi edecek, onu çekip alacaktı. Ne kadar itiraz ederse etsin dinlemeyecek, onu bayıldığını bildiği öpücükleriyle ve hatta çok daha fazlasıyla savunmasız bırakacaktı.

Bu düşünce yüzünde mutlu bir gülümsemeye sebep olurken, bedeni de aynı anda hem rahatlamış, hem de hissettiği heyecandan gerilmişti. Kolundaki saate bakıp da akşam olduğunu fark edince, deri koltuğunda geriye doğru dönerek bakışlarını dışarıya çevirdi. Hava kararmıştı. Gökyüzü kapalıydı ve birazdan yağmur yağabileceğinin işaretini veriyordu.

Kapının açılmasıyla tekrar önüne döndü. Harun'un gözlerindeki tedirgin ifadeyi yakaladığında oturduğu yerden kalktı. Odanın ortasına doğru ilerlerken, ellerini de pantolonunun ceplerine koydu.

"Yine ne oldu?"

Harun bir eliyle çenesini sıvazlarken, bunu nasıl kelimelere dökeceğini düşünüyordu.

"Çıldırtma beni, Harun!"

Boğazını temizleyen Harun, düşündüğü şeyin olmadığını hayal etmek istiyordu. "Sabah Uras gelmiş eve."

"Eee?"

"Eylül'le birlikte çıkmışlar."

Poyraz'ın kaşları çatılırken, yüzünde tehlikeli bir ifade vardı. "Nereye?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kurtuluş, pastaneye gittiklerini söyledi. Eylül'ün yanında Uras olunca, bir şey diyememiş tabii."

Poyraz gittikçe sinirlenmeye başlamıştı. Harun her ne söyleyecekse, bir türlü sadede gelmiyordu.

"Şu anda fena halde sabrımı zorluyorsun."

Arkadaşının neredeyse dişlerinin arasından tıslaması, durumun daha beter olacağını gösteriyordu.

"Ben Eylül'ü aradım ama ulaşamadım. Uras'ı denedim. Onun da telefonu kapalı. Yani belki de düşündüğüm gibi..." Sert bir şekilde yakasından tutulup çekildiğinde sözlerini tamamlayamadı. Arkadaşının bir şey yapmayacağını biliyordu. Ama şu anda o kadar öfkeli görünüyordu ki, belki de fazla iyimser düşünüyordu.

Poyraz onu kendine çekip açıkça burnundan solurken çenesini sıkmıştı. "Ne düşünüyormuşsun?"

"Yani... Acaba Eylül dün gece yaşananlardan sonra yalnız kalmak mı istedi diye düşünüyorum."

Onu tuttuğu hızla bırakan Poyraz, arkasını dönüp bir elini saçlarının arasından geçirdikten sonra, cebinden telefonunu çıkararak Eylül'ü aradı. Telefonun kapalı olduğunu duyduğunda, elindeki cihazı parçalamamak için kendini zor tuttu. Uras'ı aradığında telefon çalınca, sabırsızca dolanmaya başladı odada.

"N'aber, patron?"

"Neredesiniz?"

"Yine ne oldu diye sormak isterdim ama önümdeki nefis yemeğin soğumasını istemiyorum. Seni sonra ararım."

Kapanan telefona hayretle bakan Poyraz, odadaki her şeyi kırıp dökmemek için kendisiyle mücadele etti. Nerede olduklarını bile bilmiyordu. Ama elbet döneceklerdi eve. İşte o zaman ikisini de mahvedecekti. Uras'ı öldürmekten beter edecek, Eylül'ü de kendi odasına, hatta yatağına hapsedip ona patronun kim olduğunu gösterecekti.

Birden aklına Eylül'ün evi geldi. Belki de Eylül yalnız kalmak istediği için evinin mahremiyetine sığınmış, Uras da onu yalnız bırakmak istememişti. Harun'un yanından fırtına gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçerken, ikisini de bulduğu anda neler yapacağını bir kez daha düşünmeye başladı.

Tüm trafik kurallarını ihlâl ederek sitenin otoparkına girdiğinde sert bir şekilde frene bastı. Harun'u beklemeden apartmandan içeriye girip, asansörün düğmesine dokundu sabırsızca. Lanet olasıca asansör bir türlü gelmiyordu ve Poyraz'ın bir saniye daha bekleyecek sabrı yoktu.

Koşar adımlarla katları çıkıp dairenin önüne geldiğinde, hiç de enerji harcamış gibi görünmüyordu. Zile sertçe ve uzun bir şekilde basıp beklemeye başladı. İçeriden herhangi bir ses gelmemesi üzerine, bu kez yine aynı sertlikte kapıyı yumrukladı.

"Eylül!"

Harun asansörden inip yanına geldiğinde onu fark etmedi bile. Hâlâ deli gibi kapıyı yumrukluyor, bir hayat belirtisi arıyordu. O sırada karşı dairenin kapısı açılınca, hızlıca arkasını döndü. Geçen sefer gördüğü kadınla göz göze gelince ona doğru yürüdü.

"Ben Eylül'e bakmıştım. Haberiniz var mı acaba?"

Adamın sert yüz ifadesi ve sabırsız ses tonuna karşılık, bakışları biraz arkada kalan kişiye kayan Halide Teyze, tekrar Poyraz'a döndüğünde kaşlarını kaldırdı. "Siz Eylül'le tatile çıkmadınız mı?"

Kadının söylediği şeyin anlamını idrak ettiğinde, bütün bedeni öfkeden yanmaya başladı. İşaret ve başparmağıyla burnunu tutan Poyraz, sakinleşebilmek için kendine birkaç saniye vermek istese de, buna bile tahammülü yoktu. Başını kaldırıp kadına baktı. "Ne tatili?"

"Eylül kızım, bu sabah evden bir valizle ayrıldı. Siz ön balayına çıkmadınız mı? Ben mi yanlış anladım?"

Poyraz duyduğu ön balayı lafıyla ne olduğunu anlamaya çalışırcasına Harun'a döndü. Bu belirsizlik sabrını taşırmak üzereydi. Ama Harun da aynı anlamayan gözlerle ona bakıyordu.

"Size ne söyledi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seninle balayına çıkıp çıkmadığını sordum. Kısa bir tatil olduğunu söyledi. Sonra öbür uzunla birlikte arabaya binip uzaklaştılar."

Poyraz onun kimden bahsettiğini ilk anda anlamadıysa da, bir anda aklına gelen kişiyle dişlerini sıktı. "Kimden bahsediyorsunuz?"

"Dur bakayım, neydi adı?" Halide Teyze bir süre kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü ve adamın adını hatırlamaya çalıştı. Aklına gelince yüz ifadesi de normale döndü. "Uras demişti. Valla çok yakışıklıydı çocuğum. Onun da sevgilisi var mı? Bak eğer yoksa, benim bir tanıdığımın torunu var. Ne de yakışırlar!" Halide Teyze düşündüğü şeyle kendini tebrik edercesine ellerini göğsünde birleştirip, heyecanlı bir kız gibi gülücük saçmaya başladı.

Poyraz ise duyduklarını sindirmekte zorlanıyordu.

Harun duruma müdahale etmenin doğru olacağını düşünerek yaşlı kadına baktı. "Teyzeciğim, çok teşekkür ederiz. Bizim gitmemiz gerekiyor. Öyle değil mi, Poyraz?"

Poyraz konuşulanları duysa da aklı bambaşka bir yerdeydi. O an nezaketle uğraşacak hali yoktu. Arkasını döndüğü gibi yine merdivenleri kullanarak hızlı bir şekilde aşağıya indi. Dışarıya çıktığında yüzüne vuran buz gibi hava, nefes almasını sağladı. İçeride boğulduğunu fark etmemişti bile. Bir eliyle ensesini ovdu. Omzuna dokunan ele, sonra da arkadaşına çevirdi bakışlarını.

"Arabayı sen kullan. Yoksa önüme çıkan ne varsa biçip geçeceğim."

Ardından hızla yürüyüp arabaya bindiğinde, Harun da sürücü koltuğuna geçti.

"Nereye gidiyoruz?"

Poyraz, Eylül'ün nerede olabileceğini düşünüyordu. Elinde valizle gidebileceği tek yer ancak annesinin evi olabilirdi. Çünkü bildiği kadarıyla, Jülide haricinde evinde kalacak kadar samimi olduğu başka bir arkadaşı yoktu. Hâlâ sıkılı olan dişlerinin arasından konuşurken, sesinde sabırsız bir öfke vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Havaalanına."

Harun bu işin sonunun çok kötü olacağını fark edip derin bir nefes aldı. Böyle bir durumda arkadaşını yalnız bırakamazdı. Ama Jülide vardı. Onu Kadir'e veya Kurtuluş'a emanet edeceğini bilse de bunu yapamazdı. Ondan bir an bile uzakta olmak istemiyordu. Özellikle de bugün onun ne kadar korktuğunu ve kendisine sığındığını gördükten sonra bu mümkün değildi.

Havaalanına vardıklarında havayolu şirketinin olduğu kısma gitti Poyraz. Görevliden bilet isteyecekken Harun'a döndü. Onun bakışlarındaki özrü görebiliyor ve bunun için onu asla suçlamıyordu. Görevliye dönüp Alanya'ya ilk uçağa bir bilet istediğini söyledi. Ancak son uçuşun neredeyse gece olduğunu ve Antalya uçağının bir saate kadar kalkacağını öğrenince hiç düşünmeden ödemeyi yapıp bileti aldı.

Bekleme salonunda sessiz kalan Poyraz öne eğilerek kollarını dizlerine dayadı ve yerde bir noktaya bakmaya başladı. O kadar öfkeliydi ki, eğer şimdi o öfkeyi serbest bırakırsa havaalanında terör estireceği için polislerle gereksiz sorun yaşayabilirdi. Gerçi bunu halletmek onun için çocuk oyuncağı olsa da, aklını kaybetmemesi gerekiyordu. Normalde yapacağı şey, burada uçak saatini beklemek yerine özel uçaklarını kullanmak olurdu. Ancak o da şu anda Menderes Vardar'ın emrindeydi.

"Sana söylemiştim." Harun uzun bir süredir kendini tutuyordu. Ama hem onun, hem de Eylül'ün bu kadar acı çektiğini görmek canını sıkmaya başlamıştı.

Duyduğu sözlerle arkadaşına dönen Poyraz, onun ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. "Evet, söylemiştin. Ve ondan neden uzak durduğumu en iyi bilenlerden biri de sensin."

"İyi de bunun sonu yok. Baksana! Onun gittiğini, üstelik Uras'ın da ona yardımcı olduğunu öğrendiğin andan beri çıldırmış gibisin. Gidemez sanıyordun, değil mi?" Harun, suratının dağılacağı ihtimalini düşünmesine rağmen, onu sarsması gerektiğini biliyordu. "Seni bırakamaz, senden vazgeçemez sanıyordun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu uçağa binmek zorunda olmasaydım, inan bana kemiklerini paramparça etmiştim."

Poyraz'ın buzla kaplı öfkeli sesi, Harun'a ne geri adım attırdı, ne de olacaklardan daha fazla korkmasını sağladı.

"Sen Eylül'ü seviyor musun?"

Bu kesin ve kıvırmaya yer bırakmayan soru karşısında gözlerini kıstı Poyraz. Çenesi gerilirken, bakışlarını alandaki insan kalabalığına çevirdi. Harun onun cevap vermeyeceğini düşünürken, Poyraz arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı.

"Uğrunda ölecek kadar çok seviyorum onu." Gözlerinin önüne gelen kuytu yeşilliklerin içinde dans eden siyah parıltılara verdi dikkatini. Ona dokunduğunda nasıl da heyecanlandığını, delice bir hazla dolup taştığını ve kollarında eriyişini anımsadı. "Eğer onun saçının teline bile zarar gelirse... Ölürüm ben... Onun canı yanarken, gözlerinin içine bakacak cesaretim olur mu sanıyorsun?"

"Eylül en başından beri her şeyi göze aldı zaten. Bizim ne tehlikeli bir hayatın içinde olduğumuzu bildiği halde, bir gün bile şikâyet etmedi. Onca adam, sizin birbirinize deli olduğunuzu tüm çıplaklığıyla görürken siz ne yaptınız? Birbirinizi acıtmaktan başka ne yaptınız, Poyraz?"

Harun'un sonlara doğru yükselen sesi, Poyraz'ın ona dönmesine neden oldu. Tamamen iyi niyetle söylediğini biliyordu. Ve kendisinin de aptallık ettiğini kabul ediyordu. Bundan sonra ne olursa olsun Eylül'ü yanından, evinden, yatağından, kalbinden ayırmayacaktı. Gerekirse onu güvenli bir kozada saracak, ona zarar gelmesine izin vermeyecekti.

"Şu lanet uçağa bineceğim ve onu almadan da geri dönmeyeceğim."

Harun gülümseyerek eliyle omzuna vurdu. "Akıllılık edersin."

"Jülide'ye dikkat et."

"Tamamen benim sorumluluğumda."

Poyraz nihayet biraz gevşediğinde gülümseyebilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uçağa bindiğinde, ona söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu aklında. Ayrıca o Uras denen adamı yere sermeden rahat etmeyecekti. Eylül'ün İstanbul'dan gittiğini fark ettiğinde neredeyse aklını kaybediyordu. Ya bir şey olsaydı? Ya birileri tarafından tuzağa düşürülselerdi? Hiçbir önlem almadan, yanlarında kimse yokken, nasıl ellerini kollarını sallayarak öylece uçağa binip gidebilirlerdi? Oraya gittiğinde bütün bunların hesabını soracaktı.

Eylül'e her şeyi anlatacaktı. Neden ondan uzak durduğunu açıklayacak, onu delicesine sevdiğini ve âşık olduğunu haykıracaktı. Eylül bunları duyduğunda dayanamaz, kendini kollarına atardı, biliyordu. En ufak bir şeyde kollarına atılmak için fırsat kollayan o güzel kadının, bir an bile düşünmeyeceğini biliyordu.

Bu düşünceyle biraz daha gevşedi koltuğunda. Ne çok özlemişti kokusunu... Sanki günler, haftalar geçmişti. Bunca zaman kendini nasıl olup da ondan uzak tutabilmişti, aklı almıyordu gerçekten.

O fotoğrafları gördüğünde, gözlerindeki acının şiddetini hissetmişti. Eylül ona hesap sorduğunda ise konuşmamayı tercih etmişti. Odadan nasıl perişan bir şekilde çıkıp gittiğini, lansman gecesi içtiği şampanyaların sebebini ve sonunda kendisini neredeyse bitirdiğini... En başından beri onu reddettiği, acıttığı ve hayal kırıklığına uğrattığı için kendini çekip vurması gerekirdi.

Eylül ilk günden bu yana hep savaş vermişti. İnat etmiş, direnmişti. Ve tam da Poyraz ona tüm kalbini açmak istediği anda vazgeçmişti. Sonuna kadar haklıydı. Ama kırıp dağıttığı ne varsa, hepsini toplayacaktı Poyraz. Onu alacak ve kalbine hapsedecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha önce Antalya'ya hiç gelmemiştim, biliyor musun?" Eylül duyduğu şeyle gözlerini kocaman açıp, yanında yürüyen Uras'a baktı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır. Ülke içinde pek fazla yer gezdiğimi söyleyemem. Ama yurt dışını sorarsan, çoğu yeri avucumun içi gibi bilirim."

Uras'ın her zamanki alaycı gülüşü Eylül'ü de rahatlatmıştı. Ama onun her rahatlatma çabasının sonunda, kalbindeki bıçak darbesi kendini bir kez daha hatırlatıyordu.

Havaalanından bindikleri takside yol alırken, Eylül kendini toplaması gerektiğini fark etti. Annesi onu gördüğünde soru yağmuruna tutulmak istemiyordu. Uras'ı bir şekilde açıklayabilirdi. Ama gözlerindeki hüznü asla kamufle edemezdi. Ve o anda isteyeceği en son şey, annesinin onun yüzünden üzülmesiydi.

Uras geçtikleri yerleri hafızasına almak ister gibi gözlerini kısarak bakıyordu. Niyeti, hiç bilmediği bir şeyi keşfetmek değil de, ileride onun için bir işe yarayabileceğini düşünerek dikkatli bir gözle izlemekti.

Antalya'nın Alanya ilçesine giriş yaptıklarında soğuk havaya rağmen, insanların neşeli bir kalabalık halinde oradan oraya dolaştıklarını, kimilerinin de işlerini yaptıklarını gördü. Biraz daha ilerlediklerinde, müstakil evlerin uyumlu bir şekilde sıralandığı, nispeten daha sakin bir bölgeye geldiler.

"İşte geldik."

Eylül taksiden inip evine baktı. Sanki çok uzun zaman olmuş gibiydi. Babasını kaybettikten sonra annesinin yeniden evlenmiş olmasına ses çıkarmamıştı. Çetin Abi'sini her şekilde benimsemişti.

"Eviniz çok güzel."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizinkiler kadar büyük değil."

"Önemli olan büyüklüğü değil, sıcaklığı ve samimiyeti."

Eylül gülümseyerek bahçe kapısını açtı. Uras arkasından valizi sürüklerken, yine dikkatli bir şekilde etrafta gezdiriyordu bakışlarını.

Elini zilin üstüne koyarken titrediğini fark etti. Birazdan annesini göreceği ve ona sarılacağı için mutlu olması gerekirdi. Ama o kadar gergindi ki, bir şeyleri yanlış yapacağını ve annesine hesap vermek zorunda kalacağını, bunun sonunda da deli gibi ağlayacağını düşünüyordu. Omzuna dokunan el, onu bir parça sakinleştirdi.

"Senin için önemli ve özel insanların olduğu yerdesin. Kendini bu kadar kasma. Annene sarılacak olmanın mutluluğunu yaşa."

Uras güven verircesine gülümseyip, elini Eylül'ün elinin üstüne koydu ve zile birlikte bastılar. Kapı açılana dek sanki dakikalar geçmiş gibiydi. Eylül kalp atışlarını sakinleştirebilmek için derin bir nefes aldı. O sırada açılan kapının ardında annesini gördüğünde, yüzüne kocaman ve samimi bir gülümseme gelip yerleşti.

"Anne!"

Eylül annesine atılınca, Esin Hanım yaşadığı şaşkınlıkla birlikte geriye doğru hafifçe sendelese de dengesini sağladı ve bir kolunu kızına sımsıkı sardı.

Uras karşısındaki manzarayı mutlu gözlerle izlerken, bir anda eline tutuşturulan tabağa bakakaldı.

Esin Hanım kapının sesini duyduğunda, elinde kek tabağıyla kapıyı açmaya gitmişti. Aklının ucundan bile geçmezdi kızını karşısında göreceği. Onun *anne* diyerek boynuna atılması, fena halde duygulanmasına sebep olmuştu.

Eylül geri çekilip annesinin yüzüne öpücükler bırakırken, Esin Hanım da keyifli bir şekilde gülmeye başladı.

"Benim güzel bebeğim! Neden haber vermedin geleceğini? Çetin Abi'n gelip karşılardı seni."

"Çok ani oldu. Birden uçağa atlayıp geldim işte."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi yaptın. Dur bakayım, senin yüzün mü solgun? Hasta mısın yoksa?"

Esin Hanım endişeli bir şekilde kızının yüzüne ve boynuna dokundu. Ateşi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Eylül ise daha ilk anda bunun fark edilmiş olmasından dolayı gergin hissetmeye başlamıştı.

Unuttukları kişi tam arkalarında onları izlerken, Esin Hanım'ın gözü oraya doğru kaydı. Daha önce hiç görmediği adama tartarcasına bakıyordu. Eylül bir anda Uras'ı hatırlayıp ona doğru döndü. Elindeki şeye bakınca gülmemek için dudağını ısırsa da başarılı olamadı.

Uras ise karşısındaki iki kadının ona gülüyor olmalarından pek hoşlanmamıştı. Elindeki kek dolu tabak karizmasını yerlere çekmişti.

Esin Hanım tabağı alıp, iyi bir ev sahibinin yapacağı şekilde içtenlikle gülümsedi. "Kusura bakma, lütfen. Eylül'ü görünce kendimi kaybettim."

"Rica ederim."

"Lütfen içeri geç."

Esin Hanım'ın yönlendirmesiyle içeriye giren Uras, Eylül'ü takip ederek geniş ve ferah bir salona adım attı. Hemen sol tarafta bulunan açık renk konsolun üstünde sıralanmış olan çerçevelere baktı. Eylül'ün çocukluk fotoğrafları, hatta bebeklik fotoğrafları bile vardı.

Rahat görünen koltuğa geçtiğinde, Eylül'ün de annesiyle birlikte tam karşısına oturup sarıldıklarını gördü.

"Çetin Abi yok mu?"

"Elma suyu kalmamış. Benim de canım çekince, kalkıp gitti tabii."

Annesinin gülen yüzü, onun da gülmesini sağladı. Bu şekilde bir parça unutabilmişti acısını. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu o anda fark edince bakışlarını Uras'a çevirdi.

"Lavaboyu kullanmak ister misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında ellerimi yıkarsam rahat ederim."

"Gel o zaman."

Eylül ona banyoyu gösterdikten sonra salona geri döndü. Annesini tedirgin etmemek için kocaman gülümseyerek kollarını beline doladı. Saçlarının yeniden annesi tarafından okşanıyor olması çok iyi hissettirmişti.

"Jülide neden gelmedi?"

Başını kaldırmadığı gibi, annesine biraz daha sokuldu Eylül. "Dersleri var. Peşimden sürüklemek istemedim."

"Eylül?"

"Anneciğim."

"Bir sorun yok, değil mi?"

Keşke bu kadar erken farkına varmasaydı annesi. İstemese de bedeni gerilmişti. Sığındığı kollardan çıkıp, annesine güven verdiğini düşündüğü bir gülümsemeyle baktı. "Niye bir sorun olduğunu düşünüyorsun ki? Annemi özledim ve uçağa atladığım gibi geldim. Aşk olsun yani!"

Kızının gülümseyişinin hemen ardından suratını asıp dudaklarını büzmesine dayanamayan Esin Hanım, onu tekrar kanatlarının altına alıp saçlarını okşadı. "Öyle demek istemedim, küçük bebeğim. Sen normalde habersiz gelmezsin. Bir de tanımadığım bir adamı da karşımda görünce şaşırdım. Sahi, kim bu adam?"

"Ama telefonda konuşmuştuk ya. Ben de bu kez sürpriz olsun dedim. Uras, yakın bir arkadaşım."

"Ne kadar yakın?"

Esin Hanım tek kaşını kaldırıp hafif bir imayla gülümseyince, Eylül'ün gözleri kocaman oldu. Telaşla arkasını dönüp baktığında, Uras'ın sırıttığını görünce yanakları kızardı.

"Sizi temin ederim ki, aramızda özel bir şey yok, Esin Hanım." Uras, saygılı bir şekilde yerine otururken ikisine bakmaya devam etti.

Esin Hanım bu genç adamdan hoşlanmıştı. "Peki. Ne yapalım!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biraz abartılı bir şekilde iç geçiren kadının sözlerine kahkahayla karşılık veren Uras, Eylül'ün de gülümsemesini sağladı.

"Senin valizini göremedim, Uras."

"Ben Eylül'ü getirmek için gelmiştim. Birazdan havaalanına geçeceğim."

"Olmaz. Madem bu kadar yolu kızımı getirmek için geldin, bu gece burada kalırsın. Akşam da güzel bir yemek yeriz."

Esin Hanım kızını kendine çekip saçını öperken çok mutluydu. Annesinin kolunun altında yapabildiği kadar Uras'a dönen Eylül, kocaman gülümseyerek omzunu kaldırdı.

Kapının açılıp kapanmasıyla, Eylül yerinden kalkıp beklemeye başladı. Çetin Bey salona girdiğinde Eylül'ü görünce, kocaman gülümseyerek kollarını açtı. Kendisi için açılan kollara mutlu bir şekilde, küçük bir kız gibi koşan Eylül ona sımsıkı sarılırken, Çetin Bey de aynı Esin Hanım'ın yaptığı gibi onun saçlarını okşadı.

"Bu evin ışığı biraz daha mı artmış, Esin?"

Esin Hanım yerinden kalkıp, eşine ve kızına baktı. O kadar güzel bir tabloydu ki, istemese de gözleri doldu. Onun o halini gören Çetin Bey, gözlerini devirip abartılı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Yandık! Bütün gün böyle ağlak ağlak gezer bu kadın şimdi."

Eylül kendini çekip annesine döndü. O anda Esin Hanım yeniden gülümseyip onlara doğru ilerledi.

Üçü birlikte mutlu bir tablo oluşturuyorlardı. Uras, onların mutluluğuna gülen gözlerle baksa da gerilmişti. Bu tarz bir tablo ona fazlasıyla uzun bir zamandır yabancıydı.

Çetin Bey, kollarındaki iki güzelliği bırakıp genç adama yaklaştı ve elini uzattı. "Hoş geldin, delikanlı. Ben, Çetin."

"Hoş buldum, efendim. Ben de Uras."

"Uras, Eylül'ü getirmiş, Çetin. Bu gece davetlimiz. Siz sohbet ederken, biz de Eylül'le mutfağa geçelim. Özellikle yapmamızı istediğin bir şey var mı, Uras?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eylül yeteneğini sizden aldıysa ne âlâ."

"Benden aldı benden."

Eylül annesiyle mutlu bir şekilde mutfağa geçerken, Çetin Bey de az önce onların oturduğu yere yerleşti.

"Eee, Uras... Eylül'ü ne kadardır tanıyorsun?"

"Aslında fazla olmadı."

"Buna rağmen, onunla birlikte buraya kadar geldin."

Adamın ne söylemeye çalıştığını çok iyi anlamıştı. Az önce Eylül'ün annesi de aynı şeyi yapmıştı çünkü.

"Çok yakın bir arkadaşıyım. Ama sizin düşündüğünüz gibi değil."

"Yani onun için özel olan sen değilsin?"

"Hayır, efendim. O kişi kesinlikle ben değilim."

Çetin Bey gözlerini kısıp bir süre bekledi. Durumda bir tuhaflık olduğu belliydi. Eylül, arkadaşlarından her zaman bahsederdi ona. Şimdi birdenbire çıkıp gelmiş, yanında da ilk kez gördüğü, hatta adını bile ilk kez duyduğu birini getirmişti.

"Yani böyle biri var?"

Uras oturduğu yerde gergin bir şekilde kıpırdandı. Göz ucuyla mutfağa doğru baktığında kimseyi göremeyince, içinden bir küfür savurdu. Poyraz'ın dağıttıklarını toplamaktan hoşlanmamıştı.

"Bunu Eylül'e sorsanız daha iyi olur."

Çetin Bey öne doğru eğilirken, kollarını dizlerine dayayarak ellerini birleştirdi. Az önceki rahat ve mutlu ifadesinin izlerini görmek mümkün değildi. "Eylül, ondan kaçtığı için mi burada?"

Adamın kıvırmaya yer bırakmayan sorusu karşısında, Uras ciddi bir şekilde zorlanmaya başladı. Herhangi bir şey söylemesi doğru olmazdı. Bu kesinlikle onu ilgilendiren bir durum değildi.

"Efendim, bu konu beni aşıyor. Eğer bir cevap arıyorsanız, bunun için doğru kişi Eylül'ün ta kendisi."

"Hanımlar yemek olayındayken biz de tavla oynayalım, ne dersin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konunun birdenbire değişmiş olması karşısında şaşıran ve rahatlayan Uras, gülümseyerek karşılık verdi. "Harika olur derim."

Eylül masanın hazırlanmasında annesine yardım ederken, erkekler de içeride tavlaya devam ediyorlardı. Zeytinyağlı tabaklarını alıp içeriye geçen Esin Hanım, kızındaki tuhaflığı izliyordu. Bu gelişin sebebinin gönül meselesi olduğunu hissediyor, ona nasıl yardımcı olabileceğini düşünüyordu. Onun bir tepsiye yerleştirdiği bardakları masaya bırakışını izleyip yeniden mutfağa geçti. Masadaki her şey hemen hemen hazırdı. En son çorbayı da getirince masaya oturabilirlerdi.

"Hadi bakalım, Uras. Sonra devam ederiz. Kanımın güzel yemeklerinin tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Çetin Bey eşine sevgi dolu bir gülümseme gönderirken, karşılığını da her zamanki gibi almıştı. Karı koca masanın baş kısımlarına, Eylül ve Uras da diğer taraflara karşılıklı oturmuşlardı. Esin Hanım servis etmiş olduğu çorbanın, misafiri tarafından büyük bir keyifle içildiğini görünce gülümsedi.

"Çorba harika olmuş. Elinize sağlık."

"Afiyet olsun. Sormayı unuttum. Ne iş yapıyorsun?"

Uras kaşığı bırakıp ağzını peçeteyle sildikten sonra, Eylül'e saniyelik bir bakış attı. Eylül, kalp atışları hızlanırken, onun ne diyeceğini merak ediyordu. Gerçi onun her ortama rahatlıkla uyum sağladığını biliyordu. Bakışları hâlâ ondayken, her zamanki rahatlığını görüp bir parça sakinleşti.

"Değerli taş sektöründeyim. Daha doğrusu, orada olduğum söyleniyor."

Eylül küçük bir gülüşün dudaklarından firar etmesine izin verirken, Uras da ona bakıp göz kırptı.

"Değerli taşlarla ilgileniyorsun demek?"

"Dışarıdan bakıldığında hiç yakışmadığını biliyorum. Zaten ben de senelerdir bunu söylüyorum ama dinleyen yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uras çorbasından bir kaşık daha alırken, Çetin Bey de bu gençten hoşlanmaya başlamıştı.

"Orada olduğun söyleniyor derken, ne demek istediğini anlamadım."

Uras, sandalyesinde geriye yaslanıp Eylül'ün annesine döndü. "Üç ortak çalışıyoruz biz. İşin başındaki esas adam, Menderes. Ben öyle şirket işlerinden sıkılıyorum. Gerekmedikçe de işin içine girmiyorum." Bakışlarını bir saniyeliğine Eylül'e çevirip tekrar Esin Hanım'a döndü. "Ekipteki diğer önemli kişi ise Poyraz."

Eylül içtiği suyun ikinci yudumunda tıkanırken, peçeteyi ağzına son anda yetiştirdi. Öksürmenin etkisiyle yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Esin Hanım telaşla yerinden kalkıp kızının sırtına vururken, ciddi anlamda endişelendi. "İyi misin, canım?"

Birkaç öksürükten sonra başını zorlukla salladı. İçtiği suda bile huzur yoktu. Diğer tarafta Uras gayet sakin kalırken, Çetin Bey'in göz hapsinde olduğunun farkında bile değildi Eylül.

"İyiyim."

O sırada çalan telefonun sesiyle Eylül olduğu yerde dikleşti. Uras telefonu cebinden çıkarıp ekrandaki ismi gördüğünde, önce aramayı cevapladı, sonra gözlerinde sakladığı gülüşle Eylül'e baktı.

"N'aber, patron?" Karşı tarafın saniyelik süren konuşmasının ardından derin bir nefes alan Uras, Eylül'e bakıp devam etti. "Yine ne oldu diye sormak isterdim ama önümdeki nefis yemeğin soğumasını istemiyorum. Seni sonra ararım." Telefonu cebine koyduğunda, üç kişi de ona bakıyordu. "Bu güzel yemeklerin hakkını vermek lazım, sizce de öyle değil mi?"

Yarım kalan çorbasını da iştahla içtikten sonra, Esin Hanım'ın servis ettiği ana yemeğe gözleri parlayarak baktı. Hakikaten de hepsinin hakkını vermeden, bu masadan kalkmak gibi bir delilik yapmayacaktı.

Yemek bitip de masa, anne kız tarafından toplandıktan sonra Eylül her biri için Türk kahvesi yaptı. En son Uras'ın kahvesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verip yanına oturdu. Eline aldığı kahvesini içecekken, Uras'ın sesi çekti dikkatini.

"Kusura bakmayın. Böyle sürpriz bir şekilde geldim ve gelirken de bir şey almadım."

"Ne kusuru? Kızımı getirdin bana. Bundan güzel şey mi olur?" Esin Hanım kızına büyük bir sevgiyle bakıyordu.

Annesinin, kocasıyla sohbete daldığı bir ara Eylül, Uras'a biraz daha yaklaştı.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bugün yanımda olduğun için."

"Yanında olması gereken kişi ben değilim. Ama yine de zevkti."

Uras ona göz kırparken, Eylül'ün içine kaçıncı olduğunu bilmediği bir hüzün daha gelip oturdu. Böyle kalabalık bir ortamdayken bile hüzünleniyor ve içi acıyorsa... Uras yarın gittiğinde ne olacaktı?

Eylül'ün aklı uzaklara, aşka dalarken, diğer âşık da ona kavuşabilmek için saniyeleri sayıyordu gökyüzünde. Ortalama bir buçuk saatlik yol işkence gibi geçiyordu. Sanki ona yaklaşmıyor, daha da uzaklaşıyordu.

Poyraz elleriyle yüzünü ovarken nefes almaya çalıştı. Onu gördüğü o ilk an geçti gözlerinin önünden. Eylül onun uyuduğunu sanıp izlerken, etrafına yaydığı o vanilya kokusu burnuna dolmuş, başını döndürmüştü. Hiç beklemediği bir anda onu yatakla kendi bedeni arasına sıkıştırdığında hissettiği o yumuşak kıvrımlar dünyasını sarsmıştı. O başak tanelerini andıran saçları Eylül'ün yüzüne ve kendi yastığına dağılmış, saçlarının arasından görünen, neredeyse alev alev bir tutkuyla yanan kuyu yeşillikte gözler onu tam kalbinden vurmuştu. Dans eden tehlikeli parıltılar ise, o andan sonra her zaman gördüğü güzelliklerden olmuştu. Eylül hiç çekinmeden, sızlanmadan, cesurca sunmuştu kendini. Her hareketiyle, her bakışıyla, her sözüyle ve dokunuşuyla Poyraz'a tüm mesajları açıkça vermişti. Kırıldığında bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

direnmiş, gurur falan dinlememiş, ondan vazgeçmemişti. Ta ki o resimleri görünceye kadar... Ta ki başka bir kadının varlığını öğrendiğinde hissettiği acıya kadar...

Eylül öylesine güzel, sevilmeye layık ve kırılgandı ki... Ona bir şey olacak diye adamlarına sert çıkan, hatta yumruk atan Poyraz, onu en çok acıtan kişi olmuştu. Hiç düşünmeden canını vereceği dostu Menderes'i bile kıskanıp ona öfkeyle bağırırken, el üstünde tuttuğu, saçının teline zarar gelecek diye korktuğu kadını mahvetmişti. Ama artık bunların hepsine bir dur diyecekti. Eylül dinlemek istemese bile önemli değildi. Ne olursa olsun, onu kendisini dinlemeye ikna edecek ve en sonunda da yeniden evine getirecekti.

Ona dokunmamak için kendini tuttuğu o anları başa alacak, her şeyi olması gerektiği hale sokacaktı. Kendine yasak ettiği o tene özgürce dokunacak; elleri, dudakları, dili ve tüm bedeni onun her noktasını keşfe çıkacaktı. Ona doyabilmek için geceler yetmeyecekti. İçinde biriktirdiği ateşi onun teninde harlayacak ve doyuma ulaştıklarında sönüşünü de yine onunla beraber yapacaktı.

Nihayet saatler sürdüğünü düşündüğü yolculuk bitmiş, âşık olduğu kadının bulunduğu şehre ayak basmıştı. Onu tanıdığı ilk günlerde onunla ilgili her şeyi öğrenmiş ve hafızasına kazımıştı. Dolayısıyla gideceği yeri çok iyi biliyordu.

Havaalanından kiraladığı bir araçla yola koyuldu. Yine uzun sürdüğünü düşündüğü yolculuk sonunda evin önüne yanaştığında dikkatini oraya verdi. Araçtan inerken karanlık sokakta gelişigüzel bir şekilde etrafına baktı. Demir kapının duvar kısmında bulunan 28 numaraya kısa bir bakış attıktan sonra, kapıyı açıp bahçeye girdi. Taşlı yolda yürüyüp üç basamağı çıkarak, koyu renkli kapının önünde durdu. İçeriden gelen gülüşmeler dikkatini çekti. Başını sağa çevirip, sesin geldiği yöne baktı. Adımları oraya doğru yönelirken, Eylül'ün güzel sesi çalındı kulağına. Dudaklarına yerleşen gülümsemeye engel olamazken, içeriyi gören bir noktada durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül mutfakta, elinde bir tabak ve çatal tutarak biriyle konuşuyordu. Başını yana eğmesine öyle dalıp gitmişti ki, duyduğu diğer ses gerilmesine neden oldu. Daha iyi görebilmek için iki adım attı. Uras ellerini beline koymuş, Eylül'ün çabasını geri püskürtmeye çalışıyordu. Poyraz, içinde büyük bir öfke kaynamaya başlarken, her şeyi ve herkesi yok etmek istiyordu.

"Bak, yemekleri test ettin ve gayet iyi bir puan verdin. Bunun da tadına baksan ne olur yani?"

Eylül hem sevimli hem de oyunbozan bir edayla, elindeki çatalı Uras'ın ağzına sokmaya çalışırken, Uras da ısrarla geri çekiyordu kendini.

"Ben tatlı sevmem."

"Ama bunu yediğinde seveceksin."

"Bela mısın sen?"

Eylül bir an durdu. Elinde tabak ve çatal, tuhaf bir şekilde karşısındaki adama bakarken, saniyeler sonra yüksek sesli bir kahkaha patlattı. O kadar ki, karnının ağrıdığı belli olurcasına öne doğru eğilmek zorunda kaldı. Uras ise onun bir anda bambaşka bir ruh haline bürünmesini şaşkın ve bir o kadar da çatık kaşlarla izliyordu.

Yeterince güldükten sonra olduğu yerde doğrulan Eylül, sakinleşebilmek için dudağını ısırdı. "Şey... Ben aslında bela denen şeyin sizler olduğunuzu düşünmüştüm."

Bunu söyler söylemez tekrar kahkaha atmaya başlayınca, bu kez Uras da ona katıldı. Eylül onu eve çağırdığı andan beri ilk kez içtenlikle gülüyordu. Ailesini gördüğünde de mutluydu ama bu seferki, iki arkadaşın birlikte güzel vakit geçirdikleri anda olabilecek bir şeydi. Ve Uras buna gerçek anlamda çok sevindi. Eylül'ün gözleri, güldüğünde çok güzel oluyordu.

Daldığı düşüncelerden sıyrılıp dikkatini karşısındaki kadına verdi. "Henüz fazla bir şey görmedin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne demek istedin şimdi?" Eylül kahkahasını durdurabilmişti ancak yüzündeki samimi gülümseme hâlâ yerli yerindeydi.

Uras çektiği bir sandalyeye otururken, bir kolunu da geriye doğru attı. Hemen ardından Eylül de karşısına geçip oturdu ve merakla beklemeye başladı.

Uras dikkatli bir şekilde mutfağın kapısına bakıp Eylül'e döndü ve sesini alçak tutmaya özen gösterdi. "O saldırılara maruz kalmanı hiçbirimiz istemezdik. Ama senelerdir onlarla birlikteyim. Çok daha kötülerini gördüm. Mesela Menderes... Ne kadar sakin görünüyor, öyle değil mi?"

Eylül tek kaşını kaldırıp bekledi.

"Onun öfkelendiği zaman nasıl bir adama dönüştüğünü tahmin bile edemezsin. Özellikle de sevdikleri söz konusu olduğunda."

Uras'ın gözlerinde hafif bir bulutlanma olunca, Eylül onun ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Sevdiği birine bir şey mi oldu?"

"Hayır. Ama olma ihtimalinde, gözünü kırpmadan kendini feda edeceğini anlatmaya çalışıyorum."

Eylül anladığını belli edercesine başını salladı hafifçe. Çatal hâlâ elindeydi. Tatlının bir kenarını tırtıkladıktan sonra derin bir iç çekti.

"Hele ki Poyraz..."

Başını hızla kaldırıp, Uras'ın koyu renk gözlerine baktı. Onun adını duymak bile damarlarındaki kanın delice akmasını, kalbinin dörtnala koşmasını sağlıyordu. Zorlukla yutkunduktan sonra, az önce ışıltı eklenen gözleri yeniden hüzne boğuldu. "O da sevdiklerini koruyor, öyle değil mi?"

"Öyle."

Uras tam bu olayı biraz daha açmak isterken Esin Hanım'ın sesini duydu.

"Bir misafirimiz var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül, Uras'a şaşkınca bakarken, kalbi az önceki hızlı ve tempolu ritmi yeniden bulmuştu.

Dakikalar boyunca dışarıda bekledi. Onları yan yana görmek, üstelik birlikte gülüyor olmalarını izlemek... Yine o bilindik duygu gelip oturmuştu kalbine, kanına, aklına... Eylül'ün onu terk edip giderken neden Uras'ı seçtiğini anlamıyordu. Birbirlerine neden bu kadar gülümsediklerini anlamıyordu. Eylül'ün gözlerinin bile gülüyor olmasını anlamıyordu. Anlamak istemiyordu! Buna katlanamıyordu. Dostlarına sonsuz güven duysa da, şimdi hayatında ilk kez aşk konusunda kendini kaybediyordu. Sadece... Sadece bu görüntüye dayanamıyordu işte. Eylül hep ona baksın, gülen gözlerini ona sunsun istiyordu.

Biraz daha orada onları izlerse kontrolünü kaybedebilirdi. Ön kapıya yürüyüp basamakları çıktı. İlk başta bir tereddüt yaşasa da zile basmayı başardı.

Kapıyı kimin açacağını bilmiyordu. Belki Eylül, belki de ailesinden biri. Kapı açıldığında, çatılmış olan kaşları gerginliğini yitirdi. Karşısındaki kadının insanı dinlendiren bir havası vardı. Ve o gözler... Eylül'ün gözleriyle birebir aynı olan gözler. Elini kalbine götürmemek için kendini zor tuttu. Ne kadar benziyorlardı birbirlerine. Eğer kızları olursa, o da annesine, yani Eylül'e benzeyecekti.

Kaşları yeniden çatılırken, âşık olduğu kadının annesinin karşısında düşündüğü şeylere inanamıyordu.

"Kime gelmiştiniz?" Esin Hanım ilk kez gördüğü adamı dikkatli bir şekilde süzüyordu. Kadınca bir hisle bu adamın, kızının kaçarak gelme sebebi olan kişi olduğunu düşünüyordu.

"Eylül'ü görmeye gelmiştim." Zor da olsa söylemişti. Derin bir nefes alıp, göreceği tepkiyi bekledi.

Esin Hanım başını hafifçe yana yatırıp, birkaç saniye onu izledi. "Eylül'ün arkadaşı mısınız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu soruya açık yüreklilikle, *'Ona âşık olan adamım,'* şeklinde yanıt vermek istese de, o an kendini frenlemesi gerektiğini biliyordu. "Arkadaşı değilim."

Yalan söylemediği gibi doğruyu da söylememişti. Esin Hanım ise artık iyice emin olmuştu.

"Buyurun, lütfen. Ben de Eylül'e haber vereyim."

Poyraz başını hafifçe eğdi ve içeriye adımını attı. Geniş salona doğru ilerlerken, ayağa kalkıp misafirini karşılamak isteyen adama doğru döndü.

Çetin Bey de bu sırada karısına kısa bir bakış atmıştı.

"Hayatım, bu bey..."

"Poyraz."

"Evet. Poyraz Bey, Eylül'ü görmeye gelmiş."

Çetin Bey bir şey söylemeden önce karşısındaki adama tartarcasına baktı. Fazla samimi olmadan elini uzattı. "Ben, Çetin. Evimize hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim."

Poyraz daha ilk anda geçer not almadığını fark ederek, sıkıntıyla kıpırdandı olduğu yerde. O böyle ter dökerken, Uras denen adam kendisini kabul ettirdiği yetmiyormuş gibi, bir de mutfağa yerleşmiş keyif yapıyordu. Yanak kasları ufak bir dalgalanma yaşadığında derin bir nefes aldı.

"Siz geçin, lütfen. Ben de Eylül'e haber vereyim."

Poyraz tek kelime etmeden koltuklardan birine otururken, Çetin Bey'le göz göze geldi. Bu rahatsız edici durumdan kurtulmak istese de o kadar kolay değildi. Sanki adam bir şeyler biliyordu.

Esin Hanım ortamdaki bariz olan olumsuz elektriği arkasında bırakarak mutfağa geçti. Kapıyı açtığında, kızıyla arkadaşının önemli bir şeyler konuştuklarını hissetti.

"Bir misafirimiz var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söylediği şeye kızının verdiği tepki gözünden kaçmadı. Sanki o anı bekliyormuş gibi heyecanlanmış, yanakları hafifçe pembeleşmişti.

Uras, anne kızın bakışmasına kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Demek Poyraz Efendi hiç vakit kaybetmemişti. Bakalım kendi imparatorluğundaki patron havalarını burada da sergileyebilecek miydi?

"K-kim?"

"İlk kez görüyorum. Arkadaşın olmadığını söyledi. İlginç!"

Annesinin fena halde merak uyandırıcı halleri ve sözleri Eylül'ü isyan noktasına getirdi.

"Adını falan söylemedi mi?"

"Söyledi. Şu anda salonda Çetin Abi'nle karşılıklı oturuyorlar."

Eylül'ün gözleri kocaman olurken, o ismi duymasına bile gerek olmadığını biliyordu. Koşarak salona geçmemek için kendini tutsa da, adımları normal hızın üstündeydi. Tam anlamıyla titreyen bir bedenle salona geçtiğinde onunla göz göze geldi. Üstünde her zaman giydiği, onu delicesine karizmatik gösteren takım elbiselerinden biri vardı. Sürekli düzgün duran o gömleğin yakası açık, dokunmak istediği saçları dağınıktı.

Buraya geldiğini öğrenince soluğu burada almıştı işte. Arkasından gelmişti. Hem de sadece saatler olmuşken! Bırakmamıştı, vazgeçmemişti. O kadını ardında bırakarak gelmişti. Eylül daldığı büyünün içinden istemeye istemeye çıkarken, kalbine söz geçirmenin yolunu arıyordu. Nereden geldiğini anlamadığı bir boğaz temizleme sesi, anlamsızca etrafına bakınmasına neden oldu.

"Eylül, Poyraz'a hoş geldin demeyecek misin?"

Koluna dokunulduğunda annesini görebildi gözleri. Şaşkın bakışlarını ondan çekip, tekrar kalbini çarpıtıran adama çevirdi. O gözlerde öyle bir özlem, öyle bir pişmanlık ve aynı zamanda öyle bir kararlılık vardı ki, korkmadan edemedi.

Eylül bir yandan orada ne işi olduğunu haykırmak, diğer yandan kollarına koşmak ve ona yapabildiği kadar sımsıkı sarılmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istiyordu. Özlem her geçen an öyle bir büyüyordu ki içinde, taşacak duruma gelmesi an meselesiydi.

İkisi sadece birbirlerini görüp, birbirlerine hissettirdikleri varlıklarıyla kuşatılırken, etraflarında olan bitenin farkında değillerdi. Poyraz nerede olduğuna bakmayıp, hissettiği özlemle onu sertçe kollarına alıp sarılmak, kendisini çıldırtan hafif vanilya kokusunu derin derin solumak, ipeksi tende ellerini ve dudaklarını konuşturmak istiyordu. Herkese Eylül'ün sadece ama sadece ona ait olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"Misafirimize ayıp oluyor ama."

O büyülü atmosferin içinden hızla sıyrılan Eylül ve Poyraz, tedirgin bir şekilde diğerlerine baktılar. Eylül, Uras'ın ne ara yanına gelip destek vermek için hafifçe koluna dokunduğunu anlamadı.

Esin Hanım herkesin hareketlenmesini sağlayarak söze girdi. "Otur lütfen, Poyraz. Çetin'le kusurumuza bakma. Aynı gün içinde birden fazla sürpriz yaşadık."

Esin Hanım kızına mutlu gözlerle bakarken elini uzattı ve hafifçe çekip koltukta yanına oturmasını sağladı. Herkes yerine geçtiğinde, ilk başta derin bir sessizlik oldu. Uras gerginliği dağıtmak, en önemlisi de Poyraz'ı sinir etmek için fırsatı kaçırmadı.

"Hayırdır, sen niye geldin?"

Onun, oturduğu yerde arkasına yaslanıp, sanki uzun zamandır ailenin ve bu evin içindeymiş gibi davranması Poyraz'ı çıldırtmaya yetti. Tabii öfkesini kontrol etmek konusunda o an her zamankinden daha dikkatli ve sabırlı olmak zorundaydı. Ama bu, dostu olarak gördüğü adamın yaptığı pisliği karşılıksız bırakacağı anlamına gelmiyordu.

"Şirkette şu anda ihtiyaç duyulan kişinin sen olduğunu düşünürsek, burada olman fazla ironik."

İki dost, birbirlerine tatlı bir düşmanlıkla meydan okurken, Eylül bu gerginliğe daha fazla dayanamayacaktı. Şakakları zonklamaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şirketle en az ilgisi olan kişi benim. Menderes de yok. Boş bırakmasaydın koltuğu."

"Bunu daha sonra konuşacağız." Poyraz henüz tanışmış olduğu kişilere özür dilercesine baktı. "Kusura bakmayın, bu saatte davetsiz gelerek rahatsız ettim sizleri. İzin verirseniz, Eylül'le konuşmam gerekiyor."

Eylül böylesine net söylenen cümlenin ardından, hızlanmış kalp atışları eşliğinde tedirgin bir şekilde annesine baktı. Fazlasıyla kilitlenmiş hissediyordu. Ne oturduğu yerden kalkacak, ne de Poyraz'la yüzleşecek gücü vardı.

Çetin Bey, durumun hassasiyetinin farkında olarak Poyraz'a döndü. "Eylül'le bağınızın ne olduğunu hâlâ öğrenmiş değiliz."

Esin Hanım kocasına uyarı dolu bir bakış atsa da, Çetin Bey'in umurunda bile değildi. Henüz neler döndüğünü bilmemesine rağmen, Eylül'ün bu adam yüzünden üzülmüş olduğuna emindi. Adam birdenbire evlerine gelip Eylül'le konuşmak istediğini gayet rahat bir şekilde dile getirince, kızı korumak istemişti.

Oturduğu yerde gerilen Poyraz, adama baktıktan hemen sonra gözlerini Uras'a çevirip de onun bu durumdan bir hayli keyif aldığını görünce, öfkesini dizginlemeye çalıştı.

"Eylül'ün benim için son derece önemli olduğunu söylesem, yeterli olur mu sizin için?"

Dakikalardır normal olmayan kalp atışları yüzünden kendisine ne olacağını bilemeyen Eylül, onun fazla açık olan ifadesiyle nefesini tuttu. Bu kadarı gerçekten fazla olmuştu.

"Eylül?"

Kendisine seslenildiğini fark eden Eylül, bakışlarını ondan zorlukla çekip Çetin Abi'sine baktı. Gözlerindeki anlayışlı ama temkinli ifadenin farkındaydı. Ardından annesine baktı. Onun da neler olacağını merakla beklediği gözlerinden okunuyordu. Boğazını temizleyip derin bir nefes aldı. Yeniden ona döndüğünde, o mavilerin nasıl da umutla ve özlemle parıldadığını görmek sarsıcı oldu. Yerinden kalkıp ellerini pantolonuna sürttü.

"Eee... Biz birazdan döneriz o halde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne yapacağını bilemez halde öylece dururken, Poyraz'ın saniyeler içinde önünde belirmesine bakakaldı. Arkasını dönüp salondan çıkarken, portmantoda asılı duran montunu alıp üzerine geçirdi.

Poyraz onu takip ederken, kısa bir bakış attı arkadaşına. İstanbul'a döndüklerinde neler olacağının sözünü veriyordu adeta.

Hava çok soğuk olmasa da, Eylül iliklerine kadar üşüyordu. Montunun önünü kapatıp yakasını kaldırdı. Sarı saçları rüzgârda savrulup yüzüne doğru geliyor, Poyraz'a seyirlik bir manzara sunuyordu.

Bahçe kapısından çıktıklarında, tam karşılarındaki arabanın kilidinin otomatik olarak açıldığını görünce yanındaki adama döndü. Poyraz onun sessiz sorusunu cevaplarken, bir elini sırtına koyup onu arabaya doğru yönlendirdi.

"Havaalanında kiraladım. Bin hadi, titriyorsun."

İtiraz etmeden arabanın korunaklı bölgesine girdi ve hissettiği sıcaklıkla hafif bir mırıltı çıktı dudaklarından. Belki de bu sıcaklık hiç iyi değildi. Tam da bunu ispat edercesine Poyraz'ın arabaya binip ortamı alev alev yakması Eylül'ün duygularını açarken, yapacakları konuşmanın sonunda daha fazla yara almaktan korkmasına sebep oldu.

Arabayı hareket ettirip yol boyunca ilerleyen Poyraz, derin sessizliğin içinde arada dönüp ona bakıyordu. O kadar özlemişti ki Eylül'ün gülüşünü... Şimdi yanında sessiz, üzgün, kırılgan bir şekilde oturuyor olmasını kabullenemiyordu.

Şehrin en iyi otellerinden birinin önünde durduklarında içinde bulunduğu durumdan sıyrılan Eylül, bakışlarını etrafta gezdirdi. Kapısının açıldığını fark edip de döndüğünde, bir görevlinin nazik bir şekilde onu beklediğini gördü. Adımları kendisinden bağımsız hareket ederken, konuşmak için bir otele gelmiş olmalarının anlamını kavramaya çalışıyordu. Poyraz yanına gelip onu elinden tuttuğunda bile karşı koyamadı.

İçeriye girdiklerinde resepsiyona ilerlediler.

"Hoş geldiniz, efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz, Eylül'ün tedirginliğinin farkında olsa da, konuşmadan hiçbir yere gitmeyeceklerdi. Avucunda tuttuğu eli daha kuvvetli sıkarak, resepsiyon görevlisine döndü.

"Boş süitiniz var mı?"

"Var, efendim. Kimlik rica edeceğim."

Poyraz bir anlığına Eylül'ün elini bırakıp, cüzdanından çıkardığı kimliği görevliye uzattı. O sırada Eylül'ün bir adım geri gittiğini fark edince, hızlı ama nazik bir şekilde bileğinden yakaladı. Gözlerinde gördüğü korkulu ifade, canını fazlasıyla acıttı.

"Sana ne yapacağımı düşünüyorsun, Eylül?"

Eylül sertçe yutkundu. Onun kötü bir şey yapmayacağından emin olsa da, fazlasıyla hassastı ve ne düşüneceğini bilemeyecek kadar dağılmıştı.

"Dışarıda konuşmayı tercih ederim." Kendisine bile yabancı gelen sesi, olayın olumsuz etkisinin daha da artmasına neden oldu.

"Dışarısı soğuk. Ayrıca konuşacağımız şey saatlerimizi alabilir."

Gözleri kocaman açılan Eylül, saatler sürecek kadar ne konuşacaklarını merak ederken, o korkulu bakışı hâlâ yerli yerindeydi.

"Efendim, kartınız hazır. Arkadaşım size yardımcı olacak."

Poyraz onun gözlerine güven verircesine bakıp elini daha sıkı tuttu. Kendilerine odaya kadar eşlik edecek olan görevliyi takip ederlerken hiç konuşmadılar. Kata çıktıklarında, görevli personel kapıyı açıp kartı teslim etti. Poyraz kartı alırken cömert bir bahşiş vermeyi de ihmal etmemişti.

Yalnız kaldıklarında, Eylül'ün kapının önünde durduğunu ve içeriye girmekte tereddüt ettiğini gördü. Onu nazikçe çekip içeriye girmesini sağladı. Kapıyı kapattıktan sonra salon kısmına geçtiler. Eylül elini çekip, evde yaptığı gibi pantolonuna sürttü. O kadar gergindi ki, Poyraz'la bir otel odasında olmaktan son derece rahatsız görünüyordu.

Poyraz ona yaklaşıp montunun düğmelerini sakin bir şekilde açarken, gözlerini gözlerinden ayırmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bedeni yangınlarla çevrilen Eylül ise, onu neden durdurmadığını, daha doğrusu durduramadığını soruyordu kendine. Mont omuzlarından sıyrılırken, burnuna dolan erkeksi kokuyla gözlerini kapattı.

"Aşağıda..." Elini kaldırıp Eylül'ün boynundaki en hassas noktaya dokundu. "O kaybolmak, boğulmak istediğim gözlerine yerleşen korku... Benden korktuğunu düşünmek..."

Eylül nefesini tutmakla derin derin solumak arasında bocalıyordu. Bu dokunuşu ne kadar da özlemişti. Bu sesi, bu kokuyu, bu nefesi...

"Saçının teline zarar gelse, ölürüm ben."

Duyduğu itirafla ellerini yumruk yaptı. Ağlamamak için dudağını ısırdı. Poyraz'ın başparmağı, dişlemiş olduğu alt dudağında nazikçe gezindiği anda dudakları aralandı. Göğsü şiddetle inip kalkarken, yaşadığı her şey hızlı bir şekilde gözlerinin önünden geçti. Gözleri bu farkındalıkla açılırken, geriye doğru iki adım atarak onun dokunuşundan kurtuldu.

"Neden geldin?"

Gerçekleri anlatmaya gelmişti. Düşündüğü her şeyin yanlış olduğunu, onu delicesine sevdiğini ve artık bir an bile ondan ayrı kalmak istemediğini söylemeye gelmişti.

"Anlatmak için."

"Neyi? O kadını... Şule'yi ne kadar sevdiğini mi?" Eylül nihayet kendine gelmiş, aklını toparlayabilmişti.

"Eylül, yapma. Her şeyi anlatacağım."

"İstemiyorum! O kadını ne kadar sevdiğini duymak istemiyorum! Niye getirdin beni buraya? Niye yalnız bıraktın onu? Öğrenince kızmayacak mı sanıyorsun?"

Eylül zincirlerini koparmış bir halde ileri geri yürürken, Poyraz onun her hareketinde savrulan başak tanelerine kilitlenmişti. O saçları ellerinin arasına almak, yüzünü kokusuna gömmek istiyordu.

"Bunu anlatmak benim için kolay değil. İzin ver..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omuzlarındaki yükü taşıyamayacakmış gibi hissederek koltuğa oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. Onun bu hali Eylül'ü etkilese de, duruşundan taviz vermeyecekti. Zaten her şey yeterince zor ve acıtıcıyken, neden daha beter hale getiriyordu? Var olan direncini kırmak için neden böylesine uğraşıyordu?

"Seneler oldu..."

Poyraz'ın, başını önüne eğmiş ve elleriyle yüzünü kapatmış olması sebebiyle sesi boğuk çıkmıştı. Kim bilir, belki de anlatırken hissettiği acıdan kaynaklanıyordu.

Eylül onun ses tonuyla, iliklerine kadar işlemiş olan öfkenin bir parça dindiğini hissetti. Bedeni gerginlikten yorgun düşmüştü. Onun tam karşısına oturup bekledi. Bakışları kendisine döndüğünde, bir kez daha alev alev yandığını hissetti ve o an bundan nefret etti.

"Tedbirsiz davrandım. Ve bedelini o ödedi."

Bir anda tüm bedenine iğneler saplanmaya başladı. Onun ne demek istediğini anlamıştı anlamasına ama... Bedelini ödemiş olduğunu söylerken ve seneler geçtiğini belirtmişken... Eli istemsizce boynuna gitti. Düşündüğü şey gerçek olamazdı. Olmamalıydı. O kadını tanımasa ve Poyraz'ı delice kıskansa bile, ölmüş olmasını isteyecek kadar bencil değildi.

"Hastaneye bile yetiştiremedik. Ambulansta, kollarımda... Kalbi durdu."

Onun bu duruma tahammül edemiyormuş gibi oturduğu yerde doğrulmasını ve yakasını çekiştirmesini büyük bir acıyla izledi. Âşık olduğu adam tam karşısına geçmiş, seneler önce ölen aşkını anlatıyor ve bunu yaparken acı çekiyordu.

Gözlerinden süzülen yaşları engellemek gibi bir niyeti yoktu. Onu arkasında bırakarak zaten vazgeçmişti. Sadece aşkını almıştı yanına. Ondan istediği en ufak bir şey yoktu. Şimdi neden onca yolu gelip, Eylül'e böyle acı çektiriyordu?

Daha fazlasını dinlemek istemediğini belli edercesine yerinden kalktı ve dışarıyı boylu boyunca gösteren camın önüne gidip, ne gördüğünü bilmeden öylece dışarıya baktı. Oda sıcak olsa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da, kollarını bedenine dolamıştı. Titriyordu yine. Başı dönüyor, kulakları uğulduyordu. İç çektiğinin farkında bile değildi. Bedenine sokulan bedeni hissettiğinde, ne zamandır kapalı olduğunu bilmediği gözlerini açtı ve bakışları cama yansıyan yüzle birleşti. Tenini okşayan eller, saçlarına gömülen yüz, o halde bile Eylül'ün onunla bir bütün olması hissini engelleyemedi. Ve bunu fark etmiş olmak, bağıra bağıra ağlamak istemesine neden oldu.

"Çok denedim. Kendimi senden uzak tutmak, sana kapılmamak için... Bunun nasıl hissettirdiğini bilemezsin."

Buz gibi bir soğuklukla yıkandığını hissetti o an. Bu duydukları, bardağı taşıran son damla oldu. Zaten her şey ortadayken, onun bunu bir de böylesine pervasızca söylemiş olmasına inanamıyordu. Vücudunu saran kolları sertçe çözüp, öfkeli gözlerle ona döndü. Daha önce yaptığı gibi, eline ne geçirirse alıp fırlatmak, parçalamak istiyordu.

Poyraz ise, onun ne düşündüğünü ve ne hissettiğini bilmediği için, bu duruma bir anlam veremiyordu. Bütün bunları açıklamak o kadar zordu ki... Ama Eylül'ün verdiği tepki... Neler olduğunu anlayamıyordu.

Neredeyse çığlık atmak üzere olan Eylül, içinde kaynayan öfkeyle işaret parmağını ona doğrulttu.

"Beni buraya bitmemiş olan aşkını anlatmak için mi getirdin?" Poyraz'ın yüzü hayretle çarpılırken, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Bana ne senin aşkından? Bana ne senin onun için nasıl acı çektiğinden? Onu özlediğinden? Bana ne senin vicdanından?"

Her kelimesinde sesi biraz daha yükseliyor, ruhunu sarmalayan acı Eylül'ü yakıp kavuruyordu. Yaşadıklarını kaldıramıyordu artık. Sevdiği adamın dudaklarından dökülenler, kalbinin bıçakla oyulmasına neden oluyordu.

"Eylül..."

"Sus!"

Onun ani çıkışıyla olduğu yerde kıpırdamadan duran Poyraz, bir şekilde kendini dinlettirmeliydi. Ama Eylül yaşadığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

acıyla paramparça olurken herhangi bir şeyi dinlemek değil, sadece içindekileri haykırmak istiyordu.

"Sen buraya niye geldin ya? Ona olan aşkına rağmen bana sadece tensel çekim hissettiğini söylerken, nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Kendimi zaten iğrenç hissederken, beni daha beter dibe çektiğini fark edemiyor musun?"

Koşarak çıkıp gitmek istiyordu oradan. Artık dayanamayacağını düşünüyordu. Kendine itiraf etmek istemese bile, söylediği şeylere karşılık bariz bir şaşkınlık ve öfkeyle bakan adamın dudaklarından dökülecekleri, her şeye rağmen heyecanla bekliyordu.

Poyraz kendini ne denli kötü ve yanlış ifade ettiğini fark edince, iki elini saçlarının arasından geçirdi.

"Ben sana sadece tensel çekim hissetmiyorum, lanet olsun! Kendimi tutmamın ne derece acı çekmeme neden olduğunu biliyor musun? Sana her baktığımda, kokunu her aldığımda, sana her dokunduğumda kendimi kaybettiğimi biliyor musun? Peki ya, sen her seferinde kendini bana cömertçe sunarken, arkamı dönüp gitmemin beni öldürdüğünü? Ya da dur! Seni başka erkeklere gülümserken, hele o Tibet denen herifle dans ederken gördüğümde, o lanet olasıca otelin temeline bomba döşeyip her şeyi ve herkesi havaya uçurmak istediğimi? Kolundan tuttuğum gibi seni eve götürüp üstündekileri parçalayarak çıkarmak, bana ait olduğunu göstermek için sana onlarca, yüzlerce kez sahip olmak istediğimi?"

Poyraz kendini kaybetmiş bir halde içindekileri dökerken, bunları onun ağzından duymak, onu ilk kez bu kadar açık ve net görmüş olmak Eylül'ü fazlasıyla şaşırtmıştı. Fakat gerçeklerden kaçamayacağını biliyor, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Elleriyle yüzünü kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Ama olmuyordu. Nasıl sakinleşebilirdi ki? En başından beri devam eden şey, bu büyük belirsizlikti.

Poyraz bu kadar çok şeyi söylemiş olduğuna inanamıyordu. Elbette pişman değildi. Sadece her bir cümlenin dudaklarından bu kadar kolay çıkacağını düşünmemişti. Buna rağmen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül'ü yine perişan etmişti. Nerede yanlış yaptığını anlamıyordu. Reddedilmeyi göze alarak, birkaç adımda yanına gidip onu kollarına aldı. Sımsıkı sardı onu hiçbir şekilde bırakmayacağını belli ederek.

Eylül o kadar tükenmiş hissediyordu ki, onun kollarında küçücük kalmıştı. Duyumsadığı kokuyu doya doya içine çekti. Yanında duran elleri hareketlenip Poyraz'ın göğsüne kondu. Saçlarına bırakılan öpücüklerin hissiyle dudakları kıvrıldı. Ama hâlâ eksik ve yanlış bir şeyler vardı.

Kendini geri çekip, Poyraz'ın neredeyse tutkuyla koyulaşmış gözlerine baktı. "Bilmem gerekiyor..."

"Ne istiyorsan..."

Eylül nefes alabilmek için önce yutkundu. Onun yalan söylemesinden korkuyordu. "Onu... Onu hâlâ sevip sevmediğini bilmem lazım..." Ne sözcükler ne de bu ses ona aitti. Tek bir cümle bile yine canını acıtmıştı.

Poyraz onun korkularını anlıyordu. Onu koltuğa doğru çekti. Kucağına oturtup boynuna sokuldu. "Sanırım Uras ve Harun haklılar."

Konunun onlarla ne ilgisi olduğunu anlayamayan Eylül, kucağında oturduğu adama tuhaf bir şekilde baktı. Yüzüne gelmiş olan bir tutam saçın nazikçe kulağının arkasına sıkıştırılmasını izlerken kalbi göğsünü zorluyordu.

"Sana olan hislerimi anlatmakta gerçekten kötü olmalıyım." Onu kendine biraz daha çekip, bir eliyle yüzünü kavrayarak gözlerinin içine baktı. "Şule'ye hissettiklerim..."

Eylül onun adını duyduğu anda Poyraz'ın kucağından kalkmak istese de başarılı olamadı.

"Dinlemiyorsun bile!"

"Daha fazla dinlemek istemiyorum, anlamıyor musun? Madem onu anlatacaksın, neden bana sevgi sözcükleri söyleyip duruyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz hissettiği çaresizlikle derin bir nefes aldı. Bu böyle olmayacaktı. Eylül'ü kucakladığı gibi koltuktan kalktı ve yatak odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben anlatırken sen de susup sadece beni dinleyeceksin."

İçeri girdiğinde loş ışıkla aydınlanmış odaya kısa bir bakış attıktan sonra, Eylül'ü yatağa bırakıp hiç vakit kaybetmeden üzerine uzandı ve elleriyle ellerini birleştirip başının üzerinde tuttu.

"Seni gördüğüm ana kadar hiçbir kadını sevmemiştim ben." Eylül'ün gözlerinde titreşen heyecan, bundan çok daha fazlasını duymak istediğini belli ediyordu. "Onu kendimce sevdiğim doğru. Ama ona karşı hiçbir zaman heyecan, aşk gibi duyguları hissetmedim. Ne olduysa, seni gördüğüm o ilk anda oldu. Odamda, üzerime eğildiğini fark ettiğimde burnuma dolan kokun beni harekete geçirdi. Gözlerin gözlerime değdiğinde, Eylül..." Derin bir nefes aldı. "İşte sen, o andan itibaren sadece benimdin. Sana dokunan, seni öpen, o bayıldığım vanilya kokunu içine çekmesi gereken, vücudunun her santimine bedeninin her noktasıyla dokunacak olan adam sadece ben olacaktım. Bir kere aslanın inine izinsizce girmiştin ve bunun bedelini ödemek zorundaydın. Ve Eylül... Bu bedeli beraberce öderken sana söz veriyorum, bu dünyadaki en mutlu kadın olacaksın. O gülen gözlerini, güzel yüzündeki ışıltıyı soldurmamak için her şeyi yapacağım. Sana her gün değil, her saat değil, her dakika değil, her saniye tapacağım... Tüm ruhumla, bedenimle, aklımla, kalbimle... Ve sen sadece bana ait olacaksın. O kuyutu yeşilliklerine yalnız benim gözlerim değecek, tenine sadece benim tenim temas edecek. Beni iyice anladın mı?"

Duyduğu her kelimeyle mutluluktan adeta başı dönen ve kalbi çılgınca atan Eylül, heyecandan kuruyan dudaklarını yaladı. Öyle ki, artık dayanacak hali kalmamıştı. Elleri hapsedilmiş olmasına rağmen, dudaklarını Poyraz'ın dudaklarına kapatmak istediği anda onun kendini geri çekmesiyle kaşlarını çattı.

"Anladın mı dedim, Eylül!"

"Hayır dersem?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül'ün kendine gelmesine fazlasıyla sevinmiş olsa da o anı bozmayacaktı. Bedenini bedenine bastırırken, niyeti tam anlamıyla ona işkence etmekti. O temasla Eylül'ün dudaklarından kaçan inilti, Poyraz'ın yüzünü bir alev misali yaladı.

"Hayır dersen, sen anlayana kadar anlatırım."

"Anlat o zaman."

Eylül onu tanıdığından beri hep bunları duymak istemişti. Ona tam anlamıyla güvenmek, söylediklerinin gerçekliğini olabilecek en fazla şekilde hissetmek için çıldırıyordu. İlk günden beri buna ihtiyacı vardı. Poyraz'dan duymak istediklerini artık tüm çıplaklığıyla hissederken, daha fazlasını istiyordu.

Poyraz onun ne hissettiğini, bunu neden söylediğini biliyordu artık. Onu o kadar çok reddetmişti ki, bunu talep etmesi sonuna kadar hakkıydı.

"Senin için ölüyorum. Evime geldiğin günden beri, şirketteki işleri bitirip koşa koşa eve gelmek istiyorum. Kapıyı senin açmanı, o muhteşem gülüşünle beni karşılamanı, evin sen kokan kokusunu soluduktan hemen sonra yüzümü boynuna ve saçlarına gömmek istiyorum. Mutfakta elinin değdiği harikaları görmeyi, küçük bir kız çocuğu gibi neşeli bir şekilde salınmanı, kahkahalarının kulaklarıma ulaşmasını..."

"Poyraz... Lütfen... Eğer bu an... Bu söylediklerin... Hepsi bir rüyaysa..."

Poyraz, onu çıldırtacağını düşündüğü bir yavaşlıkla dudaklarını yüzünde gezdirmeye başladı. Altında hevesle kıvranan, tüm benliğiyle kendini ona teslim eden, kokusuyla onu çıldırtan kadına tapıyordu. Elleri ellerine daha sıkı kenetlendi. Dudakları daha sert, daha ısrarcı olmaya başladı. Ona sadece dudaklarıyla dokunmak yeterli gelmiyordu. Ellerini indirip, Eylül'ün dolgun göğüslerine bastırdı. Eylül'den çıkan inleme kulaklarına dolarken, birkaç saniye yüzündeki ifadeyi inceledi. Bekleyen, daha fazlasını isteyen, delice zevk alan, kalbini ve ruhunu teslim eden kadına baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül'ün üstündeki kazaktan nefret etti o an. Alt kısımlarından tutup yukarıya doğru sıyırdı. Onun da yardımcı olmasıyla başından çekip çıkardı. Eylül'ün saçları pelerin gibi dağılırken, o enfes görüntüyü aklına kazıdı.

"Eylül..."

Sağ elinin başparmağıyla Eylül'ün elmacık kemiğinden aşağıya doğru kaydı. Aralanmış dudakların üstünde bir saniye kadar durduktan sonra, biraz daha aralandığı anda beklemeye tahammül edemeyerek hırsla dudaklarına kapandı. Tadını alarak, doyma hissiyle bedenini bedeninin üzerinde yükselterek öpüşünü derinleştirdi. Elleri Eylül'ün göğüslerinde oyalanıp beline, oradan da sırtına kaydı.

Eylül rüyayla gerçeklik arasında bir yerde, kendini bu büyüye kaptırmış bir şekilde arsızca karşılık veriyordu onu sömüren dudaklara. İki eliyle sevdiği adamın yüzünü avuçlarına alarak sertçe okşuyor, yeterli gelmediğini hissederek güçlü ve sert kaslarla bezenmiş kollarına iniyor, onu kendine daha fazla çekiyordu. Neredeyse nefessiz kalmasına neden olan dudaklar sabırsızca boynuna inerken, sesli bir soluk çekti içine. Üstündeki dar kot pantolonu hareketlerini kısıtladığı için, bacaklarını istese de yanlara doğru yeterince açamıyordu. Boynunun en duyarlı noktasında hissettiği ısırıkla küçük bir çığlık attı. Hemen ardından gevşerken onu yeniden kendine çekti. Boynundaki ve yüzündeki şehvetli ıslaklık, aklının bulanmasına neden oluyordu.

Poyraz başını kaldırıp kollarındaki kadına baktı. O kadar güzeldi ki... Her şeyi göze almıştı. Ona bir zarar gelmesine izin vermeyecekti. Gerekirse kendini kurşunların önüne atacak ama ona herhangi birinin dokunmasına asla izin vermeyecekti.

Yüzünde hissettiği şefkatli dokunuşla gözlerini kapattı. Nerede olduğunun bir önemi yoktu. Çünkü Eylül'le birbirlerinin kollarındayken, zaten evinde olduğunu hissediyordu.

"Ne çok bekledim... Bu öpücükleri, bu dokunuşları, bu hisleri, beni sevmeni... Beni delice sevmeni... Bana böyle aşkla bakmanı..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bitti artık. Sen benimsin ve seni asla bırakmayacağım. Her geçen gün daha çok seveceğim seni. Sen böyle hep aşkla bak bana. O yeşilliklerin içindeki siyah parıltıları bir tek ben göreyim." Dudaklarını Eylül'ün dudaklarında gezdirip çenesine doğru indi. "Sadece benim ol. Bir tek benim..."

"Seninim... Bir tek senin..."

Poyraz kendini aşağıya çekerek elleriyle Eylül'ün göğüslerini tuttu. Yüzünü göğüslerinin arasına gömerken derin derin, tadını çıkara çıkara çekti kokusunu içine. Bedenine aldığı nefes, bir tek Eylül'ün kokusundan ibaretti. Saçlarının arasında istekle gezinen eller, teninin duyarlılığını daha da arttırdı. Bedeninin her noktası Eylül'e açken ve canı acıyorken sakinleşmeye çalışması çok zordu.

Eylül ellerini genç adamın saçlarından çekip, artık fazlasıyla rahatsız eden pantolonunun düğmesine götürdü. Poyraz tam o anda başını kaldırarak ona baktı ve hemen ardından ellerini tutup onu durdurdu.

"Eylül..."

"Çok rahatsız etti ama... Çıkarmam lazım."

Onun çocuk gibi dudaklarını büzmesi üzerine yatakta doğruldu ve parmakları hassaslaşmış tene sürtündüğünde derin bir nefes aldı. Pantolonu Eylül'ün bacaklarından sıyırırken, çıplak kalan her alana özlemle karışık bir hayranlıkla baktı. Doğrulup üstündeki fazlalıklardan kurtulduğunda, Eylül'ün hızla inip kalkan göğsüne, aralanmış ıslak dudaklarına takıldı.

Eylül neredeyse çıplak kaldığında, titreyerek kollarını bedenine sardı.

"İzin ver, yatağı açayım."

Eylül kenara çekilirken, diğer taraftan açılan örtünün altına hızlı bir şekilde girdi. Sırtüstü yatarken, üzerine eğilen adamın, içinde yarattığı sarsıcı hislerle baş etmeye çalışıyordu. Dakikalar önce olduğu gibi onu göğsünde tuttu ve sımsıkı sarıldı. Her ne kadar onu omuzlarından çekip dudaklarının tadını yeniden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

almak istese de, Poyraz aynı fikirde değildi. Çünkü biraz daha devam ederse, bu işin sonu kötü olacaktı.

Kaşları çatılan Eylül, onun neden durduğuna anlam veremedi. Poyraz o çatık kaşları düzeltmek için üzerinde yükseldi ve yumuşak dokunuşlarla o sert çizgilerin üzerinden geçti.

"Sana sahip olmak için çıldırdığımı bil. Kendimi ne kadar zor tuttuğumu hissediyorsun, öyle değil mi?"

Onun kastettiği şeyi anladığı gibi, en hassas noktasında da hissediyordu. Delice bir korkuyla karışık haz, tüm bedenine dalga dalga yayılıyordu.

"Sana burada değil, İstanbul'a döndüğümüzde, evimizde sahip olacağım."

Gözlerinde titreşen parıltılar yine kalbinden vurmuştu Poyraz'ı. Dudaklarına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra tekrar aşağıya kaydı ve yüzünü Eylül'ün göğüslerine gömdü. "Bütün geceyi bu şekilde geçirmek istiyorum. Kokunla bütünleşerek... Tenin tenimle bir olana dek..."

Eylül gözlerini mutlu ve huzurlu bir şekilde kapattı.

Şimdilik gecenin karanlığı üzerlerine çökmüş olabilirdi ama yarın yepyeni ve aydınlık bir güne açacaklardı gözlerini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karanlık aydınlığa dönerken, yattığı yerde hafifçe gerindi. Dudaklarına tatlı bir tebessüm yayıldı. Gözlerini telaşsız ve huzurla açarken, Poyraz'ı görebilmeyi umdu. Yan tarafına döndüğünde, kocaman yatakta yalnız olduğunu fark etti. Hızla doğrularak kalktı ve etrafına bakındı. Kıyafetlerini üzerine geçirip, saçlarını kazağının içinden çıkararak savurdu.

Salon kısmına geçerken, duyduğu hafif seslerle yeniden gülümsemeye başladı. Biraz daha ilerledikten sonra, bir omzunu duvara yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. Poyraz'ın hareket ettikçe gömleğinden belli olan kaslarının görüntüsü yutkunmasına neden oldu. Onlara tekrar dokunmak, hatta okşamak için çıldırıyordu.

Poyraz nihayet duygularının önüne çekmiş olduğu duvarı yine kendi elleriyle yıkmış, ikisi için de mutlu bir hayatın sözünü vermişti. Dün gece duyduğu her bir cümleyi öylesine bir özlemle beklemişti ki, hâlâ tam olarak inanamıyordu. Sanki her şey bir anda dağılıp yok olacak, onu bu güzel rüyadan uyandıracakmış gibi hissediyordu.

Sabah Eylül'den önce uyanan Poyraz, birlikte yepyeni bir hayata başlamalarının verdiği o büyüleyici hisle yataktan kalkmış, yastığa dağılan başak tanelerini birkaç dakika boyunca izlemekten kendini alamamıştı. Eylül'ün yüzündeki mutlu ifade, Poyraz'ın kalbindeki o ezici ağırlığı kaldırıp atmıştı sonunda.

Sessiz adımlarla salona geçmiş, güzel bir kahvaltı için oda servisini aramış ve neler istediğinden büyük bir dikkatle bahsetmişti. Bir süre sonra gelen oda servisinin getirdiği kahvaltı arabasını alıp, gerisini kendisinin halledeceğini söylemişti.

Her şeyi özenle yerleştirip, kahvaltının romantik detayı olan tek bir kırmızı gülü, Eylül'ün servisinin yanına koydu. Bedeninde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissettiği sıcaklıkla arkasını döndüğünde, yüzüne özlem dolu bir gülümseme yerleşti. Ona doğru yürüyüp aralarında mesafe kalmayacak şekilde durdu ve kollarından tutarak onu kendine çekti. Yumuşak dokunuşlarla dudaklarını yüzünde gezdirirken, elleriyle de bayıldığı vücudu okşuyordu.

Nefesi bir anda hızlanan Eylül, ellerini önce onun iç çekerek izlediği kaslı kollarına koyarak derin okşayışlarla ilerledi. Yüzleri birbirine tamamen yaklaştığında, Eylül parmak uçlarında yükselerek dudaklarını dudaklarına, bedenini de bedenine yapıştırdı. Ellerinin altında tam anlamıyla hayat bulan o kasların hissettirdiği mükemmellik, onu daha fazla istemesine neden oldu.

Poyraz, dudaklarında hüküm süren dudakların tadını tamamen alabilmek için olabildiğince sert davranıyor, dilini Eylül'ün tatlı diliyle buluşturuyor, ağzının her noktasına kendinden damgalar bırakıyordu. Onu kalçasından tutup bedenine bastırdığında, Eylül'ün sıcak nefesiyle bıraktığı boğuk inleme kendini kaybetmesine neden oldu. Hemen arkalarında duran duvara onu yaslarken, elleri de kazağını çekiştiriyor, çıplak ve sıcak tenine temas etmek için yanıp tutuşuyordu.

Nefes nefese ayrıldıklarında, eğer kendini kontrol edemezse daha fazla dayanamayacağını hissetti. Dudaklarını onun yanağı ve boynu boyunca gezdirip kulağına yaklaştı.

"Nasıl dayanacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Kendini böyle sunuyorsun ya, Eylül..."

"Sana ilk günden beri dokunmak için çıldırıyorum. Her defasında daha fazlasını istiyorum. Ben tam umudumu kaybetmişken..."

"Hepsi benim aptallığım. Kendimi geride tutarken, sana zarar vermemek için direnirken, asıl zararı yine kendim verdim. Ama bitti. Bundan sonra benim hayatımdasın. Ben izin vermedikçe hiçbir yere gidemezsin."

"Gitmek istemiyorum. Sen bana hep böyle aşkla bak, bana dokun, beni sev... Başka bir şey istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz sımsıkı sarıldı kollarındaki kadına. Söz verdiği gibi, onu mutlu etmek için her şeyi yapacaktı. Saçlarına derin öpücükler bıraktıktan sonra kendini geri çekti ve elinden tutarak onu özenle hazırladığı kahvaltı masasına götürdü.

"Tüm bunların ayarlanması için bir hayli erken kalkmış olmalısın."

Poyraz onun gözlerinin içine bakarken, bedenindeki sertlik nedeniyle sesine karışan boğukluğa engel olamadı.

"Beğendin mi?"

"Çok!"

Eylül ona sarılıp yüzünü boynuna gömdükten hemen sonra, çıplak teninde hissettiği temasla derin bir nefes aldı. Poyraz'ın elleri rahat durmayarak teninde dolanmaya başlamıştı.

Birlikte masaya oturduklarında, Eylül'ün her şekilde gevşemiş olan bedeni bu kez gözle görülür bir şekilde gerildi.

"Ne oldu?"

"Annemi unuttum. Eve döneceğimi düşünüyordu kesin. Ama benim aklıma haber vermek bile gelmedi."

"Merak etme. Ben Uras'ı arayıp söyledim. Gerçi bu duruma nasıl tepki verdiklerini bilmiyorum." Poyraz kaşlarını çatıp, önündeki kahveden bir yudum aldı.

Eylül onun bu haline anlam veremedi. "Neden yüzünü düşürdün?"

Fincanı bırakıp arkasına yaslanan Poyraz, dün akşamdan beri Eylül'ün ailesine karşı yakışıksız davranmasının farkındalığıyla iç geçirdi. "Ailenle doğru düzgün konuşamadım. Üstelik seni alıp buraya getirdim ve eve dönmene izin vermedim. Çetin Bey'in bu durumdan hoşlandığını hiç sanmıyorum."

Eylül onun bu rahatsız haline gülümsedikten sonra, yerinden kalkıp kucağına oturdu. Bedeni sıkıca sarmalanırken kendini ona yasladı. "Çetin Abi çok iyi biridir. Seni tanımadığı için temkinli davrandı sadece."

"Ama Uras'a karşı gayet nazikti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz neredeyse kıskanç bir çocuk gibi suratını asıp sesini de yükseltince, Eylül kahkahayı bastı. Üstünde hareket edip en iyi ve en rahat pozisyonu bulduğunda, Poyraz'ın sert ifadesinin yumuşadığını ama farklı bir şekilde gerildiğini gördü.

Kalçasında hissettiği sertlikle beraber gülüşü yavaşlarken nefesi hızlanmaya başladı. Marifetli eller yine teninde kayarcasına ilerlerken, bacaklarını birbirine bastırmadan edemedi. Dudağını ısırıp, onun koyulaşmış mavi gözlerine baktı. İkisinin de ne istediği o kadar belliydi ki, her şeyi bir kenara bırakıp birleşmekten başka düşünceleri kalmamış gibiydi.

"Dikkat et, Eylül. Bu işin sonu kötüye gidecek."

"Sevişmek kötü bir şey mi?"

Eylül'ün masumca sorduğu soru üzerine çenesi gerilen Poyraz, teninde hüküm sürdürdüğü ellerinden biriyle yukarıya çıkıp, gece boyunca kokusunu derin derin içine çektiği göğsü kavradı. Eylül'ün dudaklarından minik bir inilti çıkarken, dudağını ısırmış olması onu çıldırtmaya yetmişti.

"Bugün hemen İstanbul'a dönüyoruz."

"Ama daha yeni geldim. Hem annem öyle kolay kolay bırakmaz beni."

Bu durum Poyraz'ın canını sıkmaya yetti. Eğer aptalca davranmasaydı, şu anda evlerinde aşk yaşıyor olacaklardı. Bir elini Eylül'ün yüzüne götürüp özlemle okşarken derin bir nefes aldı.

"Ne kadar sürer bu durum?"

"Bilmiyorum. Ama birkaç gün diye tahmin ediyorum."

"Birkaç gün mü? Bir saat bile bekleyecek halim yokken, birkaç gün beklemek de ne demek?"

Eylül kaşlarını çatıp Poyraz'ın kucağından kalktı. Ellerini beline koyarak gözlerini kıstı ve her zamanki Eylül kimliğine büründü. "Beni ağlattığın zamanlara say, Poyraz Soygüder. Ben seni bunca zaman beklemişken, sen beni birkaç gün bile bekleyemiyorsun, öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz az önce düşüncesizce söylemiş olduğu şeyin üstüne, gözle görülür bir pişmanlık yaşadı. Oturduğu yerden kalkıp onu kendine çekti ve boynuna sokulup diliyle tadını almaya başladı.

Az önceki kendinden emin çıkışını bir anda unutan Eylül, daha fazlasını hissedebilmek için kasıklarını ona sürttü ve merkezinden yayılan sızının tüm bedenini kaplamasına izin verdi.

"Bana ne kadar kızarsan kız, kollarımda böyle uysallaşıyorsun ya, kendimi daha da fazla kaybediyorum."

"Poyraz..."

"Benim için zor olacak ama bekleyeceğim. Büyük hatalar yaptım. Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun, sevgilim."

Eylül kendini geri çekip ona baktı. Gözlerinde titreşen ışıltının onun tarafından büyük bir zevkle izlendiğinin farkındaydı.

"Sen bana *sevgilim* mi dedin?"

"Hoşuna gittiğini görüyorum."

"Hı hı... Çok!"

"O halde bundan sonra sık sık duyacaksın."

Yine tutkulu başlayan ve isteksizce biten öpüşmenin ardından kahvaltılarına devam ettiler. Otelden el ele çıktıklarında, onunla birlikte olmanın mutluluğunu ve heyecanını sonuna kadar hisseden Eylül, kendini ona yaslayıp sıcaklığında kayboldu.

Eylül'ü eve bırakan Poyraz, tam kapının önündeyken aklına gelen şeyle duraksadı.

"Uras'a nerede kaldığını sormayı unuttum."

"Bizde kalmıştır. Annem bırakmamıştır onu."

Poyraz yeniden sinirlenmeye başladığında, Eylül gülmemek için kendini zor tuttu. Ona sokularak elleriyle ceketinin yakalarını kavrarken yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Menderes'ten sonra şimdi de Uras mı?"

"Dalga geçmeye bayılıyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül hafif cilveli bir şekilde kendini ona sürtüp muzip bir bakış atınca, Poyraz'ın elleri bağımsızlığını ilan ederek, sahip olduğu kadının bedeninde dolaşmaya başladı.

"Onları da göreceğim. İlk günden beri benimle dalga geçiyorlar. Nasıl ki sen benim aklımı başımdan aldın, onlarınkini de alan kadınlar olacak ve o zaman hiçbir fırsatı kaçırmayacağım."

"Çok acımasızsın."

"Beter olsunlar."

Poyraz tam dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirecekken, açılan kapıyla birlikte hızla birbirlerinden ayrıldılar. Daha doğrusu, Poyraz'ın böyle bir niyeti olmasa da, Eylül ailesinden birine yakalanmaktan çekiniyordu.

Karşılarında Uras'ı gördüklerinde gerginlikleri uçup gitse de, Poyraz ellerini beline koyup çatık kaşlarla arkadaşına baktı.

"Günaydın, çifte kumrular." Uras, her zamanki neşesi ve yüzündeki serseri sırıtmayla ikisine bakıyordu.

"Sen burada mı kaldın?"

"Evet. Esin Hanım ve Çetin Bey gerçekten çok iyi birer ev sahibi." Bunun onu sinir edeceğini gayet iyi biliyordu. Ona sıcak ama Poyraz'a temkinli davrandıklarını bir kez daha gözüne sokmuş olmaktan memnundu.

"Bu işin İstanbul'u da var." O sırada arkada beliren Esin Hanım ve Çetin Bey nedeniyle, söyleyeceği diğer şeyler konusunda kendini frenlemek zorunda kaldı.

Esin Hanım, kızının bir gecede değişmiş olduğunu ve neredeyse ışıl ışıl parladığını görünce, bakışlarını Poyraz'a kaydırdı. Bu işin aslını kızından bir an önce dinlemek için sabırsızlanıyordu.

"Günaydın."

"Sana da günaydın, Poyraz."

Çetin Bey yine o temkinli halinden ve ses tonundan ödün vermedi. Bu da Poyraz'ın gerilmesine yetti.

"Dün için özür dilerim. Ama konu gerçekten acil ve önemliydi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Umarım buna değmiştir."

"Hem de her saniyesine."

Poyraz karşısındaki adamın yaşına hürmet etse de, söz konusu Eylül olunca sahiplenme duygusu ağır basıyordu. Kimseden bir şey saklamak gibi bir niyeti yoktu. Herkes her şeyi ne kadar çabuk öğrenir ve kabullenirse o kadar iyiydi.

Eylül onun sesindeki tınıyı yakalayan tek kişi olmak için dua etse de bir faydası yoktu. Çünkü bir tarafta Uras açıkça sırıtırken, diğer tarafta annesi ve Çetin Abi'si her şeye doğru bir anlam vermiş olmanın ve kabullenmenin ifadesiyle onlara bakıyorlardı. Yanaklarının yandığını hissedince, elleriyle yüzünü kapatmamak için direndi.

Esin Hanım, kızının daha fazla utanmasını önlemek için Uras'a döndü. "Umarım seni rahat ettirebilmişizdir."

"Hiç şüpheniz olmasın. Çok güzel ağırlandım. Yine gelmek isterim, eğer benden bıkmadıysanız? Tabii bir sonraki geliş sebebimiz hayırlı olur inşallah."

Uras'ın fazlasıyla açık ve keyif aldığını belli eden sözleri ortaya bomba gibi düşerken, Poyraz da oracıkta onu öldürmemek için kendini zor zapt ediyordu.

"Her zaman bekleriz."

Esin Hanım konunun üstüne gidilmesini önlemek için kibarca gülümsedi. Poyraz her ikisiyle de el sıkıştıktan sonra, Uras'la da vedalaşmalarını izledi. Eylül annesine kısa bir bakış atınca, Esin Hanım da kocasıyla birlikte eve girdi.

Kapı kapandığı anda bir kâbus misali Uras'ın üstüne çöken Poyraz, fazlasıyla öfkeli görünüyordu.

"Sevgililerine uzunca bir süreliğine veda et. Çünkü dakikalardır sırıtan o suratını tanınmaz hale getireceğim."

"Yumruklardan önce ne kadar vaktim var? Bahsettiğin sporu kaç kez yapabileceğimi hesap edeceğim de."

Eylül hızla kızarırken dudağını ısırdı. Uras'ın böyle serseri halleri hep vardı ama ilk kez bu kadar açık bir konuşmaya şahit oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Göz ucuyla Eylül'e bakan Poyraz, arkadaşını yumruklamak için bir sebebe daha sahip olduğunu gördü.

"O lanet uçağa binip İstanbul'a geri dönüyorsun. Ve tabii ki şirkete!"

Az önceki keyifli hali sönen Uras, ciddi anlamda kaşlarını çattı. "Senin aptallıklarının cezasını niye ben çekiyorum?"

"Kaşınma!"

"Gerçekten kedi köpek gibisiniz."

İki adam da dikkatlerini yanlarındaki kadına verdiklerinde bir anlığına şaşırdılar. Eylül'ün fazlasıyla ciddi görünen hali, gerçekten de ikisini azarlarmış imajı veriyordu.

"Benim artık eve girmem lazım."

Poyraz hemen ona yaklaşıp, yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözle görülür bir aşkla bakarken, onu yanından bir an bile ayırmak istemediği çok belliydi.

"Akşam seni alırım. Birlikte yemek yeriz."

"Tamam."

Eylül küçük bir kız çocuğu gibi başını hevesle sallayınca, Poyraz da dayanamayıp dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük bıraktı. Onun eve girmesini bekledikten sonra Uras'a döndü. Birkaç dakika önceki aynı delici bakışlarını arkadaşına yöneltirken kısık bir sesle konuştu.

"Yürü bakalım. Sen bu şehri terk etmeden önce adam gibi konuşalım."

Uras omuzlarını kaldırıp umursamaz bir şekilde önden ilerlerken ıslık çalmaya başlamıştı.

Eylül annesiyle gereğinden fazla göz göze gelmeden, üstünü değiştirmek için odasına geçti. Olanlara inanamıyordu. Yaşadıklarının bir hayal olmasından korkuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yatağa oturduğunda, bu durumu annesiyle nasıl konuşacağını ve İstanbul'a dönüşünü düşündü. Aklına gelen şeyle gözleri kocaman açılırken, telefonunu aramaya başlamıştı bile.

Hızlı aramalardaki numaraya dokunduğu anda, derin bir pişmanlıkla sarmalandığını hissetti. Sadece bir not bırakarak şehri terk etmesi yetmiyormuş gibi, arkadaşını hiç aramamıştı da. Tabii her anını önce Uras, sonra da Poyraz doldurduğu için Jülide aklına bile gelmemişti. Ve şimdi ne kadar kötü bir arkadaş olduğunu bir kez daha anlıyordu.

Telefondan gelen sesin endişeli ama bir o kadar da heyecanlı hali içine bir parça su serpti.

"Jülide?"

"Eylül! Ya neredesin sen? Öldüm meraktan! Beni burada bırakıp gittin. Üzüntüden ne hale geldiğimi biliyor musun sen? Hayır, bir de yalnız kaldım burada!"

Jülide'nin her zamanki hızlı ve heyecanlı konuşmasına kocaman gülümsedi. Kötü bir şekilde karşılanacağını düşünmüş ama yanılmıştı.

"Harun'a ne oldu?" Arkadaşına takılmak istese de, onun sessiz kalması üzerine endişelendi. "Jülide, kötü bir şey mi oldu? Kavga mı ettiniz yoksa?"

"Yok, öyle değil."

"Nasıl peki?"

Telefondan gelen iç çekmeyi duyan Eylül, neler döndüğünü bir an önce öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Jülide biraz bekledikten sonra sakin ama kırılgan bir şekilde konuşmaya başladı. "Dün... Sınavdan çıktıktan sonra, Harun'un beni her zaman beklediği noktaya baktığımda onu göremedim. O masadan nasıl kalkıp oraya koştum, bilmiyorum. Gittiğini sandım. Sonra bir anda görünce, o korkuyla ona bağırdım."

"Jülide... Benim güzel arkadaşım. Sen âşık mı oldun?" Eylül tatlı bir tebessümle arkadaşına takılırken, karşıdan gelen iç çekişle ciddileşti. "Jülide, sorun ne? İkiniz de birbirinizden hoşlanıyorsunuz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hoşlanıyoruz, değil mi? Yani ben hoşlanıyorum ama o..."

"Harun'un senden hoşlanmadığına beni asla ikna edemezsin. Adam gözünün içine bakıyor. Mecbur mu seni her gün okula götürüp, saatlerce bekleyip, sonra seninle beraber eve dönmeye?"

Jülide kendini biraz daha iyi hissedince, onun aramış olmasına bir kat daha sevindi.

"Gerçi ben sana kızgınım."

"Jülide, çok üzgünüm. Ama dayanamadım. Beni senden başka kim anlar ki?"

Jülide, arkadaşının hüzünlü sesini duyunca kendine kızdı. O da zor zamanlardan geçiyordu ve kendi derdiyle onu sıkmış olmak hoşuna gitmemişti.

"Canım, çok özür dilerim ya... Yalnız senin sesin beklediğim gibi değil."

"Nasıl yani?"

"Senin şu an ağlayıp zırlamaktan sesinin boğuklaşmış olması gerekiyordu."

Eylül kendini yatağa sırtüstü bırakırken gülmeye başladı. "Aslında düne kadar öyleydim."

"Biliyordum! Poyraz koşarak sana geldi, değil mi? Ne aşk ama!"

Eylül hülyalı bir ifadeyle tavana doğru bakarken, bir tutam saçını parmağına doladı. Dün gece olanlardan sonra her şekilde yanıp kül olacaklarını biliyor ve bunun için en ufak bir korku hissetmiyordu. Onun korkusu ancak Poyraz'dan ayrı kalmak olabilirdi.

"Ya Eylül diyorum! Neler oldu, anlatsana? Bilmediğimiz şeyler nelermiş mesela? Romantik dakikalar yaşadınız mı?"

"Çok meraklısın."

"Evet. Bunu Harun'la tanıştığımız zaman o da söylemişti. Gerçi o benimle tanışmak istememişti. Yani o kadar odundu ki, tek derdi laf sokmaktı. Hayır yani, bak ben çok meraklı olsam da hâlâ dokuz canlı kedi gibiyim. Yıkılmadım, ayaktayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkadaşının hızlı ve heyecanlı konuşmasına neredeyse kahkaha atan Eylül, bunu ne kadar özlediğini fark etti.

"Ona öyle demezler. Kedi yıkılmaz bir kere. Ölür, Jülideciğim, ölür."

"Ay sen çok biliyorsun! Aşk böcüğü! Eylül... Poyraz'ın o sert haline bir şey yapmadın, değil mi? Sakın vıcık vıcık aşk yaşamayın önümde!"

Eylül o andan sonra kontrolünü kaybederek, odayı çınlatan kahkahalarını serbest bıraktı. Arkadaşını bir günde o kadar özlemişti ki, bir an önce ona sarılmak için sabırsızlanıyordu.

Salonda gülüşmelere birebir şahit olan Esin Hanım ve kocası ise birbirlerine mutlu bir şekilde bakmalarının yanı sıra, kafalarında yer etmiş olan soru işaretlerini de düşünüyorlardı.

"Düşürme yüzünü hemen. Bir şeyler olmuş belli ama Eylül böyle mutlu döndüğüne göre her şey yolunda."

Esin Hanım iç çekerek kocasına baktı. Bir anne olarak kızının ışıl ışıl gülümsemesine mutlu olsa da, dün geldiğinde yüzündeki ifadeyi ve sesindeki umutsuzluğu unutmamıştı.

"Şimdi bu adam geldi, birkaç saatte kızımı yeniden güldürdü ve alıp götürecek."

Çetin Bey elindeki gazeteyi bırakıp yerinden kalktı ve karısının yanına oturup onu kendine çekti. "Artık kocaman kız oldu. Âşık olması beklenen bir şey, öyle değil mi?"

"Öyle de... Onunla konuşursam içim daha rahat edecek. Hem birazdan odadan çıkıp, yarın gitmek istediğini söylerse hiç şaşırmam. O adama nasıl baktığını görmedin mi?"

"Gördüm. Tıpkı senin bana baktığın gibi bakıyordu."

Esin Hanım beklemediği bir anda böyle bir şey duyunca, elinde olmadan utandı. İlk günden beri kocasına aşkla bakıyordu.

"Eylül de aynı sana benziyor. Annesinin kızı."

Esin Hanım gülümseyerek kocasına sokuldu. O olmasaydı ne yapardı bilmiyordu. Hem ona hem de canının parçası kızına kucak açmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabah erkenden kalkıp kahvaltı masasını hazırlayan Esin Hanım, derin düşünceler içindeydi. Her ne kadar kocası onu rahatlatmak için fazlasıyla uğraşmış olsa da, kızına doyamamıştı bir kere. Eylül yemekten geç saatte döndüğünde onunla konuşmak istediğini söylemiş ve ilk andan beri hem kendisinin hem de kocasının hislerinin doğruluğu bu konuşmayla kanıtlanmıştı. Kızını mutlu görmek onu da mutlu ediyordu. Elbette ilişkilerde zaman zaman sorunlar yaşanır ve bir şekilde atlatılırdı. Kızının gözündeki hep var olan ışığın sönmesi de, onu yeniden canlandırması da tek bir kişinin elindeydi.

Eylül uzunca bir süre annesini rahatlatmak için uğraşmış, bir hayli dil dökmüştü. Aslında bu kadar erken gitmek niyetinde değildi. Ama Poyraz'ın şirkette olması gerekiyordu ve daha yeni kavuşmuşlarken birbirlerinden ayrı kalmak istemiyorlardı. Annesini ikna etmesinin ardından yine duygu dolu anlar yaşanmış, ama her şey tatlıya bağlanmıştı.

Masada tek başına oturan ve dalgın bir şekilde önündeki çay dolu fincana bakan Esin Hanım, omuzlarına yerleşen ellerin tanıdık hissiyle gülümsedi.

"Günaydın, güzel karım."

"Günaydın, canım."

Çetin Bey yerine geçtiğinde önce fincanına doldurulan çaya, sonra da tekrar karısına baktı. Bu durumu hafifletmenin yolu olmadığını biliyordu. Eylül'le konuşup biraz daha kalmasını istese, bunun olmayacağını tahmin edebiliyordu. Çünkü iki âşığın da sabırsızlığı her hallerine yansımıştı.

Elini uzatıp karısının elini tuttu. "Bu kadar üzme kendini. Yine gelir. Hem biz de gideriz. Uçak denen bir şey var."

Esin Hanım daha fazla o şekilde durmasının doğru olmadığının farkındaydı. Kocası yine onu gülümsetmek ve içini rahatlatmak için uğraşıyordu.

"Tabii ki... Çok özlersem gideriz birlikte."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şöyle gül biraz. Şimdi Eylül gelecek, seni böyle görünce o da üzülecek. Görmedin mi dünden beri ne kadar mutlu olduğunu?"

"Gördüm."

Esin Hanım derin bir iç çekti. Kızının mutluluğu her şeyden önemliydi. Ama şimdi her şeyi biliyorken, onu yeniden yalnız başına göndermek konusunda endişeliydi. Tamamen yalnız olmasa da, yanında ailesinden biri yoktu. Eğer kendi gözleriyle görmüş olmasaydı, aklı bu kadar karışmazdı.

"Günaydın."

Neşeli bir ses mutfağa dolunca, kendini toparlayıp kızına döndü.

"Günaydın, güzel kızım."

Eylül annesinin yanağına kocaman bir öpücük bırakıp, Çetin Abi'sine de sarıldıktan sonra masaya oturdu. "Kurt gibi açım."

Kızının yüzündeki ışığa ve sesindeki coşkuya takılıp gitse de, çayı doldururken her zamanki gibi gülümsedi. "Poyraz da gelseydi keşke."

"Birkaç telefon görüşmesi yapması gerekiyormuş. Sizi rahatsız etmek istemedi."

"Rahatsız olmazdık. Havaalanında beklerken biraz sohbet etmiş oluruz biz de."

Eylül, ağzına attığı zeytinin çekirdeğini çıkardıktan sonra Çetin Abi'sine baktı. "Gelmenize gerek yok ki. Zahmet etmeyin oraya kadar."

"Annen biraz daha vakit geçirmek istiyor seninle."

Eylül annesine döndüğünde, gözlerinin hafifçe dolmuş olduğunu gördü. Yerinden kalkıp ona doğru gitti ve arkasından kocaman sarıldı. "Benim güzel annem niye ağlama moduna geçti?"

Ellerini kızının ellerinin üstüne koyup neşeli olmaya çalıştı. "Çetin benimle uğraşıyor, kızım."

"Hiç tarzım değil."

Çetin Bey omuz silkerek kahvaltısına geri dönerken, Eylül de annesinin yanaklarına uzun öpücükler bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben yine geleceğim. Sen hiç merak etme. Hatta siz gelin bir dahakine."

"Geliriz mutlaka. Hadi, kahvaltını et. Poyraz gelir birazdan."

Onun adını duyduğu anda kalp atışları hızlanmaya başlayan Eylül, aceleyle yerine geçip tabağındakilere odaklandı.

Bir süre sonra yola çıktıklarında, Poyraz kiralamış olduğu arabada Eylül'le önden giderken, Eylül'ün annesi ve Çetin Bey de onların arkasındaki araçtaydılar. Yaklaşık iki saat süren yolculuk sonunda havaalanına geldiklerinde, Eylül'ün ailesiyle vedalaşmak için yeterince zamanı vardı.

Kontrolden geçtiklerinde arkasını döndü Eylül. Annesine uzun uzun, özlemle baktı. Doyamamıştı ki ona... Birden delice bir ağlama hissiyle sarmalandı. Ama kendini bırakırsa, annesinin üzüntüsü daha ağır olurdu. Zor da olsa kocaman gülümsemeye çalışarak el salladı ikisine.

Uçağa giden yolda içindeki hüzün yerini korurken, eline büyük bir güven ve sıcaklıkla temas eden elin hissiyle yanında yürüyen adama baktı. Sadece saniyeler içinde sanki tüm dertlerini unutmuşçasına gülümsedi. Kolunu beline dolayarak ona sımsıkı sarıldı. Eğer peşinden gelmeseydi, gerçekleri dinlemesi için baskı yapmasaydı... Bunun düşüncesi bile korkunçtu. Hayatının kalan kısmında ne kadar üzüleceği, aşk acısı çekeceği ve onu unutup unutmayacağı... O olmadan düşünemiyordu kendini. Hayatına girmiş, ona bakmış, kokusunu almış, dokunmuş, öpmüştü. Ondan vazgeçmesi mümkün değildi.

"Seni çok özlüyorum."

Eylül, başını yasladığı yerden kaldırıp aşk dolu gözlerle ona baktı. "Yanındayım işte."

"Yanımda olsan bile özlüyorum."

Kendini anlatabilmiş ve onu ikna edebilmiş olmasının verdiği rahatlık, yerini bir anda gerginliğe bıraktı. Onun yüzündeki ifadenin değiştiğini gören Eylül, meraklanmadan edemedi.

"Ne oldu, aşkım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun sorusuyla gözleri gözlerine değdiğinde tutkuyla parlamaya başladı. Havada alev almaları neredeyse mümkün hale gelmişti.

"Demek, *aşkım*?"

Poyraz onu sımsıkı sarıp, bir elini yüzünde gezdirmeye başladı. Elmacık kemiğinden yavaşça dudaklarına indiğinde, kendini tutacak hali kalmamıştı. Büyük bir açlıkla dudaklarına kapandığında, onu kucağına oturtmamak için sağlam nedenlere ihtiyacı vardı. Tam da o anda birinin uyarı tonu taşıyan öksürmesiyle geri çekilmek zorunda kalan Poyraz, öfkelenmemek için kendini zor tuttu. Hostes hızlı bir şekilde yanlarından geçerken, Eylül de yaşadığı utançla yüzünü Poyraz'ın göğsüne kapattı. Onun bu haline gülen Poyraz, kollarını okşarken alçak ama keyifli bir ses tonuyla konuştu.

"Beni baştan çıkarmak için uğraşan, fazlasıyla dişi olan kadın utanıyor mu yani?"

Başını saklandığı yerden kaldırıp, kızgın gözlerle Poyraz'a baktı. "Herkesin içinde bir yemediğin kaldı! Bırak da utanayım." Sinirle söylediği sözler ağzından çıktığı anda gözleri kocaman açılıp yanakları yanmaya başladı.

Duyduğu tehlikeli cümleyle bedeni gerilen Poyraz, dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Onu kendine iyice çekip dudaklarını kulağına sürttü. "İnan bana, seni yerken inanılmaz zevk alacağım. Vücudundaki her noktanın üstünden geçeceğim defalarca..."

Eylül neredeyse kıpkırmızı olmuş bir halde çaktırmadan etrafına bakıyordu. Birilerinin duymuş olması ihtimali bile orada küçücük kalarak kaybolma isteğini arttırırken, yaşadığı bu heyecan verici anlar çılgına dönmesine neden oluyordu. Bedeni beklentiyle gerilmiş, en hassas noktasına sanki kıvılcımlar saçılmış, delice bir sızı Eylül'ü yakıp kavurur hale getirmişti.

"Tadını yeterince alabilmem için her yerini ısırmam gerekecek. Her darbemde seni yıldızlarla buluştururken, o güzel ve davetkâr dudaklarının arasından çıkan sesleri büyük bir zevkle dinleyeceğim. Hayatım boyunca duymak istediğim en anlamlı ve en muhteşem şarkı olacak çığlıkların, inlemelerin..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dışarıdaki buz gibi hava Eylül'den tamamen uzaktaydı şimdi. Yangınlar içinde kavruluyordu. Kendini tutmak istese de başarılı olamıyordu. Bir sürü insanın içinde bu durumda olduklarına inanamıyordu.

"Eğer beni azıcık seviyorsan devam etme. Yoksa üstüne atlayacağım."

Poyraz derin bir şekilde baktıktan sonra onu alnından öptü. "Seni, uğrunda ölecek kadar çok seviyorum. Bunu hep hatırla."

"Ben de seni çok seviyorum, Poyraz. Hem de seninle ölüme gidecek kadar çok... Sen de bunu hep hatırla."

Poyraz bunu duymaktan hiç hoşlanmadı. Bir şey söylememek için kendini tuttu. Onu göğsüne yaslayıp saçlarını okşarken, bundan sonra yapacağı şeyleri dikkatli ve detaylı bir şekilde düşünmesi gerektiğini biliyordu.

Çırptığı şeyin neye benzediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Unu az koysa fazla sulu oluyor, çok koyunca da taş gibi bir kıvama dönüşüyordu. Üstünde daha fazla durmayarak biraz daha karıştırdı. Yağlamış olduğu kalıbın içine kek harcını döküp, önceden ısıtmış olduğu fırına attı. Yüzüne düşen bir tutam saçı geri çekerken, tezgâha döndüğünde gözleri kocaman açıldı. Her tarafı batırmıştı. Üstelik bunu sadece bir kek yaparken başarmıştı.

Etrafı gelişigüzel bir biçimde temizledikten sonra, Kurtuluş'tan rica ederek aldırdığı bonfileyi dolaptan çıkardı. Nasıl yapacağını pek bilmiyordu ama tarifi anladığı kadarıyla bir şeyler yapmaya çalıştı. Konserveden çıkardığı garnitürü süzgeçten geçirdikten sonra bir kenarda bıraktı.

Ortalama iki saat boyunca, kendisinin de anlamadığı şekilde yapmış olduğu şeylere bakarken kaşlarını çattı. Görüntü itibariyle pek bir şeye benzemese de tadı güzel olmalıydı mutlaka. Sonuçta tariftekileri birebir yapmıştı.

Elleri belinde dururken, bedenine sokulan gücün hissiyle olduğu yerde sıçrayarak çığlık attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu evde sana sarılacak tek kişi benim. Niye çığlık attığını anlamadım."

Jülide onun kollarında dönerken sinirli bir şekilde ona bakıyordu. "Boş bulundum, canım. Sen böyle bir deyim duydun mu daha önce acaba?"

Harun, ellerini onun kalçalarına indirerek kendine bastırdı. Bu temasla parmak uçlarında yükselmek zorunda kalan Jülide, yine tehlikeli alanlara girdiklerini fark ederek derin bir nefes aldı. Göğsü Harun'un göğsüne sürtününce, ikisinin de gözlerinde tehlikeli ışıklar yanıp söndü.

"Şu çenene bir çözüm bulmalıyım."

"Demek şikâyetçisin?"

Jülide'nin tek kaşını kaldırıp ona meydan okurcasına bakmasına, düşünceli bir ifadeyle karşılık verdi.

"Aslında işime geldiğini inkâr edemem. Sonuçta o güzel çeneni kapatmak için, tek bir eyleme ağırlık vermek zorunda kalıyorum."

"Neymiş o?"

Harun sözlü bir cevap vermektense, dudaklarını konuşturmayı tercih etti. Jülide'nin alt ve üst dudağını sırayla ve tadına doyamadığı bir tatlıyı yermiş gibi dudaklarının arasına aldı. Dili diliyle dansına başladığında Jülide her şeyi unutmuş, kollarını onun boynuna dolamış, aldığı zevke odaklanmıştı. Elleri Harun'un omuzlarına, oradan kollarına kayıyor, her seferinde olduğu gibi onunla tam anlamıyla bütünleşmek için çıldırdığını hissediyordu.

İkisi de kendilerini öylesine kaybetmişlerdi ki, kulaklarına çalınan inlemelerinin gerisinde kalan sesleri duymaları bir hayli zor oldu. Onlara kalsaydı, bu muhteşem anları bozmak gibi bir niyetleri olmazdı. Ta ki sinir bozucu ve uyarı niteliğindeki keskin öksürme sesini duyana dek...

Jülide, kalp atışları sanki daha fazlası olabilirmiş gibi sertçe atmaya başladığında, kulaklarında uğultusunu duyabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karşılarında duran iki kişiden biri gülmemek için dudağını ısırırken, diğeri de çatık kaşlarla onları izliyordu.

Harun içinden sayısız küfür geçirse bile, pek de söyleyecek sözü yoktu.

"Jülide hakikaten senin sorumluluğundaymış."

Poyraz'ın bu durumla eğlendiği belliyken, Jülide de utançtan yerin dibine girmiş gibi hissediyordu.

"Eylül'ün seni süründüreceğine inancım tamdı. Anlaşılan, yanılmışım."

İki erkek de kılıçlarını kuşanmış birbirlerine bakarken, Poyraz'ın gözü Harun'un yüzünde ve boynunda bulunan hamur parçalarına kaydı.

"Şu üstüne başına bulaşan şeyleri temizle istersen."

Harun öylesine üstüne bakınca, hakikaten de un ve hamurla kaplanmış olduğunu gördü. Jülide'ye döndüğünde onun hâlâ şokta olduğunu fark etti. Yüzünde, boynunda ve dudağının kenarındaki hamur parçalarını görünce gülümsedi. Tezgâhtan aldığı peçeteyle onu temizledikten sonra, kendi üstüne de çekidüzen verdi.

Eylül ikisini böyle gördüğü için bir parça utansa da, mutlu olmalarına çok sevinmişti. Bakışları Jülide'ninkilerle buluştuğunda çaktırmadan göz kırptı. Bu hareketi karşısında onun biraz daha kızardığını gören Eylül, kahkahasını tutmakta zorlanıyordu. Neyse ki Harun duruma el atarak, Jülide'yi bu zor durumdan kurtardı.

"Siz şimdi birbirinizi özlemişsinizdir."

Jülide minnettar bir bakıştan hemen sonra, adeta koşarak arkadaşının üstüne atladı. Onun sert hareketiyle geriye doğru sendeleyen Eylül, ona kocaman sarıldı.

"Beni bir daha sakın yalnız bırakma."

Jülide'nin çocuksu çıkan sesiyle Eylül'ün içi cız etse de gülümsemeyi başardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun bu lafına karşı kaşlarını çatan Harun, ellerini beline koyarak hoşnutsuzluğunu dile getirdi. "Ne yani, ben ne oluyorum burada?"

Jülide onun sesini duyunca, kollarını arkadaşının boynundan indirip ona baktı. Gerçekten de sinirli görünüyordu. Poyraz'a baktığında, gülmemek için kendini tuttuğunu fark etti. İkisine de aldırmadan Harun'a doğru yürüdü ve tam önünde durup, bir eliyle hafif kirli sakalına dokunarak okşadı.

"Yanlış hatırlamıyorsam, sevgilim oluyorsun."

Jülide'nin tatlı, nazlı ve hafif kısık çıkan sesi, bakışlarındaki parlaklık, Harun'un sinirinin yatışmasına ve bu durumdan fazlasıyla hoşlanmasına neden oldu. Onu kendine çekip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra karşısındaki iki kişiye döndü.

"Sanırım herkes eşini bulduğuna göre, kendi alanına çekilse iyi olur."

Poyraz başını iki yana sallarken, Eylül de kahkaha atmaya başladı.

Harun, Jülide'nin hafif utangaç halini fark ettiği anda, onu elinden sıkıca tutarak mutfaktan çıkardı. Merdivenleri hızlıca arkalarında bıraktıklarında, içindeki o baskın olan erkeksi dürtü Harun'un dikkatinin bir anlığına kendi odasına yönelmesine neden oldu. Bakışlarında muzip bir gülüşle Jülide'yi kendine çekip, hissettiği bu özel heyecanın sahibinin dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktı.

Otel odalarından hoşlandığı söylenemezdi. Her ne kadar bulunduğu süit normal bir evin özeliklerine sahip olsa da, tamamen kendisine ait bir ortamı tercih ederdi. Elinde tuttuğu kadehi hafifçe sallayarak, içindeki kehribar rengi sıvının dalgalanmasını izledi kısık gözlerle.

Dışarıda soğuk ama kendini ara ara gösteren güneşin üzerlerine düştüğü bir hava vardı. Bulunduğu noktadan Boğaz'ı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görebiliyor, denizin hoyrat dalgalarla her şeye rağmen enfes bir görüntü oluşturduğunu düşünüyordu. Bu enfes görüntü, planı başarılı bir sonuca ulaştığı zaman zaferle taçlandırılacaktı. Kendini zaman zaman cömertçe sunan güneş, bazıları için tamamen batacak ve sonsuz bir karanlığı beraberinde getirecekti.

Güçlü bedeniyle manzaraya arkasını dönen adam, elindeki kadehi ortadaki alçak sehpaya bıraktı. Giysi dolabına doğru yürürken, belindeki havluyu çıkarıp yere düşmesine izin verdi. Hızlı bir şekilde giyindikten sonra ceketini aldı ve yatağın üstüne bıraktı.

Tam o sırada ortamdaki sessizliği bozan sesle kaşlarını hafifçe çatıp, sehpanın üstündeki telefonu aldı. Ekranda gördüğü isimle derin bir nefes alıp cevaplama tuşuna dokundu.

"Dinliyorum." Birkaç saniye süren karşı tarafın konuşmasından sonra başını hafifçe salladı. "En ufak bir aksilik istemiyorum."

Telefonu kapatıp yatağa fırlattı. Zamanı gelmişti. Uzunca bir süredir bekliyordu. Ama beklediğine değecekti. İşte o zaman... Başını yastığa koyarken içi rahat olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerekli yazışmaları bitirdiğinde neredeyse akşam olmak üzereydi. Kadir ve Kurtuluş'tan istediği şeylerin hazır olduğu haberi geldiğinden beri kendini sakinleştirmesi zor olmuştu. Saatlerdir Eylül'ü görmemişti ve dün nasıl olup da sakin kalabildiğine kendisi de inanamıyordu.

Eylül onun için hem masumiyetin hem de günahın karışımı gibiydi. O güzelim sarı saçlarının yumuşaklığı, tenının ateşi, dudaklarının tadı, gözlerindeki o siyah parıltılar... Her şeyiyle mükemmeldi ve sadece ona aitti. Ve artık az bir zaman kalmışken, yaşayacağı şeyin düşüncesi bile kasıklarına delicesine kan hücum etmesini sağlamıştı.

Oturduğu yerden kalkıp ellerini pantolonunun ceplerine koydu ve dışarıdaki manzarayı izledi. İşle ilgili beklediği son bir şey vardı ve ondan sonra dokunmak için yanıp tutuştuğu kadına koşabilirdi. Kapının vurulmasıyla o tarafa dönen Poyraz, asistanının bıraktığı rapora şöyle bir göz attıktan sonra her şeyin yolunda olduğuna karar verdi.

Şirketten çıktığında, kendisi için açık tutulan kapıdan girip arabaya bindi. Yola çıktıklarında, her ne kadar akıcı olsa da önlerinde uzayıp giden trafik canını sıkmaya başlamıştı.

"Emniyet şeridini kullan."

Şoför tek kelime etmeden emniyet şeridine girdiğinde, hızlı bir şekilde yol alıyor olmalarının rahatlığıyla iyice arkasına yaslandı. Hafta sonunu sadece ikisi için ayırmış ve sırf bu yüzden hiçbir şekilde rahatsız edilmemek adına önemli olan işleri halletmişti.

Araç korunun bulunduğu yola girdiğinde, kısa süre sonra güvenlikli kapıdan geçip taşlı yolda durdu. Hiç vakit kaybetmeden inip hızlı adımlarla ilerleyen Poyraz, kapının Eylül tarafından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzünde mutlu bir ifadeyle açıldığını görünce, kalp atışlarının hızlanmasına engel olamadı. Birkaç adımda ona ulaştığında, dokunmadan sadece bakışlarıyla okşadı tenini.

Eylül heyecanlı bir şekilde ona sokulup, elleriyle ceketinin yakalarını hafifçe kavrayarak başını ona doğru kaldırdı. "Hoş geldin."

Parmak uçlarında yükselip, dudaklarına derin bir öpücük bıraktı. Bu temas sırasında gözlerini kapatmamış olan Poyraz, onun kapanmış olan gözlerine, titreşen uzun ve kıvrık kirpiklerine baktı iç çekerek. O kadar harika görünüyordu ki... Onu her şekilde hissetmek için canını acıtacak olsa da, bir yandan da kıyamayacağını hissediyordu. İçinde öyle bir sevgi ve şefkat vardı ki, ona karşı nasıl davranması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

"Hoş buldum."

Eylül'ün onu elinden tutup içeriye çektiğinde salon yerine merdivenlere yönelmesini, dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle izledi. Poyraz'ın odasını seçen Eylül, içeri girdiklerinde kapıyı kapatmaya niyetliyken, genç adamın daha hızlı davranması üzerine kendisini kapanan kapıyla onun sert ve heybetli bedeni arasında buldu.

Poyraz, nefesi saniyeler için hızlanan ve kesik kesik soluyan kadının yüzünün renklendiğini, nerede olurlarsa olsunlar ona her zaman hazır olacağını gösteren bir ifadeyle baktığını gördü.

"Bütün gün seni hayal ettim."

"Öyle mi?"

Poyraz başını salladı hafifçe. Bulundukları pozisyon bedeninin gerilmesine, çenesini sıkmasına neden olmuştu.

"Ve şu anda fazlasıyla açım."

Gözlerindeki şehvetli ifadeyi yakalayan Eylül, onun ne demek istediğini çok iyi biliyor olsa da anlamazlıktan gelmeyi tercih etti. "O halde aşağıya inelim de, seni doyurayım."

Duyduğu son kelimeyle iyice sertleşen ve canı fena halde acımaya başlayan Poyraz, adeta hırlayarak kendini ona bastırırken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bacaklarını tutup kaldırdı ve beline dolamasını sağladı. "Sen normalde pantolon giyersin. Neden giydin bu eteği?"

Aklı bulanan Eylül, gözleri yarı kapalı halde solurken kuruyan dudaklarını yaladı. "İşini kolaylaştırmak istemiştim. Hata mı ettim?"

"Eylül!" Ellerini onun çıplak bacaklarında gezdirirken sertçe okşuyor, kendini ona bastırıp ikisine de zevk vermeye uğraşıyordu. "Demek beni doyuracaksın?"

"Evet... Fırında tavuk yaptım. Yanına da kremalı patates."

"Hiç cazip değil."

Kalçasında ve bacaklarında hoyratça gezinen ellerin etkisiyle iyice baygınlaşan Eylül, sesinin çıkması için gayret gösterdi. "Aç kalacaksın yani?"

"Kim demiş? Ben bu akşam ve gece kendimi öyle bir doyuracağım ki... Ama merak etme, sevgilim. Seni de aç bırakacak değilim."

"Poyraz..."

Dudaklarında hissettiği temasla kendini bırakıp, dilinin diliyle buluşmasını memnuniyetle karşıladı. Kısa bir süre sonra boynuna inen dudakların yerini sert bir baskıyla dişleri aldı ve boğuk bir inlemenin dudaklarından kaçmasına izin verdi.

Poyraz bir eliyle onu kalçasından sabit bir şekilde tutarken, diğer elini Eylül'ün sıcaklığına doğru götürdü. İnce kumaşı kenara çekip de daha ilk noktada ıslaklıkla karşılaştığında, dudaklarından dökülen birkaç edepsiz kelimeye engel olamadı. Kapalı gözlerin, titreşen kirpiklerin, alev alev yanan tenin, ıslak ve fazlasıyla dar olan kadınlığının ona ne denli işkence çektirdiğini Eylül'ün anladığını pek sanmıyordu.

Bedeni gerilen ve yükselen Eylül, bu kez kendini tutamayarak neredeyse haykırdı. Sonrasında gelen derin ve hızlı okşamalarla kendini kaybedip, çılgınlar gibi çığlık atmamak için dişlerini Poyraz'ın boynuna geçirdi.

Bedeni sert ve ısrarcı darbelerle sarsılıyor, merkezine yapılan baskıya kendini kaptırarak aşağı yukarı hareket ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunun gelmeyeceğini düşündüğü şey bittiğinde, bütün ağırlığını Poyraz'a verdi. Nefes nefese kalmış, aklını kaybetmişti sanki. Böylesi bir şeyin muhteşemliğini onunla yaşadığı için tarifi imkânsız bir mutlulukla dolup taşıyor, bunun bir başlangıç olduğunu, bir ömür boyu devam edeceğini bilmek, tüm dünyanın hâkimi gibi hissetmesini sağlıyordu.

"Hep böyle mi olacak?"

Yüzünü gömdüğü saçların arasından çeken Poyraz, en az onun kadar nefes nefese kalmıştı. Eylül en büyük rahatlığı yaşamıştı yaşamasına ama kendisi için durum ilk andakinden daha beterdi. Yüzüne doğru soluk soluğa mırıldandı.

"Başka şekilde olmasını mı istersin?"

"Bundan daha iyisi varsa, hayır demem. Ama bu muhteşemdi. Bunu her an isteyebilirim."

"Ve ben de sana istediğini seve seve veririm."

Poyraz, alnını âşık olduğu kadının alnına dayayarak derin bir nefes aldı. Bundan sonra her şey aynen böyle ve çok daha fazla olacaktı.

Arabada eli onun elini sımsıkı kavramıştı. Bu kadın onun rüyası, gerçeği, dünyası, hayalleri ve umutlarıydı. Dizinin üstünde tuttuğu eli kaldırıp dudaklarına götürdü. Aslında istediği sadece onu izlemekti ancak yola bakmak zorunda olduğundan, arada küçük bakışlar atarak gözlerindeki ışıltıları görmekle yetiniyordu.

Eylül bedenini tamamen ona doğru çevirmiş, başını koltuğa yaslamış, mutlu ve gülen gözlerle kendisine ait olan adama bakıyordu. Kalbi bu gece yaşanacakların düşüncesiyle hızlı bir ritim tuttururken, yeni bir başlangıca adım attıklarını çok iyi biliyordu.

Poyraz son iki gündür sürekli gülümsüyordu ve Eylül'ün bu duruma inanamadığı anlar yaşamasına neden oluyordu. Hep hayal ettiği şey en sonunda gerçekleşmiş, bu adam sadece ama sadece onu arzular ve yine ona aşkla bakar hale gelmişti. Delice

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir mutluluk dolanıyordu damarlarında. Tüm benliği sevinç çığlıkları atmak, *Bu adam benim!* demek istiyordu.

Bakışlarını onun sanki incelikle işlenmiş gibi duran yüz hatlarında gezdirdi. Bu gece ona ait ne varsa büyük bir zevkle dokunacak, tadını alacak, her noktanın hakkını vererek dudaklarını onun o muhteşem sert kaslarla çevrili vücudunda gezdirecekti. Poyraz'ın direksiyonu kavrayan elleri hareket ettikçe kollarındaki kaslar dalgalanıyor, bunu izlemek ve sevişirken de buna şahit olacağını bilmek, damarlarındaki kanın çılgınca dans etmesini sağlıyordu. Lanet olasıca yolun bir türlü bitmeyişi ise sabrını zorluyordu.

"Daha ne kadar var?"

Poyraz bakışlarını yanındaki kadına çevirdiğinde, tek kaşını kaldırarak muzipçe gülümsedi. "Ortalama iki saat falan."

"Ne?"

Keyifli bir kahkaha atan Poyraz tekrar ona döndüğünde, neredeyse onu öldürecekmiş gibi baktığını görünce kendini frenlemek zorunda kaldı. Yüzüne ciddi bir ifade oturtmaya çalışarak konuşmaya başladı. "Az kaldı, sevgilim. Seni parçalara ayırmam için ne kadar sabırsızlandığını biliyorum ve inan bana, benim de senden hiçbir farkım yok."

Avuçlarındaki eli bir kez daha dudaklarına götürüp uzun bir öpücük bıraktığında, Eylül yeniden erimeye başlamıştı.

"İçeri girer girmez üstüne atlamayı planlıyorum." Söylediği muzipçe sözlerin yarattığı etkiyle keyifli bir şekilde arkasına yaslanacakken, son anda vazgeçip kemerini çözdü.

Onun ne yaptığına anlam vermeye çalışan Poyraz, bakışlarını onunla yol arasında gezdirdi.

Eylül montunu çıkarıp arkaya attığında Poyraz'ın dikkati dağıldı ve boş olan yolda direksiyon hâkimiyetini birkaç saniyeliğine kaybetse de toparlaması kolay oldu. Tekrar Eylül'e baktığında, göğüslerinin güzelliğini öne seren seksi bir bluz giymiş olduğunu fark etti. Eylül odasından çıktığında üzerinde mont olduğundan içindekini görememişti ve o an için buna şükretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çünkü eğer görseydi, yola çıkmayı bekleyemeyecek kadar çıldırmış olacağına fazlasıyla emindi. Derin bir nefes alıp ona baktı.

"Şu kışkırtıcı göğüslerini gözümün önünden çek, yoksa inan bana, birazdan sağa çektiğim gibi seni altıma alacağım."

"Sana kolaylık sağlaması açısından iç çamaşırımı giymedim." Poyraz hortlak görmüş gibi ona baktığında kahkaha atmadan edemedi. "Biraz şaka yapayım demiştim."

Karşısındaki bakışların hızla göğüslerine indiğini görünce heyecanı artmış, sırf bu bakışla bile göğüs uçları sertleşip kumaşı zorlamaya başlamıştı.

Poyraz bu kadarının işkence olduğunu düşünüyor, kalan yolu nasıl bitireceğini bilmiyordu. Fena halde sertleşmişti ve oturduğu yerde fazlasıyla rahatsız bir durumdaydı. Gaza neredeyse sonuna kadar basarken, nihayet önlerinde beliren açıklıktan bakıldığında sol tarafta görünen yapının orada olması içini rahatlattı.

Yolun daha düzgün olan kısmına geldiklerinde evin giriş tarafına dönerek, iki araçlık olarak hazırlanmış, üstü kapalı küçük garaja park etti arabayı. El frenini çektiğinde yanındaki kadına döndü. Uzanıp elini saçlarının arasına koydu ve onu kendine çekip dudaklarına yapıştı. Kısa bir süre sonra ayrıldığında boğuk bir şekilde konuştu.

"Montunu giy, hava soğuk. Üşümeni istemiyorum."

Eylül gülümseyerek montunu giydi ve arabadan indiğinde etrafına bakındı. Karanlık olduğu için pek bir şey görebildiği söylenemezdi. Kendisine uzatılan ele bakıp, kararlı bir şekilde tutarak mermerden yapılmış dört basamağı çıktı.

Poyraz kapıyı açıp onun girmesini sağladıktan sonra, girişteki ışığı yakıp kapıyı kapattı. Elindeki tek valizi salonun girişine bırakıp ceketini çıkardı. Hemen ileride duran abajurlardan birini yaktıktan sonra içerisi biraz daha aydınlandı.

Eylül etrafı incelerken bir yandan da montunu çıkarıyordu. Gözü şömineye takıldığında ne kadar hoş durduğunu fark etti. "Burası sana mı ait?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Beğendin mi?"

"Salonu beğendim. Yatak odasını da beğenirsem, sorun olmayacağını düşünüyorum."

Yaramaz bir şekilde bakan kadına yaklaşarak ellerini beline yerleştirdi ve onu kendine doğru çekti. Aklından geçenleri şimdilik kendine saklamaya karar vermişti. Onu okşarken derin bir nefes aldı. Kollarından omuzlarına doğru kışkırtıcı bir şekilde çıkan zarif ellerin bedenini gerdiğini ve bir parça rahatlamışken yeniden sertleştiğini hissetti.

"Sen fazla cüretkâr olmaya başladın, sevgilim. Dikkat et."

"Peki, ya dikkat etmezsem? Sözünü dinlemezsem?"

"Bu kez sana kesinlikle ceza vermem gerekir."

Yüzünü Eylül'ün hafif vanilya kokan tenine sürttü. Nefesinin sıklaştığını, titremeye başladığını hissedebiliyor ve bundan delice bir zevk duyuyordu.

"Şu sıkı kalçaların..." İki eliyle sertçe sıktığında, Eylül'ün dudaklarından firar eden inilti kulaklarına dolarak onu mest etti. "Bu gece onları ısırmak gibi bir niyetim var. Sonra göğüslerini, omuzlarını ve o beni benden alacağına emin olduğum haz noktanı..."

Geri çekilip, kollarında zevkten titreyen kadının yüzünü inceledi. Beklentiyle aralanmış dudaklarını, sağlıkla parıldayan tenini... Bu gece kendini frenleyememekten, onun canını acıtmaktan korkuyordu.

"Mutfağa geç. Dolapta şarap var. Sen onları alıp gelirken, ben de şömineyi yakayım. Kolların buz gibi oldu."

Ona sokulup ellerini gömleğinin yakalarında gezdiren Eylül, dudaklarını yaladıktan sonra boynunda gezinmeye ve dişleriyle keskin bir çizgi çizmeye başladı. Dişlerinin arasından içine sesli bir soluk çeken Poyraz, bir an önce üstlerindeki gereksiz kıyafetlerden kurtulmayı umut ediyordu.

"Şarabın yanına atıştırmalık bir şeyler tercih eder misin? Gerçi var mı bilmiyorum ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kilerde olması lazım. Ama ben nasılsa kendimi seninle doyuracağım."

Keyifle gülümseyen Eylül, dudaklarına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, kışkırtıcı bir şekilde arkasını dönüp mutfağa doğru yürüdü. Arkasında iç çekerek bakan bir adam bıraktığının kesinlikle farkındaydı.

Salonun girişine bıraktığı valizi alıp fermuarını açtı ve kıyafetlerin altına yerleştirdiği siyah kadife kutuyu çıkarıp, şöminenin tam karşısında duran ahşap konsolun çekmecesine koyarak geri kapattı. Dudaklarında beliren tebessümle mutfağın girişine doğru baktı. Bu gece nihayet bu muhteşem şey, yine kendisi gibi eşsiz olan sahibiyle buluşacaktı.

Şömineyi yaktıktan sonra eğildiği yerden doğruldu ve kapalı olan perdelere bir bakış atarak mutfağa doğru yürüdü.

Eylül kırmızı şarap kadehlerini ahşap tepsiye koyduktan sonra, yanında atıştıracakları bir şeyler aramaya başladı. Kiler olarak kullanılan dolabı açtığında, en üst rafta yan yana dizilmiş kuruyemiş ve çikolata paketlerini gördü. Dudaklarını yalayıp parmak uçlarında yükselerek elini uzattı. Yetişemeyince biraz daha yükseldiği anda dengesini kaybetti ve beline dolanan ellerle kendini sert bir gövdeye yaslanmış olarak buldu.

"Hiç uslu durmuyorsun."

Başını çevirip de maviliklerle buluştuğunda, bedenini sürterek kalçasını onun kasıklarına yapıştırdı. Canı acıyarak inleyen Poyraz, bir eliyle Eylül'ün göğsünü kavrarken, diğer elini de yüzüne götürüp biraz daha kendine doğru çevirdi ve dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktı.

"Ve sen de hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

"Çok zekiyim de ondan."

"Mmm..." Eylül ona doğru dönerek kollarını boynuna doladı. "Şömineyi yaktın mı?"

"Yaktım. Birazdan ısınırsın."

Elleriyle onun bedenini ovarak okşayan Poyraz, bu gecenin kutsal olacağı kadar zevkli olacağını da hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül onun raftan kolaylıkla aldığı kuruyemiş ve çikolata paketlerini açıp yerleştirdikten sonra tepsiyle birlikte salona geçti. Tepsiyi şöminenin önüne bırakıp, şarap şişesini almak için tekrar mutfağa yöneldi. Geri döndüğünde, Poyraz'ın da elinde geniş minderler ve battaniyelerle ona doğru geldiğini gördü.

"Desene, bu gece çok romantik olacak."

Poyraz, dudakları kıvrılırken elindekileri şöminenin önüne bıraktı ve elini uzatıp onu yanına çekti. Battaniyelerden birini onun omuzlarına atıp iyice sardı.

"Yeterince sıcak zaten."

"Şömine daha yeni yanmaya başladı."

"İşte ben de onu diyorum. Yeterince yanıyorum zaten."

Şarap şişesini eline aldığında duyduğu şeyle bakışlarını Eylül'ün kuytu yeşilliklerinde, hemen ardından da battaniyenin açıkta bıraktığı çıplak omuzlarında gezdirdi arsızca.

"Bana hiç yardımcı olmuyorsun, Eylül."

Onun neredeyse işveli bir şekilde dudağını dişlediğini görünce şişeyi bırakıp, elini onun saçlarının arasına koydu ve sertçe kendine çekip dudaklarına yapıştı. Sahip çıktığı dudakların ve dilin tadı onu bambaşka âlemlere götürüyor, kendini yenilmez, tüm dünyayı Eylül'ün ayaklarının altına serecek kadar güçlü hissediyordu.

Güçlükle geri çekildiğinde, Eylül'ün ani bir hamleyle yeniden yaklaşmak istediğini görünce, işaret parmağını az önce örselediği ve canlandırdığı dudakların üstüne koydu.

"Bu kadar istekli olman irademi zorluyor."

"Hadi artık, sevişmeyecek miyiz?"

Onun küçük bir kız çocuğu gibi mızmızlanması ve dudaklarını büzmesi karşısında gülmeden edemedi. Kısa bir süre önce kenara bıraktığı şişeyi alıp açtı ve şarabı kadehlere doldurduktan sonra birini ona uzattı.

Eylül kadehi kaptığı gibi büyükçe bir yudum alıp yüzünü buruşturdu ve hemen ardından ikinci yudumu alacakken, bileğine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dokunan elle duraksadı. Başını kaldırıp yanındaki adamın koyulaşmış maviliklerine baktı.

"İlk kadehi bu kadar çabuk heba etme."

"Bu kadehi bitirirsem, yeterince gevşemiş olacağım."

"Benim seni gevşeteceğime inancın yok yani?"

"Sadece durumu hızlandırmaya çalışıyorum." Poyraz'ın tek kaşını kaldırmış bir şekilde baktığını görünce derin bir nefes aldı. "Dışarıdan bakıldığında çok çirkin görünüyor, öyle değil mi?" Onun durumu anlamak istercesine kaşlarını çattığını ve söze girmek yerine devam etmesini istediğini fark etti. "Ben... Sanki çok... Çok uzun zamandır seni bekliyormuşum gibi. Beni ilk kez öptüğün o günü hatırlıyor musun?"

Poyraz başını hafifçe sağa doğru eğip gözlerini kıstı. Bu bakış bile Eylül'ün teninde yeni yanmalara neden olurken zorlukla yutkundu.

"Ne sebeple öptüğün önemli değildi. Sen beni öpmüştün ve ben sanki yeniden doğmuş gibiydim. Saçma gelebilir ama... Beni öptüğün için birbirimize ait olduğumuzu düşünmüştüm. Sonra sen hep uzak durdun benden. Ben adım attıkça kaçtın." Bir an, o zamanlarda hissettiklerine tahammül edemiyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapattı. Elindeki kadehe biraz daha baskı yaparken, daha rahat konuşabilmek için tek bir yudum aldı. Bakışlarını kaldırıp onunla buluştuğunda, midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. "En kötüsü de neydi, biliyor musun? O fotoğrafları gördüğümde, bedenimdeki tüm kan çekildi sanki. Çok... Çok kıskandım. Akla hayale gelmeyecek kadar çok... Senden nefret ettim. O kadından... Kendimden..."

Poyraz elini uzatıp yüzüne dokunduğunda, Eylül de başını onun avucuna yasladı ve gözlerini yeniden kapattı. Bir süre o temasın gücünü ve içinde barındırdığı güveni hissetti iliklerine kadar.

"*Neden?* diye sordum. Bana çekildiğini biliyordum ama bir erkek aynı anda iki kadını nasıl isteyebilirdi? Üstelik kendimi fazlasıyla iğrenç hissediyordum. Araya giren kara kedi gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böyle hissetmenin sorumlusu benim. Bana defalarca sordun ama ben susmayı tercih ettim." Eylül'ün gözünden düşen tek damla yaşı parmağının ucuyla yakalayıp sildi. "Senden uzak duruyordum, çünkü bizimle karşılaştığın ilk anda hedef olmuştun. Sonra pastaneye yapılan saldırı... Duyduğum anda adeta uçarak geldim. Seni henüz tanımasam da, beni kendine tutsak eden kokunun, kuytu yeşilliklerinin ve bana bakarken sanki kendini teslim edermişçesine beklenti içerisine girmiş olmanın tüm dünyamı sarstığını kabullenmiştim. Eğer seninle yakınlaşırsam, eğer hayatıma tamamen girersen, yeniden hedef olacaktın ve ben seni kaybetmeye dayanamazdım, Eylül."

Eylül derin bir nefes alıp iki eliyle onun hafif kirli sakalını okşarken, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Dudaklarıyla küçük temaslarla gezindi. Üst dudağını onun alt dudağına sürterek çenesine geldi ve küçük öpücükler bıraktı. Poyraz'ın içine çektiği nefes bedeninin titremesine neden olurken daha aşağıya, boynuna doğru yöneldi. Bedeninde hissettiği zevk dolu okşayışların etkisiyle onun tenini dişlerken, hiçbir şeyin yetmediğini düşünüyordu. Kendini geri çekip, tehlikeli bir şekilde koyulaşmış maviliklere odaklandı.

"Beni kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum. Şimdi sen de bana söz ver. Ne olursa olsun, beni kendinden uzaklaştırmayacaksın. Çünkü buna bir kez daha dayanamam."

Elleriyle Eylül'ün yüzünü kavrayıp sertçe kendine çeken Poyraz, derin nefesler almaya başladı.

"İstesem de yapamam. Bundan sonra seni yanımdan ayırmayacağım. Tenine dokunmadan duramıyorum, Eylül. Tadını almadan, o güzel gözlerine bakmadan... Bana bahşettiğin aşk dolu bakışların olmadan yapamam artık."

Eylül kendini geri çekti ve bluzunun uçlarını tutarak başının üstünden geçirip çıkardı. Göğsü hissettiği heyecanla derin ve hızlı bir şekilde inip kalkarken, bir çift tehlikeli bakışın tamamen oraya odaklandığını görünce, kanı alev alev çağlamaya başladı. Zarif elleri âşık olduğu adamın gömleğine gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her düğmeyi usulca açarken, zaman zaman bakışlarını onunkilerle birleştiriyordu.

Poyraz, gömleğini çıkardıktan sonra oturduğu geniş minderden kalktı. Onun soran bakışlarına tehlikeli bakışlarla karşılık verirken, elini uzatarak kalkmasına yardımcı oldu. Yüz yüze geldiklerinde, eteğinin fermuarını açarak yere düşmesini sağladı. Onu ani bir hareketle kollarının altından tutup kaldırdığında, Eylül'ün sesli bir soluk almasıyla içindeki ateş daha beter yakmaya başladı. Bir ayağıyla eteği kenara doğru fırlatırken, yine aynı hızla ayaklarının üzerine bıraktı kollarındaki kadını.

Eylül ona yine en sevdiği yerden, o bayıldığı kaslı kollarından tutunmuş, yere bırakıldığı an da istekle okşamaya başlamıştı. Belinde ve sırtında gezinen büyük, güçlü ve sert ellerin tenini örselediğini, bunun delice bir hazla titremesine neden olduğunu keyifle idrak ederken, gözleri yarı yarıya kapandı. Başını hafifçe geriye atıp dudaklarını araladı ve nefes alabilmek için hızlı hızlı solumaya başladı. Sutyeninin gevşediğini ve teniyle temasının kesildiğini hissedince, yarı aralık gözlerle ona baktı. Sanki etraf dönüyor gibiydi Eylül için. Bu adam her şekilde başını döndürüyor, kendini tamamen unutmasına neden oluyordu.

Şöminede yanan odunların çatırdayan sesi, ortamdaki müzik olup tenlerinde çalıyordu.

Eylül kuruyan dudaklarını yaladıktan sonra, ellerini uzatıp kemerinden tutarak onu kendine çekti. Gözlerini gözlerinden ayırmadan kemeri çözdü. Hemen ardından pantolonun düğmesiyle fermuarını da açtıktan sonra aşağıya doğru çekiştirdi.

Poyraz bir adım geri çekilip, âşık olduğu kadının gözlerine baktı. Oradan yüzüne, gerdanına, göğüslerine, beline ve bacaklarının birleştiği noktaya... Bakışlarını onunkilerle tekrar buluşturduğunda, iç çamaşırını çıkararak onun karşısında tamamen savunmasız kaldı.

Eylül derin bir nefes alıp, en az sahibi kadar heybetli duran şeye baktığında, aralık dudaklarından içten bir inleme döküldü. Elini uzatıp da dokunacağı sırada bileğinden tutuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soran bakışlarını onunkilerle buluşturduğunda, Poyraz'ın gözlerini kısarak baktığını gördü.

"Önce ben."

Omurgasından keskin bir ürperti geçerken, sadece sesini duymasıyla bile bu hale geldiğine inanamıyordu Eylül. Dikkatini yeniden ona verdiğinde, güçlü ellerin teninde gezindiğini hissetti. Her dokunuş bir öncekinin ateşini de alarak çoğalıyor, Eylül'ü hiç bilmediği diyarlara sürüklüyordu.

Poyraz, parmaklarının çıldırtıcı bir şekilde dokunduğu her noktaya dudaklarıyla tapıyor, diliyle ıslak yollar çizerken onun daha fazla titremesine neden oluyordu. Elleriyle vücudunu okşuyor, onu çıldırtıyordu. Gözlerinin önünde duran diri yuvarlaklıkları avuçlarının arasına alıp, canının acısını azaltmak istercesine sıktığında, kontrolsüz bir hırıltı çıktı boğazından. Eylül'ün de bedenini öne doğru kıvırdığını, soluklarının yeniden hızlandığını bilmek delice bir hazla yıkanmasını sağlıyordu. Eğilip tam önünde durdu. Göğüslerinden birini ağzına aldığı anda, nezaketle uğraşacak sabrının olmadığını fark etti ve dişleriyle Eylül'ü çıldırtmaya başladı.

Eylül çığlık atmamak için kendini tutsa da, hissettiği şey öylesine yoğun, muhteşem, gerçek ve akıl bulandırıcıydı ki, dudaklarından dökülen inlemelere engel olamıyordu. Acı diğer tarafına geçtiğinde, derin bir soluk alma fırsatını yakalayabilmişti. Sonra yeniden aynı zevkle dolmuş, hissettiği acıya rağmen çok daha fazlasını istediğini fark etmişti.

Poyraz ağzında dolanan tadın sarhoşluğuyla aşağıya doğru inerek diz çöktü. Omuzlarında ve saçlarında dolanan ellerin yatıştırıcı olduğu kadar kışkırtıcı olan hissiyle, sabrı hızlı bir şekilde kendisini terk etmeye başladı. Tam önünde duran küçük iç çamaşırına takıldı bakışları. İşaret parmağını kenarında gezdirip yavaşça orta kısma ilerlerken, bir eliyle de dolgun kalçaları okşuyordu. Minik kumaşı iki tarafından tutup aşağıya doğru sıyırırken, çıplak kalan yerden gözlerini çekmemekte direndi.

Bu şekilde ayakta durabilmesi gittikçe zorlaşıyordu Eylül'ün. Her an dizleri bükülecek ve yere yığılacaktı. Tenini delip geçen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıcak nefesin ürpertisiyle dudağını dişledi. Aynı anda en hassa noktasında başka dişlerin temasını hissedince, kapanmış ola gözleri son hızla açıldı. Başını aşağıya eğdi ve Poyraz sahip o duğu şey üzerinde güç gösterisi yaparken kıpırdamamaya çalışt

Nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde, ellerinin arasındak saçları sertçe avuçladı ve onu kendine daha fazla bastırdı. Ka çalarında edepsizce gezinen eller aşağıya inerken teninde de rin, acıtıcı izler bırakıyordu ve canının acıması Eylül'ün umu runda bile değildi. Çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kendir öylesine kaptırmıştı ki, tenindeki dokunuşun kesildiğini ve ate gibi yanan kadınlığına buz gibi bir havanın temas ettiğini his sedince ona baktı.

Poyraz diz çöktüğü yerden kalkıp, Eylül'ün yüzünü avuç larının arasına alarak sertçe dudaklarına yapıştı. Eylül'ün, tan da ağzının içine zevkle inlemesi onu çılgına çeviriyordu. Ken dini yine aynı şekilde sertçe çekip, hızlı hızlı solumaya başladı

"Tam burada bekle. Sakın kıpırdama."

Eylül belli belirsiz başını sallayınca onu bıraktı ve geriy doğru yavaşça bir adım attıktan sonra arkasını dönerek konso lun olduğu kısma doğru gitti.

O ilerlerken, Eylül de hiç çekinmeden ona bakıyordu. Attığ her adımda bedeninin her noktasında var olan kasların dalgala nışını, geniş omuzlarından aşağıya doğru incelen belini ve sık kalçalarının sağa sola kıvrılışını yutkunarak izliyordu. Onur çekmeceden bir şey çıkarmasına ve yeniden dönerek ona doğru adım adım gelişine odaklandı.

Poyraz tam önünde durup, dağılmış olan sarı saçlara baktı iç çekerek. Gözünün önünde dans eden görüntüler oldukça ateş liydi ve her birini doyasıya yaşayacağını biliyordu.

"Bu ne?"

"Bunu ilk gördüğümde sana ait olduğunu anlamıştım."

Kadife kutu açıldığında, göz kamaştırıcı bir zümrüt ger danlık Eylül'ün beğenisine sunuldu. Gördüğü anda nefesini tutan Eylül, farkında olmadan ellerini dudaklarına götürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözleri inanamadığını belli edercesine kocaman açılmış, şöminedeki alevlerden yansıyan ışık her bir taşın üstünde dans etmeye başlamıştı.

Poyraz gerdanlığı kutudan çıkardı ve Eylül'ün kuytu yeşillikleriyle buluştu. Bakışlarından gördüğü kadarıyla beğendiğini anlamıştı. Gülümseyerek arkasına geçti ve bir eliyle dağılmış başak tanelerini sağ omzundan öne doğru bıraktı.

Hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu düşündüğü gerdanlığın tenine temas etmesiyle, dişlerinin arasından titrek bir soluk çekti içine. Gerdanlığın yerleştiği kısım ilk anda üşütürken, bedeninin kalan kısmını yalayıp geçen sıcaklık yavaş yavaş yukarıya doğru çıkarak o soğuğu etkisiz hale getirdi. Omzuyla boynu arasındaki hassas noktaya değen dudakların etkisiyle iç çekti ve gözlerini kapatarak ellerini gerdanlığın üzerinde gezdirdi. Okşayan dudaklar bedeninde öne doğru geldiğinde, dudakları istemsizce kıvrıldı. Yüzünü kavrayan ellerin verdiği güvenle gözlerini açıp, ellerini gerdanlıktan çekti ve onun bileklerine tutundu.

"Çok yakıştı."

"Poyraz..."

"Eskizi gördüğümde, sanki senin o eşsiz kuytu yeşilliklerinle buluşmuştum. Sana ait olduğu o kadar belliydi ki."

Eylül derin bir nefes aldıktan sonra, onu yine aynı derinlikle öptü bir dakika boyunca. Gözlerinden taşan aşkla geri çekilerek ona baktığında, dudakları mutlu olduğunun ifadesiyle hafifçe kıvrıldı.

"Ne zaman gördün peki bu gerdanlığı?"

Onun tatlı ve işveli bir şekilde bakarak sorduğu soru üzerine bedeni gerildi. Çenesini sıkmıştı ve bu hareket Eylül'ün gözünden kaçmamıştı.

"Poyraz?"

Alnına değen sıcak dudakların etkisiyle yeniden gevşeyen Eylül, bu her an heyecanla kaplı nefesler nedeniyle kalbinin durabileceğini düşünmeden edemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam da öylesine güzel bir anda o günü hatırlamış olmak, Poyraz'a iyi gelmemişti.

"Kadir'i de alıp pastaneye gittiğin gün."

Eylül bedenine hücum eden korku dolu gerginlikle, tedirgin bir şekilde onun gözlerine baktı. Dudakları bir kez açılıp kapandı. O günün sonunda Poyraz'la ciddi bir tartışma yaşamışlardı.

"O adamın..."

Poyraz dudaklarını birbirine bastırıp, daha fazlasını söylemek istemediğini belli ederken, Eylül bir anda sımsıkı sarıldı ona.

"Özür dilerim! Ben istememiştim onun..."

"Sus! Bir daha bu konu açılmayacak."

Eylül başını sallarken onun göğsüne sürtündü. Bu farkındalıkla bedeni yeniden tahrik olan, ellerinin altında duran tenin ateşini hisseden Poyraz, onu kucaklayıp minderlerin üstüne bıraktı yavaşça. Başak taneleri pelerin gibi yayılırken, şöminenin ateşinde daha da parlayan çırılçıplak ten, aklının sınırlarını zorluyordu. Üzerindeki tek giysinin ona hediye etmiş olduğu, her taşıyla ışıl ışıl parlayan gerdanlık olduğunu fark etmek, delice bir tatminle dolup taşmasını sağladı.

Elleri başının iki yanında duran Eylül, bedeninin her santiminde hissettiği sızlamayla derin bir nefes alarak ona bakmayı sürdürdü. "Orada öylece bekleyecek misin?"

Poyraz hiçbir şey söylemeden, gözlerini kısmış bir şekilde onun muhteşem bedenini süzüyordu. Elleri belinde duruyor, heybetli vücuduyla Eylül'ün çıldırmasına neden oluyordu.

"Bacaklarını aç. Görmek istiyorum."

Duyduğu şeyle kalbi göğsünü çırpınırcasına döven Eylül, artık neler olacağını tahmin etmekte zorlanıyordu. Dediğini yaparken, gözlerini bir an olsun onun gözlerinden ayırmadı. Tam o anda fark etliği şeyle bakışları bedeninden aşağıya, onu damgalayacak olan parçaya kaydığında, saniyeler içinde daha da büyüdüğünü görünce dudaklarını yaladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun hareketi ve belli ettiği heyecanıyla bedeni daha da gerilen Poyraz, acısını hafifleteceğini düşünerek bir eliyle erekliğini kavradı.

"Buradan baktığımda bile ne kadar ıslanmış olduğunu görebiliyorum, Eylül."

"Peki, neden hâlâ orada duruyorsun?"

"İşin zevki de orada zaten. Ne kadar çıldırırsan, o kadar fazla sunarsın kendini bana. Ne kadar çıldırırsam, o kadar isterim seni, o kadar sert davranırım. Ve Eylül..." Eylül'ün acı çekercesine inlediğini görünce, sözlerinin etkisini daha belirgin hale getirmek için birkaç saniye boyunca bekledi. "İçine girdiğimde, çığlıklarının bu koca salonun her metrekaresine çarpmasını istiyorum. Her darbemde benim olduğunu, benden başka bir erkeğin sana dokunmayı bırak, bakışının bile değemeyeceğini iyice anlamanı istiyorum."

Yattığı yerde artık kıvranmaya başlamış olan Eylül, gözlerini sımsıkı yumduktan sonra yeniden açarak yutkundu ve zor da olsa konuşmaya çalıştı. "Ve sen de nefes aldığımız sürece bir tek bana bakacağını, bana dokunacağını anla. Başka bir kadının ihtimaline tahammülüm bile yok." Bir elinin işaret parmağını, tam önünde görevine hazır bir şekilde bekleyen parçaya yöneltiğinde tane tane konuşmaya özen gösterdi. "O bana ait. Benden başka hiçbir kadın ona dokunamaz. Ve eğer, Poyraz Soygüder..." İyice anlaması için birkaç saniye beklerken, fazlasıyla dayandığını düşünerek çenesini sıkmaya başladı. "Bir an önce buraya gelmezsen, yemin ederim bunu sana fena ödetirim."

O halde bile onun bir amazon gibi duruyor olmasına şaşıran Poyraz boğuk bir şekilde gülümserken, duyduğu sözlerle fena halde tahrik olarak elindeki sertliği biraz daha sıktı. Çenesi kasılırken bakışlarında tehlikeli ışıklar yanıyordu.

Kalbi çılgınca atarken saniyeler önceki kararlı çıkışını bir anda kaybeden Eylül, dirseklerinin üstünde doğrularak yapabildiği kadar yanlara doğru açtı bacaklarını. Başını geriye atıp uzun ve gür saçlarını tam da Poyraz'ın hep sözünü ettiği başak taneleri gibi tahrik edici bir şekilde arkaya doğru savurduğunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kulağına gelen homurdanma, dudaklarında tatmin olduğunu belli eden bir gülümseyişe neden oldu. Başını yeniden doğrultup ona baktığında dudaklarını yaladı ve şöminenin ateşinde çatırdayan odunlardan çıkan iç gıcıklayan ses, tüm tenine minik kıvılcımlar gibi sıçrama hissini yarattı.

Poyraz eğilip dizlerinin üstünde durdu. Kendisi için hazır bekleyen bu güzel yaratığın her noktasında gezindi gözleri. Bakışlarının her dokunuşunda biraz daha tahrik oldu, biraz da koyulaştı mavilikleri ve iradesiyle savaşa girdi. Eylül'ün bir bacağını kaldırıp omzuna koydu ve dudaklarıyla tadını alırken, onun da bayıldığını bildiği ısırıkları cömertçe kullandı.

Kasıklarına her yaklaştığında delice bir heyecanla yattığı yerde kıvranan Eylül, onun her geri çekilişine lanet ederken, içinde yaktığı ateşi sürekli canlı tutmaya çalışmasını ise ayrı bir tatminle dolup taşarak izliyordu. O kadar hassaslaşmıştı ki, sadece dokunması bile çığlık atmasına yetecekti. Ama Poyraz bir türlü daha yakına gelmiyor, en fazla yakınlığı sağladıktan hemen sonra kendini geri çekiyordu.

Eylül onun direncini kırabileceğini umarak, ellerini kendi vücudunda gezdirmeye başladı. Her saniye artan heyecanına eklenen korku, kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu.

Eylül'ün kendine dokunuşunu çenesini sıkarak izleyen Poyraz bu duruma inanamıyordu. Bu kadının niyeti ona aklını kaçırtmaksa eğer, bunun için çok da uğraşmasına gerek kalmayacaktı. Alnında biriken terin kayarak boynuna indiğini hissedebiliyordu. Sabrının son demlerinde olduğunun bilincindeydi. İnce bir çizgi haline gelmiş olan dudakları ve burnundan öfkeyle aldığı nefesler, buna kısa bir süre sonra son vereceğinin sinyalleriydi aslında.

Eylül de yaptığı şeyin hissettirdiği muhteşem duyguyla, neredeyse siyaha bürünmüş kuytu yeşilliklerini bacaklarının arasında duran adamdan ayırmıyordu. Onun ne denli çıldırdığını ve biriken öfkesiyle ne kadar sert olacağını hissediyor, bu hisle her zamankinden daha fazla heyecanlanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz bu kadarına dayanabileceğini sanmıyordu. Onun bileklerini tutup saniyelerdir yaptığı hareketlere son verdi ve zevkten koyulaşmış gözlerini alev alev yanan tende gezdirip kuytu yeşilliklere ulaştırdı. Konuşurken çıkan sesi fazlasıyla boğuktu.

"Senin üzerindeki her türlü işimi bitirdikten sonra, bu zarif ellerin fazlasıyla güzel bir amaç için bana hizmet edecek, sevgilim."

Eylül sertçe yutkunup gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Hayal meyal fark ettiği kadarıyla bacaklarının arasına gömülen başı iki eliyle tutarken, alacağı darbelere hazırladı kendini. Hissettiği akıl alan temasla, uzunca bir süredir içinde tuttuğu çığlıkları serbest bıraktı. Poyraz'ın ağzında hapsolan o minicik şeyin tüm bedenine hükmettiğini hissetmek, derin bir şok etkisiyle sarsılmasına neden oldu. Gece daha yeni başlamışken, her şey bittiğinde tüm bedeninin paramparça olacağını çok iyi biliyordu.

Her dokunuşun bir hikâyesi vardı. Âşık olduğu adamın dudakları gezindiği her noktada farklı bir dokunuş, farklı bir haz bırakıyordu Eylül'ün benliğine. Hissettiği her temasta alev alev yanarken, aynı anda bir sonbahar rüzgârının esintisiyle ürperiyordu sanki. Poyraz'ın elleri bedeninde her noktaya ulaşırken aklı bulanıyor, gözlerini açmak zor geliyor, bu şey her neyse sonsuza dek sürmesini diliyordu. Dudaklarından her dokunuşunun sert olacağına dair sözler dökülen adam, aşkla bedenine tapıyor, ne olursa olsun sevdiğinin canını acıtmaktan korkuyordu. Hoyratça gezinen eller tahammülsüzlüğün sınırına ulaştığında hırçınlaşıyor, altında kıvranan narin ve ateşli beden bu zevkin melodisini o dolgun dudaklardan serbest bırakırken kendini sakin olmaya zorluyordu.

Poyraz ona ait, başkasına yasak olan tenin her santimini bıkmadan, yorulmadan ve büyük bir zevkle tadarken her anından tarifi imkânsız bir haz alıyor, ne kadar uzun süreceğini umursamıyordu. Eğer bir rüyaysa, yine de bu rüyadaki inanılmaz gerçekliğin içinde kaybolmak, hiç bitmemesini sağlamak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hissettiklerini ancak bakışlarında yaşatabileceğini ve ona aktarabileceğini bilen Poyraz, ateşli bedenin üzerinde yükselirken, geçtiği her noktaya ufak ısırıklar bıraktı. Bayıldığı hafif vanilya kokusunun kaynağına, o narin boyun çukuruna geldiğinde yüzünü gömüp derin soluklar çekti içine.

Bu yarım kalmışlık, bu bütün olmak, bu her şeyin ortasında çaresizce dururken aynı anda her şeye sahip olmak... Eylül bu dünyadaki en muhteşem şeye sahipti. Aşkını istediği adam tamamen onundu. Hiç olmadığı kadar özgür, hiç olmadığı kadar cüretkâr ve kararlıydı. Bu gece sınırlar olmayacak, ikisinden başka hiçbir şey konuşulmayacak, o anların büyüsü asla bozulmayacaktı. Ellerinin altında can bulan, dokundukça karşılığını gördüğü zevk dolu dalgalanmalara daha fazla tutundu. Ona tutunmak hep istediği, özlemini çektiği, gerçekleşmiş olsa bile asla yeterli gelmeyen bir duyguydu.

Boynunun hassas noktasında gezinen dudakların baş döndürücü hissiyle gözlerini araladı. Yüzünü ona doğru çevirip, gözlerine bakma ihtiyacı hissetti. "Yetmiyor, biliyor musun?"

Dudaklarından nefese nefese dökülen kelimeler, Poyraz'ın yüzüne alev alev yayıldı. Poyraz bedenini ona biraz daha bastırıp, yüzünü ellerinin arasına aldı. Konuşurken aralarında neredeyse hiç mesafe yoktu. Haz dolu nefesler yüzlerine vururken daha fazlasını istiyor, daha fazlasının hayalini kuruyorlardı.

"Bana böyle dokunman... Aynı anda neredeyse bedenimin her noktasında seni hissetsem de yeterli gelmiyor."

Poyraz koyulaşmış gözleriyle ona baktı. Ondan duyduğu her şey delice bir zevkle kuşatıyordu bedenini. "Çünkü biz hiçbir zaman doyamayacağız birbirimize. Çünkü ben seni ne kadar alırsam alayım, yine de yetmeyeceksin bana. Her seferinde daha fazlasını isteyeceğim. Seninle sevişmek asla yetmeyecek bana."

"Ben de senin kadar özgür müyüm? Sen bana nasıl dokunuyorsan, ben de sana öyle dokunabilir miyim?"

Eylül'ün, sorduğu soruya hevesle cevap beklediğini görünce gülmeden edemedi. Aklına türlü türlü şeyler geliyor, bunların ihtimali bile kanını kaynatmaya yetiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En başından beri öyle hırçınsın ki, seni bu konuda serbest bıraktığımda neler yapabileceğini tahmin etmekte zorlanıyorum."

"Korkuyor musun sana yapacaklarımdan?"

Eylül tek kaşını kaldırıp muzipçe gülümsedi. Bedenini oynatıp da ona sürtündüğünde, Poyraz'ın yüzündeki oyun oynamaktan hoşlandığını belli eden ifade yavaşça kayboldu. Çenesini sıkmak zorunda kalmıştı, çünkü Eylül o kadar doğru bir noktaya sürtünmüştü ki, en başından beri var olan acısı daha da katlanmıştı.

Saçlarının arasında yer edinmiş olan ellerini çekip aşağıya indirdi ve Eylül'ün yanlara doğru açılmış olan bacaklarını tutup yumuşak mindere sabitler şekilde bastırdı. Bu harekete hazırlıksız yakalanan Eylül'ün gözleri farkındalıkla açılırken, kalbi olduğundan daha fazla atmaya başladı. Solukları düzensiz ve kesik bir hale büründü. Poyraz öylesine tehlikeli bakıyordu ki, sanki saniyeler sonra uzun zamandır beklediği o anı yaşattıracak gibiydi.

Yüzündeki duygu geçişlerinden onun ne düşündüğünü gayet iyi anlayan Poyraz, bu sevişmede sergileyecekleri zevkli oyunları oynamak konusunda bir hayli istekliydi.

"Sana yapacaklarımı bilseydin, bu cüretkâr halin için bir kez daha düşünürdün."

Kulaklarından içeriye dolan boğuk, şehvetli ve çok şey vadeden sesin büyüsüyle gözlerini kapattı Eylül. Aklı yine bulanmaya, göğsü heyecandan inip kalkmaya başlamıştı.

"Dudaklarımla geçtiğim her noktadan bir kez daha, bu kez dişlerimle geçeceğim, Eylül."

"Poyraz..."

"Sen bana *dur* diyene kadar durmayacağım."

"Durmanı istemeyeceğim."

"Göreceğiz."

Poyraz konuşmanın bittiğini belirterek, yüzüne yakın duran göğüslere kısa bir bakış attı ve dudaklarını oraya kapatarak Eylül'ü çıldırtmaya başladı. Normal ve sakin giderken onun hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beklemediği bir anda dişlerini kullanan Poyraz, bu hazırlıksız yakalanış sebebiyle sessizliği adeta bıçak gibi kesen çığlığın yarattığı etkiyle homurdanmadan edemedi. Darbelerini daha sert, daha talepkâr hale getirmesi ise, ondan çok daha fazlasını duymak istemesindendi.

Eylül ne aklına ne de bedenine hâkim olabiliyordu. Şimdiye kadar yaptığı şeylerin içerisinde en doğrusu buydu ve bunu kaybetmekten ölesiye korkuyordu.

Geçtiği her noktaya yeniden dönen, tam da ona söylediği gibi bu yeni yolu dişleriyle adeta işaretleyerek geçen Poyraz, ikisini de alev alev yakan sıcaklığa geldiğinde kısa bir an bakışlarını oraya sabitledi. Ardından büyük bir açlıkla kendini hayat bulduğu yere bıraktı.

Eylül art arda yaşadığı şoklarla yattığı yerde kıvranırken, elleri de Poyraz'ın her daim dağıtmak için çıldırdığı saçlarına yapıştı. Tam da onun istediği gibi her darbede can bulan çığlıklar dudaklarından firar edip yükseliyor, etraflarında savrula savrula çıplak duvarlara çarpıp, benzersiz bir melodiyle yeniden onlara ulaşıyordu. Her saniye biraz daha artan, çıldırtan, çığlıklarını daha da özgür bıraktıran bir yükselişin içinde, zirveye ulaşacak olmanın verdiği tatmin duygusuyla sarmalandı benliği. Gözleri kocaman açılırken dudakları kurudu. Nefesi kesilirken çıktığı zirveden hızlı bir düşüş yaşayarak yere ayak bastı.

O kadar uyuşmuştu ki, sanki kim olduğunu bilmiyormuş gibiydi. Bedeninde süzülerek yükselen temasla, dudaklarında mutlu bir tebessüm belirdi.

"Bana yorulduğunu söyleme sakın. Henüz seninle işim bitmedi."

Kulaklarına dolan sesle gözlerini aralayan Eylül, buluştuğu maviliklerde gördüğü aşkı daha fazla hapsedebilmek için hiç ayrılmadı oradan. Elini uzatıp onun kirli sakalında gezdirirken titrek bir nefes aldı. "Bitmesin de zaten. Sen hiç çekme ellerini üzerimden."

"Eylül..." Uzanıp Eylül'ün saçlarına uzun ve derin öpücükler bıraktı. Aradaki hüznü ve ağırlığı dağıtmak için ona takılmayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünerek gülümsedi. "Eylül Hanım, böyle masum takılarak aramızdaki ateşi söndürmeye çalışıyorsanız eğer, büyük bir hata yapıyorsunuz. Çünkü..." Bir eliyle onun yüzünü kavrayıp kendine yaklaştırdı. "Beni böylesine çıldırttıktan sonra, asla ama asla durmayacağımızı bilmen gerekir."

Onun böyle tatlı bir şekilde kendisine takılması gerçekten de aralarındaki ağırlığı dağıtmıştı. Yüzünde gezinen ele doğru dönüp dudaklarını bastırdı. Uzun bir öpücükten sonra bakışları tekrar buluştuğunda, elini uzatıp bedenlerinin arasına koydu. Ona dokunduğu anda, Poyraz'ın tam anlamıyla gerildiğini görmekle kalmayıp iliklerine kadar hissetti. O nasıl etkilendiyse, dağıldıysa, Eylül de aynı şekilde dağıldı. Elindeki sertliği cesaret edip de en hassas noktasına dokundurduğu anda sesli bir soluk çekti içine. Buna ne kadar hazır olduğunu bilmiyordu. Ama tamamlanmak için fazla sabrı kalmamıştı.

Poyraz, o büyülü ve eşsiz anları nihayet yaşayacak olmalarının verdiği mutlulukla, bakışlarını kuytu yeşilliklerden ayırmadan, dokunuşlarıyla Eylül'ün sıcacık teninde gezindi. Bedeni, onun bedeni üzerinde yükselirken dikkatli olmaya çalışarak onu kollarında daha fazla sardı. Eğilip, burnunu o hep sevdiği ve sevmekten bir an bile vazgeçmeyeceği kokunun kaynağına yönlendirdiğinde, kulağına dolan küçük ve kesik nefeslere güven dolu dokunuşlarla karşılık verdi.

"Ne muhteşem bir şey yaşadığımızı düşün. Senin tamamen bana ait olduğunu... Benim de tamamen sana ait olduğumu."

Konuştukça onu rahatlattığını biliyor, derin ve tutkulu öpücüklerle sadece alacağı zevke odaklanmasını sağlıyordu. Sırtında ve omuzlarında istekle gezinen ellerin hissiyle başı dönerken, kendini biraz daha itti.

Tam o anda keskin bir acı saplandı Eylül'ün odak noktasına. Kendini ne kadar hazırlamış olursa olsun, bunu kolay atlatamayacağını içten içe biliyordu. Hissettiği acıyı sırtına sapladığı tırnaklarıyla belli ederek daha fazla tutundu ona. Ne kadar tutunursa, o kadar geçecekti sanki acısı. Onunla daha fazla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bütünleşecek, tek bir beden ve tek bir kalp atışında buluştuklarında dünya sadece ikisi için atacaktı.

"Artık kimse alamaz seni benden. Sen benimsin ve asla benden kurtulamazsın."

Boğazından kopup gelen hıçkırıkla ona daha fazla sarıldı Eylül. Canı hâlâ yanarken tüm bedeni titriyor, aşılan o engel sonrasında Poyraz'la aralarında hiçbir şekilde kopmayacak derin bir bağ oluştuğunu hissediyordu."

"Poyraz..."

"Çok mu acıyor, sevgilim?"

Eylül'ün acısını hafifletmek için dudaklarıyla onun yüzünde gezinen Poyraz, bir yandan da hâlâ yanan tenini okşuyordu.

"Bi-bitti mi?" Küçük bir hıçkırıkla derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalışan Eylül, tenindeki yakan okşayışların büyüsüne kapılarak yeni bir nefes aldı.

"En zor kısmı atlattık, sevgilim. Bundan sonrası sadece zevk dolu olacak, söz veriyorum. Şimdi, kendini biraz daha rahat bırak." Bunu söylerken bir yandan da Eylül'ün, beline sarıp kastığı bacaklarını okşayarak gevşemesini sağladı.

Derinlerine indiği, indikçe daha fazla sahip olduğuna inandığı kadının bakışlarına odaklandı. Olabilecek en yakın, en muhteşem ve en ait anı beraber yaşarlarken, bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Bedenini son noktaya kadar bastırdığında, sırtına saplanmış olan tırnakların baskısının da arttığını hissetti. Eylül'ün güzel gözlerinin biraz daha irileşmesini zevkle karşılarken, bu dünyada ondan mutlusu ve güçlüsü yoktu. Dudaklarını Eylül'ün yüzünde, dudaklarında ve boynunda gezdirmeye başladığında, onun da altında hareketlenmesini, derin soluklar almasını ve acısının hafifleyip de zevke dönmesini, sevişmekten aldığı hazla parlayan yüzünün güzelliğini izledi.

Eylül henüz alışamamış olsa da, hafifleyen acının ardında bıraktığı sersemletici ve bir o kadar da tamamlanmış olduğuna inandığı etkinin tüm benliğini kapladığını duyumsuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kastığı bedeni gevşiyor, üstünde hâkimiyet kuran adamın kıvrandıran ve büyüleyici hareketlerinin tadını çıkarıyordu. Gözleri açılıp da tehlikeli ama bir o kadar da aşk dolu bakan gözlerle buluştuğunda dudakları hafifçe kıvrıldı.

"İçimde yaktığın bu ateşi harlamak senin görevin, aşkım."

Poyraz gülümseyerek yüzüne öpücükler bırakırken, dudaklarına geldiğinde bir yandan hafifçe dişliyor, bir yandan da konuşup onu tahrik etmeye çalışıyordu. "Ben görevlerimin bilincinde olan bir adamım. Kollarımdaki kadın zevk istiyorsa, onu asla ikiletmem."

Henüz yeni gevşemiş olan bedeni yeni bir gerginlikle kasılırken, baygın bakan gözleri ciddileşti. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Neden?"

Poyraz onun neye takıldığını gayet iyi biliyor, bu durumu kullanmak hoşuna gittiği için de hem onu sinirlendirmeye, hem de hareketleriyle baştan çıkarmaya devam ediyordu. Bedenini geri çekip yavaş bir hamleyle yüklendiğinde, Eylül'ün çatık kaşları gevşeyip sıkmış olduğu dudakları derin bir soluk almak için aralandı. Etraflarına yayılan inleme, her ikisini de adeta savunmasız bıraktı. Poyraz aynı hareketi iki kez daha tekrarladıktan sonra memnun bir şekilde gülümsedi.

"Sen her zaman dokunuşlarım altında eriyeceksin, Eylül. Bana ne için kızmış olursan ol, ellerimin en ufak bir dokunuşunda daha fazlası için o güzel dudaklarından çıkan inlemeleri engelleyemeyeceksin."

"Bir daha... Bunun şakasını bile duymak istemiyorum."

Gözlerinde titreşen yaşlar, hafifçe titreyen alt dudağın iç gıcıklayan görüntüsünün yanında kalbine dokunan sözler, az önce başlattığı oyunu bir anda bitirmesine neden oldu. Eylül'ün gözleri ve dudaklarına sahiplenici öpücükler bırakırken, yavaş hareketlerle içinde gidip gelmeye başladı.

Zevkin yeniden tek bir noktada toplanması karşısında inlemeden edemedi Eylül. Onun da dediği gibi, en ufak bir dokunuş, bir hareket bile erimesine yetiyordu. Acısı da tamamen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçmişken, her zaman var olan cesaretiyle bacaklarını kaldırıp Poyraz'ın beline doladı. Bu hareketiyle bile onu tahrik edebildiğini görmek, muazzam bir duyguydu onun için.

"Senden başkasına bakmam da, dokunmam da. Bunu iyice anla, sevgilim."

Bu kez neredeyse tamamen geri çekilip, hafif sert bir hareketle kendini Eylül'ün derinliklerine itti. Altında kıvranan bedenin yükselmesini zevkle izlerken, Eylül'ün başını geriye atarken sergilediği zarif boynunun iç gıcıklayan görüntüsü, hareketlerini seri hale getirmesine neden oldu. Her darbede biraz daha yükseliyor, ancak yine de yetmiyordu.

Yavaş darbeler hızlı olanlara, kesik soluklar inlemelere, bedenlerinin uyum içindeki muhteşem dansı çığlıklara dönerken, onu tamamen sahiplenmiş olmasının verdiği hazla başını geriye attı. Yaşadığı şeyin yoğunluğu içinde kendini sersemlemiş gibi hissediyordu. Bu daha önce deneyimlemediği, kalbinin patlayacak kadar aşkla dolup taşmasını sağlayarak, bir insanın en gerçek olarak nitelendirebileceği duyguyu iliklerine kadar ilk kez hissettiği bir mutluluktu.

Gözlerini açıp da kendine geldiğinde, göğsü hâlâ heyecandan inip kalkarken, ellerinin arasında hapsolmuş başak tanelerinin güzelliğiyle derin bir nefes aldı. Bakışları Eylül'ün aşkın yoğunluğuyla ıslanmış kuytu yeşilliklerini bulduğunda, bu dünyadaki yaşama nedenini kollarında tuttuğunu saf bir gerçeklikle idrak ederken, onu her türlü kötülükten koruması gerektiğini bir kez daha anlayıp bunun için yemin etti.

"Eylül..."

Yüzünü hafif vanilya kokusunun kaynağına gömdüğünde, derin derin soludu bir ömür boyunca yapmak isteyeceği gibi. Kollarındaki bedenin küçük iç çekişlerle titrediğini fark ettiğinde kalbi bu kez mutluluktan değil, endişeden atmaya başladı. Kendini geri çekip, onun güzel yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına uzun, yumuşak bir öpücük bıraktı.

"Canını mı acıttım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kulağına dolan saf şefkat ve aşk dolu sözcükler tüm benliğini sarmalar, onu güvende tutarken, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Boğazındaki yumruyu zorlukla gönderdikten sonra, yine ıslanmış gözlerle âşık olduğu adama baktı. "Sen... O saldırılara maruz kalmama, hatta belki de neredeyse ölecek olmama rağmen... İyi ki seninleyim. İyi ki kalbimde, aklımda, tenimde, bedenimin her noktasında ve ruhumda benimlesin. Ve şunu bil ki, Poyraz Soygüder..." Islak kirpiklerinin arasından bakarken, tıpkı onun yaptığı gibi iki eliyle yüzünü kavrayıp kendine biraz daha yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarına sürterken derin bir nefes aldı. "Ölüm bile olsa, seninle seve seve..."

"Sus, Eylül..."

"Ölüm bile seninle eşsiz olur, sevgilim."

"Sana sus dedim, Eylül!"

Onun daha fazla konuşmasına izin vermeyecekti. O kelimeden nefret ediyordu ve hayatı boyunca delicesine sevdiği tek kadının dudaklarından her şeyi kabullendiğine dair çıkan cümle adeta çıldırmasına neden oldu. Öfkeli bir çaresizlikle dudaklarına kapanırken, yüzündeki elleri çekip sertçe mindere bastırdı ve gerilen bedeniyle kendini Eylül'ün derinliklerine itti. Dudaklarındaki talepkârlık da bedenindeki kadar fazlaydı. Konuşmaları sırasında sert olacağından bahsetmiş olsa da, ona dokunduğu anda bedeni tuhaf bir şekilde sakinleşiyor, onun canını acıtmaktan korktuğu için kendini dizginleyebiliyordu. İşte yine aynı şeyi yapmak isterken, ne kadar sert olursa o kadar fazla tatmin olacağını, onu kendisine o kadar fazla bağlayacağını düşünürken, bir şeyler onu durduruyor ve sakin kalmasını fısıldıyordu.

Eylül, yaşadığı mükemmellikle başı dönerken, birbirlerinin yarattıkları girdabın içinde savrularak yükselmenin ve aşkın doruk noktasına ulaşacak olmanın hissiyle ona tutunuyordu. Poyraz ona nasıl derinlemesine dokunuyorsa, Eylül de aynı şekilde ellerinin altındaki bedenin her noktasına ulaşmayı deniyor, kendine sertçe çekerek aynı sahipliği tüm benliğine hapsediyordu.

Kısa sürede yeni bir yükselişin habercisi olan, Poyraz'ın istediği gibi çıplak duvarlara çarpan zevk dolu iniltiler kendilerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çepeçevre sardığında, zirve noktasından aşağıya beraberce atladılar. Korkusuzca, hesapsızca, aşkla çoğalarak ve birbirlerinin ellerini hiç bırakmadan...

Ter içinde kalmış titreyen bedenleriyle mutluluğun doruğunda, bakışları yeniden buluştu. Eylül bu kadarını taşıyamamış olmanın verdiği yoğunlukla Poyraz'ın kollarında mutluluktan ağlarken, akıttığı her bir gözyaşı damlası yine âşık olduğu adamın dudaklarında son buldu.

Poyraz onu uzunca bir süre kollarında tutup titremesini bastırmak için şefkatle okşarken, başak tanelerine öpücükler yağdırdı. "İyi misin?"

Yüzünü gömmüş olduğu yerden çekip de ona baktığında, yeni bir heyecanla dolup taştı Eylül'ün yüreği. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Poyraz gülümseyerek onun dudaklarına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, yattığı yerde doğruldu. Bakışları çıplak tenin her noktasında özenle gezinirken, Eylül yanaklarının yandığını hissetti. Onun nereye baktığını görmek için hafifçe doğrulduğunda, bacaklarının arasına ve kasıklarına bulaşmış olan hafif kırmızı lekeleri görünce derin bir nefes aldı. Bu hareketle dikkatini yeniden ona çeviren Poyraz, elini uzatıp dağılmış olan sarı saçları düzeltti.

"Burada bekle. Şunu da üstüne çekelim." Arkasını dönerek bir kenarda duran kalın battaniyeyi alıp Eylül'ün bedenini örttü.

"Sen nereye?"

"Valizden temiz kıyafetlerimizi çıkaracağım. Sonra da güzel bir duş alacağız."

Bütün bir geceyi şöminenin önünde sarmaş dolaş geçirdiler. Poyraz ona arkasından sarılmış, yüzlerini şömineye dönmüşlerdi. Alevlerin arasından çatırdayan sesleri dinleyip, burnunu Eylül'ün boynuna sürtüyor, sürekli yaptığı gibi derin nefesler çekiyordu içine. Bedenlerinin birbirine aşkla olan teması ikisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de sarmalıyor, nihayete ermiş olmalarının mutluluğu ve huzuruyla o tatlı sıcaklıkta dinleniyorlardı.

Poyraz onu belinden biraz daha sararak kendine çekti ve ellerini birbirine kenetledi.

"Bu anı ne çok bekledim... Seni böyle kollarımda çırılçıplak tuttuğumu, dudaklarında hayat bulduğumu, seni her şeyinle aldığımı hayal ettim."

Kulağına fısıldanan her bir sözcüğün derin anlamıyla gözlerini kapattı. Bu anı yaşayabilmek için ne çok beklemişlerdi gerçekten de... Eylül ona doğru dönüp, yoğun bakan gözlere odaklandı. Bir eli onun tam kalbine dokunuyor, diğer eli de yüzündeki çizgilerde geziniyordu.

"Üstünden çok uzun zaman geçmiş gibi. Kalbimin kırıldığını inkâr edemem. Ama her şeye rağmen buradayız işte. Birbirimizin kollarında, sıcaklığında..."

Poyraz elini onun kalçasına indirip sertçe sıktığı anda dudaklarına yaklaştı. "Ve her saniye senin içinde."

Poyraz'ın tüm şefkatinin yanına eklenen şehvetli bakışları ve sözleri Eylül'ü dağıtıyor, delice bir heyecanla sarsıyordu tüm bedenini. Kalçasındaki elin kışkırtıcı temaslarla aşağıya kaymasına ve onu edepsizce okşamasına irileşmiş gözlerle karşılık verip, sıklaşan nefesiyle kendini genç adama teslim ediyordu. Bacaklarının arasındaki bölgenin sızlamaya başladığını hissetmesi ise, aklını kaybetmesine neden olacak düzeydeydi. Onu okşayan, aklını bulandıran parmaklar, en ıslak yerde kendine yer edinip arsızca gezinirken yine aynı telaş, aynı yükseliş can buluyordu benliğinde. Erkeğinin bedenini okşayan ellerinin baskısı artıyor, en hassas noktasındaki haz dalgalarını ona da iletmek ister gibi tırnaklarıyla şehvetli yollar çizerek ilerliyordu.

"Poyraz..."

"Nasıl hissettiriyor?"

"Ben... Nefesim kesilecekmiş gibi... Çığlık atacakmışım gibi..."

Sözleri tam o anda Poyraz tarafından yapılan doğru baskıyla yarım kalınca, kendini ona bastırıp sıcaklığının girişinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gezineni açıkça içine davet etti. Dudaklarına sürtünen dudakların, nefesine karışan nefesin, tenini ürperten dilin ıslaklığıyla yepyeni bir yolculuğa çıktığını hissediyordu. Poyraz ağırdan aldıkça Eylül çıldırıyor, o temasını kesecekmiş gibi yaptıkça kendini telaşla ona doğru itiyor, kalçalarını oynatıp, kendisini zevkin doruk noktasına taşıyacak olan o lanet parmağı içine alarak orada sıkıştırmak için delice bir hazla kıvranıyordu.

"Sadece bu kadar mı?" Bedeni titreyişlerine devam ederken, dudaklarından boğuk bir şekilde dökülen sözlerin eşliğinde, siyah parıltılarla canlanmış kuytu yeşillikleriyle ona meydan okuyordu.

Poyraz'ın rahat ifadesi hızla kaybolup gözleri adeta kararmaya başlarken, parmağının ucundaki gücün ne demek olduğunu ona gösterme ihtiyacıyla, ani bir şekilde Eylül'ün sıcaklığında yol alıp derinliklerinde kayboldu. Kollarında hissettiği keskin acı ruhunu delip geçerken, yüz yüze durduğu kadına olabilecek en mükemmel zevk anlarını yaşatmak için baskısını arttırdı. O güzel gözler adeta siyaha boyanırken, kuruyan dudakların istekle ıslatılması, yükselme anında hazla ısırılması, bardağı taşıran son damla oldu Poyraz'da.

Eylül'ün dudaklarına sertçe kapanıp hareketini hızlandırdığında, ağzının içinde kaybolan o boğuk iniltinin heyecanıyla canı acımaya başlamış, ona daha fazlasını verme ihtiyacıyla yanıp tutuşması ve bir an önce derinliklerinde kaybolmak istemesi dayanılmaz bir hal almıştı.

Yaşadığı ve hâlâ inanamadığı his karşısında onu iterek nefes almaya çalışan Eylül, kendini kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark etti. İçinde patlamaya hazır güçle birlikte, âşık olduğu adamın kolları arasında çırpınırken çığlıklarını serbest bıraktı.

Kulaklarında yer eden, çıplak duvarlara çarparak dağılan çığlıkların büyük tatminiyle dolup taşan bedeni daha fazla bekleyemeyeceğini ilan ederek kendisini yeniden, bir çiçek misali açılmış olan bedenle birleştirdi. O ana kadarki en sert darbelerin can bulduğu, kasırgaların koptuğu, iki âşığın beraberce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıktıkları gökyüzünden en derin hazla zemine ayak bastıkları muhteşemlik, sert olduğu kadar şefkatli bir öpücükle son buldu.

"Bu aşk... Her geçen gün çoğalacak içimde. Hiçbir şey ya da hiç kimse seni benden alamayacak, Eylül. Buna asla izin vermeyeceğim."

Soluk soluğa, adeta bir yemin gibi söylenen sözler, Eylül'ün tenine birer kor parçası misali çarptı, yaktı ve onu kollarında olduğu adama mühürledi.

"Senden asla gitmeyeceğim. Sen beni tuttukça, bana dokundukça ben hep tam burada olacağım." Eli Poyraz'ın kalbinin üstünde, bakışlarında dans eden siyah parıltılarla aşkını bir kez daha ifade ediyordu.

Kalbinin üstündeki eli tutup dudaklarına götürdü. Parmak uçlarına teker teker öpücüklerini bırakırken, bir kez daha o kuytu yeşilliklerde kayboldu. "Bu adam her zaman dokunacak sana, Eylül. Ve seni çılgınca sevecek."

"Ne kadar sevecek?"

Eylül'ün hevesli bir şekilde cevap beklediğini gören Poyraz, gülümseyerek onu kendine çekti. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok. Seni çok seviyorum, Eylül. Çok, çok ve çok..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi gün eve aynı mutluluğun katlanmış haliyle el ele dönen Eylül ve Poyraz, adamların memnun bakışları altında içeriye girdiler. Herkes her şeyin yolunda olmasından ve uzun zamandır var olan gerginliğin dağılıp gitmesinden oldukça hoşnuttu.

"Akşam ne yapmak istersin?"

Eylül mutlu ve âşık gözlerle bakıp ona iyice sokulurken, sakinleşmiş olan bedeni yeniden tehlike çanlarını çalarcasına heyecanlanmaya başladı. Elleriyle Poyraz'ın ceketine tutunup, yüzünü onun boynuna sürttü. "Sen yanımda ol, başka bir şey istemiyorum."

"İnan bana, harika fikirlerim var bu geceyle ilgili."

Tehlikeli ve çok şey vadeden sesin kulaklarından içeriye dolması karşısında ürperen Eylül, yüzünü sıcak ve erkeksi noktada tutarak derin nefesler alıyordu. Dudakları tadını fazlasıyla sevdiği tende gezinirken, bedeninde yol alan okşayışların hissiyle yeniden bambaşka âlemlere dalıyordu.

"Bir an önce hepsini öğrenmek istiyorum."

"Bana izin ver, önce Harun'la birkaç şey konuşmam lazım."

Eylül geri çekilip mahmurlaşmış gözlerini onunkilerle buluşturdu. "Ters bir şey yok, değil mi?"

"Hayır, yok. Sadece yoğun bir döneme giriyoruz. Menderes yok, biliyorsun."

"Her şeyi sen omuzluyorsun, öyle değil mi?"

Eylül'ün başını hafifçe yana eğerek tatlı bir şekilde bakışı, içinin erimesine neden oldu. Elleriyle onun yüzünü kavrayarak alnına uzun bir öpücük bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne işler çevirdiğini bilmesem de ona güvenim tam. Bunca zaman ortadan kaybolmayı tercih ettiyse, mutlaka önemli bir sebebi vardır."

"Normalde birbirinizin her şeyini biliyorsunuz, değil mi?"

Eylül'ün tek kaşını kaldırıp, meraklı bir şekilde cevabını beklediği soru karşısında hafifçe gülümsedi ve kolunu omzuna doladı. Salondaki koltuğa otururken onu da kendine çekti.

"Menderes bazen kapalı kutudur. Uras da, ben de onu ne zaman sorgulamamamız gerektiğini biliriz. Eğer bilmemizi istediği bir durum olursa mutlaka paylaşır."

"Düşünüyorum da... Bu işin altından bir kadın çıkabilir mi?"

Poyraz keyifli bir şekilde gülerken, inanmadığını belli ederek söze girdi. "Sanmam. Onun hayatı işten ibaret."

"Neden öyle söylüyorsun? Doğru kadını bulduğunda odak noktası değişecektir."

"Bunu zamanı geldiğinde görürüz."

Eylül onun kollarında kıpırdanıp, onu daha fazla hissetmek için bedenini bedenine sürttü. Bu hareket bile Poyraz'ın gerilmesine neden olurken, göz ucuyla salonun girişine baktı. Tam da beklediği şekilde Jülide ve Harun'un tartışarak içeriye girdiklerini gördü.

"Niye bu kadar taktığını anlamıyorum gerçekten."

Harun hayret dolu bir bakışla Jülide'ye bakarken ellerini beline koydu. Tam ağzını açıp cevap verecekti ki, yine onun sesiyle sol tarafına dönmek zorunda kaldı.

"Ne zaman geldiniz, Eylül?"

Eylül yerinden kalkıp arkadaşına doğru yürüdü ve ona sımsıkı sarıldı. "Yeni geldik. Siz nereden geliyorsunuz?"

Jülide çatık kaşlarla Harun'a kısa bir bakış attıktan sonra yeniden ona döndü. "Buralardaydık."

"Ya Eylül, şu giydiği şey etek mi sence? Olmayan bir şey bu!"

Harun son cümlede sesini yükseltip yüzüne de öfkeli bir ifade yerleştirince, Eylül gülmemek için dudağını ısırdı. Jülide'ye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktığında, kollarını göğsünde birleştirip gözlerini devirdiğini gördü.

"Bence etek."

Eylül dudaklarından firar eden minik kahkahayı tutamayınca, Jülide de sırıtmaya başladı. Tek kaşını kaldırarak Harun'a meydan okudu.

"Gördün mü? Sana üstümdekinin etek olduğunu söylemiştim."

"İkiniz de beni çıldırtmaya mı çalışıyorsunuz?"

Harun yardım dilenircesine Poyraz'a bakınca, onun koltukta rahat bir şekilde oturduğunu ve ellerini havaya kaldırarak bu konuya karışmak gibi bir niyeti olmadığını ifade edişini öfkeli gözlerle izledi. Jülide koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne attığında sinirli bir nefes aldı. Koltuğun kenarında duran şalı alıp, Jülide'nin bacaklarına kapattı ve yanına oturdu.

Jülide üstündeki şala baktıktan hemen sonra çekip yana doğru fırlattı. "Eğer böyle yapmaya devam edersen, bikinimi giyip dolaşacağım evde."

Eylül kahkahayı basınca, Poyraz da açıkça gülmeye başladı. Oysaki Harun tarafında işler işkenceden farksızdı. Bu küçük kadınla nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

Harun'daki gerginliği dağıtmak için yerinden kalkıp arkadaşına elini uzatan Eylül, onu da kaldırdıktan sonra erkeklere baktı. "Biz çay demleyip yanına atıştırmalık bir şeyler hazırlarken, siz erkekler de iş konuşun." Poyraz'a göz kırpıp üstüne bir de öpücük gönderdiğinde, ardında arzudan kıvranan bir adam bıraktığının fazlasıyla farkındaydı.

Onlar mutfağa geçip gözden kaybolduklarında, Poyraz da yerinde dikleşip arkadaşına baktı.

"Güvenliği arttırmalıyız."

Harun az önceki olaydan bir anda sıyrılıp ciddileşirken, oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Bir sorun mu var?"

"Şimdilik yok. Ama..." Bakışlarını mutfağın giriş kısmına çevirip biraz oyalandıktan sonra sözlerine devam etti. "Artık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işimi şansa bırakma gibi bir lüksüm yok. Eylül'ün o pastaneye gitmesini istemiyorum."

"Ne yani? Eve mi hapsedeceksin kızı?"

"Gerekirse, evet. Yüzündeki gülüşü görmüyor musun, Harun? Ben bu kadar âşıkken, bu kez ölürüm."

Harun derin bir nefes aldı. Onun haklı olduğunu biliyordu bilmesine ama Eylül de hemen bu duruma ayak uyduracak biri değildi.

"Nasıl yaparsın, bilmiyorum. Ama Eylül bunu sorgusuz sualsiz kabul etmeyecek."

"Bunu onun için yapıyorum. O da anlayacak."

"Peki. Bu işi anladım. Şimdi şirkette yoğun bir döneme giriyoruz. Sabahladığımız zamanları biliyorum. Onu sık sık yalnız bırakmak zorunda kalacaksın."

"Belki bazı işleri buradan yürütürüm."

"Toplantıları burada yapamazsın."

"Of, Harun! Destek ol, köstek değil."

Poyraz hoşnutsuz bir şekilde arkasına yaslanırken, kızların da ellerinde tepsilerle içeri girdiklerini gördü. Ortadaki sehpaya bırakılan atıştırmalıklarla dolu tabaklar ve demlenmiş çaylar nefis görünüyordu.

Eylül ait olduğu kişiye sığınırken, ona özgürce dokunabiliyor olmaktan son derece memnundu.

"Niye asık yüzün?"

"Seni görünce asık olması mümkün mü?"

"Ben içeri girerken öyleydi. Sorun mu var?"

"Hayır, sevgilim. Şimdi kollarımda olduğuna göre, sorun olması mümkün değil."

Poyraz kısık sesle söylediği sözler üzerine ona sarılıp saçlarını öperken, az önce Harun'a bahsettiği şeyi nasıl yapacağını düşünüyordu. Eylül her ne kadar onunla olduğu sürece her şeye evet dese de, bu biraz farklı bir yöne kayıyordu ve onun bunu kolayca kabul edeceğini hiç sanmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkes için genel olarak keyifli geçen akşamın ardından, Jülide ve Harun birbirlerine neredeyse homurdanarak kapattılar günü. Poyraz ise Eylül'ü odasına kadar götürüp kapının önünde minik bir öpücük verdikten sonra, onun yüzünü düşürmesine gülümsedi. Bir gece önce fazlasıyla uykusuz kalmıştı ve sohbetin sonlarına doğru gözlerinin kapandığını gördüğü için, bu geceyi burada bitirmek gerektiğine karar vermişti.

Sabah yine erkenden uyanıp şirkete gitmek için aşağıya indiğinde, mutfaktan gelen tatlı melodiye gülümsedi. Kapının girişinde durup, bir ömür boyu izlemek istediği manzarayı aklına kazımaya çalıştı. Onun mutlu bir şekilde ve küçük bir kız gibi neredeyse zıplayarak oradan oraya koşturmasını, kahvaltılıkları hazırlarken söylediği şarkıya uyum sağlayarak salınmasını ve başak tanelerinden farkı olmayan sarı saçlarının dalgalanışını... İçinde kocaman bir mutluluk ve ona kavuşmuş olmasına rağmen anlam veremediği bir özlem vardı.

Yavaş adımlarla ona yaklaşıp tam arkasında durdu ve kollarını beline doladığı anda onun hafifçe sıçrayışına gülümsedi. Yüzünü başak tanelerine gömerken usulca fısıldadı. "Günaydın, sevgilim."

Bedenine aniden gelen ve yine aynı hızla yok olan gerginliğin ardından tuttuğu nefesini bırakan Eylül, karnının üstünde birleşmiş olan ellerin üzerine koydu ellerini. "Günaydın, aşkım."

O şekilde biraz durduktan sonra kollarında dönerek, âşık olduğu adamla göz göze geldi. Kollarını boynuna dolayarak dudaklarına kapandı. Telaşsızca bekledi. Sadece hissetmek, onunla olduğunu bir kez daha anlamak için buna sürekli ihtiyaç duyacağını düşünüyordu. Geri çekildiğinde, Poyraz'ın gözlerinin tehlikeli bir şekilde koyulaştığını görünce gülümsedi.

"Gece gelirsin diye bekledim."

"Çok yorgundun. Uyuman gerekiyordu."

"Uykumu aldım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül muzip bir şekilde gülümserken alt dudağını ısırdı. Onun bu hareketi Poyraz'ın dikkatinden kaçmazken, başparmağıyla dokunup tutsak kalan alt dudağı özgürlüğüne kavuşturdu.

"Bu geceye ne dersin?"

"Heyecandan çıldıracağımı söylerim."

Poyraz onu kendine çekip sımsıkı sardı. Elleriyle sırtını okşarken, bir yandan da onun bugünkü planlarını merak ediyordu.

"Bugün ne yapacaksın?"

"Pastaneye gideceğim. Her şey tepetaklak oldu. Eskisi gibi devam etmem lazım."

Onu okşayan elleri hareketsiz kaldı. Bunu nasıl anlatacağını bilmiyordu. Onu kendinden bir parça uzaklaştırıp, bir eliyle yüzüne düşmüş olan saçları geriye doğru attı.

"Şu pastane işini rafa kaldırsak?"

"O ne demek şimdi?"

"Gitmek zorunda mısın?"

"Tabii ki, Poyraz. Benim işim bu."

Poyraz sıkıntılı bir nefes çekti içine. Açıkça konuşup onu korkutmak istemiyordu. Ama derdini nasıl anlatacağını da bir türlü bulamıyordu.

Eylül şüpheli bir şekilde ona bakarken, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Aklına gelen ihtimalle çatık kaşları düzelirken, sakin bir şekilde konuşmaya özen gösterdi. "Kadir ve Kurtuluş varken bana bir şey olmaz."

"Eylül..."

"Endişelendiğini biliyorum. Ama bir ömür bu evde kapalı kalamam, Poyraz. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Pastaneye girip çıkanı kontrol etmem imkânsız. Ben şirketteyken, aklım sürekli sende olacak."

Eylül onun kollarından sıyrılıp tezgâha yaslandı. "Neden her an ölecekmişim gibi davranıyorsun?"

Cümlenin içindeki tek kelimeye odaklanan, duyduğu anda kalbi korkuyla hızla atarken onu kollarından tuttuğu gibi sarsmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

isteyen Poyraz, bir elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirip arkasını döndü. Bunu açıkça duymuş olmak dengesini bozmuştu. Birkaç saniye sonra tekrar ona döndüğünde, elleriyle yüzünü kavrayıp gözlerine baktı.

"Ne söylersen söyle. Ama hayat bulduğum dudaklarından o kelimeyi bir daha çıkarma."

"Sen de bu konunun üstünde daha fazla durma o halde."

Hâlâ kabul etmeye niyetli olmasa da, o an için yapabileceği bir şey yoktu. Mutfak kapısına doğru dönüp seslendi.

"Harun!"

Kısa bir süre sonra içeriye giren Harun, karşısındaki iki kişiye baktı.

"Eylül pastaneye gidecek. Kadir mutlaka pastanenin içinde olacak. Dışarıda da Kurtuluş'la birlikte iki kişi daha olsun. Ha bir de, tek araba istemiyorum. Mutlaka iki araç beklesin."

"Tamam, sen merak etme."

Eylül bu kadarını fazla bularak gözlerini devirdi. "Bu kadar geniş bir protokole gerek yok. Kadir olsa yeterli."

"Hayır, Eylül. Başka şansın yok. Ya hep ya hiç."

Derin bir nefes alıp, sevdiği adamın gözlerine baktı. Ona da hak veriyordu ama kendisi yüzünden bir sürü adamı etrafında pervane etmekten hoşlanmıyordu.

"Peki. Sen nasıl istersen."

Alnına konan öpücükle gerginliği kaybolan Eylül, gülümseyerek ona baktı. Jülide'nin de gelmesiyle hızlıca yapılan kahvaltının ardından erkekler şirkete geçerken, Jülide de Eylül'le pastaneye gitmeye karar verdi.

Son zamanlarda pastanenin sürekli kapalı olması etraftaki esnaf ve müşterilerin de dikkatini çekmişti. Eylül'ü gören birkaç kişi hemen bunun nedenini sormuştu. Eylül de bazı sağlık sorunları yüzünden pastaneyle ilgilenemediğini, ama bundan sonra yine aynı şekilde devam edeceği bilgisini vererek sorulara son noktayı koymuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok uzaktan pastaneyi izleyen bir çift gözün varlığından hiç kimse haberdar değildi. Yüzünde hiçbir duygu ifadesi olmadan lüks arabanın arka koltuğunda oturan kişi, sabrının tükenmek üzere olduğunu hissediyordu. Bu kadar beklemek anlamsızdı ve olacakları öne çekmeye tam da o anda karar vermişti.

Adeta bir kelebeğin mutlulukla çiçekten çiçeğe konması gibi her zaman yaptığı şeyleri yaparken, bir daha bu kadar uzun ara vermeyeceği konusunda kararlıydı. Gerçi keyfî yapılmış bir şey değildi ama bundan sonra eskiden var olan düzenin devam etmesini istiyordu.

Birbirinden güzel hamur işlerini hazırladıktan sonra onları özenle yerleştirirken, yüzünde beliren gülüş Jülide'nin gözünden kaçmamıştı.

"Ne o, böceğim? Hangi çiçeğe konmaya karar verdin?"

Yaptığı işten başını kaldırıp arkadaşıyla göz göze gelen Eylül, yapmacık bir sinirle konuştu. "Kelebek demek istedin herhalde?"

"Yoo, düpedüz böcek dedim."

"Jülide!"

Jülide keyifle gülerek tezgâhın diğer tarafına, Eylül'ün yanına geçti. Fırından yeni çıkmış elmalı ve tarçınlı kurabiyeyi alıp, önce gözlerini kapatarak muhteşem kokusunu içine çekti. Gözleri adeta heyecanla parlarken, kocaman bir ısırık aldığı anda inlemeden edemedi.

"Eylül, bak o kadar zaman geçti ama elinin ayarı hâlâ aynı. Harikasın!"

"Buna çok sevindim. Hiç değilse paslanmamışım."

"Ay, yok! Sana hayatta bir şeycikler olmaz. Bak şimdi anılarla geçmişe gittim." Jülide bir yandan eline aldığı ikinci kurabiyeyi tırtıklarken, bir yandan da tezgâha yaslanıp bakışlarını ileride bir noktaya sabitledi.

Onun aklından neler geçirdiğini merak eden Eylül, yaptığı işi bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hangi anılarmış onlar?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kurabiyeyi ağzına atıp işaret ve başparmağını keyifle emen Jülide arkadaşına döndü. "Hani o sabah hava buz gibiydi. Ben yine senin yaptığın bu nefis elmalı ve tarçınlı kurabiyeleri mideme indirirken, aslında o günün ikimizin de hayatını değiştireceğini bilmiyormuşuz."

Eylül o güne gittiğinde gözleri daldı. Poyraz'ı tanıdığı andan beri sanki öncesi yoktu. Sanki önceden yaşamış olduğu, bildiği, tanıdığı her şey ve herkes hiç olmamıştı. Her ne olursa olsun, o saldırının ortasında kaldığı için çok mutluydu. Aksi takdirde onu tanıması ve böyle bir aşk yaşaması mümkün olmayacaktı.

Onun dalıp gittiğini gören Jülide'nin dudakları kıvrıldı. "Neyse ki aşkın içine düşerken beni de sürükledin. Yoksa Harun'u nasıl tanırdım?" Harun'un ismini anmasıyla hülyalı bir bakış yerleşti gözlerine. Gerçekten de her şey değişmişti ikisi için de.

"Neyse ki."

Eylül gülümseyerek onu kendine çekti. Zor zamanlar geçirmiş olsalar da, artık her şey yoluna girmişti. Ne yanlış anlamalar, ne de başka bir sorun... Eylül, Poyraz'la mutlu olduğu kadar heyecanlı ve tutkulu bir aşk yaşayacağını biliyordu. Bu düşünceyle yanaklarının ısındığını hissetti.

Yorucu bir günün ardından pastaneyi kapatırlarken, Eylül bir anda aklına gelen şeyle Kadir'e döndü. "O kadar şeyin içinde aklıma bile gelmedi. Benim arabam nerede, Kadir?"

"Evin garajında."

"Onca zamandır orada mıydı?"

"Evet."

"Arabamı bile unutmuşum. İnanılır gibi değil."

Kadir ona yaklaşıp kısık bir sesle mırıldandı. "Kim unutturduysa artık..."

Eylül duyduğu şeyle kıpkırmızı kesilirken öfkeyle ona baktı. Tam bir şey söylemek için ağzını açacaktı ki, sert bir şekilde esen rüzgâr titremesine neden oldu. Kabanının yakasını kaldırıp daha fazla soğuğa maruz kalmamak için, hızlı adımlarla Kadir'i takip etti. Arkasını dönüp baktığında, Jülide'nin telefonda biriyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuştuğunu gördü. Kısa sürede kapanan telefonun ardından ona doğru ilerleyen arkadaşına soran gözlerle baktı.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Annemle."

"Ne yapıyormuş, Beyhan Sultan?"

"Babamı zapt etmeye uğraşıyormuş."

"Niye ki?"

"Beni özlemiş yakışıklım."

Jülide sırıtınca Eylül de dayanamayıp güldü. Birlikte arabaya bindiklerinde Eylül'ün telefonu çalınca konuşmaları yarım kaldı. Ekranda gördüğü isimle yüzünde neredeyse güller açmıştı.

"Aşkım..."

"Seni çılgınca özledim."

Eylül, gözleri irileşirken hafifçe dönüp yanında oturan arkadaşına baktı. Onun elindeki telefona bir şeyler yazdığını fark edince, yine aynı sakinlikle diğer tarafına dönerek alçak sesle konuşmaya çalıştı.

"Ben de çok özledim."

"Yoldayım ben. Siz de yola çıkmışsınız. Şimdi Kurtuluş'la konuştum."

"Bakıyorum da dakika dakika rapor alıyorsun."

"Hayır, sevgilim. Ben her saniye rapor alıyorum. Söz konusu sen olduğunda aksi mümkün değil."

Eylül gülüşünü bastırmak için dudağını ısırdı.

Onun sessiz kaldığını fark eden Poyraz, sesinin boğuklaşmasına engel olamadı. "O dudağı hemen serbest bırak. Aklıma fena şeyler geliyor..."

"Sen... Sen nereden anladın?"

"Utandığın zaman yapıyorsun çünkü. Şimdilik ona eziyet etme. Evde buluştuğumuzda onunla birebir ilgileneceğim."

"Poyraz!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böyle heyecanlı bir şekilde ismimi söylüyorsun ya... Seni bir an önce zirveye taşımak, ismimi de çığlıklar atarak haykırmanı sağlamak için delice bir istek duyuyorum içimde."

"Lütfen... Bu-burada yapma."

"Eylül..."

"Poyraz..."

"Seni çok... Ama çok seviyorum."

"Ben de... Ben de çok seviyorum seni."

Eylül telefonu kapatırken içinde benzersiz duygular dolanıyordu. Hem çok mutlu ve heyecanlı, hem de tuhaf bir şekilde tedirgindi. Eli istemsizce kalbini bulduğunda bakışlarını dışarıya çevirdi.

Akşam trafiğinin içinden olabildiğince pratik bir şekilde sıyrılan Kadir yolu uzatmış olsa da, normalden daha kısa sürede koruya ulaştılar. Güvenlikten içeriye iki araç art arda girdikten hemen sonra büyük kapılar hızla kapandı.

Arabadan inen Eylül, Jülide'yi bile bekleyemeyerek adeta koşarak eve girdi. Hava son zamanlarda ciddi anlamda soğumuştu. Sıcak eve adımını attığı anda kedi gibi mırıldanarak kabanını çıkardı ve mutfağa girerek su ısıtıcısının düğmesine bastı.

"Pastanede atıştırmıştık. Aç mısın yoksa?"

Eylül dolaptan iki fincan, iki de sallama çay çıkarıp tezgâha bıraktı. Saçlarını toplayarak pantolonunun cebinden çıkardığı lastik tokayla tutturduktan sonra arkadaşına gülümsedi.

"Dışarısı feci soğuk. Hâlâ hafiften titriyorum. Sıcak bir çay iyi gelecek."

"Çay olana kadar odama çıkayım. Hatta sen iç, ben de bir duş alayım."

"Tamam, canım."

Jülide gittikten sonra yüksek sandalyelerden birine oturdu ve cebinden telefonunu çıkararak mesaj kısmını açtı. Farkında olmadan alt dudağını ısırırken, aklından heyecan verici şeyler geçiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aynı sıralarda Poyraz da eve yaklaşmıştı. Telefonuna gelen mesajın sesiyle dikkatini trafikten çekmek zorunda kaldı. Mesajı okuduğunda yüzüne yayılan gülümseme görülmeye değerdi. Sabrı sınırı çoktan aşıp dörtnala koşmaya başlamışken bunu dışa yansıtmaktan çekinmedi.

"Daha hızlı sür."

"Peki, efendim."

Kısa bir süre sonra korudan içeri girdiklerinde derin bir nefes aldı. Güvenlikli kapıdan geçip taşlı yolda ilerleyen araç durduğunda, hızlı bir şekilde inerek adımlarını kapıya doğru yönlendirdi. Evin yanan ışıkları kalbinin büyük bir aşkla dolup taşmasını sağladı.

Önündeki kapı açılırken, ardında beliren kişiye odaklandı bakışları. Yavaş adımlarla içeriye girip kapıyı kapattığında, gözünün önünde o tatlı yanakların pembeleşmesini, davetkâr dudakların istekle aralanışını yutkunarak izledi.

İki eliyle onu belinden tutup kendine çektiğinde yüzünü başak tanelerinin arasına gömdü. Derin derin solurken kokusunu, dudakları kendinden emin bir şekilde Eylül'ün zarif boynunu buldu. Kulağına dolan hafif ama tahrik edici iç çekişin verdiği hisle bedeni gerilirken, biraz daha kapı önünde dikilirlerse durumun ikisi için de fena bir hal alacağı şüphesizdi.

"Odamıza çıkalım."

"Tamam."

Eylül'ün heyecanlı ve kesik nefesi Poyraz'ın tenine çarparken, bedeni çoktan alev alev yanmaya başlamıştı. El ele bir halde neredeyse koşar adım merdivenleri çıktıklar. Tam odanın önüne gelmişlerdi ki, diğer taraftan açılan kapının sesiyle oraya dönmek zorunda kaldılar.

Jülide saçındaki havluyu düzgün bir şekilde tutmaya çalışıp, karşısındaki iki kişiye baktı anlamsızca. Gözü birleşmiş olan ellere, oradan da sabırsızlıklarını yansıtan yüz ifadelerine takıldığında sırıtmadan edemedi.

"Hoş geldin, Poyraz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hoş buldum, Jülide."

Jülide sırf gıcıklık olsun diye onlara doğru ilerledi ve sanki her şey gayet normalmiş gibi konuşmaya başladı. "Çay hazır mı, Eylül? Ay, ben galiba biraz acıktım! Hadi, hep beraber inelim de bir şeyler atıştıralım."

Eylül nefesini tutmuş bir şekilde ona bakarken, elini sarmalamış olan elin hafifçe gerildiğini hissetti. Olaya müdahale etmek istese de, bir türlü ne diyeceğini bilemiyordu. Jülide de o kadar ısrarlı bir şekilde bakıyordu ki, bir köşeye sinmesi an meselesiydi. Neyse ki Poyraz'ın olaya el atmasıyla bir parça nefes alabildi.

"Bence sen in, Jülide. Bizim Eylül'le biraz konuşmamız lazım."

"Öyle mi? Ne konuşacaksınız?"

Jülide açıkça anlamazlıktan gelirken, Poyraz da sesini yükseltmemek için kendini dizginlemeye uğraşıyordu.

"Özel şeyler, Jülide. Yani senin tamamen bu olayın dışında olmanı gerekli kılan şeyler."

"Ha... E tamam o zaman. Rahat rahat öpüşe... Ay, pardon, konuşabilirsiniz!" Sevimli bir şekilde gülümseyerek merdivenlerden aşağıya inerken ıslık çalmaya başlamıştı.

O gittiğinde yeniden sessizliğe kavuşan ikili birbirlerine baktıklarında, gözlerinde tehlikeli ışıklar yanıp sönüyordu. Poyraz bir saniye daha beklemek gibi bir hatayla uğraşacak değildi. Onu çekip odaya soktuğunda, kilidi çevirerek sırtını kapıya yasladı. Elleri dokunamamaktan sızlar hale gelmiş, dili çoktan benimsediği tadı tekrar alabilmek için sabırsızlanmaya başlamıştı.

Kucağındaki ateşten hafiflik tüm bedenine nüfuz ederken bir eli diri kalçalarda, diğeri ise başak tanelerinin arasında yolunu bulmaya çalışıyordu. Ateş parçasının tenine değen her zerresi hazla kavurmaya devam ediyor, yükseldikçe yükseliyor, onu bu dünyanın ötesine geçiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz onun sadece kendisine ait olduğunu ispatlamak istercesine dudaklarını talan ediyor, onu her şekilde kıvrandırıyordu. Ondan gelen küçük çığlıklar ağzında kayboluyor, boğuk inilitler birbirine karışıyor, karşılıklı olarak birbirlerini tüketmeye çalışıyorlardı. Eylül'ün kalçasında gezinen eli tehlikeli bölgeye kaydığında, dudaklarını aynı sertlikte talan eden dudaklar hızla geri çekildi. Uzun süredir nefessiz kalmış olmalarından dolayı, odada yankılanan sesler gürültülü hale dönüştü.

Eylül, aldığı zevkle gözleri koyulaşmış, yaşadığı heyecanın etkisiyle titremeye başlamış, tam da kendisini çıldırtan noktada edepsizce gezinen parmakların hissiyle ağlayacak duruma gelmişti.

Poyraz onu ne denli çıldırttığına şahit oldukça bile kendini kaybedebiliyordu. Yatağa ilerleyip tam ucunda durduğunda nefes nefese ona baktı. Eylül'ün, boynuna dolanan kolları gevşeyip göğsünü okşamaya başladığında gözlerini kıstı ve tek bir hareketle onu yatağa bıraktı. Küçük bir çığlıkla dengesini sağlamaya çalışan Eylül, dağılmış saçları, hızla inip kalkan göğsü ve iki yana açık duran bacaklarıyla ona göz ziyafeti sunuyordu.

Poyraz sabırsız hareketlerle hem kendi kıyafetlerini, hem de onunkileri çıkararak odada bir yerlere fırlattı. Dizlerinin üstünde yatağa çıkıp, tehlikeli bir şekilde ona yaklaştı. Bakışları Eylül'ün dudaklarına takıldı bir süre.

Hissettiği heyecanla dudakları kuruyan Eylül, o bakışların içini delercesine üstüne gelmeye başladığının ve o gece için hiçbir şekilde kaçışı olmadığının farkındaydı.

"Yüzüstü uzan."

Kulağına yabancı gelen bu ses ona ait olmaktan çok uzaktı. Daha önce hiç bu kadar kendini kaybettiğini ve sabırsızlandığını hatırlamıyordu. Her ne kadar sevdiği kadını korumak istiyor olsa da, bu gece için kontrollü olmak yerine ipin ucunu bir süreliğine bırakmayı tercih ediyordu. Tıpkı Eylül'ün dudakları gibi onun da dudakları ve boğazı kurumuşken, kana kana içmek istediği suyun arayışına girdiğini hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tek cümlelik emirle kalbi delicesine çarpan Eylül, sessizce bu emri yerine getirdi. Yatak örtüsünün serinliği tenine keskin bir şekilde çarptığında hafifçe titredi. Gerilmiş olan bedenini serbest bırakırken, mahmurlaşmış gözleri yatağın sarsılmasıyla irileşti. Başını geriye doğru çevirdiğinde, heybetli bir karaltının üzerine geldiğini görünce nefesini tuttu. Elleri yatak örtüsünü sertçe sıkmaya başlamışken, teninde dolanan dilin aynı anda yakan ve ürperten etkisiyle dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Kendini fazlasıyla savunmasız hissediyordu. Aklı, işlevini yitirmiş gibiydi. Nerede olduğunu anlamak için uğraşsa bile, dipsiz ve karanlık bir girdabın içinde savrulduğunu biliyordu.

Poyraz, ağzında yer eden tadın büyüleyici etkisiyle kendinden geçercesine devam ediyor, elleriyle alev alev yanan teni okşayarak daha fazla hissetmeye çalışıyordu. Aklını kaybetmeden bu muhteşemliği yaşamak istiyordu. Hızlı nefesleri arasında bakışları, ona dönmüş olan sarışın güzelliğe takıldı. O bakışlarda heyecan, merak, sabırsızlık ama en önemlisi de aşk ve güven vardı. Parmakları pürüzsüz tende adeta kayarken, aynı noktalardan dudaklarıyla geçmeyi ihmal etmedi. Yeniden tadını almakla kalmayıp ısırmaktan zevk aldığı kalçalara geldiğinde, boğazından sesli bir hırıltı çıktı.

Eylül, kalçalarında gezinen ellerin hissiyle ve Poyraz'ın sabırsızlığıyla nefesini tuttu. Bir anda hissettiği acıyla yüzünü yatağa gömdü. Bu delice haz, bu çılgınlık aklını kaçırmasına neden olacaktı. Kurtulmaya çalışırcasına çırpınırken, aslında çok daha fazlasını arzuluyordu. Boğazından kopup gelen inlemeler ve zaman zaman hissettiği keskin acıların sebep olduğu hıçkırıklar, neredeyse yalvarmasına neden olmak üzereydi.

"Poyraz!"

Haykırıp durmasını istemekle, bu muhteşem işkenceye devam etmesini istemek arasında kalmıştı.

Poyraz adını onun dudaklarından çıktığı haliyle daha bir sevmeye başlamıştı. Dilini, o aklını kaçırmasına neden olan hassas kısımlarda gezdirmeye başladığında, Eylül'ün çırpınışlarının arttığını, adeta hıçkırırcasına merhamet dilendiğini fark edince

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir anda durdu. Bedeninin üzerinde yükselerek narin omuzlara yumuşak öpücükler bırakırken, bir eliyle dağılmış olan saçları kenara doğru çekti.

"Eylül, sevgilim..."

Boğuk bir hıçkırık daha koptu dudaklarının arasından. Gözleri yaşlarla ıslanmış, aklı bulanmış, nefessiz kalmıştı.

Onun dönüp bakmayışı ve cevap vermeyişi karşısında endişelenen Poyraz, üzerinden kalkıp Eylül'ü sırtüstü çevirdi. Yummuş olduğu gözlerinin arasından süzülen yaşlar, canını fazlasıyla acıttı. Yüzünü ellerinin arasına alarak öpücüklere boğarken, bir yandan da konuşmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Eylül! Aç gözlerini, lütfen. Çok mu sert davrandım?"

Kulağına dolan şefkatli sesin tenine değmesiyle gözlerini yavaşça araladı. "Poyraz..."

Onun o halini görünce tüm bedeni gerildi. Alnına şefkatli bir öpücük bıraktıktan sonra, uzandığı yerden doğrulup yatağın örtüsünü açtı. "Gel bakalım."

Eylül ikiletmeden hızlıca örtünün altına girdiğinde Poyraz da hafifçe gülümsedi ve yanına uzanıp onu kollarına çekti. Bedenine sokulan tenin titremesiyle onu daha sıkı sardı.

"Özür dilerim."

"Neden?"

"Kendimi frenlemekte zorlandığım için."

Eylül hâlâ ıslak olan gözlerini ona doğru çevirdi. "Çok dayanıksızım, öyle değil mi?"

Onun üzgün hali Poyraz'ı da üzerken, dudaklarını uzun uzun öptü. Geri çekildiğinde, kapanmış olan gözlerin yavaşça açıldığını ve parıldayarak baktıklarını gördü.

"İnan bana, fazlasıyla güçlü bir kadınsın sen. Sanırım sana olan açlığımla gözüm döndü. O kadar uzun zamandır tutuyordum ki kendimi, sabırsızlığıma yenildim."

"Söz veriyorum, alışacağım buna. Hem aslında ben de istiyorum. Fazlasıyla hoşuma gitti ama..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama?"

Eylül bir an durup düşündü. Derin bir nefes alırken, anlatmak istediği şeyi doğru ifade etmeyi umuyordu. "Ben... Sana olan aşkım öylesine yoğun ki, sen bana her dokunduğunda bu muhteşemlik beni duygusallığa boğuyor. Sanırım o andaki gözyaşlarım bu yüzden. Çıldırıyorum sanki... Bunu yaşayan, böylesine eşsiz bir güzelliğin içinde yeniden doğan tek kişi olduğumu düşünüyorum."

"Peki ya, benim sana olan aşkım? Haberin var mı hissettiklerimden?"

Eylül duyduğu şeyle heyecanlanırken, ıslak olan gözleri bu kez mutlulukla parlamaya başladı. "Biliyorum ama yeniden duymak istiyorum. Başka şekillerde anlat mesela."

Poyraz gülümseyerek Eylül'e doğru eğildiğinde, onun sırtüstü yatmasını sağlarken bedeniyle bir parça üstüne çıkmış oldu. Sağ elinin altında kalan sarı saçların yumuşaklığı, diğer elinin özgürce gezindiği Eylül'ün tapılası teni... Eğilip yüzündeki birkaç noktaya dudaklarını dokundurduğu anda Eylül'ün sıklaşan nefesi, aklının yeniden uzaklaşmak için çabalamasına ve bedeninin sertleşmesine neden oldu. Kendisini istemsizce ona sürttüğünde, onun da karşılık vererek elleriyle sırtını okşamasını hazla karşıladı.

Eylül yeniden alev almaya başladığını fark ettiğinde, bu kez kendini daha rahat hissediyordu. Bacaklarının arası ihtiyaçla kasılmaya başlarken, tam da o noktaya sürtünen parçanın aklını başından alan hâkimiyeti, az önceki kırılgan halini bilmediği bir yerlere süpürmüştü.

Yepyeni, daha önce hiç bilmedikleri, dinlemedikleri bir müzik yükseliyordu kulaklarında. Öylesine güzel, benzersiz, tene, akla, kalbe, ruha dokunan... Poyraz ona, onu nasıl sevdiğini gösterebilmek için ellerini, dudaklarını, tenini konuşturmaktan çekinmiyordu. Elleriyle Eylül'ün göğüslerini tutup da sıktığında ondan yayılan inlemeyle tuttuğu nefesini verirken, yüzünü göğüs oluğuna gömdü. Hep yaptığı gibi kokusunu derin derin soludu. Yine aldığı o hafif vanilya kokusu başını döndürürken,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yavaşça yükselip omuzlarına, boynuna ve oradan da dudaklarına yöneldi. Acele etmeden, nazik ama tutkulu baskılarla içindeki tüm aşkı ona iletmeye çalıştı.

Bir nefeslik ayrıldıklarında, gözlerinde çılgınca dans eden parıltılar birbirlerini buldu yeniden.

Elleri başak tanelerinde gezinirken, o güzel yüzün aşkla parlamasına tarifsiz bir duyguyla bakakaldı Poyraz. "Eylül... Benim kuytu yeşilliklerim... Başak tanelerim..."

Eylül, gözlerinde saf aşkla ona bakarken mutlulukla gülümsedi. Saçlarının arasındaki bir elin yavaşça aşağıya süzüldüğünü, bedenlerinin arasına girdiğini, Poyraz'ın nazik ama tutkulu bir hareketle bacaklarının arasına daha da yerleştiğini hissetti. Tuttuğu sıcak nefesini derin bir şekilde tenine doğru verişini, o her şeyine sahip olan parçanın önce küçük, sonra hükmedici bir şekilde içine kaymasını büyük bir zevkle duyumsarken bedenini ona doğru yükseltti. Elleri sevdiği güçlü kasların her santiminde çıldırırcasına gezinirken, bacaklarını kaldırıp Poyraz'ın beline doladı.

"Aşkımın mutluluğuyla duygusallaşabilirim. Belki gözlerimden yaşlar da dökülebilir. Ama sen ne kadar derinlerime ulaşırsan beni o kadar çıldırtır, o kadar aşk kadını yaparsın."

Poyraz duyduğu cümlelerin kalbine dokunmasıyla, kendini hafifçe ileriye itip dudaklarını Eylül'ün yüzünde gezdirmeye başladı.

"Her seferinde daha derine, seni alabildiğim kadar... Hatta çok daha fazlası..."

Geri çekilip onunla göz göze geldiği anda, bakışlarında gördüğü heyecan dolu beklentiyi boşa çıkarmayarak bedenini uzaklaştırdı. Omuzlarındaki parmakların gelecek olanı karşılamak için hazırlandığını ve sıkıca tutunduğunu hissettiğinde, gözlerini kuytu yeşilliklerden ayırmayarak hızla ileriye itti bedenini. Eylül'ün bedeni bu darbeyle yukarıya doğru kıvrılıp başı geriye düştüğünde, ortaya çıkan zarif boynuna sokuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzun aralıklarla başlayıp, hızlı ve kısa aralıklarla devam ederek can bulan darbeler Eylül'ü yükseklere taşırken, dudaklarından engelleyemediği inlemeler dökülüyordu usulca, hissederek, çoğalarak... Ve o ilk andaki gibi çıplak duvarlara çarpıyor, eşsiz bir besteye yeni dokunuşlar kazandırıyordu.

Eylül bedenindeki değişimi hissettiğinde, dakikalardır hazla kapalı olan gözleri açılarak Poyraz'ın gözlerini buldu. Ona daha sıkı tutundu. İçinde tutmaya çalıştığı inlemeleri ve çığlıkları serbest bırakmak istese de bu kez evde yalnız değillerdi. Onun için fazlasıyla zor olsa da, en azından bununla bir şekilde baş edebilirdi. Dişlerini Poyraz'ın omzuna geçirdiğinde boğazından kopup gelen inlemeler boğuklaşmış, hoyratça ama aşkla okşanan bedeni çırpınmaya başlamış, içinde süregelen darbeler son saniyelerine yaklaşmıştı.

Poyraz, onun canını acıtıp acıtmadığından emin değildi. Baskısını hafifletip hemen ardından geri çekildiğinde Eylül'ün dudaklarından dökülen kelimeler, Poyraz'ın gücüne güç kattı.

"Poyraz! Ben... Tutamıyorum kendimi..."

Son dalga da bedenine çarptığında, çok yükseklerden düşeceğini hissediyormuş gibi yeniden ona tutundu. Bacakları ve kollarıyla ona sımsıkı sarılırken yüzünü boynuna gömdü nefes nefese.

Poyraz yaşadığı mükemmelliğin içinde aklını toparlamaya çalışırken, her şeyiyle ona teslim olan ateşli bedeni okşamaya devam etti. Başını kaldırıp, tutkuyla kararmış yeşilliklere baktı. Eylül'ün saçları terden tenine yapışmış, göğsü hızla inip kalkıyor, ıslak dudaklarıysa Poyraz'ı yeniden günaha davet ediyordu.

"Aşkın en deli halisin sen."

İçinde öyle yoğun, öyle tarifsiz duygular dolanıyordu ki, nasıl olup da böylesine aşk dolu konuşabildiğini kendisi de anlamıyordu. Eylül'e kadar bu hisleri tatmadığını biliyor, şimdi bu hem çok tanıdık, hem de çok farklı olan duygunun girdabında savruluyordu. Avuçlarının içinde onun başak tanelerini tutkuyla ve bitmek bilmez bir özlemle okşayıp kokusunu içine çekerken,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hâlâ içinde olduğu kadınını yeniden hissedebilmek için yavaş hareketlerle dansına devam ediyordu.

Eylül, içinde hüküm süren aşk dolu darbelerin titreşimlerini tüm benliğinde hissediyor, gittikçe harlanan kor alevlerle sarmalanıyor, kısacık bir süre önce tıpkı bir volkanın patlayışı sonrasında saçılan lavlar misali yanmalarına rağmen aynı zirveye koştuklarını biliyordu. Boynunda sert bir baskıyla dolanan dudakların ve dişlerin etkisini artık dudaklarında hissetmek istiyordu.

Başını sabırsızca sağa çevirdi ve omuzlarındaki ellerini yüzüne kaydırarak ona bakmasını sağladı. Poyraz uzunca bir süre daha darbelerine devam ederken, her anı göz göze yaşadılar.

Her saniye gözlerindeki maviliklerin biraz daha karardığını, doyuma ulaşmaya yakın olduğunu belli eden gerilmiş yüz ifadesi, Eylül'ün daha da hareketlenerek kendini ona sunmasına ve bunun sonucunda da yeni bir sarsıcı etkinin bedenine yayılmasına neden oldu. Tıpkı o da Poyraz gibi çenesini sıkmak zorunda kaldı ve bedenlerinden kayıp giden ter damlalarının hazzıyla inlemeye başladı.

"Öp beni... Hadi! Şimdi öp beni, Poyraz!"

Altında zevkle, istekle, aşkla kıvranan, bir çiçek misali açılan kadının görüntüsü ömürlük bir seyirdi Poyraz için. Ona dokunmak, onu öpmek, okşamak, sımsıkı sarmak yetmiyordu. Hiçbir şey ona doymasını sağlamıyor, aksine, sanki daha da yetersiz kalıyordu. Eylül'e her baktığında, o kuytu yeşilliklerde her kaybolduğunda, içindeki korku yükselişe geçiyordu. Ama korkularının içinde bile onun bu istekli hali kendini güçlü ve yenilmez hissetmesini sağlıyordu.

Şimdi böyle tutkuyla beklediğini ve ona bir açıdan emrettiğini görünce, tüm korkularını bir kenara bıraktı. Hem ona, hem de kendine daha fazla zevk vermek için, bir elini yine başak tanelerinin arasında tutarken, diğeriyle de sağ göğsünü kavradı. Avucunun içinde sanki daha da dirileşen göğsün mest edici hissi, okşadıkça parmaklarına sürtünen sertleşmiş göğüs ucunun onu daha da çıldırtması, hareketlerini hızlandırmasına yol

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açtı. Dudaklarının altında ve arasında örselenen dudakların tadını daha iyi alabilmek için diliyle gezinmeye başladı. Ağzının içine hapsettiği şehvetli iniltilerin, kulağına dünyanın en muhteşem bestesi gibi gelmesi ise, Poyraz'ın içinde büyüyen aşkı perçinlemeye yetti.

Bu darbe, bu çırpınış, bu kayboluş, bu teslim oluş ve bu aşk... Eylül kalbinin neredeyse göğsünden çıkacağını hissediyor, çığlık atmak için dirense de dudaklarını hapsetmiş dudaklar nedeniyle çırpınmaktan öteye geçemiyordu. Artık o bildiği son noktada teslim olmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu.

Aldığı zevk ve dudaklarının esaret altında olması nedeniyle, tırnaklarını terden ıslanıp kayganlaşmış olan Poyraz'ın tenine büyük bir tatmin duygusuyla geçirip aşağıya doğru çekti. Ağzının içine bütün gücüyle haykıran ve son darbeyi vuran adamın sahiplenişiyle kuşatıldı. Dudakları dudaklarından ayrılırken başı boynuna, heybetli bedeni de bedeninin üstüne düştü. Tırnakları hâlâ belinde neredeyse çakılı dursa da, içindeki sert darbelerin geride bırakmış olduğu hafif acıyı ancak bu şekilde atabileceğini bildiği için hiç kıpırdamadı.

Odada duyulan tek ses, zevkten titreyen iki aşk dolu nefesti. Birbirine karışmış, birbirini kutsamış olan tek nefesti aslında ikisi de.

"Poyraz..."

"Söyle, sevgilim."

"Öpsene beni."

Poyraz keyifli bir şekilde gülerek dudaklarını kıpkırmızı olmuş dudaklara sürttü. Onun, kendisine doğru yükseldiğini görünce hafifçe geri çekildi. Kaşları çatılan Eylül, kesinlikle çok tatlıydı.

"O neydi şimdi?"

"Kendimi ağırdan satıyorum."

"Ben anlamam. Seni ne kadar bekledim, biliyor musun acaba?"

Poyraz bedenini hareketlendirip Eylül'ün içine doğru fazla sert olmayan bir hamle yapınca, Eylül'ün nefesini tutuşunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kararmış bakışlarla izledi. Eğilip kulağına fısıldarken çenesini sıkmak zorunda kaldı.

"Sen söyle."

"Poyraz... A-ama böyle yaparsan... Ah!"

Bedenine yeniden hükmetmeye hevesli bu adamın her hali baştan çıkartıcıydı.

"Ne yapıyormuşum ben?"

"Beni damgalarsan nasıl konuşabilirim ki?"

Poyraz duyduğu şeyle dudaklarını mesken tuttuğu tenden ayırırken, tehlikeli bakışlarını ona çevirdi. Gözleri kısılırken sesi de adeta bir fısıltıdan ibaretti. "Sen her zaman benimle damgalanacaksın, Eylül. Ve ben nefes aldığım sürece, seni çok ama çok seveceğim."

Eylül boğazında takılı kalan hıçkırığa izin vermedi. Zorlukla yutkunurken kapalı gözlerinden dökülen birer damla yaş, âşık olduğu adamın dudaklarında yer buldu kendine. "Çok seviyorum..." Uzak kalmaya dayanamadığını belli edercesine Poyraz'ın yüzünde konuşturdu öpücüklerini. Her öpücük arasında onu mutluluğa boğmayı unutmadı. "Çok... Seni çok... Seviyorum."

İkisiyle uğraşmak istemişse bile gerçekten de acıkmıştı. Merdivenlerden hızla inip mutfağa geçecekken Harun'la karşılaştı. Kalbi artık aşina olduğu ritimle atmaya başladığında, Harun'un onu elinden tutuşuna ve hızlıca yukarıya çıkarışına karşılık vermekten başka bir şey yapamadı.

Nihayet odasına geçtiklerinde, Harun onu kapıya yaslayarak dudaklarına kapandı. Haftalar önce onu koridorda duvara yaslayıp da alt ve üst dudağını emdiğinde kendinden geçtiğini hatırladı. Her öpüşmelerinde bunu mutlaka yapıyordu, çünkü Jülide o anlarda adeta bir kedi gibi mırıldanıp ona sürtünürken onu daha da ateşliyordu. Şimdi yine aynı şeyi yaparken delice bir haz duyuyor, ona sadece dokunmak, onu okşamak ve öpmek dışında daha ileriye gidememekten nefret ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok güzel kokuyorsun."

"Yeni duş aldım, ondandır."

Harun boğuk bir şekilde güldü. "Sen her zaman güzel kokuyorsun."

"Gerçekten mi?"

Jülide'nin tatlı bir şekilde sorduğu soruya içtenlikle güldü ve onu yatağa doğru çekti.

"Ay! Ne yapıyorsun, Harun?"

"Of, Jülide! Bazen gerçekten şu çeneni kapatmak için seni sürekli öpmem gerektiğini düşünüyorum."

"Ha, yine aynı şey! Çenemi kapatmak için beni öpmek istiyorsun. Başka bir amacın yok."

Jülide tüylerini kabartmış bir tavuk misali ona meydan okuyordu. Belki de ona bu kadar terslenmesi, Harun'un öpücükleri ve dokunuşları yüzünden saniyesinde erimesinden kaynaklanıyordu.

"Biz var ya, konuşamıyoruz seninle, Jülide. O yüzden şu konuşmayı da hiç yapmayalım."

"Sen benimle konuşmak istemiyor musun yani? İyi! Konuşma o zaman!" Hızlı bir hareketle onun yanından geçmek isterken, kolunda hissettiği sert tutuşla adeta olduğu yere yapıştı. "Sen ne zaman nezaket kurallarıyla ilgili ders alacaksın?"

"Benim nezakete falan ihtiyacım yok."

"Öyle mi, canım? Peki, neye ihtiyacın varmış acaba senin?"

"Seni almaya ihtiyacım var, Jülide. Şimdi, kapat o güzel çeneni!"

Jülide gözlerini kocaman açmış bir şekilde ona bakarken, ne ara yatağa devrildiğini ve onun da üstüne çıktığını kavrayamadı. Bedeni onun güçlü bedeni altında kalırken, neyse ki aklı yeniden devreye girebilmişti.

"Bu kabalığına alıştığımı sanıyorsan, sana bir kez daha düşünmeni öneririm. Ay, kalksana üstümden, Harun!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jülide bak, çıldırıyorum zaten sana dokunamıyorum diye. İki dakika rahat dur, çok özledim seni."

Harun onun konuşmasına fırsat vermeden, az önce örselemiş olduğu dudakları yeniden sahiplendi. Onun tadını aldığında, bedenini bedenine bastırdı ve istemsiz bir inilti koptu boğazından. Her seferinde bir şekilde kendisini durdurmak zorunda kalmaktan çok sıkılmıştı. O nasıl ki Jülide'yi istiyorsa, Jülide'nin de aynı şeyi hissettiğini biliyordu. O halde böylesine derinden hissettiği tutkuyu dizginlemesinin bir anlamı yoktu.

Jülide en ufak dokunuşta bile kendinden geçiyor, yeni gelen her darbe bir öncekinden daha ısrarcı olmaya başlıyordu. Beline temas eden ellerin hissiyle onun kollarında titrerken, çok daha fazlasını istese bile korkuyordu. Harun'u çok iyi tanımamasına rağmen yine de ona güveniyordu, ama bu bile korkusunun azalmasına yardımcı olmuyordu. Belindeki eller yukarıya doğru çıkarken ince kazağını da beraberinde sıyırmış, hassaslaşmış göğüslerinde dolanmaya başlamıştı.

Tutkuyla harmanlanmış bir rüyanın içinde olduğunu hissediyordu. İstese de eskisi kadar sert olamıyor, onun o güzel gözlerine her baktığında, içindeki şefkatli taraf onu korumak için çırpınıyordu. Aslında Jülide'nin hırçınlığı bile arzusunu körüklüyor, onun karşılık vermesi ise cesaretini arttırıyordu.

Buna daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Hoyratça öptüğü dudaklardan kısa bir süreliğine ayrıldığında bile bakışlarını ondan çekmedi. Jülide'nin gözlerindeki arzuyu gördüğü kadar tedirginliği de seziyordu.

Ne istediğini bilen bir erkek edasıyla, aralarında bir engel gibi duran kumaş parçasını yukarıya sıyırıp ondan tamamen kurtuldu. Ardından üstündeki gömleğin düğmelerini çözdü hızlıca. Teni tenine değmeden rahat etmeyecekti. Onun şaşkınlığını fırsat bilerek eteği aşağıya doğru çekiştirdi. Bu konuda romantik ve nazik olmadığını kendisi de biliyordu ama tutkuyla alev alev yanarken sakin kalmasına imkân yoktu.

Jülide, neredeyse çıplak kalmış olmanın verdiği utançla kızarırken dudağını ısırdı. Bir şekilde üstünü kapatma ihtiyacı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duysa da, hareket edebildiği söylenemezdi. O sadece Harun'un güçlü ve seksi göğsüne odaklanmıştı. Harun ona doğru eğilirken, tenine vuran nefesinin yakıcı etkisiyle keskin bir soluk aldı. Göğüslerinde hissettiği ellerin sert tutuşu karşısında, kızarmış olan dudaklarının arasından çıkan inilti kendi kulağına bile yabancı geldi. Her şeyden soyutlandığını, durumun muhteşemliği içinde kaybolduğunu hissetse de, yolunu bulmak istediğinden emin değildi.

"Lanet olsun, Jülide..." Harun, yüzünü Jülide'nin göğüslerine gömdüğünde bir süre kıpırdamadan öylece durdu. Derin derin içine çektiği koku başını döndürdü. Onları okşamaya başladığında, Jülide'nin sabırsızca kıvrandığını görünce gülümsedi.

Korkusuna rağmen bundan fazlasıyla hoşlanan Jülide, Harun'un aşağıya doğru süzüldüğünü hissedince, yarı yarıya kapalı olan gözlerini hızla açıp ona bakmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Harun neredeyse Jülide'nin kasıklarına yaklaşmışken, hiç değilse bir parça nefes alıp aklını toparlamak için kendini durdurdu. Bu ne kadar acı verse de, bakışlarını onunkilerle buluşturdu.

"Seni benim yapmaya çalışıyorum."

"Nasıl ya? O da ne demek?"

"Az önce konuşmuyordun ve gerçekten iyi gidiyordu."

"Şu bacaklarımı bastırmayı bırakır mısın? Hem sen ne yapacaksın orada ya?" Jülide korkularını örtmek ve ona hissettirmemek için işi huysuzluğa vurmayı seçmişti.

Onun ne yaptığını ise çok iyi biliyordu Harun. Ama buraya kadar gelmişken, Jülide'yi bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

"Sana dokunmadan duramadığımı biliyorsun. Şimdi uzan ve ben de işime bakayım."

"Yemin ederim, ayıların kralısın sen! İşime bakayım da ne demek? Öyle mi denir ona?"

"Ne denir peki, çokbilmiş?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şey denir..."

"Ne?"

Jülide gücünün tükendiğini hissederek sızlanmaya başlasa da, Harun'un umurunda bile değildi. Hızlıca doğrulup pantolonunu çıkarırken, Jülide'nin bakışlarındaki dehşete kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Sakın onu da çıkarayım deme!"

"Ne oldu, Jülide? Nerede o bana kafa tutan hallerin?"

Jülide'nin gözleri korkuyla irileşse de, onun bakışlarındaki yoğunluğu tam anlamıyla hissediyordu.

Harun, dizlerinin üstünde yatağa çıkarken onun da gerilemeye başladığını görünce, bileğinden tutup kendine çekti.

"Sen benimsin."

"Harun, yaklaşmasana bu kadar!"

"Niye? Korkuyor musun yoksa?"

"Senden korkan senin gibi olsun."

"Beylik laflar etme."

Harun uzanıp ona dokunacakken, onun geri çekilmesi karşısında kaşlarını çattı.

Jülide heyecandan hızla inip kalkan göğsüne takılan tehlikeli bakışları izlerken, kuruyan dudaklarını yaladı.

Harun ise kafayı yemek üzere olduğunu hissediyordu. Gerçekten de hemen onun tadına bakmazsa, öfke patlaması yaşaması an meselesiydi. Derin bir nefes aldıktan sonra, ellerini onun dağılmış saçlarının arasına koyarak sertçe kendine çekti.

Bir anda olan hareket nedeniyle sesli bir soluk alan Jülide, ellerini onun sert göğsüne koyduğunda sadece bir nefes uzaktaydılar birbirlerinden.

"Yapma, lütfen..."

"Niye, Jülide? İstediğini biliyorum."

O konuştukça kulağına dolan sesi ve tenine yayılıp ürpermesine neden olan sıcak nefesi, Jülide'nin aklını bulandırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saçlarının arasındaki okşayışlar, boynuna ve yüzüne temas eden, her zamankinden daha da ıslak olan dokunuşlar, savunmasız kalmasına neden oluyordu.

"Kafayı yedirteceksin bana, Jülide."

Jülide kapanmış olan gözlerini açarken, buna bir dur demezse kontrolü tamamen kaybedeceğini hissediyordu. Sertçe yutkunduktan sonra kaşlarını çattı ve elinden geldiğince kararlı görünmeye çalıştı.

"Onu görebiliyorum. Ama bu gidişle daha çok yersin sen kafayı."

Sözleriyle onu şaşırtmaktan son derece memnun olan Jülide, az önceki tehlikeli yakınlaşmanın tüm benliğinde hissettirdiği o muhteşem duyguyu aklının gerilerine atmaya çalıştı.

Harun, onun kalkıp tam karşısında elleri belinde duruşuna inanamayan gözlerle baktı. Az önce onu eriteceğini düşünürken, yanıldığını anlaması uzun sürmemişti. O da aynı şekilde kalkıp tam karşısına dikildi. Bir elini Jülide'nin saçlarından geçirip, diğer eliyle onun bileğini tuttu.

"Ne yapıyorsun, Harun? Bir kere de insan gibi davran, hayvan gibi değil!"

"Jülide! Sana içimdeki hayvanı bir göstereceğim, o zaman anlayacaksın her bir sözünün fazlasıyla stratejik bir hata olduğunu!"

"Stratejik hata mı?" Jülide bu karmakarışık cümlenin anlamını kavramaya çalışırken, bedeni onun sıcak teniyle temas ettiğinde nefesi hızlandı.

"Harun, bırak artık!"

"Çıldırıyorum diyorum, Jülide! Anlamıyor musun sen beni?"

Jülide adeta kıvılcımlar saçan gözleriyle ona baktı. "Anlamıyorum, canım. Lütfen aydınlat beni."

"Şu hırçınlığını sevişirken konuştursan?"

"Sevişmek falan yok, Harun! Unut sen o işi!"

"Ne demek unut ya?"

"Olmaz işte!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harun çileden çıkmaya yakın olduğunu hissediyordu. Bu kızla bir türlü baş edemiyordu çünkü.

"Ne olmaz, Jülide?"

Jülide onun kıskacından kurtulduktan sonra, kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını kaldırdı. Sonra bir şeylerin hafif ve bununla birlikte eksik olduğunu hissedince, kendi vücuduna baktığında sadece iç çamaşırıyla durduğunu anlamasıyla gözleri kocaman oldu. Yeniden Harun'a baktığında onun sırıttığını fark edince kaşları öfkeyle çatıldı. Tam ağzını açacaktı ki, onun konuşmasıyla birkaç saniyeliğine susmak zorunda kaldı; ancak gece, Jülide'nin galibiyetiyle sonuçlandı.

"Az önce bir şey söylüyordunuz, Jülide Hanım. Ne olmazmış?"

Jülide çenesini hafifçe kaldırıp ona meydan okudu.

"Evlenmeden olmaz, canım!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kafayı yiyeceğim ya! Evlenmeden olmaz dedi!"

Poyraz, yüksek sesli kahkahalarının ardından Harun'la göz göze geldiğinde boğazını temizledi. Çünkü arkadaşı o anda gerçekten de onu öldürecek gibi bakıyordu.

"Hay ben böyle işe! Ne tutuyorsam kendimi? Tutacaktım kolundan, sonra da..."

"Sonrasını bilmek istemiyorum."

O sırada kapıda açılınca, ikisi de bakışlarını içeriye giren kişiye çevirdi.

"Hayrola gençler, yine neye sinirlendiniz?"

Uras her zamanki kayıtsızlığıyla deri koltuğa oturduktan sonra, bacaklarını önündeki sehpaya uzattı. Poyraz'ın gülmemek için kendini tuttuğunu, Harun'un ise sinirli bir şekilde ileri geri yürüdüğünü gördü. Ne olduğunu anlamak için tek kaşını kaldırıp Poyraz'a baktı ancak onun başını iki yana sallayıp önündeki dosyaya odaklanmasıyla bakışlarını yeniden Harun'a çevirdi.

"Otursana, Harun. Başımı döndürdün."

Harun, kaşları çatılmış bir halde onun tam karşısına oturdu. Tuttuğu nefesini bırakırken, iki elini saçlarının arasından geçirdi.

Uras bu duruma daha fazla tahammül edemedi. "Bana bak! Sabah sabah trafikte bana artistlik yapan birine yeterince sinir oldum zaten. Sabrımı sınama benim. Yoksa yumruk atmak için eve kadar beklemem."

Harun göz ucuyla Poyraz'a baktığında, onun pek de oralı olmadığını ve önündeki dosyayla ciddi bir şekilde ilgilendiğini görünce Uras'a döndü. "Sorun, Jülide."

"Bu sefer ne diyerek çıldırttı seni?"

"Gerçekten duymak istediğine emin misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence..." Uras oturduğu yerden kalkıp spor ceketini çıkardı ve gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. "Senin canın dayak istiyor. Şu anda ilgilendiğim tek şey bu."

Harun onun halinden hiç etkilenmeden sıkıntılı bir nefes verdi. "Evlenmeden olmazmış."

Kollarını sıvama işlemini ani bir hareketle durduran Uras, karşısında hortlak görmüş gibi Harun'a bakıyordu. Duyduğu şeye inanamadığı öyle belliydi ki. Doğrulamak için Poyraz'a döndüğünde, onun da gülmeye hazır olduğunu görünce kahkahayı bastı.

Harun zaten yeterince sinirliyken, bir de bu iki adamın böylesine eğlenmeleri onu iyice çileden çıkarmıştı. Bu duruma daha fazla katlanamayacağına karar vererek, oturduğu yerden kalkıp odayı terk etti.

Onun gidişinin ardından Uras gülmeye devam ederken, mini bara geçip iki kadehe o çok sevdiği özel viskiden doldurdu. Geri dönüp birini arkadaşına uzattıktan sonra yerine oturdu ve yine aynı kayıtsızlıkla bacaklarını sehpaya uzatıp, bir kolunu koltuğun arkasına doğru attı.

"İnanılır gibi değil! Sen git kızı arzula, ama önüne evlilik gibi saçma bir şey dikilsin."

"Neden evliliğin saçma olduğunu düşünüyorsun ki?"

"Çünkü öyle. Bırakşana Poyraz ya! Hayatın tadını çıkarıyoruz biz."

"Ben seninle aynı fikirde değilim."

"Hmm... Eylül'le işler fazlasıyla yolunda galiba?"

Poyraz yüzünde mutlu bir ifadeyle içkisinden bir yudum aldı ve öne doğru eğildi. "Hem de hiç olmadığı kadar. Şu an bile, neden onun yanında değil de burada olduğumu sorguluyorum."

"Sakın, Poyraz! Zaten şu adamın nerelerde ne yaptığını ciddi ciddi merak etmeye başladım. Bak, konuşmuyoruz da ne zamandır. Bir de sen çıkıp gidersen, oturmam ben o koltuğa."

Uras'ın rahat tavrından sıyrılıp ciddiyete bürünen yüz ifadesi ve sesi karşısında, Poyraz gülmeden edemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok rahat bir koltuktur ama. Bir ara deneme yap."

"Çok beklersiniz ikiniz de." Uras içkisini tek dikişte bitirdikten sonra yenisini doldurdu. "Eylül konusunda bir şey yapacak mısın? Yani bildiğim kadarıyla pastane olayı devam ediyor."

"Bu konuda kararlı ne yazık ki. Zaten benim yüzümden eve hapsolmuştu. Kadir pastanenin içinde, Kurtuluş da iki adamla birlikte tüm gün dışarıda bekliyor. Ama birinin içeriye girip de..." Poyraz oturduğu yerden kalkarak kravatını gevşetti. Pastaneye giren çıkanın üstünü aramaları gibi bir şey söz konusu değildi ve bu da tehditlere açık oldukları anlamına geliyordu. "Sürekli aklımda. Her an sanki bir şey olacakmış gibi diken üstündeyim."

"Etrafında bir sürü adam var. Bir şey olmaz, merak etme."

"Olmayacak, Uras. Kalbim bununla ilgili endişe duysa da buna izin veremem. Vermem!"

"Pekâlâ, biraz da başka şeylerden konuşalım. Mesela, düğün ne zaman?"

Poyraz düğün kelimesiyle nihayet gevşedi ve deri koltuğuna oturdu. "Henüz teklif etmedim. Onun için güzel bir sürpriz hazırlamak istiyorum."

"Eylül en küçük şeylerle bile mutlu olan bir kadın. O yüzden sen ne yaparsan yap, boynuna atlayacaktır."

"Onu o kadar üzdüm ki... O güzel gözlerinin sürekli gülmesini istiyorum. Pastane işini unutmasını rica ettiğimde gözlerine yerleşen hayal kırıklığı canımı acıttı."

"O halde bırak, nasıl istiyorsa öyle davransın. Onun fark etmeyeceği şekilde güvenliği arttırman yeterli olacaktır."

"Sanırım haklısın. Bu arada, hazır buradayken yarım saat sonraki toplantıya sen de katıl."

Uras hızlı bir hareketle yerinden kalkıp, kadehini Poyraz'ın masasının üstüne bıraktı. "Sana iyi toplantılar, patron."

O arkasını dönüp umursamaz bir şekilde kapıdan çıkıp giderken, Poyraz da başını iki yana salladı. Bu adamı şirkete ve işlere nasıl alıştıracaklarını bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Telefonunu çıkarıp Eylül'ü aradı. Açıldığında kulağına dolan sesle bedeni alarma geçerken, bir elini saçlarının arasından geçirdi.

"Aşkım..."

"Ne yapıyorsun, sevgilim?"

"Az önce bir masaya servis yaptım. Şimdi de sert bir kahve hazırlıyorum."

"Akşam ben de isterim o halde."

"Sert kahveyi mi?"

"Evet. Yanına da sarışın bir tatlı istiyorum, gözleri kuytu yeşilliklere benzeyen."

"Poyraz..."

Eylül'ün nazlanarak konuşması kalp atışlarını hızlandırırken, çalan masa telefonuna ters bir bakış attı.

"Sevgilim, bir saniye... Evet?"

Poyraz asistanını dinlerken, diğer tarafta Eylül'ün birilerine bir şeyler söylediğini duydu. Aklını bir türlü işe veremeyince, cep telefonunu kulağından uzaklaştırdı ve asistanına birkaç şey söyleyerek görüşmeyi sonlandırdı. Cep telefonunu yeniden kulağına götürdüğünde, onun gülümsediğini belli eden ses tonu kaşlarının çatılmasına neden oldu. Birkaç saniye sonra Eylül kendisine döndüğünde sormadan edemedi.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Müşterilerden biriyle."

"Ne istiyormuş?"

"Tavsiye üzerine gelmiş. Cheesecake'i beğendiğini anlatıyordu."

"Erkek miydi?"

"Evet." Eylül cevap verdiği anda onun derdini anlayınca, dudakları muzipçe kıvrıldı. "Kıskandın mı?"

"O herifi yumruklamayı istiyor olmam kıskanmam demekse, evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keyifli ve alçak sesli bir kahkaha atıp dudağını ısırdı Eylül. Onunla, birbirlerini tahrik edecek şekilde konuşmaktan hoşlansa da, pastanede müşteriler varken bu mümkün değildi.

"Aşkım ya, şimdi ben sana bir şey söyleyeceğim ama..."

"Söyle bakalım, ne istiyorsun?"

"Adamlardan biri benim arabamı getirse de eve arabayla dönsem?"

"Bizim arabalarda rahat etmiyor musun yoksa?"

"Hayır, öyle değil. Sadece arabamı özledim. En son o gün kullanmıştım."

Eylül hafifçe iç çekip sesini alçaltınca, Poyraz buna izin verip onu mutlu etmekle, bu isteği reddedip içi rahat bir şekilde toplantıya girmek konusunda kararsız kaldı.

"Eylül, sevgilim, o araba yeterince hızlı değil. Kaldı ki, güvenli de değil. O yüzden bizim arabada güvenli bir şekilde yolculuk yapmanı istiyorum."

Kabul etmeyeceğini bilse de, belki ikna edebileceğini düşünmüştü Eylül. Sürekli bir protokol içindeydi ve bu da onu sıkıyordu. Şimdi ona ne tamam demek geçiyordu içinden, ne de itiraz etmek...

Onun sessiz kalmasıyla gardı düşen Poyraz, sıkıntılı bir nefes verdi. "Sevgilim, yapma böyle. Beni de anla."

"Tamam, sorun yok. Benim müşterilerle ilgilenmem gerekiyor, sonra görüşürüz."

Kapanan telefona huzursuzca bakan Poyraz, asistanının içeriye girip toplantının başlamak üzere olduğunu haber vermesiyle, yerinden kalkıp odasından çıktı.

Akşamüstü her şeyi toparlamaya yakın, kendisi için kahve hazırlayıp tezgâha bıraktı. O anda gözü Kadir'e takılınca, bir tane de onun için yaptı. Ardından iki fincanı da eline alıp onun olduğu masaya oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl geçti günün?"

"Sakin."

"E artık öyle silahlar falan da yok, sıkılırsın tabii." Eylül hafif bir alayla gözlerini devirerek kahvesinden bir yudum aldı. "Sabah ne çok yağmur yağdı, değil mi? Ama şimdi her yer kupkuru."

"Senin suratın niye asık?"

"Yoo... Niye asık olsun?"

Eylül bunu söylerken bile kaşlarını çatmıştı. Onun bu haline gülümseyen Kadir, kahvesini yarıda bırakıp ayağa kalktı.

"Hadi bakalım. Bugünlük mesai bitti."

"Peki. Şunları bırakıp kabanımı alayım."

Eylül fincanları yerine bırakıp kabanını giydi. Çantasını koluna takıp saçlarını da düzelttikten sonra kapıdan çıkınca, gördüğü şeyle gözleri kocaman açıldı. Mutlu bir kahkaha eşliğinde, heyecanla arabasına doğru atıldı. Arkasını döndüğünde, Kadir'in gülen yüzüyle karşılaştı.

"Ne zaman getirdiniz arabamı?"

"Poyraz Bey emredince, adamlardan birini eve yolladım."

Onun ismini duyunca gözleri aşkla parlayan Eylül, sevincinden koşarak Kadir'e sarıldı.

Hiç beklemediği bir şekilde geriye doğru sendeleyen ve diğer adamların bakışları altında huzursuz olan Kadir, onu nazikçe kendinden uzaklaştırırken gülümsemeye çalıştı. Bu sahneyi – amaç tamamen Eylül'ün sevincini ifade etmesi olsa da– Poyraz Soygüder'in görmesi halinde ömrünün son saniyelerini yaşıyor olabilirdi.

Eylül tekrar aynı heyecanla arabaya gidip kapısını açtı ve hiç beklemeden yerine geçti. Elleri direksiyonda, keyifle sol tarafına döndü. Kadir'e kocaman bir gülücük daha attıktan sonra arabayı çalıştırdı. Tam kapıyı kapatacakken engellenince yeniden ona döndü.

"Ne oldu, Kadir?"

"Tek başına gidemezsin. Ben de yanında olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Atla o zaman."

Keyifle, adeta şakıyarak onun da binmesini beklediklen sonra arabayı hareket ettirdi. İki araçtan biri önlerinde seyrederken, diğeri de arkalarından geliyordu.

"Ya, ne çok özlemişim! Bundan sonra kendi arabamla gidip geleceğim."

"Desene ben de bu küçük şeyin içinde sıkış tıkış oturacağım."

Kadir yapmacık bir ifadeyle suratını buruşturunca, Eylül hemen savunmaya geçti.

"Arabam küçük falan değil. Ayrıca bir daha ona *şey* dediğini duymayayım. Ha bir de..." Eylül ona dönüp, işaret parmağını da tehdit edercesine salladı. "Çok alındım, haberin olsun."

Tekrar önüne döndüğünde, yanındaki adamın gülmemek için kendini tutmaya çalıştığını fark etti. Çünkü Kadir'in dudaklarından fırlamak üzere olan kahkahanın minik tınısı, Eylül'ün kulağına ulaşmıştı bile.

Yolun çoğu geride kaldığında, bir anda başlayan yağmur görüş mesafesini azalttı. Silecekleri çalıştırıp hızını biraz düşürdü. Normalde böyle havalarda araba kullandığı çok olmuştu ama gürleyen gök ve içindeki tuhaf his kafasını karıştırıyordu.

"Eylül, biraz daha yavaş git."

Yanındaki adamın sözleriyle hızını biraz daha düşürdü. Kalbinin neden böylesine hızlı attığına anlam veremiyordu. Onun sesindeki tedirginliği hissediyor, ama dönüp de bakmak istemiyordu. Bir anda kuvvetli bir gök gürültüsüyle birlikte çakan şimşeğin etkisiyle olduğu yerde sıçradı.

"Kenara çek, ben kullanayım."

"Kaza yapacağımı mı düşünüyorsun yoksa? Kadınların iyi şoför olmadıkları konusunda bana felsefe yapmayacaksın inşallah?"

"Öyle bir şey yapmayacağım. Yağmur gittikçe şiddetleniyor. Bundan sonrasında ben kullanayım, sen de dinlenirsin."

"Gerek yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadir tam inatlaşmalarının saçma olduğunu söyleyecekti ki, arkalarından gelen bir arabanın hızlı ve tehlikeli bir şekilde sol taraflarından geçmesiyle Eylül direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Neyse ki Kadir tam zamanında direksiyonu tutmuştu.

"Yavaşla, Eylül!"

Araç sağa yanaştığında Kadir hızlıca indi ve Eylül'ün tarafına geçerek kapısını açtı. "Elini ver."

Eylül elleri direksiyonda, kalbi son hızla atarken olduğu yere yapışmış gibi hissediyordu. Hem soğuktan, hem de korkudan titriyordu. Elinin üstünde hissettiği temasla önce oraya, sonra da başında dikilen adama baktı.

"Korkma, bir şey yok. Acemi sürücünün teki işte."

Kadir onu rahatlatmak adına sesini sakin tutmaya çalışırken gülümsedi. İnmesine yardımcı olduğunda, ikisi birden ıslanmaya başladılar. Onun korkulu gözlerle baktığını görünce, ellerini güven verircesine omuzlarına koydu.

"Ne o, Eylül Hanım? Ufacık bir şeyden korktuğunu söylemeyeceksin herhalde?"

"O... Neredeyse üstüme sürdü arabayı." Eylül yutkunduktan sonra derin bir nefes aldı. "Acemi falan değildi. Aynadan baktığımda üstüme doğru sürdüğünü gördüm."

Kadir de fark etmişti elbette. Ama bunu dile getirip, Eylül'ü daha fazla korkutmak istemiyordu. Kurtuluş'la birlikte diğer adamların da onlara baktıklarını gördü göz ucuyla.

"Hadi bin artık, hepimiz ıslanıyoruz."

"Kadir?"

"Efendim, Eylül."

"Bunu... Bunu Poyraz bilmesin. Zaten yeterince endişe ediyor."

Kadir bakışlarını Kurtuluş'a çevirdi. Onun da kendisiyle aynı fikirde olduğunu biliyordu. Eğer bu olayı Poyraz Soygüder'den saklarlarsa, sonrasında başlarına iş açılırdı. Herkes bu konuda yeterince diken üstündeydi. Üstelik Poyraz Soygüder hepsiyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ciddi ve sert bir konuşma yaparak, bu konuda hata kabul etmediğini açıkça söylemişti.

"Tamam, bilmeyecek. Hadi, gidelim artık."

Eylül diğer tarafa geçerken, Kadir de Kurtuluş'a döndü. Eylül'ün bindiğini gördükten sonra, sesini alçak tutmaya özen gösterdi. "Adamlara söyle, çenelerini kapalı tutsunlar."

"Ne yani, Poyraz Bey'e bilgi vermeyecek miyiz?"

"Vereceğiz tabii ki. Ama Eylül bilmesin. Ben Harun'a anlatırım durumu. Yalnız bu hiç hoşuma gitmedi. Adam gerçekten de üstümüze sürdü."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, Kurtuluş. Neyse, eve dönelim artık."

Herkes araçlara bindiğinde, yolun kalan kısmı Eylül ve Kadir açısından fazlasıyla sessiz geçti. Eylül, her ne kadar o aracın bunu bilinçli yapmış olduğunu söylemişse de, kendisini bunun doğru olmadığına inandırmaya çalışıyordu. Yağmur aynı şiddetiyle yağmaya devam ederken, ne ara eve geldiklerini fark etmemişti.

Arabadan inip de kapıya doğru koşar adım giderken, Poyraz'ın beklediğini gördü. Zor da olsa yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirip onun kollarına atıldı. Bedenindeki titreyiş hâlâ devam ediyordu.

Poyraz kollarındaki kadını sımsıkı sararken, diğer adamların haline bakıyordu. Ortada tuhaf bir şeyler vardı ve ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Kadir ve Kurtuluş'la göz göze geldiğinde ise iyice emin oldu. Dikkatini Eylül'e verip, onu kendinden uzaklaştırdı.

"Sen niye bu kadar ıslandın?"

"Yolda durmak zorunda kaldık."

"Neden?" Kaşları çatılan Poyraz, bakışlarını Eylül'ün omzunun üstünden adamlarına çevirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yavru bir kedi vardı. Zavallım, o yağmurda nereye gideceğini şaşırmış. Ben de alıp korunaklı bir yere bıraktım. Adamlar da benimle birlikte dışarıda kalınca durum bu."

Eylül başını sağa doğru eğip tatlı bir şekilde ona baktı. İnandırıcı olduğunu umut ediyordu. Onun da az önceki gergin halinin kaybolduğunu ve derin bir nefes aldığını görünce gülüşünü derinleştirdi. Alnına dokunan sıcak ve şefkatli dudakların hissiyatıyla gözlerini kapattı.

"Böyle durumlarda arabada kal. Ne gerekiyorsa diğerleri yapar."

"Tamam."

Onun omuzlarına tutunarak yükseldi ve dudaklarına aşk dolu bir öpücük bıraktı. Adamları bu sahne karşısında başka taraflara dönerken, Poyraz bunu umursamadı. Hiç kimseden çekindiği falan yoktu.

"İçeri girelim. Üstünü değiştir bir an önce."

Eylül ona sarılarak içeriye adımını attığında Jülide'yi gördü. "Nasılsın, canım?"

"Harikayım!"

Eylül bakışlarını arkadaşından çekip, kollarında olduğu adama baktı sorarcasına. Onun *bilmiyorum* dercesine omzunu silkmesi üzerine yeniden Jülide'ye döndü.

"Bu akşam yemekte ne var?"

"Valla sanırım pizza var. Ayrıca sen niye bu kadar ıslandın?"

"Yoldaki yavru kediyi korunaklı bir yere bıraktım ve canım pizza istemiyor."

"Ne istiyorsan söyle, aldırtayım."

Eylül aşkla ona döndüğünde, kollarını boynuna dolayıp bu kez daha uzun süren bir öpücüğü başlattı. Bedeninde gezinen ellerin hissi, hem gevşemesine hem de gerilmesine neden oldu.

"Bazen gerçekten eski günlerimizi özlüyorum."

Jülide neredeyse homurdandığında, iki sevgili de birbirlerinden ayrılmak zorunda kaldı. Poyraz durumları bildiği ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arada gerçekten sinir olduğu Jülide'yi biraz köşeye sıkıştırmak için fırsatı kaçırmadı.

"Harun'la artık daha iyi anlaşıyorsunuz sanki, Jülide."

Jülide ateş saçan bakışlarını ona çevirdiğinde, mücadeleye yeni başlayan bir amazon misali çenesini kaldırarak gözlerini kıstı. "Anma o ayının adını."

"Yine ne oldu?"

Eylül hiçbir şey anlamadan ikisine bakıyordu. Yine neyi kaçırmış olduğunu düşünürken, tam da isminin anılmasıyla salona giren Harun'u gördü.

"Herkese iyi akşamlar."

"Akşammış! Saatten haberi yok beyefendinin."

Eylül gülmemek için kendini tutarken, yeni bir atışmayı izlemekten keyif aldığını fark edince yüzünü buruşturdu. Ama ikisinin birbirlerine meydan okumaları çok tatlı oluyordu ve Eylül de bir parça vicdan azabının yanında eğleniyordu.

"Kaldık burada böyle. Eylül bak, şimdi farkında değilsin ama hasta olacaksın."

"Tamam o zaman. Ben üstümü değiştireyim."

Poyraz elleriyle onun yüzünü kavrayarak, aşk dolu bir öpücük bıraktı dudaklarına. "Sen üstünü değiştirirken, dışarıdan bir şeyler aldırtacağım. Bir de önemli bir telefon görüşmesi yapmam lazım."

"Bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır, sevgilim."

Eylül'ü son bir kez öpüp gitmesine izin verdikten sonra yanındakilere döndü. "Harun, Kadir'e söyle yanıma gelsin. Adamlardan biri de yiyecek bir şeyler alsın."

"Tamam."

Harun sol tarafında duran Jülide'ye ters bir şekilde baktıktan sonra dışarıya çıktı. Onun gidişiyle adeta olduğu yerde kuduran Jülide, ayaklarını yere vura vura merdivenlere yöneldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çalışma odasına geçen Poyraz, koltuğuna oturup beklemeye başladı. Saniyeler sonra Kadir içeriye girdiğinde, başıyla oturmasını işaret etti ve ellerini masaya koyarak sıkıntılı bir ifadeyle söze girdi.

"Eylül yolda yavru kedi gördüğünüzü ve ona yardım etmek için araçlardan indiğinizi söyledi."

Kadir oturduğu koltuğun kolçaklarını gergin bir şekilde sıktıktan sonra, bakışlarını patronunun tehlikeli bir sabırsızlıkla bakan gözlerine odakladı. "Pek öyle olduğunu söyleyemem."

Poyraz derin bir nefes alıp, bir saniye kadar gözlerini kapattıktan sonra tekrar açtı ve sabırsızca ona baktı. "Her ne olduysa, tek bir ayrıntıyı bile atlama."

"Yola çıktıktan bir süre sonra yağmur hızını arttırdı. Ben Eylül Hanım'ın arabasındaydım. Araçlar da önümüzde ve arkamızdaydı. Diğer şeritte arkamızdan gelen bir araç, o yolda olması gerekenden fazla hızla yol alıyordu. Yanımızdan geçerken Eylül Hanım'ın bir anlık dikkati dağıldı ama neyse ki herhangi bir şey olmadan sağa çektik."

Poyraz oturduğu yerden kalkıp, ellerini masaya koydu. Sakin bir şekilde dinlemek istese de, Eylül'e o anda olabilecek herhangi bir şeyin ihtimali kanını dondurmaya yetmişti. "O kadar adam ve iki araç, tek bir araca fırsat verdi, öyle mi?"

"Poyraz Bey..."

"Ben size niye güveniyorum, Kadir? Niye dikkat etmiyorsunuz?"

"Araç yaklaşmaya yakın ani atak yaptı. Sonuçta diğer şeritten giden başka araçlar da vardı. O an bunu engelleyemezdik."

"Bana masal anlatma, Kadir!" Ellerini sertçe masaya vurduktan sonra doğrulup arkasını döndü. Yağmur aynı hızda devam ediyordu. Elleriyle yüzünü kapatıp, kendini sakinleşmeye zorladı. Çok yanlış bir karar verdiğine o anda emin oldu. Eylül'ün arabasını göndermekle hiç iyi yapmamıştı.

"Gün boyu dikkatini çeken bir şey oldu mu pastanede? Belli ki biri veya birileri sizi izliyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anormal bir şey olmadı. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Akşamüstüne doğru bir adam geldi. Siparişini verdi. Bir ara Eylül Hanım'la konuştular. Sonra da çıkıp gitti zaten."

"Nasıl bir adamdı? Ne konuştular?"

"Uzun boylu biriydi. İş adamı havası vardı. Ama ne konuştuklarını bilmiyorum. O sırada Eylül Hanım da telefondaydı zaten."

Poyraz o sıralarda Eylül'le konuşurken, arkadan gelen sesi hatırladı. Muhtemelen aynı adamdı.

"Eylül Hanım siz endişelenmeyin diye, size söylememizi istemedi."

Duyduklarını sindirmeye çalışan Poyraz, kimin veya kimlerin böyle bir şey yapabileceğini düşünüyordu. Belki de dikkatsiz bir sürücüydü. Kaldı ki, böyleleri her yerdeydi ve bunu herhangi bir şeye bağlamamalıydı.

"Tamam, çıkabilirsin."

Bir eliyle ensesini ovarak, bahçeye bakmak için arkasını döndü. Akşamın karanlığı ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, ağaçların çıplak dallarını sertçe sarsan rüzgârla birleşince kasvetli bir görüntü oluşturuyordu. O şekilde ne kadar durduğunu bilmiyordu. İçinde bir türlü gerilere itemediği bir sıkıntı dolanıyordu.

Kravatını gevşetip hırsla masanın üstüne fırlattı. Bu duruma bir çare bulmalıydı. Ama Eylül'ün o gülen gözlerinin hüzünle kaplanmasına da dayanamazdı. Kendini büyük bir çıkmazda hissediyordu Poyraz. O sırada kapının açıldığını duydu. İçeriye giren kişinin cama yansıyan tarifi imkânsız güzelliğiyle öylece durdu olduğu yerde. O güzelim sarı saçları omuzlarına ve göğüslerine doğru cömertçe yayılmışken, adeta bir melek gibi ona doğru gelişini izledi. Cama yansıyan güzellik bedenine sokulup, o hafif vanilya kokusunu estirdiğinde gözlerini kapattı. Göğsünde dolanan zarif ellerin okşayışlarını, tenini yalayıp geçen sıcak nefesin büyülü hissini benliğine hapsedip orada tutarken,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arkasını dönerek kollarını Eylül'ün beline doladı. Yüzünü başak tanelerine gömüp, derin derin içine çekti kokusunu.

"Duş almışsın."

"Hı hı... Yağmur kokuyordu saçlarım."

"Hayır, sevgilim... Yağmur, saçlarının kokusuna bulanmıştı."

Eylül gülümseyerek kendini geriye çekti. Elleri onun hafif kirli sakalındayken, bakışlarını yüzünün her santiminde gezdirdi özenle. Dudakları çenesinden yanaklarına, dudaklarına ve sonra da boynuna doğru yöneldi. Tüm bedeninin ateşler içinde kaldığını hissettiğinde, nefesi düzeninden kurtularak telaşa kapılmış gibi oradan oraya koşturmaya başladı.

Eylül'ün zarif belinde dolanan elleri kavrayışını arttırarak kalçalarına doğru hareketlendi. Tamamen avuçladığında sert bir şekilde sıkarken, onu kasıklarına yapıştırdı. Telaşlı bir şekilde başak tanelerini kenara çekip, Eylül'ün zarif boynunu açığa çıkardı ve dişlerini boynuna geçirdi.

Hissettiği ani ısırıkla boğuk bir inilti kaçtı Eylül'ün dudaklarından. Elleri onun omuzlarında ve kollarında gezinirken, bacaklarının arasında hissettiği sertlikle kendini ona biraz daha bastırdı.

"Poyraz... Hadi, beni odana götür."

"Yine etek giymişsin."

"Hmm... Aslında sen rahat dokunabilesin diye çorap giymeyecektim ama üşüyorum."

Eylül küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarını büzünce gözleri oraya takılan Poyraz, yeni bir tutku patlamasıyla dudaklarına yapıştı. Birkaç dakika boyunca soluksuz süren öpüşmenin ardından nefes nefese ayrıldıklarında, Poyraz alnını onun alnına dayadı.

"Şimdi sana bir şey söyleyeceğim ve sen de tamam diyeceksin."

"Kesin hiç hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceksin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül'ün başak tanelerini geriye doğru attı ve ciddi bir ifadeyle onun gözlerine baktı. "Bugün telefonda sesin düşünce dayanamadım ve arabayı gönderdim. Bu, ilk ve sondu."

"Ama..."

"Şişşt!" Poyraz işaret parmağını onun öpüşmekten kızarmış dudaklarına bastırdığında tenini yalayan sıcaklık, içinde yeni bir tutku ateşinin yanmasına neden oldu. "Bir daha böyle bir şeye izin vermem. Arabayı çarpabilir ve o sırada başını vurabilirdin. Hatta çok daha fazlası olabilirdi."

"Ama bir şey olmadı ki..."

"Olmadı diye bunu unutacağımı sanma, Eylül. Bu akşam olanları duyduğumda kan beynime sıçradı."

"Çok mu bağırdın Kadir'e?"

"Sen beni dinliyor musun?"

"Ya... Biliyorum, endişelendin. Ama Kadir'in bir suçu yok. Ayrıca bir şey olmadığını söyledim. Bakma öyle artık."

Poyraz derin ve sıkıntılı bir nefes aldı. Onun üzgün gözlerle baktığını görünce çatık kaşları düzeldi. Ellerini başak tanelerinin arasından geçirip, bir tutamını burnuna götürdü.

"Sen her saniye aklımdayken, yanında olmadığımda endişeden çıldırırken, hiçbir mazereti kabul edemem. Bu akşam yaşanan durumun bir daha ne zaman olabileceği üstüne kafa yorarsam, gerçekten çıldırırım."

"Artık bunu unutsak? Çok özledim ben seni. Bütün gün sana böyle sarılmayı ve dudaklarını ele geçirmeyi düşledim."

Poyraz'ın bakışları tutkuyla kararırken, bir eli tekrar onun kalçasına indi ve arzuyla okşadı. O kuytu yeşilliklerin içinde dans eden parıltıların hazzıyla inlemeden edemedi.

Dudakları birbirini bulurken, biri o anın verdiği büyülü zevkin içinde kendini kaybetmiş, diğeri ise aklında soru işaretleriyle birlikte, ağzındaki tutku dolu ıslaklıkla bütünleşmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gecenin karanlığı ve yağan yağmurun kasvetiyle, uzunca bir süredir pervazına yaslanmış olduğu camdan dışarıyı izliyordu. Saçları yağmur nedeniyle hâlâ nemliydi. Amacına odaklanmış bir komutan edasıyla, içinde herhangi bir duygu olmamasına özen göstererek, bu işi bitirip gitmek istiyordu. Senelerini yurt dışında geçirmiş ve bazı sebeplerden kendi vatanına hiçbir bağ hissetmemiş olan adam, yaklaşık bir saat kadar önce kendisinin de ölüme ne kadar yakın olduğunu hatırladı.

Geriye dönüp mini bara ilerledi ve yarısı içilmiş olan viskiden kadehine iki parmak kadar doldurdu. Yavaş ve tadını çıkara çıkara, o tek yudumun boğazından geçip midesine inmesine izin verdi. Kararmış bakışları, her geçen dakika amacına biraz daha yaklaşmış olmasının verdiği sabırsızlıkla kısılmıştı. Ne zaman içinde böylesine bir intikam duygusuyla bilendiğini ve bu kararı aldığını bilmiyordu. Bildiği tek şey, bu işi bir an önce hallederek yine her şeyi ardında bırakıp gitmekti.

Kadehinin boşaldığını fark edince ikinci kez doldurdu. Ancak kapının vurulmasıyla kadehi bırakmak zorunda kaldı. Sakin adımlarla ilerleyerek kapıyı açtı ve tek kelime etmeden salona doğru yürüdü. Ellerini ceplerine koyup, dışarıdaki karanlık manzarayı izlemeye devam etti.

"Efendim, her şey istediğiniz gibi hazır. Sadece sizden gelecek emri bekliyoruz."

Yardımcısı olarak gördüğü adamın verdiği bilgi, göğsünde ezici bir ağırlığa sebep olmuştu. Özellikle bugün gördüğü güzellikten sonra, bu kararın doğru olup olmadığını sorgulamış ve sonunda da esaslı bir küfür savurmuştu kendine. Bu işte duygulara yer yoktu. Bu planda hiç kimseye acımak yoktu. Herkes hak ettiği kadar yaşıyordu ve o da bu cümlenin hakkını sonuna kadar vermek istiyordu.

Ağır hareketlerle yardımcısına döndü. Bakışları donuk ama kararlıydı. "Fazla beklememiz gerekmeyecek."

Adam, bir an bir şey diyecek gibi olduysa da, profesyonelliğinden ödün vermemeyi tercih etti. Ama patronu tabii ki bunu fark etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söyle hadi."

Genç adam olduğu yerde kıpırdandı. Kaşları hafifçe çatılmış bir şekilde patronuna bakıyordu. "Düşünüyorum da... Bunu söylemek benim haddim değil ama... Bu konuda kararlı mısınız, efendim?"

"Sen şimdiye kadar bana hiç böyle şeyler söylemezdin. Bu sefer ne değişti?"

Adam bir elini beline koyarak, diğer eliyle çenesini sıvazladı. Bu esnada bakışlarını patronundan özellikle çekmedi. "Çünkü... Sizi ne kadar iyi tanıyorsam, bu işi yapmayı istemediğinizi de o kadar iyi biliyorum."

Patronu olan adam tek kaşını kaldırmak dışında herhangi bir harekette bulunmayınca, çok ileri gidip gitmediğini sorgulamaya başladı. Ama her şey o kadar netti ki, belki de düşüncesini belirtmesi bazı şeyleri değiştirebilir, hatta bu yanlış yoldan sapmalarını sağlayarak onlara rahat bir nefes aldırabilirdi.

Adamının bu kadar cesur bir şekilde gözlerinin içine bakmasından hiçbir şekilde rahatsızlık duymamıştı. Ancak kararını da değiştirmeyecekti.

"Bu işte duygulara yer yok. Madem her şey hazır, o halde her an emir vereceğimi de aklında tut."

Konuşmanın bittiğini belli ederek ona arkasını döndü ve kadehini bıraktığı yerden alıp dakikalar önce izlediği o karanlık manzaraya geri döndü.

"Kalk hadi! Öğlen olacak neredeyse."

Üstündeki ağırlık gerçekten fazlaydı. Bütün gece sinirinden bir o yana bir bu yana dönmüş, ancak onu bir türlü aklından atamamıştı. Harun istediğini alamayınca uğraşmaktan vazgeçmişti. Bunun düşüncesi Jülide'nin canını fazlasıyla acıtmış, fakat kabul etmek istemese de ona hak vermişti.

Aslında o cümleyi sarf ederken öyle bir karşılık beklemiyordu. Çünkü Harun eskisi gibi sadece cinsel çekiciliğini kullanarak ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanaşmıyordu. Gözlerinin içine aşkla bakıyor, arkadaşlarından yiyeceği lafları bile umursamayarak onu herkesin içinde öpüyor, şefkatli bir ses tonuyla konuşuyordu. Jülide bunun sıradan bir ilişki olmadığını hissediyor, sonunun gideceği noktayı biliyordu. Fakat şimdi düşününce... Bu düşüncenin tamamen kendi içinde başlayıp ilerlediğini, Harun'un çok daha farklı düşündüğünü görebiliyordu.

"Jülide ya!"

Başının üstüne kadar çektiği yorganı isteksizce açıp, karşısında tüm canlılığı ve ışıltısıyla duran arkadaşına baktı. Niye böyle olduğu gayet belliydi. Jülide kendi iç dünyasındaki boğucu düşüncelerden kurtulmak adına gülümsedikten sonra yatakta gerinirken, üstündeki yorganı da ayaklarıyla tekmelemeyi unutmadı.

"Baksana! Kar yağıyor, Jülide! Ne kadar harika, öyle değil mi?"

Jülide tam ağzını açıp o kar tanelerinin içine yağdığını söyleyecekti ki, az önce aldığı kararı hatırlayıp çenesini tuttu. Yataktan çıkıp pencereye, Eylül'ün yanına gitti. Kollarını arkadan Eylül'ün boynuna dolayıp ağırlığını ona verince, onun neredeyse homurdanması karşısında sırıttı.

"Çökmesene üstüme ya!"

"Ne var, canım! Arkadaş arkadaşı taşımalı derler."

"Hangi gerzek söylemiş o lafı, merak ettim şimdi?"

"Sen bana gerzek mi dedin?"

"*Öyle derler* dedin, Jülide. *Ben söylüyorum* demedin."

Jülide gözlerini devirdikten sonra dışarıdaki manzaraya baktı. Kar taneleri öyle çıldıracak kadar çok olmasa da, gökyüzünden salınarak yere düşüyordu.

"Hadi, dışarı çıkalım."

"Ya ben daha gözümü bile açamadım ki, Eylül."

Eylül arkadaşına dikkatli bir şekilde bakınca, birden aklına dün akşam geldi. Harun'la birbirlerine yine ters davranmışlardı ama bu sefer daha farklı bir şeyler var gibiydi. Onu kolundan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutup yatağa oturttu. Kendisi de yanına oturduğunda ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Harun'la aranızda bilmediğim ne geçti?"

Jülide sıkıntılı bir şekilde iç çekti. Normalde tırnaklarını çıkarıp ara vermeden konuşurdu ama gece neredeyse hiç uyumadığı için enerjisi yok denecek kadar azdı.

"Biz... Biliyorsun işte, Eylül. Birbirimize dokunmadan duramıyoruz. Ben onu göremeyince, hayatımda kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyorum."

"Evet, bunların hepsini biliyorum. Birbirinize nasıl aşkla baktığınıza da."

"Geçen gece kendimizi kaybettik... Bakma öyle, Eylül!"

Eylül gülmemek için dudağını ısırdı ama arkadaşı bunu çoktan görmüştü. "Tamam, bak gülmüyorum. Hadi, devam et."

Jülide ona ters ters baktıktan sonra devam etti. "Yani... Tamam, ben de çok istedim. Ama sonra korktum. Cesaret edemedim. Bir de her zamanki gibi ayı ayı konuşup sinirimi bozdu. Ben de *evlenmeden olmaz* deyince, beyefendi eli ateşe değmiş gibi hızla uzaklaştı benden. Ay, ben kaç kere sevişmişim ki Eylül ya? İnsan bir rahatlatır, bir şey yapar. Tek derdi ateşini söndürmekmiş gibi davranırsa nasıl rahatlayabilirim?"

Eylül durumun hassaslığı karşısında ilk anda bir şey söylemedi. Poyraz'la böyle bir şey yaşamadıkları için, ne demesi gerektiğini bilemeden arkadaşına baktı. Güven verircesine ellerini ellerine aldı. "Bence sakin bir şekilde oturup konuşursanız, her şeyin yoluna gireceğine eminim. Ayrıca Harun eskisi gibi değil. Sana bakışları aşk dolu. Ve farkındaysan, ki farkındasın, sana daha şefkatli yaklaşıyor."

"Bilmiyorum. Yani elbette ki yarın evlenelim demiyorum. Ama gelip geçici bir ilişkiymiş gibi bakmıyorum ben aramızdaki şeye."

"O da gelip geçici olduğunu düşünmüyordur zaten. Bak biz Poyraz'la haftalarca konuşamadık. Her şeyi kendi içimizde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşayıp çözümlemeye çalıştığımız için ikimizin de canı yandı. Sen böyle bir duruma izin verme."

"Ne yapayım, Eylül? Adama gidip *hadi sevişelim* mi diyeyim?"

"Tabii ki öyle bir şey demiyorum, Jülide. O ilk andaki sinirleriniz geçti zaten. Şimdi sen ona konuşmak istediğini söylersen, eminim ki sana yine elini uzatacaktır."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet, öyle diyorum. Hadi giyin de, şu azıcık kar da kesilmeden tadını çıkaralım."

"Yok valla, üşüyorum ben."

Jülide itiraz kabul etmeyecek şekilde yatağa girip yorganı üstüne çekince, Eylül de gözlerini devirip yataktan kalktı. Madem Jülide Hanım gelmiyordu, o zaman kar keyfini tek başına yapacaktı. Merdivenlerden koşar adımlarla inerek kapıyı açtı ve soğuğu iliklerine kadar hissetmesine rağmen, geri dönüp de kabanını giymek istemedi.

Sabah uyandığı anda gördüğü kar yağışıyla, Poyraz'a bile bakmadan hemen Jülide'nin yanına koşmuştu. Şimdi Poyraz'la bu romantik ortamda sarmaş dolaş olmayı çok isterdi. Kar taneleri nazlı nazlı düşerken Eylül kocaman gülümsüyor, olabildiğince fazlasını yakalamaya çalışıyordu. Poyraz'ın onu hayranlıkla izlediğini bilmeden karın tadını çıkarıyordu.

Poyraz her zamanki gibi erkenden kalkıp, birkaç telefon görüşmesi için çalışma odasına geçti. Bu ara yine Menderes'ten haber alamıyordu ve bu da ciddi anlamda endişelenmesine yol açıyordu. Telefon çalmaya devam ederken, yine cevap alamayacağını düşündüğü bir anda Menderes'in sesini duydu.

"Her şey yolunda mı?"

"Sürekli tetikte olmanın özel bir nedeni var mı?"

Menderes hafifçe gülümseyince bu, ses tonuna da yansıdı. "Söze güvende olduğunuzu bilerek başlarsak, sonrası daha rahat geçer."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pek de güvende olduğumuzu söyleyemem."

Az önce keyifle kıvrılmış olan dudakları, gerginliğini belli edercesine ince bir çizgi halini aldı. "Neler oluyor?"

"Eylül kendi arabasını kullanmak istedi. Dün akşam pastaneden dönerlerken de bir araç Eylül'ün aracının üstüne doğru sürmüş."

"Eylül iyi mi?"

"İyi. Döndüğünde hepsi yağmur yüzünden sırılsıklamdı. Nedenini sorduğumda, yolda yavru kedi gördüklerini ve onu korunaklı bir yere koydukları için o kadar ıslandıklarını söyledi. Sırf ben endişelenmeyeyim diye aptalca bir yalan uydurdu."

Menderes'in karşı tarafta sessiz kalması, sinirlerinin daha da gerilmesine yol açtı.

"Bir şeyler düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır, bir şey düşünmüyorum. Güvenliği arttırdıysan sorun yok. Ama şu pastane işi beni tedirgin ediyor."

"Al benden de o kadar. Ama Eylül bu konuda kararlı. Ben de onun üzülmesini istemiyorum. Sıkışmış durumdayım, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Madem tehlikeyi gördü, o halde bir kez daha konuş. Belki her zaman hız yapan, sıradan bir sürücüydü. Ama bunun bir de diğer tarafı var."

"Pastaneye yapılan saldırıyla bir ilgisinin olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

"Hayır. O iş kapanalı çok oldu."

"O halde?"

Menderes bir kez daha sessiz kaldı. Çoğunlukla her konuya şüpheci yaklaşsa da, henüz net bir durum yokken arkadaşını daha fazla endişelendirmek istemiyordu.

"Biz her zaman her şey için tedbir alırız, Poyraz. Sadece Eylül'ü değil, hepinizi düşünüyorum."

"Hâlâ nerede olduğunu söylemeyecek misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nerede olduğumun bir önemi yok. Önemli olan, istediğimiz zaman iletişim kurabiliyor olmamız."

"Sen istersen ulaşılabilir oluyorsun, Menderes Vardar."

Menderes hafifçe gülümsedi. "Şirkette işler nasıl?"

"Eminim, her şeyden haberin vardır."

"Şirketin ortağıyım, tabii ki haberim olacak."

"Bildiğin halde niye soruyorsun?"

"Hazır iletişim kurmuşken, biraz sohbet etmek istedim."

Poyraz keyifli bir şekilde gülümseyerek, deri koltuğunda geriye doğru döndü. Dışarıya baktığında, şimdiye kadar gördüğü en mükemmel tablolara konu olacak bir sahneyle karşılaştı. Dışarıda yağan karı fark etmemişti bile. Şimdi o kar taneleri tatlı bir şekilde Eylül'ün başak tanelerine konuyor, seyirlik bir görüntü sunuyordu. Kendini öylesine kaptırmış ki, kulağındaki sesi sonradan fark edebildi.

"Ne dedin?"

"Sorun mu var?"

"Hayır, yok. Benim kapatmam lazım."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu masaya adeta fırlatıp, hızlı adımlarla odadan çıktı. Dışarıya çıktığında Kadir ve Kurtuluş'la birlikte birkaç adamın daha bahçede, yerlerinde olduklarını gördü. Dikkatini sağ tarafa verdiğinde, ilk gördüğü andan beri gözlerini kamaştıran varlığa büyük, tutkulu ve derin bir aşkla baktı. Eylül başak tanelerini savurarak olduğu yerde dönüyor, yüzüne ve dudaklarına konan kar tanelerinin hissiyle bir çocuk gibi gülüyordu. Poyraz ise onun bu halini hafızasına kazıyordu.

Aniden Eylül'ün dengesini kaybettiğini, üstelik havuza oldukça yakın bir mesafede durduğunu görünce, genç adamın kalbi korkuyla çarpmaya başladı. Hızla koşarak onu belinden tutup, havuzun ters tarafına doğru çekti. Güvenli bir kısımda durduklarından emin olarak onu sımsıkı sardı. Korkudan ölecek gibi hissediyordu. Eylül sadece birkaç saniyede havuza

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşebilirdi. Şimdi onu kollarında güvende tutuyor olsa da sakinleştiği söylenemezdi.

Keyifli dakikalar geçirirken birden ayağı takılınca dengesini kaybeden Eylül, gözleri korkuyla açılırken, hemen yanı başında durduğu havuza düşeceğini biliyor ve ne yazık ki o anda kendini kurtarma şansının olmadığını hissediyordu. Ama beline dolanan kolların verdiği güven hissiyle o korku tamamen yok olmuş, onun tarafından kurtarılmak, yüreğindeki kudretli aşkın kendisini hatırlatmasını sağlamıştı. Sevdiği adamın kollarında nefes nefeseyken, aynı hızlı solukları onun da aldığını duyuyor, yüzünü gömdüğü saçlarına vuran derin ve sıcak nefesinin hissiyle ısındığını hissediyordu. O şekilde saatlerce kalmak istese de, omuzlarından tutulup hafif sert bir şekilde uzaklaştırılınca, aralarında giren soğuk hava yeniden titremesine neden oldu.

"Eylül, iyi misin? Sevgilim, iyi misin?"

Yüzüne bırakılan rastgele ve aceleci öpücükler bir anda gülümsemesine neden oldu. "İyiyim, Poyraz. Sakin ol, lütfen."

Poyraz öpmeyi bırakıp geri çekildiğinde, onun nasıl olup da bu kadar rahat konuşabildiğine inanamadı. Göğsü öfkeyle inip kalkarken, elleriyle kavradığı Eylül'ün yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Gözleri korkuyla karışık sinirle koyulaşırken, ona bağırdığının farkında bile değildi. "Sakin mi olayım? Havuza düşüyordun, Eylül! Eğer yetişmeseydim, buz gibi suya düşerken başını sert zemine çarpabilirdin!" O kuytu yeşilliklerin hafifçe ıslandığını fark ettiğinde çatık kaşları bir anda düzeldi ve onu sertçe kendine çekip göğsüne yasladı. "Eylül... Çok korktum. Sana bir şey olacak diye aklım çıktı. Bağırmak istemedim. Ağlama sakın, ne olur."

Eylül gözlerini sımsıkı kapatırken zorlukla yutkundu. "Üşüyorum. Beni odamıza götür."

Poyraz onu ikiletmeden kucağına aldı. Boynuna dolanan kollar eşliğinde, göğsüne sokulan narin bedeni sıkıca sarmalayıp hızlı adımlarla içeriye geçti.

Odaya girdiklerinde Eylül'ü yatağa bırakıp, yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarına kapandı. Sanki dakikalar önce onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaybedecekti. Sanki ona yetişemeyecek ve ellerinin arasından kayıp gidecekti. Poyraz onu öylesine sert öpüyordu ki, sanki bu şekilde onu her şeyden koruyordu.

Eylül genç adamın derdini anlasa da, biraz daha devam ederlerse nefessiz kalacağını düşünüyordu.

"Poyraz..."

Poyraz onun sesiyle bir anda kendine gelip gözlerini açtı. "Sevgilim... Eylül... Söyle, bir tanem."

"Nefes alamıyorum."

Poyraz kendini geri çektiğinde, Eylül de rahat bir nefes alabildi. Dakikalar önce yaşadıkları tehlikeden ve soluksuz öpüşmelerinden sonra başı dönüyordu. Onun yüzünde gördüğü korku dolu ifade hâlâ yerli yerindeydi. Uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Lütfen, öyle bakma."

"Nasıl bakıyorum ki?"

"Çok korkmuş, acı çekiyormuşsun gibi."

"Seni öyle görünce..."

"İyiyim ben. Yetişemeseydin, bahçede Kadir ve Kurtuluş da vardı. Veya en kötü ihtimalle..."

"Sus! Duymak istemiyorum."

Dudaklarını dudaklarına kapattığında, bu kez daha sakin ve tadını çıkararak öptü Eylül'ü. Aklından bin tane şey geçiyordu ama hiçbirini dile getirmeye niyeti yoktu. Hele ki Eylül'ün yanında... Bazen içindeki bu aşktan korkuyor, herkesi ve her şeyi yok edebileceğini hissediyordu. Üst üste iki büyük korku yaşamıştı. Onu nasıl koruyacağını her geçen an daha da bilemez hale geliyor, bu da içindeki korkunun giderek büyümesine neden oluyordu.

"Poyraz..."

"Eylül..."

"Seni çok özledim."

"Ben de çok özledim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seninle şöminenin önünde sevişmeyi de özledim."

Eylül havadaki gerginliği dağıtmak için işi hafiften şakaya vurmak istese de, şöminenin önünde sevişme fikri bir anda çok cazip gibi gelmeye başladı. Korkularından arınmış ve tutkuyla bakan adama olan açlığı her saniye biraz daha artıyordu. Dudaklarını dudaklarına sürterek, onu baştan çıkarmaya çalıştı. Oysa Poyraz, çoktan baştan çıkmıştı zaten.

"Oraya kadar dayanır mıyım, bilmiyorum." Boğazından gelen hırıltılar eşliğinde dişlerini onun zarif boynuna geçirdiğinde, kollarındaki kadının heyecanlı nefesler aldığını duyabiliyor, o güzelim iniltilerinin tenine çarpan sıcaklığı tüm bedenini yakıyordu.

"Oradaki evimizde de kıyafet bulunduralım bence. Her seferinde taşımak zor olur."

Poyraz yüzünü onun boynundan çekerken boğuk bir şekilde güldü. "Bu konuda aynı fikirdeyiz."

Daha fazla konuşmak istemediğini belli ederek ellerini onun narin teninde gezdirirken, bir yandan da dudaklarını yüzüne, çenesine, boynuna sürtüyor, kollarında bir alev topuna dönüşmesini zevkle hissediyordu.

"Dur bir saniye!"

"Mmm..."

"Poyraz!"

Poyraz oflayarak kendini geri çektiğinde, tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Önemli bir şey olsa iyi olur."

"Harun'la konuştun mu?"

"Hangi konuda?"

"Jülide'yle son tartışmaları konusunda. Anladığım kadarıyla Harun evliliği düşünmüyor."

Poyraz yatağa uzanıp, Eylül'e de yanına gelmesini işaret etti. Onu kollarına aldığında saçlarını okşamaya başladı. "Evliliği düşünmediğini sanmıyorum. Bazı şeyler ikisi için de biraz hızlı gitmiş olabilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani Harun'un sevgisi yetersiz mi demek istiyorsun?"

"Aksine. Harun bence Jülide'yi çok fazla seviyor. Dikkat ettiysen, en başta tanıdığın Harun'la şimdiki arasında ciddi bir fark var. İlk defa böyle bir şey yaşıyor. O yüzden kafası karışmış olabilir. Kendini birdenbire çekmesinde Jülide'nin de hatası var."

Eylül sakin bir şekilde onu dinliyordu ancak arkadaşının hatalı olduğunu söylemesi üzerine kaşlarını çatıp doğruldu. "Niye Jülide'nin hatalı olduğunu düşünüyorsun acaba?"

Poyraz gülümseyerek elini onun başak tanelerinin arasına koydu ve rahatlaması için okşayarak onu tekrar kendine çekti. Dudaklarını dudaklarına sürterken, tam da istediği gibi Eylül gevşemiş, solukları düzensizleşmiş ve az önce konuştukları konuyu tamamen unutmuş görünüyordu.

"Şu vahşi hallerini hep sevdim. Önceden bunu koz olarak kullanıyordum, çünkü bu şekilde sana daha kolay yaklaşabiliyor, dokunabiliyor ve tabii ki seni öpebiliyordum."

"Seni fırsatçı!"

Eylül numaradan suratını buruşturup yumruk yaptığı eliyle göğsüne vurduğunda, Poyraz da onu kollarından tutup hızla kendine çekti. Dudaklarına kısa, sert ve tutkulu bir öpücük bıraktıktan sonra alnını onun alnına yasladı.

"İstediğin zaman üstüme sıçrayabilirsin, Eylül Solmaz."

"Mmm... Madem iznimi de aldım, bundan sonra kimse tutamaz beni."

Poyraz, bir eli onun başak tanelerindeyken, diğer elini de dolgun göğüslerine götürüp sertçe okşadığında, Eylül dünyadan tamamen soyutlanmış gibi hissediyordu. Aklı bulanmaya, bedeni hissettiği zevkle uyuşmaya başlarken, kendini zorlukla geri çekebildi.

"Dur şimdi. Konumuz yarım kaldı."

"Ben de onu diyorum. Hadi, bitirelim şu işi."

Poyraz hızlı bir hareketle onu altına alacakken, Eylül'ün direnyetli haline gözlerini devirmeden edemedi. Az önceki pozisyona geri dönerek sırtını yatak başlığına, Eylül'ü de göğsüne yasladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yapalım, dönelim bari önceki konuya."

"Evet. Nerede kalmıştık? Hah! Arkadaşımın hatalı olduğunu söylüyordun."

"Şunu demek istiyorum. Her şey yolunda giderken, üstelik tam da ikisinin bedensel olarak yoldan çıktıklarını düşünürsek, o anda Jülide'nin evliliği ortaya atması haliyle adamı ürkütmüş."

"Yani ben de öyle yapsaydım, sen de kaçacaktın? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Eylül, ben şimdi öyle mi söyledim?"

"Bilemem artık." Eylül küskün çocuklar gibi başını onun göğsünde tuttu ve özellikle ona bakmamayı tercih etti.

Onun bu haline gülümseyen Poyraz, saçlarına uzun öpücükler bırakırken kolunu okşuyordu. "Senin kaderin benimkiyle bir yazıldı, Eylül. Benden başka bir şansın yok."

"En başından beri öyle zaten." Eylül yeniden gevşemiş bir şekilde başını kaldırarak, aşk dolu gözlerle kollarında olduğu adama baktı. "Tabii senin de benden başka şansın yok. Unuttun mu? Aslanın inine izinsizce girdiğimi ve bunun bedelini beraber ödeyeceğimizi söylemiştin."

"Aynen öyle, sevgilim. Bir ömür bende tutuklusun sen."

"Bir kez daha söylüyorum. Bu gece şöminenin önünde sevişmek istiyorum, boynumda senin aldığın gerdanlıkla birlikte."

Poyraz'ın gözleri tutkuyla karardı. Başak tanelerinin arasında narince dolanan eliyle onları hafif sert bir şekilde tutup, Eylül'ün yüzünü kendisininkine yaklaştırdı ve sertçe dudaklarına kapandı. Birkaç saniye sonra soluk soluğa ayrıldıklarında, dudaklarında muzip bir gülüş belirdi.

"Şimdiden delicesine hazırım sana ve her zaman da hazır olacağım."

Evdeki sessizlik bıçak gibi batıyordu tenine. Elindeki dergiye anlamsız gözlerle bakıyor, gözü sürekli salonun girişine takılıyordu. Hissettiği hayal kırıklığı ve özlem boğazına kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmiş, ona nefes aldırmıyordu. Islanan gözlerini kırpıştırıp, okuyormuş gibi yaptığı dergiyi koltuğa bıraktı. Tam yerinden kalmıştı ki, uzun zamandır beklediği adamın salonun girişinde ona baktığını gördü.

Ellerini hafifçe yumruk yaptı. Aslında tek isteği koşup boynuna atılmakken, içindeki kadınca gurur buna engel oluyordu. Adam evlilik lafını duyunca kendini geri çektiyse, Jülide de ona yapışacak değildi. Çenesini hafifçe kaldırıp, kendinden emin adımlarla onun yanından geçip gitmek üzereyken, kolunu sıkıca tutan elin baskısıyla engellendi. Bakışlarını karanlık bakan gözlere odakladı.

"İzin verirsen odama gideceğim."

"Ya izin vermezsem?"

"Senden beklenir tabii. Ayısın ne de olsa."

Harun, kendini tutabileceğini ve sakin kalabileceğini düşünmekle hata etmişti. Ancak bu kızın çenesinin durmaması onun suçu değildi. Daha fazla konuşmasına izin vermeden, o küçük bedeni omzuna atarak merdivenlere yöneldi.

Ondan bu hareketi hiç beklemeyen Jülide, şaşkınlıkla karışık hafif bir korkuyla küçük bir çığlık attı. Baş aşağı durduğu noktada aklını toparlaması haliyle pek mümkün değildi. Yukarı çıktıklarında durumun farkına varan Jülide, bacaklarını savurarak ona tekme atmaya ve ondan kurtulmaya çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Odasının kapısı sertçe açıldığında duvara çarptı ve yine aynı sertlikte kapandı. Yere indirildiğinde öfkeyle soluyor, gözlerini kısmış bir şekilde karşısındaki adama bakıyordu.

"Sen ne hakla beni omzuna atıyorsun ya?"

"Sevgilin olma hakkıyla."

Jülide şaşkınlıktan ağzını ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Son iki gündür sevgili değiliz, Harun Bey! Hatırlamıyorsan, hatırlatayım. İki gün önce beni bırakıp, arkana bile bakmadan çıkıp gittin. Şimdi hangi hakla karşıma geçip bana ahkâm kesiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O çok çalışan çeneni başka şeylerle meşgul etmeni sağlayacağım, Jülide. Yemin ederim, dediğimi yapacağım!"

Jülide ondaki bu özgüveni hayretle izliyordu. İki gündür suratına bile bakmıyordu. Şimdi ne olmuştu da, birdenbire aslan kesilmişti karşısında?

"Neyle meşgul edecekmişsin acaba?"

Harun hissettiği sabırsızlıkla iki adımda ona ulaştı. Bir elini onun saçlarından geçirip, diğer elini de beline koyarak sertçe kendisine çekti ve bu dünyada artık en çok zevk aldığı şeyi yaptı. Jülide'nin o çok konuşan, dökülen her kelimede bambaşka ve tahrik edici şekillere bürünen dudaklarını dudaklarıyla mühürledi. Kollarında sımsıkı sardığı, hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceği bedenin önce en tatlı kısmında başladı istilasına. O güzelim tatlı dudakların üzerinde gezinip, hemen ardından diliyle ağzının içine doğru yol aldı. Onun belinde duran elini hareketlendirerek kalçalarına indi. İki günde o kadar özlemişti ki onu... Sadece tensel ihtiyaç değildi. Jülide'nin bakışlarını, sesini, meydan okuyan tavırlarını, kokusunu, gülümsemesini... Her şeyini özlemişti. O gün onu bırakıp gitmesinin nedeni, ne yapacağını bilememesindendi. Her şekilde onu hissetmek, kendisinin kılmak istemiş, içindeki aşk ve arzu çoğalarak direncini yok etmişti. Ve öyle bir zirve anında ondan o tepkiyi görmek, kafasını karıştırmıştı.

Ona ne kadar kızgın ve kırgın olursa olsun, öpücükleri ve dokunuşları altında eriyordu. Kısacık zamanda ondan uzakta olmak, kokusunu içine çekememek Jülide'ye çok ağır gelmişti. İçindeki gurura tutunacak hali bile kalmamıştı. Bedenindeki her dokunuşun aşk dolu olduğunu hissediyor, bunun gerçekliği kalbine dokunup içinde ağlama isteği uyandırıyordu.

Dudaklarına ve diline gelen tuzlu tat, bir anda durmasına neden oldu. Harun ondan ayrılmak zorunda kaldığında nefes nefeseydi. Başparmağıyla Jülide'nin narin elmacık kemiğinin üzerinde gezinip, yanağından süzülen gözyaşını sildi. Kapalı duran gözlerin ve kirpiklerin titreştiğini görünce, kalbinin ortasına yerleşen ağırlık kendinden nefret etmesine neden oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jülide..." Boğuk çıkan sesi hâlâ arzuyla doluydu. "Aç gözlerini, bebeğim."

Islak kirpikleri birbirinden ayrılırken, ona tutunduğu için kendini iyi hissediyordu. Elleri Harun'un ceketinin yakalarını buruşturup yumruk olmuştu. Çenesine dokunan yumuşak temasla başını ona doğru kaldırdı. Gözlerindeki pişmanlıkla birlikte, o ilk andan beri gördüğü ışıltıyı izledi birkaç saniye boyunca.

"Amacım seni üzmek değildi. Yanlış yaptığımı kabul ediyorum ama bilinçli olmadığını bilmeni istiyorum."

"Biliyorum."

"Aramızdaki şeyin basit bir şey olmadığını, seni fazlasıyla önemsediğimi, seni göremeyince çıldırdığımı, kokunu ve dudaklarının tadını almadan geçirdiğim bir günün ne denli berbat olduğunu, o kırgın bakışlarının kalbimi delip geçtiğini bil, Jülide."

"Harun, ben... İstemediğimden değil. Sadece... O an bilmiyorum... Korktum işte. Belki de bilinçaltımda seni vazgeçirmek için evlilik konusunu ortaya attım. Ama istemediğimden değil, inan bana."

"İnanıyorum, Jülide. O gün ilk kez o kadar ileri gittim ama sana ne zaman dayanabildim ki?"

Jülide güneş kadar parlak bir gülümsemeyle gözyaşlarının arasından ona bakarken derin bir nefes aldı. "Beni hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Kendimi kaybedecek kadar çok seviyorum seni."

"Ben de çok seviyorum."

"Mmm... Barıştık mı?"

"Sanırım."

Harun gülümseyerek Jülide'nin başına şefkatli bir öpücük bıraktı. Jülide kollarını onun boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. Dudakları onun boynunda gezinirken, kulağına çalınan homurdanmaya gülümsedi ve bedenini onunkine sürttü.

"Yemin ederim, sonum olacaksın, Jülide."

"Daha fazla mı sürtünmeliyim yani?"

"Bunun intikamı çok fena olacak. Yaz bunu bir kenara."

"Cezama razıyım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aradan iki gün geçmiş, Eylül arabasını kullanamadığı için zaman zaman surat asmıştı. Poyraz'ı yumuşatabileceğini düşünerek kadınlığını bile kullanmaktan çekinmemiş, ancak bu da işe yaramamıştı. Poyraz bu konuda kendisinden beklenmedik şekilde kararlı davranmış, tavrını net olarak ortaya koymuştu.

Poyraz'ın ona en sonunda karşı koyamayacağını düşünen Eylül, Jülide'den arabasını evden pastaneye kadar getirmesini istemiş, ama araç yine de pastanenin önünde park halinde kalmaktan öteye gidememişti. Ne Kadir, ne de Kurtuluş ona bu konuda taviz vermişlerdi. Eskiden olsa onları kolaylıkla isteklerine alet edebilirken, şimdi bunu yapamıyor olmasının nedeninin son zamanlarda gerçekleşen ve Poyraz'ın ciddi anlamda korkularının gün yüzüne çıktığı olaylar olması, Eylül'ün elindeki kozu ne yazık ki etkisiz kılmıştı.

Yine yorucu biten bir günün ardından eve döndüğünde, Poyraz'ın evde olmamasının verdiği boşlukla odasına çıktı. Jülide ile Harun birlikte romantik bir akşam yemeği için dışarı çıktıklarından, evin sessizliği böyle bir durumda daha da ağır geliyordu. İçeriye girdiğinde, yatağın üstündekileri görünce gözleri mutlulukla kocaman açılırken elleriyle ağzını kapattı.

Yatağın üzerine özenle yerleştirilmiş olan siyah elbise karşısında dilinin tutulduğunu hissetti. Etrafına serpiştirilmiş zümrüt taşlarla mükemmel bir görüntü sergiliyordu. Kenarda duran küçük notu aldı eline. Kalbi hızla atarken, bakışları Poyraz'ın kendi el yazısıyla yazdığı kelimelere dokundu.

Saçların açık kalsın.

Bu elbiseyi büyük bir zevkle çıkaracağımı bil.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derin bir nefes aldığı anda telefonuna gelen mesaj sesiyle olduğu yerde hafifçe sıçradı. Çantasından çıkardığı telefonunun ekranını açarak gelen mesajı okudu.

"Bir an önce hazırlanıp, seni bekleyen araca bin. Şömine emrine amade. Tabii ben de..."

Elleri titreyerek telefonu yatağa fırlattı ve hızlı bir duş alıp elbiseye uygun iç çamaşırını da giydikten sonra hafif bir makyaj yaptı. Saçlarını nemli bırakmak zorunda kaldı. Poyraz'ın bununla ilgili söyleneceğini hatırlayınca gülümsedi. Her şey hazır olduğunda, gerdanlığı kutusundan çıkarıp taktı.

Araca bindiğinde kalbi heyecanla atıyordu. Yol sanki bitmiyor, aksine daha da uzuyordu. Evin yanan ışıklarını gördüğünde, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Araçtan inip de kapının önüne geldiğinde, onu karşısında görünce derin bir nefes aldı. Kendisine uzatılan ele bakıp elini uzattı ve içeri girdi. Dışarısının soğukluğuna inat içerisi sıcacıktı. Şömineden gelen alevlerin ve yanan odunların sesi tenine çarparak titremesine neden oldu.

Poyraz onun kabanını omuzlarından sıyırırken, bakışları da açıkta kalan teninde gezindi usulca. Ona hediye ettiği gerdanlık ışıl ışıl parlıyordu tıpkı sahibi gibi. Bakışlarını boynundan dudaklarına, oradan yüzünün her bir noktasına gezdirdikten sonra gözlerini hafifçe kıstı. Bir elini onun zarif beline koyarak kendine çektiğinde, kulağına ulaşıp tenine çarpan sıcak nefesi büyük bir memnuniyetle karşıladı. Belindeki elinin kavrayışını iyice sıkılaştırıp, diğer elini başak tanelerinin arasından geçirdiğinde, parmak uçlarında hissettiği nemle kaşları çatıldı

"Neden saçlarını kurutmadın?"

"O kadar sabrım yoktu."

Kuytu yeşilliklerin içinde dans eden siyah parıltılar bedenindeki o tanıdık hissi yeniden uyandırdı. Onu kendine bastırdığı anda inlemeden edemedi. Yüzünü boynuna götürüp hep yaptığı gibi derin derin soludu o hafif vanilya kokusunu. Boynuna dolanan ellerin biraz yukarıya, saçlarının arasına karıştığını hissettiğinde bedeni gerildi. Daha içeriye bile girmemişlerdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve buna rağmen Poyraz aklının yarısını kaybettiğini düşünüyordu. Geri çekilip onunla yeniden göz göze geldi ve onu daha rahat seyredebilmek için geriye doğru iki adım attı.

Eylül'ün bakışları önce onun beyaz gömleğinde gezindi. Üstten açık olan üç düğmenin sunduğu manzara dudaklarının kurumasına neden oldu. Bakışları daha aşağılara indiğinde, gömleğin rengine tezat olan siyah pantolonunun düşük duran beli, Eylül'e yeni ve derin bir nefes aldırdı. Eğer son noktaya baktığında artık isyan bayrağını çekeceğini bilseydi, en azından hazırlanmak adına kendine bir dakika verebilirdi. Bir erkeğin çıplak ayaklarının onu bu kadar etkileyeceğini söyleseler, Eylül buna ancak gülüp geçerdi. Ancak durum hiç de öyle değildi. Farkında bile olmadığı mırıltılar dudaklarından dökülürken, ellerini elbisesinin kumaşına sürttü. Bakışları birkaç saniyeliğine Poyraz'ın koyulaşmış mavi gözlerine takıldığında, damarlarında gezinen kanın coşkuyla çağlamaya başladığını ve tüm bedeninin yandığını hissetti. Eğilip ince topuklu ayakkabılarını çıkardı. Başını dik tutarak korkusuzca ona baktı.

Aralarındaki iki adımlık mesafeyi kapatan Poyraz, Eylül'ü belinden tutup kaldırdığı anda beline dolanan bacaklara şiddetli bir inlemeyle karşılık vererek sertçe dudaklarına kapandı. Şimdiye kadar daha sakin olan öpüşmeleri bu kez rotasından şaşmış, onları daha önce bilmedikleri bir yeri keşfetmeye göndermişti. Her şey unutulmuş, sadece onlar kalmıştı.

Eylül kalçalarında hissettiği sert dokunuşların canını acıttığını bilse de aldığı zevk tartışılmazdı. Elleriyle Poyraz'ın yüzünü kavradı ve yapabildiği kadar sert olmaya çalıştı. Aralarındaki duygusal bağın ne denli yoğun olduğu su götürmez bir gerçekti. Buna rağmen farklı bir şeyler denemek, beraberce keşfetmek ve bunun keyfine varmak istiyordu. Daha önce Poyraz'ın bu tarz girişimleri olmuştu ama Eylül o yoğunluğun içinde devamını getirememişti. Her ne kadar ondan bununla ilgili bir şikâyet duymamışsa da, bu kez içinden geldiği gibi farklı kapıları aralamak, yepyeni hazların tadını almak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendisine verilen karşılığın başını döndüren etkisine kapılan Poyraz, her seferinde dikkat etse de bu kez ona ait olan kadının cüretkârlığı, aldığı kararı sorgulamasına neden oldu. Dudaklarının arasındaki dudakları ısırıyor, emiyor, Eylül'ü daha fazla çıldırtmanın yollarını arıyordu. Ellerinin altındaki tenin gittikçe artan harareti sertleşmesini sağlıyor, kasıklarına sürtünen sıcaklığın verdiği tahrikle kendinden geçiyordu.

Dudaklarını zorlukla koparabildiğinde, Eylül'ün itiraz ettiğini görünce boğuk bir şekilde gülümsedi.

"Bu gece pek de yavaş ve romantik olabileceğimi sanmıyorum. Ön sevişmeyle uğraşamayacak kadar fena bir durumdayım, Eylül."

"İstemiyorum yavaş olmanı. Bana kırılacakmışım gibi davranma."

"Canını acıtırsam, durmamı isteyeceksin."

Eylül soluk soluğa ona bakarken, dağılan saçlarıyla Poyraz'ın gözünde ne muhteşem göründüğünün farkında değildi. Bacaklarının arasındaki hassas noktaya sürtünen sertliğin hissi öylesine büyüleyiciydi ki, ona cevap verecek gücü bile bulamıyordu kendinde.

"Anlaştık mı, Eylül?"

Başını belli belirsiz sallamakla yetinen ve titremeye başlayan Eylül, hızlı adımlarla şöminenin önüne geldiklerini ve yine o günkü gibi minderlerin üzerine bırakıldığını hayal meyal fark etti.

Poyraz üstündeki gömleğin düğmelerini sabırsızca açarken, bakışlarını Eylül'ün bedeninden çekmedi. Üstündeki her bir parçadan kurtulduğunda, kırmızı görmüş boğa gibi bakıyordu. Diz çöküp Eylül'ü kendine yaklaştırdı. Elbisenin alt kısımlarını yukarıya doğru çekiştirip yandaki fermuarı açtı. Tamamen üzerinden çıkardığında, gördüğü güzellikler karşısında bedeni yeni bir kasılmayla titredi. Kendini öylesine kaybetmişti ki, bedenindeki en sert parçanın yumuşak olduğu kadar kararlı bir tutuşun içinde hapsolduğunu hissedince, dişlerinin arasından sert ve sesli bir soluk çekti içine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül, avucunun içinde tuttuğu şeyin yarattığı hislerin ikileminde, bir yandan kulakları uğuldayıp bedeni alev alev yanarken, bir yandan da buzların içindeymiş gibi titriyordu. Ani bir hareketle diğer elini de Poyraz'ın boynuna dolayarak kucağına oturdu. Yüz yüze durduklarında aralarında tek nefeslik boşluk vardı ve birbirlerinin tenine özgürce dokunan sıcak nefesler bir olup o boşlukta birleşti.

Eylül, onu ensesinden tutup sertçe dudaklarına yapıştı. Avucunun içindeki sertliği okşamaya başladığı an ısırılan dudağının acısıyla hafifçe sıçrasa da, aynı şekilde karşılık vermeye devam etti.

Onun bir anda böylesine verici ve cüretkâr hareketler sergilemesine şaşırsa da büyük bir tatmin duyan Poyraz, canı acıdığı için zor durumda kalmasına rağmen bu özgürlüğü onun elinden almak istemedi. Soluk soluğa geri çekildiğinde, Eylül'ün dağılmış saçlarının, kızarmış dudaklarının ve kuytu yeşilliklerindeki siyah parıltıların bir araya gelişinin görüntüsü ile mükemmel bir uyum yakaladıklarını görünce, kalbi göğsüne sığamayacak hale geldi. Bu kadını öyle çok seviyordu ki... Taparcasına... Ölürcesine... İki eliyle başak tanelerini kenara çekti ve o güzel yüzün şömine alevinin altında parlayan halini içine hapsedercesine izledi bir süre. Alnını alnına dayayarak, soluklarının düzene girmesini bekledi. Çok uzun gelen bir andan sonra konuşmaya başladığında, sesindeki boğukluk Eylül'ün tenine çarptı.

"O kadar güzelsin ki... O kadar muhteşem, o kadar ulaşılmaz ve o kadar benim..."

Eylül soluklarının arasından hafifçe gülümsedi. Bu bile onu yormuştu. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, o an bu muhteşemliğin içinde yok olacağından korkuyordu.

"Sen benim güneşim ve gecemsin. Sen yoksan ben de yokum, Eylül."

"Buradayım ve hep burada olacağım." Eylül elini onun kalbinin üstüne bırakıp, gözlerini gözlerine mühürledi. "Şimdi beni yıldızlarla buluştur. O geceki gibi hatıralar bırakalım bu çıplak duvarlara. Sen beni al, ben de seni."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalbinde binbir his dolanırken, onun nazikçe uzanmasını sağladıktan sonra gözleri küçük iç çamaşırında gezindi. İki yanından tutarak bacaklarından sıyırıp çıkardığında, kendisine sunulan manzaraya iç çekerek baktı.

Sadece dakikalar sonra hazların en büyüğünü yaşayacağını bilen Eylül, bacaklarına sürtünen sakalın tahrik edici etkisi ve bedeninden geçen titreşimin yarattığı hisle belini yukarıya doğru kıvırdı. Sıcaklığının üstüne konan dudaklar, işini bilen bir edayla amacına ulaşmak için tüm hünerini sergilemeye odaklandı. Hissettiği zevkle minderi avuçlarının arasına sıkıştıran Eylül, çok daha fazlasının beklentisiyle kesik kesik soluklar almaya başladı.

Bir süre sonra bedeninin üstünde yükselen beden ateşi harlarken, Eylül elini uzatarak onun erkekliğini yakaladı ve sıcaklığına doğru yönlendirdi.

Bu hareket Poyraz'ın öpüşmeyi kesmesine neden oldu. Dudaklarını Eylül'ün dudaklarına sürterken adeta hırlıyordu. "Yeterince ıslandın mı, Eylül? Alabilecek misin beni derinlerine?"

Göğsü hızla inip kalkan Eylül, derin bir nefes aldı. Ama bunun işe yaradığı söylenemezdi, çünkü ne yaparsa yapsın hâlâ nefes nefeseydi. "Peki ya sen? En derinlerime dalabilecek misin, Poyraz? Beni bir kez daha ve defalarca zirveye çıkarabilecek misin?"

Poyraz duyduklarıyla adeta çıldırdı. Boğazından gelen ilkel ve boğuk hırıltıyı nefeslerinin arasından dışarıya verirken, bir elini onun elinin üstüne koyarak Eylül'ün sıcaklığının girişine yerleşti. Hafif bir hareketle içeriye itti kendini. Eylül'ün kolları boynuna dolandığında, beklentiyle ışıl ışıl parlayan gözleri sabırsızca kendi gözlerinde geziniyordu. Aynı hareketle geri çekilip, bu kez hızlı bir şekilde kendini ona doğru ittiğinde, Eylül'ün beli yukarıya doğru büküldü ve sesli bir inleme kaçtı dudaklarından. Aynı hareket arka arkaya birkaç kez tekrarlandığında, Eylül'ün tırnakları Poyraz'ın sırtında o gecenin anısını taşıyan izler bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz, beline dolanan bacakları okşadıktan hemen sonra elleriyle Eylül'ün yüzünü kavradı. "Bileklerime tutun."

Artık neredeyse öleceğinden emindi Eylül. Bu kadarına bile nasıl dayandığını bilmiyordu. Gözlerini kırpmaya bile korkuyordu, çünkü yaşadıkları muhteşemliğin tek bir saniyesini bile kaçırmaya niyeti yoktu. Elleriyle onun bileklerini kavrarken sertçe yutkundu ve hazır olduğunu hissettiren bir bakış attı. İnleten bir hareketle yavaşça içinden çıkmasına ve sertçe yeniden girmesine sesli bir çığlık attı. Bunu sadece onun bileklerine tutunarak kaldıramayacağını fark etti. Darbeler devam ederken acısını ileteceğini düşünerek tırnaklarını, tutsak ettiği bileklere geçirdi acımadan. Bedeni ter içinde kalmıştı ve bu bile aralarındaki yoğunluğun tapılası kanıtıydı onun için. Kapanan gözlerine dirense de bu çok zordu.

"Aç gözlerini."

Duyduğu sesle gözlerini yarı yarıya açarken, bedeni titremeye ve uyuşmaya başladı. Dakikalar geçiyor, bedeninde yer eden darbeler hızını kesmiyor, delice bir tutkuyla devam ediyordu.

"Tam da seni zirveye taşırken, o güzel gözlerinin siyaha kestiğini canlı canlı görmek istiyorum bir kez daha."

"Poyraz..."

Nefes nefese ancak tek bir kelime çıkabilmişti dudaklarından. Başını sıkıca tutan ellere inat oynatmaya çalışsa da başarılı olamadı. Bedeni bedenine doğru yükselirken, başını hafifçe geriye atabildi ve dudaklarından acı çekercesine çıkan derin inleme yükseldikçe yükseldi. Ta ki en derinlerinin Poyraz'ın can parçalarıyla dolduğunu hissedene kadar...

Son bir darbeyle kendini bırakan Poyraz, boğuk hırıltılarına karışan Eylül'ün çığlıklarına, dudaklarında tatmin olmuş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Birlikte yaşadıkları yükseliş, bir tuvale çarpan binlerce renk misali dağılırken, şöminede alev alev yanan ateş, her ikisinin de bu özel anlarına şahitlik etti.

Saniyeler dakikaları kovaladı. Poyraz gerçekliğe döndüğünde, başını yaslamış olduğu göğüslerden kaldırıp Eylül'e baktı. Kapalı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözleri ve titreşen kirpikleriyle dünyanın en güzel manzarasını temsil ediyordu ona ait olan kadın. Yavaşça içinden çıkarken inlemesine engel olamadı. Aynı anda Eylül'ün dudaklarından dökülen mırıltıların keyfini çıkardı. Diğer tarafa uzanırken, onu nazikçe tutup kendine çekti. Bedenine dolanan bedeni sarmaladı ve neredeyse sırılsıklam olmuş başak tanelerini okşayarak öpücükler bıraktı. Dudaklarında ömrü boyunca hiç yer almayan bir huzur vardı şimdi. Eylül ona bu dünyada verilmiş tek ve en nadide hediyeydi.

İki gün önceki nefis manzarayı yeniden görüyor olmak, Eylül'ü o çocuksu heyecana sürükledi. Pastaneye gitmek için erkenden kalkıp hızlıca hazırlandı. Aklında Poyraz'a hoş bir sürpriz yapmak vardı. Bütün bir günü kendisi pastanede, Poyraz da şirkette geçirince kalan zaman ikisine de yetmiyordu.

Kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa geçmek isterken, kulağına çalınan ses gülümsemesine neden oldu. Gürültü yapmamaya özen göstererek çalışma odasının kapısına yaklaştı ve âşık olduğu adamın sesini dinlerken, farkında olmadan elini kalbine götürdü.

Poyraz bir eli cebinde, diğer eli telefonu tutarken dışarıda atıştıran karı seyrediyordu. Ses tonundan gergin olduğu açıkça belli oluyordu.

"Aynen söylediğim gibi. Sürekli diken üstünde olmaktan yoruldum." Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra devam etti. "Başka bir ihmali kabul etmem mümkün değil. Yeni bir..." Koltuğuna oturmak için geri döndüğünde gözü, aralık duran kapıya takıldı. "Tamam, beni bilgilendirirsin."

Telefonu kapatıp koltuğuna otururken dudakları kıvrıldı. "O başak tanelerini görüyorum."

Eylül olduğu yerde hafifçe sıçrarken, yakalanmış olmanın getirdiği utançla yüzünü buruşturdu. Kapıyı yavaşça iterek içeriye girdiğinde, yaramazlık yapmış küçük bir çocuk bakışı atıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dudağını ısırdı ve elleri arkasında çekingen adımlar atarak ona doğru yaklaştı.

Poyraz gülüşünü serbest bırakmamak için bir hayli çaba harcıyordu. Kaşlarının çatık olmasına özen göstererek başıyla küçük bir hareket yaptı ve ardından onun başak tanelerini savurarak gelişini iç çekerek izledi. Tam önünde durduğunda, onu çekip öpmemek için kendini zor tuttu.

"Birini gizlice dinlemenin hiç de hoş bir davranış olmadığını sana söylemediler mi?"

Eylül bu küçük oyundan hoşlandığını saklamak için dudağını ısırdı.

"Size bir soru sordum, Eylül Hanım."

"Duydum."

"Peki, buna bir cevabınız var mı?"

Eylül bir an durup, düşünür gibi yaptı. Farkında olmadan olduğu yerde hafifçe sallanıyordu ve bu da Poyraz'ın sabrını kesinlikle zorluyordu.

"Sanırım... Ben fazla meraklı biriyim."

Tek kaşını kaldırıp onu baştan ayağa süzen Poyraz, derin bir nefes aldıktan sonra oturduğu yerden kalktı ve ona olabildiğince yaklaştı. Bu yakınlığın Eylül'de derin bir heyecan yaratmasını, yanaklarının pembeleşmesini ve kuruyan dudaklarını yalamasını keyifle izledi.

"Eğer bana merak ettiğiniz şeylerden bahsederseniz, sizi aydınlatabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Hmm... Düşünüyorum da... Bir kadın, âşık olduğu adamla daha birkaç saat önce sevişmişken, onu yeniden arzulaması normal mi?"

Poyraz'ın hafif alay eden hali saniyesinde kayboldu ve onu kollarının altından tutarak çalışma masasının üstüne oturttu. Onun yüzünde gördüğü korku karışımı heyecan, gözlerinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tehlikeli bir şekilde kısılmasına ve bedeninin daha da gerilmesine neden oldu.

Her şey gayet sakinken ne ara o masaya oturtulduğunu anlamayan Eylül, kalbi göğsünü delip geçecekmiş gibi hissediyordu. Elleri onun güçlü ve kaslı omuzlarına sıkı sıkıya tutunurken nefes almakta zorlanıyor, bacaklarının arasında hissettiği hassasiyet adeta isyan etmesine neden oluyordu.

Dudakları dudaklarını bulduğunda, onu adeta eritip bitiren kıvılcımlar çaktı tüm benliğinde. Eylül'ün bacaklarında gezinen elleri sabırsızca yukarıya çıkarak başak tanelerinin arasına karıştı. Soluk soluğa, aşktan ölürcesine çekti kendini. Alnını alnına dayarken, hissettiği şeyi tanımlayabileceği bir kelime bulamadan öylece durdu.

Eylül, elleri âşık olduğu ve taparcasına sevdiği adamın gömleğinin yakasında, dizginlerinden kurtulmuş bir sabırsızlıkla tenine dokunmak istiyordu. Aldığı nefes boğazında hıçkırığa dönerken, sımsıkı tutunuyordu ona. Yanağına dökülen bir damla yaşın eşliğinde zorlukla da olsa gözlerini açtı ve onun da aşkla dolup taşmış olan maviliklerine odaklandı.

"Seni nasıl sevdiğimi ben hâlâ bulamadım." Boğazındaki yumruyu yok sayıp, derin bir nefes almaya uğraştı. "Ne zaman bu kadar kapıldım, nasıl böyle kendimden geçercesine sevdim..."

Gömleğin yakasında duran elleri hareketlenip tenine doğru kaydı. Onun, dişlerinin arasından çektiği soluk tüm bedenine şok dalgaları halinde yayılırken, parmak uçlarıyla teninde kaymaya başladı. Dudaklarını, tıpkı onun yaptığı gibi boynundaki hassas noktaya bastırırken, derin derin içine çekti erkeksi kokusunu.

"Hep seni düşünüyorum ben. Aklımda hep o beni baştan çıkartan bakışın, kulağımda beni okşayan sesin, tenimde bana tapan ellerin... Beni zorla evimden alıp getirmiştin ya o gün... O gün söylediklerim... Pastanenin benim her şeyim olduğuna dair bir şeyler söylemiştim." Başını hafifçe geriye çekip, içinde kaybolduğu gözlere baktı. Elleri onun hafif kirli sakalında gezinirken, başparmağıyla alt dudağına dokundu. "Anladım ki, benim her şeyim *sen*sin. Seninle olduğum sürece başka şeyler vız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelir. Yeter ki sen, elimi bırakma... Yeter ki sen, beni kendinden uzaklaştırma..."

"Asla!"

Poyraz onu hırsla kendine çekip, acıtıcı bir öpücükle sözlerini yarıda kesti. Delicesine sevdiği kadın böylesine cömert hareketler ve sözlerle kendisini her şekilde ona bırakırken, Poyraz içinde büyüyen aşkla her geçen an daha da yıkılmaz olduğunu hissediyordu. Eylül ona bazen sonsuzluğu çağrıştırırken, bazen de ucu açık bir ihtimali getirip koyuyordu önüne. Ve o ihtimalin düşüncesi bile, Poyraz'ın her şeyi yakıp yıkma isteğini güçlendiriyordu içinde. Eylül'e, özellikle de kendi sebep olduğu bir şey yüzünden zarar gelirse diye sürekli diken üstünde duruyor, ne kadar ne önlem varsa hepsini almak istiyordu.

Yeni bir nefes alabilmek için ondan uzaklaştığında, ilk günden beri hissettiği aşkı görüyor olmak erkekçe bir gururla dolmasını sağladı. "Seni bugün ben bırakayım mı pastaneye?"

Hissettiği yoğunlukla gözleri ağırlaşmış olan Eylül, duyduğu şeyi idrak ettiğinde aniden canlandı ve elleriyle onun bileklerine tutundu. "Gerçekten mi? Sen mi bırakacaksın beni?"

"Seni yanımda ne kadar tutarsam, o kadar iyi."

"O zaman ben hemen çantamı alıp geliyorum."

Eylül neşeyle zıplayarak masadan indiğinde, az önceki duygu yoğunluğu dağıldı ve Poyraz'ın gerçek bir mutlulukla gülmesini sağladı. Onun gidişini izlerken, kalp atışları hâlâ normal ritmini bulmuş değildi. Bir eliyle çenesini sıvazlarken, aldığı kokuyla elini burnuna götürdü. Başak tanelerinin hafif vanilya kokusu sinmişti eline. İçinden taşan aşkla gülümseyerek başını iki yana salladı ve odadan çıktı.

Kısa bir süre sonra, onun yine o başak tanelerini savura savura merdivenlerden inişini mutlulukla izledi.

"Hadi çıkalım."

Poyraz iki adımda onun tam önünde durarak, alnına uzun bir öpücük bıraktıktan sonra elini sımsıkı kavrayıp kapıya yöneldi. Kurtuluş'un yanından geçerken, rutin talimatlarını vermeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ihmal etmedi. Arabaya binip arka koltuğa oturduklarında, kolunu omzuna atarak onu kendine çekti. Çalışma odasında yaşadıkları yoğun ve duygusal anlar içinde bir yere dokunmuş ve göğsünde anlamını bilmediği bir sızıya neden olmuştu. Bunu dile getirmeyi şiddetle reddetmiş, Eylül'ü de herhangi bir şekilde huzursuz etmekten çekinmişti.

"Bu akşam için bir teklifim var."

Kapalı gözleri onun sesini duymasıyla açılırken, başını geriye atıp yüzünü görmeye çalıştı. Bir elini onun kirli sakalında gezdirip, tek kaşını kaldırarak muzipçe gülümsedi. "Hmm... Nasıl bir teklifmiş bu?"

"Evimizde baş başa, senin şu leziz pastalarından yapalım diyorum."

Eylül'ün muzip gülüşü silinirken, yüzü hayret dolu bir ifade aldı. "Sen? Benimle birlikte pasta yapacaksın?"

"Olamaz mı?"

"Olur da... Yani seni o halde düşününce..."

Sözlerini yarıda kesip gülmeye başlayınca, Poyraz da hafifçe kaşlarını çattı ve kulağına eğilerek kısık bir sesle konuştu.

"Eylül Hanım, şu haliniz beni fena halde tahrik ediyor."

Eylül'ün dudaklarının arasından çıkan küçük inilti, kendine engel olmasıyla yarıda kesildi. Yüzünü onun boynuna götürüp, burnuyla hafifçe tenine sürtündü.

"O zaman ben bunu hep yapayım."

"Hiçbir şey yapmasan bile beni büyülüyorsun. Yürürken savrulan başak tanelerin, aklımı fena görüntülerle dolduruyor."

"Tamam, sus! Biraz daha devam edersen, arabanın arka koltuğunda sevişen çiftlerden biri de biz olacağız."

Poyraz'ın gözleri kısılıp içinde tehlikeli ışıltılar oluşurken, Eylül'ün belini okşayan elinin dokunuşu sertleşti. "Kulağa feci seksi geliyor."

Eylül gülümseyerek onun dudaklarına uzandı. Dokunuş gerçekleştiğinde, saniyeler önceki şehvet yerini yoğun ve duygusal

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hislere bıraktı. Soluk soluğa kendini geri çektiğinde, işaret parmağıyla Poyraz'ın dudaklarında gezindi. Bileği tutulup da parmak uçları sırayla ve sevgiyle öpüldüğünde, başını hafifçe yana eğip bakışlarına karşılık verdi.

"Hani Jülide'yle evimin mutfağını savaş alanına çevirdiğiniz o gün var ya..."

Eylül gevşemişken, cümledeki olumsuz ifadeyle yapabildiği kadar kaşlarını çattı. "Hiç de bile! Her yeri temizlemiştik. Ayrıca o dağınıklığın sebebi Jülide'ydi. Ben gayet düzenli çalışırım."

Poyraz gülümseyerek, onun büzülmüş dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı. "Saçına taktığın yeşil bir şey vardı."

"Bandanayı mı diyorsun?"

Poyraz duyduğu kelimeyle yüzünü buruşturdu. "Adı öyle miymiş?"

Eylül tatlı bir şekilde gülümseyince, yüzündeki ifade eski mutlu haline döndü. "Evet, canım. Eee, ne olmuş ona?"

"Uzun zamandır takmıyorsun. Sana çok yakışıyor."

Eylül derin bir nefes alıp hülyalı bir bakışla başını onun omzuna yaslarken, elini de göğsüne koydu. "Tamam, takarım."

Yol bitip de pastaneye geldiklerinde onunla beraber arabadan inen Poyraz, bakışlarını dikkatli bir şekilde etrafta gezdirdi. Sanki bir şey olacakmış gibi tetikte duruyordu. Boynuna dolanan kolların etkisiyle dikkatini Eylül'e verdi.

"Akşam yine ben alacağım seni."

"Böyle yaparsan alışırım ama..."

"Benim için zevk olur."

Gülümseyerek ona doğru eğildi ve aşkını ilettiğine inandığı yoğun öpücüğü Eylül'ün dudaklarına bıraktı. Onun pastaneyi açışını ve içeriye girişini bekledikten sonra Kadir'e döndü.

"Gözünüzü dört açın. Geçen akşamki gibi bir şey olmasın, Kadir."

"Merak etmeyin, Poyraz Bey."

"Akşam ben geleceğim Eylül'ü almaya. O şekilde döneriz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anladım."

Poyraz başını hafifçe eğdikten sonra arabaya bindi. Oradan ayrılırken bakışları pastanenin içine yöneldiğinde Eylül'ün gülen gözlerle ona el salladığını görünce, aynı şekilde karşılık verdi. İçindeki, anlamını kavrayamadığı o his yeniden kendini gösterdiğinde eli istemsizce yakasına gitti. Kravatını gevşetip, gömleğinin üstten iki düğmesini açtı. Belki de bu hisler hayatı boyunca yakasını bırakmayacaktı.

Gün yeni başlamış ve iki sevgili de kendi işlerine odaklanmışken, diğer tarafta korkunç bir sessizlik vardı. Yine kapalı ve kasvetli bir hava, kötü bir olaya sebep olacakmış gibi adeta tetikte bekliyordu.

Bugün her şey bitecekti onun için. Bugün, uzun zamandır beklediği şeyi gerçekleştirecek ve planı kusursuzca işleyip son bulduğunda, arkasına bile bakmadan çekip gidecekti. Hiç kimsenin masumiyetiyle, günahsızlığıyla ilgilenmiyordu. Onun tek bir hedefi, tek bir amacı vardı. Bunun haricinde her şey önemsiz ve anlamsızdı.

İzlediği manzarayı bölen siluet, yavaşça arkasına dönmesine neden oldu. Yardımcısının tereddüt dolu bakışlarına tepkisiz kaldı. Son günlerde elinden düşürmediği kadehi dudaklarına götürüp tek bir yudum aldıktan sonra, boğazını yakarak geçmesine izin verdi. Kadehi tutan eliyle karşı tarafı işaret etti.

"Bence senin de bir kadehe ihtiyacın var."

Yardımcısı derin bir nefes alıp, önce patronunun işaret ettiği mini bara, sonra yeniden ona baktı. "Her şey hazır. Sizin de söylediğiniz gibi, avın tuzağa düşmesini bekleyeceğiz."

Adam birkaç saniye boyunca tepkisiz bir ifadeyle yardımcısına baktı. Yeniden dışarıdaki manzaraya döndüğünde, kadehini dudaklarına götürüp son yudumun da kanına karışmasına izin verdi. Nedense önceki kadar kararlı hissetmiyordu kendini. İçten içe bunu yapmak istemediğini haykırıyordu bir yanı. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu, içinde öyle kapalı ve fark edilmeyen bir yerdeydi ki, baskın olan taraf onun yüzeye çıkmasına izin vermiyordu.

"Bazen olacakların önüne geçemezsin. Ve bu, kaderden başka bir şey değildir."

"Bunu engelleyebilirsiniz."

Bakışlarını kasvetli gökyüzünden çekip tekrar yardımcısına baktığında, gözlerindeki hafif pişmanlığı fark etti. Odaya geldiğinden beri aynı yerde, neredeyse hiç kıpırdamadan duruyordu.

"Bazı şeylerin bir bedeli vardır ve bu bedel ödenmek zorundadır. Az kaldı." Adam kararlı bir şekilde ona arkasını döndü ve en ufak bir tereddüt hissettirmeyen ses tonuyla son sözünü söyledi. "Bu konuyla ilgili, düşünceme ters bir şey duymak istemiyorum."

Yardımcısı yerde bir noktaya bakıp başını yeniden kaldırdı ve aynı patronunun kararlılığını aratmayan sesiyle son sözünü söyleyerek odadan çıktı.

"Emredersiniz, efendim."

Yorucu geçen sabahı geride bırakırken ellerini beline koydu ve dolu olan iki masanın da birazdan hesabı ödeyeceklerini bilerek gülümsedi. Her ne kadar akşam Poyraz'ın geleceğini biliyor ve bundan mutluluk duyuyorsa da, bu sabah onun yaptığı sürpriz nedeniyle bu kez de kendisi onu şaşırtmak ve mutlu etmek istiyordu.

Uzun zamandır bir arada olmalarına rağmen, daha önce şirkete hiç gitmemişti. Gerçi bunun için fırsat olmadığı gibi, Poyraz'ın bunu yapmama sebebini de anlayabiliyordu. Pastaneye bile gelmesini istemezken, tüm hayatının merkezi sayılan iş ortamı ve çevresine onu dâhil etmek istememesi korkusundandı. Bunu gayet iyi biliyordu. Ama bunun bir sonu yoktu. Elinden geldiğince hayatlarını normal görmeye çalışıyor ve Poyraz'ın bir parça rahat hissetmesi için uğraşıyordu. Bakışları uzak noktadaki kişiye kaydığında gülümseyerek ona yaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu iki masa birazdan hesabı ödeyip kalkar. Sonra biz de pastaneyi kapatırız."

Kadir tek kaşını kaldırıp ona baktı. Yine bir şeylerin peşinde olduğunu sezebiliyordu ama bilmek istediği söylenemezdi.

"Her ne yapacaksak, Poyraz Bey'e rapor vermem lazım. Ayrıca, eğer izin vermezse kılımı bile kıpırdatmam."

Eylül gözlerini devirerek sandalyelerden birini çekti ve oturduktan sonra ellerini masanın üstünde kenetledi. "Poyraz'a sürpriz yapmak istiyorum. Bunu nasıl karşılayacağını bilmesem de... Şirkete gitmek istiyorum." Başını hafifçe sağa doğru eğdiğinde, onu ikna edebileceğini düşünerek hevesli bir şekilde bekledi.

"Benim için sorun olmasa bile bunu yapamam."

Eylül'ün yüzündeki tatlı ifade bir anda yok olup sinirli bir hal aldı. "Ya niye yapamıyorsun ki? Şirkete gidersem kızacak mı yani?"

"Tabii ki kızmayacak, Eylül. Ama onun haberi olmadan bunu yaparsak, yine her şeyi tehlikeye attığımızı düşünür –ki bu noktada ona hak veriyorum– işin sonunda da yeni bir öfke dalgasına maruz kalırız."

"Umurumda değil. Hem ben onu sakinleştiririm."

İstemese de yanaklarının yandığını hissederken, adamın bunu fark etmemesini diledi. Ama Kadir'in taviz vermeye hiç niyeti yoktu.

"Kusura bakma, yapamam."

Eylül bir anlamda boynunu bükse de, bir şey elde edemeyeceğini anlayınca pes etti. "Sen kazandın."

İşinin başına dönüp, kendini oyalamaya çalıştı. Ürünlere şöyle bir bakınca, onların yanına ıspanaklı kiş yapıp, bir parça kafasını dağıtabileceğini düşündü.

Günün kalan zamanı hızlı bir şekilde geçip gitti. Başını eğip de defterine aldığı notlara göz gezdirirken, izlendiğinin farkında bile değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Satışlar beklediğimizin de üstünde gerçekleşti. İnsanlar aldıkları parçaların haricinde, bir an önce yeni bir koleksiyon görmek için sabırsızlanıyorlar."

Satıştan sorumlu genel müdür yardımcısının aylık durumu anlatmasını, müşterilerin geri dönüşlerini ve başka ne tarz şeyler görmek istediklerini dinlerken arkasına yaslanmıştı. Tüm bu sonuçlar hem kendisinin, hem de Menderes'in beklediği gibiydi. Dolayısıyla onu pek de heyecanlandıran bir durum yoktu. Zaten onun aklı fikri Eylül'deydi. Sabah çalışma odasında yaşadıkları yoğunluktan beri, içindeki o huzursuzluk hâlâ aynı yerdeydi.

Poyraz için anlamsız geçen toplantıyı Uras yönetmişti. Her ne kadar işlerden uzak durmak istese de, anlamadığı bir şekilde işin içine girmiş oluyor, sırf bu yüzden her seferinde hem Menderes'e, hem de Poyraz'a lanet okuyordu. Ve bu durum Poyraz'ı fazlasıyla eğlendiriyordu.

Genel müdür yardımcısı gittikten sonra mini bardan kendine viski dolduran Uras, toplantı masasına dayanarak arkadaşını izledi.

"Farkında mısın bilmiyorum ama toplantıyı tek başıma yaptım."

Poyraz dikkatini ona vererek oturduğu koltuğunda geriye yaslandı. "İyi iş çıkardın. İçindeki şu potansiyeli serbest bıraktığında harikalar yaratıyorsun."

"Ne demezsin!" Uras yüzünü buruşturup içkisinden bir yudum aldı. "Sen, söz konusu iş olduğunda her şeyden soyutlanırdın. Ama bu kez işten soyutlandın."

"İçimde anlamadığım bir huzursuzluk var."

"Eylül?"

"Aynen öyle."

"Kafana bu kadar takarsan, olumsuzlukları çekmen gayet normal."

"Usta filozof konuştu."

"Ciddiyim. Biraz akışına bırak. Bu şekilde hayatındaki mutluluktan zevk alamazsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz derin bir nefes alıp, ellerini masada birleştirdi. "O kadar kolay görmezden gelemiyorum. Bu arada..." Sözlerini yarıda kesip, çekmeceden çıkardığı küçük bir kutuyu masanın üzerine bıraktı. Bakışları arkadaşının bakışlarını bulurken, yüzünde ne kadar mutlu ve kararlı olduğunun ifadesi vardı.

Uras, tek kaşını kaldırıp masadaki kutuya bakarken gülümsemesine engel olamadı. Kadehindeki kehribar rengi sıvıyı tek dikişte bitirdikten sonra arkasını döndü ve bardan viski şişesi ile bir kadeh daha alıp, sinir bozucu bir sırıtmayla Poyraz'ın masasına doğru yürüdü. Kadehleri doldurup, yine tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Aşka!"

Poyraz tuttuğu gülüşünü serbest bıraktığında, uzun zamandır ilk kez bu kadar dolu dolu mutlu olduğunu hissediyordu. Büyük ve önemli bir adım atmak üzereydi. O an geldiğinde, Eylül'ün ışıldayan yüzünü görmek için can atıyordu. Kadehini arkadaşına doğru kaldırdı.

"Aşka!"

İki dost ikişer kadehi devirdikten sonra, Poyraz'ın bakışları yeniden kutuya takıldı. Alıp açtığında, parlayan taşların göz alıcı güzelliği karşısında yeterince heyecanlanamamasının nedeni, elbette ki Eylül'ün kuytu yeşilliklerinin bu taşlardan çok daha değerli ve göz alıcı olmasıydı.

"Sence beğenir mi?"

Uras rahat koltuğa geçip, her zamanki gibi bacaklarını önündeki sehpaya uzattı. "Ona dünyanın en değerli taşlarından oluşan bir yüzük de versen, Eylül'ün bunların değeriyle ilgilenmediğini benden iyi biliyorsun. Çünkü onun tek ilgilendiği sensin. Bir düşünsene, hayatımıza girdiğinden beri bunca lüksün, varlığın içinde bir kez olsun senden bir şey istedi mi?"

Poyraz yüzünde gururlu bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Tek bir şey bile istemedi. Ama gücüm neye yetiyorsa, hepsini önüne sermek istiyorum."

"Peki, kendisi ne zaman öğrenecek bu güzel teklifi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu gece."

Poyraz elinde tuttuğu yüzüğe bakarken, Eylül'ün kuytu yeşilliklerindeki siyah parıltıları görür gibiydi. Bu gece onu alırken yepyeni bir geleceğe adım atacaklarını biliyor ve bundan büyük bir zevk duyuyordu.

Gün boyu Eylül'ün güzel yüzünü, gülen gözlerini ve başak tanelerini düşünmekten işlere odaklanamamıştı. Yarını bekleyebileceğini düşündüğü bir işe dokunmamayı tercih ederek arabasına binmiş ve şoföre pastaneye gideceklerini söylemişti. Yol bir türlü bitmek bilmese de sonunda pastaneye varmışlardı. Poyraz, kapısının açılmasını beklemeden arabadan inmiş, şüpheci bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra emin adımlarla pastanenin kapısından içeriye girmişti.

Ve şimdi ona baktığında gördüğü manzara, aşkı bir kez daha iliklerine kadar hissetmesini sağlıyordu. O kadar kapılmıştı ki başak tanelerine ve Eylül'ün o kalemi dişlediği haline, Kadir'in ona doğru geldiğini sonradan fark etti.

"Hoş geldiniz, Poyraz Bey."

Poyraz ona dönüp hafifçe başını salladı ve yeniden kalbini çarptıran kadına döndü. Heyecandan pembeye boyanmış yanaklar, siyah parıltıların dans ettiği kuytu yeşillikler ve nefessiz kalan kurumuş dudaklar... Poyraz tezgâhın arka tarafına geçmek için dolanırken, Kadir'in dışarı çıktığını fark etmedi.

Eylül'ün tam önünde durup, yüzüne düşmüş olan kalın bir tutam saçı geriye doğru itti. Parmak uçlarıyla yeşil bandananın üzerinden geçerken, onun nefesinin hızlandığını gördü.

"Bu... Sanırım benim için?"

Eylül konuşabilmek için yutkunmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Onu gördüğü andan beri dilinin damağının kuruduğunu ve nefes almakta zorlandığını hissediyordu.

"Bugün sana gelecektim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz tek kaşını kaldırıp, bakışlarını onun bakışlarına odakladı. "Şirkete mi?"

"Hı hı... Kendi arabamı kullanacaktım tabii ama o kısma gelemeden Kadir'den veto yedim."

"Akıllılık etmiş. Yoksa bu kez onu dinlemezdim bile."

"Biliyorum. Biraz da onun için yeterince ısrar edemedim. Ama sonra fark ettim ki..." Eylül bir an durup bekledi. Bu gerçekliği en başından beri kabullendiğini, Kadir'le konuşmasından sonra daha iyi anlamıştı. Etrafa öylesine bakan gözleri yeniden onun maviliklerine doğru döndü. "Eğer bir kez daha başıma buyrukluğum yüzünden bir şey olur ve ben seni yine üzersem... Üzmek? Çok aptalca... Sana yeniden o derin acıyı yaşatırsam, kendimi asla affetmezdim."

Kalbindeki minik kanat çırpınışları eşliğinde hafifçe gülümsedi ve elleriyle Eylül'ün yüzünü kavrayıp kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarına hafifçe sürtünürken derin bir nefes aldı. "Sana güveniyorum ben. Hiç kimseye güvenmediğim kadar. Ve bunu itiraf ettiğin için ne kadar mutluyum, bilemezsin."

Onun hafif eğlenen ses tonu ve yana doğru hafifçe kıvrılan dudaklarına takılan Eylül, uzun ve titrek bir nefes çekti içine. Bir eli yüzünde dolanırken, diğerinin saçlarına doğru kaydığını fark etti. Bandanasına dokunan parmakların etkisiyle sersemlemiş bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

"Özlemini çektiğim bir karşılama oldu. Şu kumaş parçasıyla hem aklımı başımdan alacak kadar kadınsı, hem de korumak isteyeceğim bir çocuk kadar savunmasız görünüyorsun."

"Eve gidelim mi?"

Eylül yanağını onun avucuna yaslayıp tatlı bir şekilde bakınca, Poyraz'ın kalbinde derin bir mutluluk yankılandı.

"Hadi gidelim."

Poyraz onu alnından öpüp, toparlanması için serbest bıraktı. Birkaç dakika sonra birlikte pastaneden çıktılar. Şoförün açık tuttuğu kapıdan Eylül'ün girmesini beklerken, Kadir'e ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kurtuluş'a dönüp, kendisi için özel olarak kullandığı eve gideceklerini söyledi. Ardından araca binip Eylül'ün yanına oturdu.

Poyraz şoföre gidecekleri yeri söylediğinde Eylül hızla ona doğru döndü. "Önce üstümü değiştirseydim keşke."

Saçlarına küçük bir öpücük bırakan Poyraz, onu çenesinden tutup biraz daha kendine yaklaştırdı. "Ben Jülide'den rica ettim. İhtiyacın olan şeyleri önceden gönderdim."

"Hiçbir şeyi de atlamıyorsunuz, Poyraz Bey."

"Seninle ilgiliyse asla!"

"O zaman bu akşam pasta yapmıyoruz?"

"Önümüzde uzun bir ömür var. Pasta bekleyebilir. Hem zaten..." Kısacık bir an bekleyip, derin bir nefes aldı. "Çok daha lezzetli şeyleri ilk sıraya almak, ikimiz için de heyecan verici olabilir."

Duyduklarıyla heyecanlanan ve dudağını ısıran Eylül, gecenin getireceklerini bilerek ona doğru uzandı ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Başını onun göğsüne güvenle yasladığında, o gün söz dinleyip arabasına binmediği için fazlasıyla huzurluydu.

Aşk bazı istekleri dizginler veya yok sayabilirdi. Eylül için pastaneye gitmemek, arabasına binmemek gibi şeyler önemli değildi. O, hayatı boyunca farkında olmadan beklediği şeye kavuşmuş, bu zenginliğin içindeki tek önemli sebep olan aşkın varlığına sıkı sıkıya sarılmıştı.

Cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açmak üzereyken, elinin üstüne bir alev misali inen elin temasıyla yanındaki kadına döndü. Kuytu yeşillikler daha şimdiden siyaha kesmiş, tüm cömertliğiyle ve aşkıyla ona bakıyordu.

Eylül anahtarı ondan aldı ve kapıyı açıp içeriye girdikten sonra onu evlerine davet eder gibi bir bakış attı. O sıcacık an ikisini de sarıp sarmalarken, zarif elini uzatarak onu ceketinin kenarından tuttu ve içeriye çekti. Dudakları arasında kalan tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nefeslik mesafe saniyesinde kapanırken, bedenini bedenine bastırdı. Dudaklarının her noktasında gezinen, o buz gibi havada sıcaktan nefes nefese bırakan adamın boynuna doladı kollarını. Elleri onun kısa saçlarına dolandığı anda, sert bir baskıyla çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissettirerek dudaklarını boynuna götürdü. Daha önceleri de hissettiği o yoğunluğun içine karışan aceleci dokunuşlar bir kez daha kendini gösterdi. Eylül daha fazlasını hissetmenin ihtiyacıyla kıvranırken, Poyraz'ın boynundaki hassas noktayı dudakları ve dişleri arasına alarak bulutların üzerine yolculuğa çıktı.

Aldığı zevkle gözleri kapanan Poyraz, boğazından gelen hırıltıların sessiz evi doldurduğu anlarda yenilmez bir güçle ve aşkla kuşandı. Elleri sevdiği kadını sahiplenircesine onun bedeninde dolanırken, alevlerle sarmalanmış teni hissetmek için aceleci hareketlerle üstündekileri çıkardı. Tıpkı onun kendisine yaptığı gibi o zarif boynuna dudaklarıyla dokunduğu anda, ondan gelen küçük inlemeler saniyeler geçtikçe yükselmeye başladı.

Ne ara üstündekileri çıkardıklarını ve salona geçtiklerini fark etmediler bile. İhtiyaçları o kadar ilkel ve belliydi ki, tek beden olmanın hissettirdiği tarifi imkânsız muhteşemliğin içine düşmeye hevesliydi ikisi de. Birbirlerinin tenlerine dokunduklarında, tek bir saniyelik bakışın ardından yeniden kavuştu dudakları.

Poyraz onu kaldırıp kucağına aldığında beline dolanan bacakların bedeninde yarattığı hisle inlerken, bir elini yukarıya doğru çıkarıp sutyenin kopçasını açmaya çalıştı. Bunu başardığı anda dudaklarından kopan iniltiyle, Eylül'ün gözlerini bir an bile ondan çekmeden sutyenini fırlatıp atmasını izlerken, o gözlerin siyaha kesmiş olduklarını görmenin zevkini yaşıyordu. Ellerinin altında can bulan, alevini katlayan dokunuşlarla gezindiği tenin muhteşemliğiyle kesik kesik solumaya başladı. Bu şekilde olmak ona yetmiyor, onun dokunamadığı her parçası adeta canını acıtıyordu. Bir anlığına örselediği dudaklardan kendini kurtardığında, onun yeniden birleşmeye çalıştığını görünce boğuk bir şekilde güldü.

"Sakin ol, Eylül. Ben kendimi zor tutarken, bari sen yapma."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona yeniden yaklaştığında dudaklarını dudaklarına sürten ve nefesini bırakan Eylül, sanki canı acırmış gibi konuştu. "Bana *yapma* deme! Şu anda nasıl bu kadar çıldırdığım konusunda bir fikrim yok ve inan bana bilmek de istemiyorum. İstediğim tek şey beni alman... Beni kendine katman... Senin olduğumu bana bu gece defalarca göstermen, hiç durmadan, soluk almadan..."

Poyraz duyduklarıyla kendinden geçerken, bakışları bir an için salonda gezindi. Gözüne kestirdiği konsola doğru hızlı adımlarla ilerlerken, beline daha sıkı tutunan bacakların hissettirdiği zevkle dişlerini sıktı. Tek eliyle konsolun üstünde ne varsa yere savurdu. Yere düşen eşyaların zeminde yankılanan sesi kulaklarını tırmaladı.

Hafif sert bir şekilde soğuk mobilyaya oturan Eylül, dişlerinin arasından titrek bir nefes çekti içine. Buz gibi bir soğuğun içinde ona inat, alev alev yanıyordu.

"Poyraz..."

"Sevgilim..."

"Dokun bana... Çok daha fazla..."

Göğüslerinde duran ellerden birini aşağıya indirirken, sanki tenini delip geçen bir temas dağılıyordu tüm bedenine. Sanki o kısa mesafede bile bedeni küçük parçalara ayrılıyor, Eylül'ü dağıtırken aynı anda da bir bütün yapıyordu.

Poyraz, maviliklerini kuytu yeşilliklere kilitlemişken, elinin hareketini sadece kadınına bırakıyor, bu zevkli oyunda kontrolü sadece o an için ona terk ediyordu. Başparmağının dokunduğu ıslaklıkla inlerken, onun da tam karşısında alt dudağını ısırmasını ve başını duvara dayarken o zarif boynunu erkeğine sunmasını gözü dönmüş bir şekilde izliyordu.

Eylül yaptığı şeyden utanmamasını neye bağlaması gerektiğini bilemezken gözlerini açmak istemiyor, aklı bulanırken o tatlı sarhoşlukla aldığı zevkin ayak parmaklarına kadar sızlayarak ilerlemesini, derin ve kırmızı bir rengin içinden seyrediyordu. Bedeni küçük sarsılışlarla başlayıp, buz kesmiş mobilyanın üstünde çırpınışlara döndü. Daha fazla dayanamadığının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilinciyle inlemelerini serbest bıraktı ve sesi yükselirken artık elindeki gücün tükendiğini kabul ederek kontrolü ona verdi. İçinde tüm benliğine ve ruhuna vuran darbeler, gökyüzünün kapılarını araladığı anda adeta bir bıçak gibi kesilirken, başını dayamış olduğu duvardan çekerek ona baktı. Yüzünde yalvarır bir ifade, çektiği acının etkisiyle dudaklarından dökülemeyen kelimelerin isyanı vardı.

Poyraz aklını kaçırmış gibi hissetse de kalan bir parça kontrolüyle, onun göğsünü okşadığı elini teninde kaydırarak boynuna doğru çıkardı ve ensesine götürerek onu kendine çekerken yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Onun, tamamlanmak için nasıl da yalvarır şekilde baktığını görebiliyor ve bunu uzatabildiği kadar uzatmak istiyordu. Az önce o derin ıslaklıkta kaybolan başparmağını aynı yere yeniden dokundurduğunda, Eylül'ün dudaklarından dökülen derin inleme ve hazla kapanan yeşilliklerin güzelliği karşısında artık dayanamayacak noktaya geldiğini hissediyordu. Onu çıldırtacağını düşündüğü şekilde saçlarını hazla avuçluyor, dudaklarıyla onun dudaklarını esir alıyor, nefesi kesilecekmiş gibi olsa da teninden uzaklaşmayı asla kabul etmiyordu.

Eylül, elleri Poyraz'ın sıcak teninde gezinirken o bayıldığı kasları okşamaktan kendini alamıyordu. Boynundan itibaren aşağıya doğru kayarak ilerleyen dudakların hissiyle gözlerini kapattı. O anda bedeninin merkezi olarak düşündüğü noktasından diğer noktalara hızla yayılan sızlama, bedenini hareket ettirmesini sağladı.

Poyraz her saniye biraz daha eğilerek onun bacaklarının arasına geldiğinde, dudaklarını az önce okşadığı noktaya bastırdı.

Oturduğu yer bedeninin ağrımasına neden olsa da, o muhteşem anları bölmek istemiyordu Eylül. Bacaklarını biraz daha kaldırıp yanlara doğru açtı ve topuklarını Poyraz'ın omuzlarına koyarak elleriyle başını tutarken bedenini de yukarıya doğru kıvırdı. Çok fazla beklemesine gerek kalmadan çıktığı o zirveden hızlı bir iniş yaptığında nefes nefese kalmıştı. Gözlerini açacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hali bile yoktu. Bedenine doğru yükselen ateşin hissiyle derin bir nefes aldı ve o anda kulağında onun sıcak nefesini hissetti.

"Şu anda o kadar güzelsin ki... Keşke seni böyle resmedebilseydim. Keşke bu anı ölümsüzleştirebilseydim."

Zorlukla yutkunduğunda yanaklarına dökülen yaşları hissedince gözlerini araladı ve aşkla bakan mavilikleri gördü Eylül. Elleriyle onun yüzünü kavrayarak, terlemiş olan alnına dudaklarını bastırdı.

"Bu anı son nefesimde bile saklı tutacağım."

Poyraz onu kucaklayıp banyoya taşırken, dudaklarının altında bulunan başak tanelerine öpücükler bıraktı.

Eylül onun yardımıyla duş almış olmanın verdiği mutlulukla, üstündeki havluyu yere bıraktı. İç çamaşırını giydikten sonra, Jülide'nin hazırladığı çantadan çıkardığı uzun ve siyah geceliği üstüne geçirdi. Beline sarılan kolların güven veren hissiyle, dudaklarında huzurlu bir gülümseme belirdi.

"İçerisi daha sıcak. Ama tabii ben de ekstra ısı hizmeti veriyorum."

Poyraz'ın hafif şakacı bir tonla söylediği sözler Eylül'ü güldürürken, dudaklarına dokunabilmek için kollarında döndü. Parmak uçlarıyla okşarcasına gezinirken, bedeninde kayan dokunuşların hissiyle hafifçe titredi.

"Minderleri hazırladın mı?"

"Rahatın için her şeyi düşündüm."

Poyraz onu kucaklayıp sımsıkı sardığında salona geçtiler. Onu tüy gibi bir dokunuşla rahat minderlerin üzerine bırakan Poyraz, koltukta duran kalın battaniyeyi alırken onun sesini duymasıyla duraksadı.

"Sen fazla mı giyiniksin?"

Poyraz başını eğip üstüne baktı. Siyah bir pijama ve yine siyah bir tişört giymişti. Bakışları Eylül'ü bulduğunda muzipçe gülümsedi. "Hangisini çıkarayım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül yattığı yerde keyifli bir şekilde kıpırdandı. "Tişörtünü çıkarman yeterli."

Gülümseyerek tişörtünü çıkartan Poyraz, bakışlarını ondan çekmedi. Onun heyecanlı bir şekilde dudaklarını yalamasını ve bakışlarını açıkta kalan bedeninde gezdirmesini büyük bir tatminle izledi. Yanına uzanırken battaniyeyi üzerlerine çekti ve kolunu açarak Eylül'ün, bedenine sokulmasını sağladı. Bacaklarının arasına giren zarif bacağı kavrarken, alnına küçük bir öpücük bıraktı.

Yüz yüze durduklarında, şömineden gelen alevlerin birbirlerinin gözlerinde oynaşmasını izlediler. Poyraz'ın parmakları yumuşak ve telaşsız dokunuşlarla Eylül'ün yüzünde ve başak tanelerinde gezindi.

"Çok güzelsin. Güzelliğine şiirler yazılabilir. Veya beni benden alan başak tanelerin için şarkılar söylenebilir."

"Senin de kasların çok seksi. Bence onlar da resmedilebilir."

Poyraz keyifle gülümserken, Eylül'ün burnunun ucunu öptü. "Kaslarımla çok ilgilisiniz, Eylül Hanım."

"Mmm... Seksi oldukları kadar lezzetliler de. Isırmak hoşuma gidiyor."

"Senin ağzın hafiften bozuluyor gibi. Jülide'nin etkisi olabilir mi?"

Eylül kendini geriye çekerken keyifli bir kahkaha attı. "Yok, aşkım. Ben onun kadar profesyonel olamam. Ancak bu kadar işte."

Poyraz onun hayat dolu gülüşünü, gözlerindeki ışıltıyı mutlu bir gülümseme eşliğinde izledi. Elmacık kemiğinden boynuna doğru hafif bir temasla inerken, onun gülüşünün hafiflediğini ve gözlerinin yarı yarıya kapandığını gördü. Eline dolanan zarif eli alıp, avucuna aşk dolu öpücükler bıraktı.

Alevlerin duvarlara yansıması, çatırdayan odunların sesi, tenine derin ve anlamlı bir şekilde temas eden dudakların hissi, Eylül'ün mutlulukla dolup taşmasını sağladı. Fark ettiği şeyle gözleri aralanırken, onun ne yaptığını anlamaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öpücüklerinin arasından kısık bir ses tonuyla cevap veren Poyraz, işine ara vermedi. "Seni öpüyorum."

"Niye sürekli orayı öpüyorsun?"

Poyraz gözlerini açıp ona bakarken, az önce öptüğü noktayı parmağıyla okşamaya devam etti. "Düşündüm de... Burası fazla boş."

Eylül bir şey anlamayarak kaşlarını çattı hafifçe. Devam etmesi için beklerken, onu sersemleten öpücüğün yine aynı yere konmasıyla titrek bir nefes çekti içine.

"Sana yakışacak bir şey gelmeli buraya."

Poyraz, şaşkın bakışlara aldırmadan kolunu onun omzundan ileriye doğru attı ve minderin altında duran kadife kutuyu alıp tam aralarında tuttu.

Eylül gördüğü şeyle titrek bir nefes alırken, gözleri yanmaya başladı. Onun evlenme teklifi edeceğini bilmek, yoğun duygularla kuşatılmasına neden oldu. Zorlukla yutkundu. Gözlerindeki yaş nedeniyle onu net olarak göremeyince, birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldı. Kutu açıldığında ortaya çıkan enfes yüzüğün taşlarından yansıyan ışıltılar gözlerini kamaştırmaya yetti.

"Seni ilk gördüğümde de yine böyle yatıyorduk."

Eylül'ün dudaklarından bir anda kaçan gülüş aynı hızla durdu. Kalbi kaçıp gidecekmiş gibi atarken nefes almakta zorlanıyordu.

"O gün de kuytu yeşilliklerinde siyah parıltılar vardı, şimdi de var. Sen o anda benim olmuştun, Eylül. Benimsin ve hep benim kalacaksın."

Gözlerinden süzülen yaşlar Poyraz'ın koluna damlıyor, konuşmak istese de ne söyleyeceğini bilemiyordu. Aralarındaki aşkın bu anı getireceğini elbette hissediyordu. Ama beklemediği bir anda yüzüğü görünce adeta kilitlenmişti.

Parmağına geçirilen yüzüğe çevirdi bakışlarını. Halka kısmı belirli bir noktaya kadar pırlantalarla işli, altı yapraklı bir çiçek şeklinde, yaprakları zümrüt, ortası ve etrafı da yine pırlantalarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaplı yüzüğe baktı. Bakışları yeniden âşık olduğu adamı bulduğunda, dudağını ısırıp muzipçe gülümsedi.

"Henüz teklif etmediğin gibi, ben de *evet* demedim."

Poyraz gülümseyerek uzandı ve kurumuş olan dudakları kendi dudaklarıyla ıslattı. "Benden başka şansın yok, Eylül. Kimseye bırakmam seni."

"Yine patron havalarına büründünüz, Poyraz Bey."

"Ne yapayım? Gözlerinin içine baktığım kadın beni benden almışken, vazgeçer miyim sanıyorsun?"

Eylül ona sokulup dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi ve hevesli bir kız çocuğu gibi ışıl ışıl bakarak boğazını temizledi. "Hadi sor."

"İyi de, aldım ben cevabımı."

"Nasıl aldın ya? Sormadın ki!"

"Yüzük parmağında ama."

"Benim bir şey dememe fırsat vermeden taktın çünkü!"

Eylül hafifçe hırçınlaştığında Poyraz gülümseyerek o büzülmüş dudaklara uzun bir öpücük bıraktı. Onun yeniden gevşediğini hissedince kendini geriye çekip, bir eliyle başak tanelerini okşamaya başladı.

"Şu başak tanelerinin, kuytu yeşilliklerinin ve aşka davet eden dudaklarının suçlusu sensin, Eylül. Gözlerin gözlerime değdiğinden beri çıkmazdayım. Çünkü bütün yollar sana çıkıyor aslında. Çünkü baktığım her yerde kuytu yeşillikleri görüyorum. Çünkü rüzgârda savrulan hep bu başak taneleri... Ve ben... Bir *Eylül çıkmaz*ında sadece senin için nefes alıyorum."

Duydukları, tarifi imkânsız bir mutlulukla bedenini sarmalayıp yeni bir ateşin içine attı Eylül'ü. Gözleri sımsıkı kapalıyken, kulağına ulaşan son cümleyle derin bir nefes aldı ve açtığında Poyraz'ın mavilikleriyle buluştu.

"Benimle evlenir misin, Eylül Solmaz?"

Bundan daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu. Duyduklarının çok daha fazlasını tüm benliğinde hissediyordu çünkü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçinden taşan aşkla onun dudaklarına yapışırken, sırtüstü yatmasını sağlayarak bedeniyle bedeninin üzerine uzandı. Sanki sonmuş, sonrası yokmuş gibi çaresiz bir baskıyla onu öpüyor, mümkün olabilecek en fazla şekilde hissetmek istiyordu.

Nefes alabilmek için geri çekildiğinde, başını onun boynuna koydu. Elinin altında en az kendisininki kadar çılgınca atan kalbin atışlarını mutlulukla dinledi.

"Seni çok seviyorum, Poyraz. Nefes aldığım sürece daima seninleyim. Sen beni kovmadığın sürece bir yere gitmeye niyetim yok." Bedeni birdenbire hafifçe sarsılınca başını kaldırıp ona bakan Eylül, onun açıkça sırıttığını gördüğünde kasıklarını onunkine bastırdı. "Gerçi kovsan da bir şey elde edememiştin ya, neyse. Şimdi esas sorunun cevabına gelecek olursak... Yüzüğü taktın bir kere parmağıma. İstesen de kaçamazsın ve ben de sana seve seve *evet* diyorum."

Poyraz bir eliyle onun sırtını okşayıp, diğer eliyle de yüzüne ve göğsüne yayılmış olan başak tanelerini geriye doğru çekti. "Önceden de söylemiştim, şimdi yine söylüyorum. Seni daha fazla mutlu etmek için her şeyi yapacağım."

"O zaman seviş benimle."

Eylül'ün hevesli bir şekilde söylediği sözler üzerine gözleri kararan Poyraz, hızlı bir hareketle onu altına aldı.

"Sen çok fena bir kadın olmaya başladın, Eylül. Günün her anında seninle sevişmeyi hayal eder oldum ve evet... Şimdi de bunu gerçekleştirmek için çıldırıyorum."

"Yer değiştirelim. Üstünde olmak istiyorum."

Poyraz sıkılı dişlerinin ardından gözlerini kısarak ona baktı ve yine hızlı bir hareketle sırtüstü yatarken onu da üstüne çekti.

Şöminenin alevleri çıplak duvarlara yansımaya devam ederken, iki âşığın sevişmeleri her zamanki gibi eşsiz ve doyumsuzdu. Yorgunluktan uyuyakaldıklarında, onlar için gecenin asıl o anda başladığını henüz ikisi de bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elinde tuttuğu kadehin yansıması cama vuruyor, simsiyah gecenin içinde küçük bir ışıltı yayıyordu. Bulunduğu yerden baktığında, evin içindeki cılız ışığın varlığını koruduğunu görebiliyordu. Karşısında oturan yardımcısına baktığında gözlerini kıstı hafifçe.

"Düşüncelerini sesli olarak dile getirmeni tercih ederim."

Adam oturduğu yerde başını çevirip eve baktıktan sonra yeniden patronuna döndü. "Bu çok ağır bir ceza değil mi, efendim?"

Dudaklarına götürmekte olduğu kadehi havada kalınca, gözleri bir anlığına yeniden evi buldu. Bir cevap vermeden önce geçmişe gitmeyi ve şu anki durumla ikisini analiz etmeyi tercih etti. Eylül Solmaz'ın bu işle bir ilgisi olmayabilirdi. Ama kardeşinin de bir zamanlar o korkunç olayla ilgisinin olmaması gerekiyordu. Yine de kimse bunu umursamamıştı. Kadehteki viskiyi bitirdikten sonra derin bir nefes aldı.

"Şule için ağır bir ceza değil miydi peki?"

Yardımcısı buna bir cevap vermek istemeyerek bakışlarını kaçırdı.

"Senelerce birbirimizden ayrı hayatlar yaşamış, abi kardeş olmanın getirdiği o duyguyu hiçbir zaman hissedememiş olsak da... Hiçbir şey, Poyraz Soygüder'in onun ölümüne sebep olmasının gerçekliğini değiştiremez."

"Onun kötü biri olmadığını..."

"Ne o? İki senedir onun şoförlüğünü yapıyorsun diye ona acımaya mı karar verdin, Fuat?"

"Hayır, efendim. Demek istediğim, Şule Hanım'ın ölümüne doğrudan sebep olmadığını biliyoruz. Ve tabii sonrasında ne kadar acı çektiğini de."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi? O yüzden mi şu evdeki kadınla hayatını yaşıyor? O yüzden mi geriye dönüp bakmıyor?"

Fuat sessizce başını eğip bekledi. Yıllardır onun yardımcılığını yapıyordu. Şule'yi sadece fotoğraflarından tanıyordu. Ama her şeyi en ince ayrıntısına kadar da biliyordu.

"Tüm çıkışları kapattınız, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Ben söylediğimde başlamış olacağız."

Anladığını belli edercesine başını hafifçe eğen Fuat, patronunun yeni bir kadehe başlamasını sessiz bir şekilde izlemekle yetindi.

Aradan geçen bir saatin sonunda daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdi ve araçtan indiğinde yüzüne vuran buz gibi havayı içine çekti. Ellerini beline koyup sabırsızca yardımcısına döndü.

"Söyle, başlasınlar."

"Peki, efendim."

Fuat isteksiz ama yine de mecburi adımlarla yolun biraz ilerisinde duran diğer araca doğru gitti. Onun geldiğini gören adamlar, hazır olduklarını belli edercesine dimdik duruyorlardı.

"Patron hata kabul etmiyor." Onların emir almaya hazır hallerine bir kez daha bakarak son cümlesini söyledi. "Başlıyoruz."

Aldıkları talimatla yüzlerine maskelerini geçiren adamlar, gecenin sessizliğinde evin etrafını kuşattılar. Her biri görevini yerine getirirken tereddüt bile etmiyor, işlerini profesyonel bir şekilde yapmaya uğraşıyordu.

Onları uzaktan izleyen patronları ise tam da yardımcısının hissettirmeye çalıştığı o vicdanla baş başaydı. İstese tek bir kelimesiyle adamlarını durdurabilirdi. Ama Şule'nin cansız bedeni gözünün önüne geldikçe, içindeki öfke ve intikam da o denli güçleniyordu.

Haberini alır almaz ülkeye giriş yapmış ve gizli bağlantıları sayesinde kardeşini son bir kez görme şansına sahip olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cenazede bile uzakta durmuş, mezarın başında duran adama büyük bir nefretle bakarken, zamanı geldiğinde bunun intikamını alacağına yemin etmişti.

Ve şimdi o gün, bugündü. Onun için geriye dönüş yoktu. Poyraz Soygüder, sözü edilen acıyı bu kez gerçekten yaşayacaktı.

Sıcak kollarda olmasına rağmen, bu evde oldukları zaman genelde üşürdü. Oysa şimdi ağır bir sıcaklık kaplamıştı her yanını. Sanki buhar altında kalmış gibi, nefes alabilmek için dudaklarını araladı. Tenine vuran sıcaklık kıpırdanmasına ve battaniyeyi tahammülsüzce üstünden atmasına neden oldu. Göz kapakları yorgunluğun etkisiyle zorlukla açılırken, sanki bir sis perdesinin ardından bakar gibi hissediyordu kendini. Karanlık aydınlığa dönmüştü. Hem de kızıl bir aydınlığa...

Kalbi çılgınca atmaya başlarken yattığı yerde doğruldu ve yanında hâlâ yatmakta olan adamı sarsmaya başladı.

"Poyraz, kalk!"

Duyduğu ses ve bedeninde hissettiği sarsıntıyla gözlerini açan Poyraz, evi sarmış olan duman kokusunu alırken, içerisini kızıl bir aydınlığa boğan görüntüye baktı. Telaşla doğrulurken, Eylül'ü de beraberinde kaldırdı.

"Şunu üstüne al, iyice sarın, Eylül!"

Battaniyeyi onun bedenine sararken, kalbi korkuyla atmaya başladı. Tuzağa düşürülmüşlerdi. Bunu analiz etmeye ihtiyacı yoktu. Tişörtünü hızlıca giydikten sonra Eylül'ü yanında tutarak telefonunu aldı eline. Kapıya doğru gittiklerinde, açmaya çalışsa da başarılı olamadı. Dışarıdan bir şekilde sıkıştırılmıştı.

"Poyraz..."

Eylül nefes almakta zorlanıyor, öksürmekten gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

"Eylül, iyi misin? Korkma, çıkacağız buradan!"

Onu elinden tutup arka taraftaki kapıya koştu. Bu da ön kapı gibi açılmıyordu. Elindeki telefonun hızlı arama tuşundan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uras'ın numarasını çevirse de bir şey elde edemedi. Eve kadar onlara eşlik edip, dışarıda güvenliği sağlamakla görevli adamlardan herhangi bir ses olmaması, Poyraz'ı hepsinin çok iyi düşünülmüş bir planın kurbanları olduğuna inandırdı.

"Kahretsin!"

"Ne oldu?"

"Sinyal yok. Gel benimle!"

Yeniden salona dönüp de dışarıya açılan bahçe kapısını zorladığında aynı şeyle karşılaşınca, öfkeli bir şekilde yumruğunu vurdu. Ne olduğunu anlamaya çalışırcasına kapının dışarıdan açılma noktasına baktığında, bir demir telin ileriye doğru uzandığını gördü.

"Poyraz, şuraya bak!"

Eylül'ün sesiyle diğer tarafa döndüğünde, alevlerin duvarlarda yükseldiğini gördü. Hiçbir şekilde çıkışları yoktu ve telefonun sinyalini kesen bir şeyler vardı. Evde bulunan telsiz telefona doğru gittiğinde hat olmadığını fark edince yeni bir lanet okudu. Onun tam yanında durup nefes almaya çalıştığını ve karnını tutarak eğildiğini gördü.

"Eylül! Neyin var?"

"Nefes a-alamıyorum..."

"Bekle burada!" Poyraz hızlı bir şekilde banyoya geçip iki havluyu ıslattıktan sonra geri döndü. Biriyle Eylül'ün yüzünü sildi. "Bunu yüzüne bastır, daha rahat nefes alırsın."

"Nasıl çıkacağız buradan? Dışarıdaki korumalara ne oldu? Neden yalnız olduğumuzu düşünüyorum."

"Korkma. Bir yolunu bulacağım. Neler olduğunu bilmiyorum. Ama seni buradan çıkaracağım."

Elindeki diğer havluyu bırakıp ileride duran küçük ahşap sehpayı alarak, bahçeye açılan cam kapıya vurdu sertçe. Camlar kurşun geçirmediği için, sadece birkaç çatlak oluşmuştu yüzeyde. Aklına arka tarafta bulunan odaların pencereleri geldi. Eylül'ün elini bırakmayarak, koşar adımlarla odalardan birine girdi. Kapılarda olduğu gibi camlar da içeriden açılmayacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekilde sıkıştırılmıştı. Zaman gittikçe daralırken ve evin içinde neredeyse hiç oksijen kalmamışken en büyük korkusu tüm gücüyle ruhunu sarmalamış, ona çıkış noktası bırakmamıştı. Kollarında tuttuğu kadını yine kendisi yüzünden bu cehennemin içine çekmişti. Kulakları uğulduyor, bir çıkış noktası bulmaya çalışıyordu. Onun yeniden öksürmeye başladığını görünce kendinden uzaklaştırdı. Yüzüne doğru dağılmış olan başak tanelerini geriye çekti hızlıca.

"Eylül... Bana bak, sevgilim."

Eylül kızarmış gözlerini ona çevirdi. Öksürmekten boğazı tahriş olmuş, gözlerinden akan yaşlar yüzündeki siyah lekelerin arasında kendilerine yol çizmişlerdi.

"Söz veriyorum... Söz veriyorum, seni buradan çıkaracağım."

Poyraz'ın güven dolu sözleri benliğine işlerken zorlukla yutkundu ve akmaya devam eden gözyaşlarının arasından kendinden emin bir ifadeyle konuştu. "Sana her zaman güvendim. Bizi buradan çıkaracağını biliyorum, Poyraz."

Onun kendisine hâlâ güveniyor olması karşısında kalbi aşkla dolup taşarken sımsıkı sarıldı ona. Bakışlarını yeniden evin içinde gezdirdiğinde bir çözüm üretmeye çalıştı. Alevler evin dışında hızla büyürken, henüz evin içine sıçramamıştı. Buna rağmen içeride yoğun bir duman bulutu yükseliyor, görüş mesafelerini azaltıyordu. Eylül'ü banyoya götürüp suyla yüzünü yıkadı. Hiç değilse bu şekilde bir parça rahatlamasını sağlayabilirdi.

Eylül yanan boğazı ve gözlerine inat, buradan kurtulmaları için ne yapabileceklerini düşünüyordu.

"Bu öylesine bir yangın değil... Değil mi?"

Poyraz onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hayır, değil."

"Peki... Kapı ve pencereler işe yaramıyor. Camları kıramıyoruz. Duman direncimizi azaltıyor. Ama yine de bir çıkış olmalı, Poyraz."

"Düşünüyorum, Eylül. Ama gizli çıkış gibi bir şey de yok."

Poyraz ellerini saçlarının arasından geçirirken, kırılan camların gürültüsüyle olduğu yerde alarma geçti. Eylül'ü de elinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutup salona girdiğinde, az önce ahşap sehpayla kırmaya çalıştığı bahçe kapısının bir kısmının basınca dayanamayarak kırılmış olduğunu gördü.

"Battaniyeyle koru kendini. Çıkıyoruz."

"Delirdin mi? Camların yarısı aşağı kısımdan itibaren duruyor. Üstelik alevlerin üstünden geçmemize imkân yok!"

"Merak etme. Şunu başına sar."

Eylül, üzerindeki battaniyeyi sımsıkı tutarken, başına sarılan havluyu düzeltmeye çalıştı. O sırada onun eline aldığı bir şeyle kalan camların bir kısmını parçaladığını gördü. Kendini onun kucağında bulduğunda ise, korku dolu bir nefes çekti içine.

"Hayır, Poyraz! İndir beni!"

"Çıkıyoruz buradan. Sıkı tutun bana!"

"O alevlerin içinden geçmeyeceğiz, Poyraz! İstemiyorum!"

"Başka şansımız yok! Ayrıca biraz daha vakit kaybedersek, alevler daha da yükselecek!"

"Hayır diyorum, Poyraz! Sen bizi değil, beni kurtarmaya çalışıyorsun! Anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Poyraz çenesi sıkılı bir şekilde, kucağında tuttuğu kadına baktı. Tam da bunu yapmaya çalışıyordu aslında. Alevlerin içinden geçtikleri takdirde ölmeyecekleri muhakkaktı, ancak tenlerinde yanık izi olması kuvvetle muhtemeldi. Ama hiç değilse Eylül'ün üstünde onu koruyacak bir şeyler vardı. Böyle bir durumda onu dinlemesi mümkün değildi. Eğer orada durmaya devam ederlerse, az önce basınçla patlayan camın onlara sağladığı kurtulma şansını da kaybedeceklerdi.

"İçerideki oksijen tükenmek üzere. Burada daha fazla durmayacağız, Eylül! Şimdi, sıkı tutun bana!"

Eylül büyük bir korkuyla, cehennemin tam ortasındayken ikisini belki de ölüme götürecek olan alevlere bakmayı reddederek, yüzünü Poyraz'ın boynuna gömdü.

Poyraz onu biraz daha sardı kucağında ve nasıl bir açıyla çıkış yapacağını hesapladı. Zor olacaktı ama başka şansı yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hızlı bir hareketle camın üstünden atlarken, olabilecek en iyi şekilde dışarı çıktılar. Yere yuvarlandıklarında üstündeki battaniye Eylül'ü korusa bile, Poyraz onu sıkıca sarmayı bırakmamıştı.

Uzandığı yerde dengesini sağlamaya çalışan Eylül, hâlâ boğazındaki ve gözlerindeki yanmayla baş etmeye çalışıyordu. Her nefes alışı onu daha da zorluyor, çektiği acı nedeniyle ağlamak istiyordu. Başını kaldırıp da yanan eve baktığında, ne büyük bir cehennemin içinde hapis kaldıklarını bu kez daha iyi görme şansına sahip oldu. Eğer başaramasalardı, eğer o cam basınç nedeniyle kırılmasaydı, her şey çok daha kötü olacaktı. İkisi de orada ya nefes alamadıkları için kendilerinden geçecek ve alevler içinde yanacaklardı, ya da alevleri hissederek acı içinde öleceklerdi.

Elini boğazına götürüp birkaç kez öksürdü. Omuzlarına değen ellerin hissiyatıyla başını kaldırıp, her yanı korkuyla kaplanmış maviliklere baktı. O halde bile onun nasıl acı çektiğini görebiliyordu. O bakışlarda çaresizlik, mahcubiyet vardı. O bakışlarda, söz verdiği halde bu cehennemin içinde kaldıkları için ölüp ölüp dirildiği belli olan bir adamın tarifsiz özrü vardı. Onsuz kalsaydı ne yapardı? Onunla ölüme bile seve seve gideceğini söylerken boşuna konuşmamıştı. O yüzden oradan çıkmayı reddetmişti, çünkü Poyraz onu kurtarırken, kendisini daha beter bir tehlikeye gözünü kırpmadan atmayı seçmişti.

Üstündeki battaniyeyi fırlatıp, ani bir hareketle onun boynuna atıldı. Sımsıkı sarılırken, onun da bedenine ne denli sıkı sarıldığını ve içine sokacakmış gibi tuttuğunu hissetti. Yüzünü boynuna gömerek kokusunu içine çekti. O keskin duman kokusu bile Poyraz'ın erkeksi kokusunu silememişti.

Kollarına atılan kadını sımsıkı sarıp saçlarını okşarken, tuttuğu nefesini bıraktı. O bakışlarda ne anlam araması gerektiğini bilememişti. Onu açıkça ölümün içine çekmişken, bunun özrünü dileyeceği bir mazereti yoktu. Yüzünü yakan yaşlar umurunda bile değildi. Ona bir şey olsaydı ölürdü... Ellerinin altındaki başak tanelerini okşarken, avuçlarında hissettiği şeyle hızlıca geri çekildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül ne olup da birdenbire koptuklarını anlamaya çalışırken, soran gözlerle ona bakıyordu. Onun bakışlarının olduğu yere dönünce, saçlarının bir kısmının uçlarından yanmış olduğunu gördü. Poyraz'ın onları ellerine alarak, adeta acı çektirmekten korkarcasına hafifçe okşadığını görünce boğazına yerleşen yumruyu göndermeyi başaramadı. Bir elini onun dumandan kararmış yüzüne, diğer elini de saçlarını okşayan elinin üstüne koydu.

"Çok uzundu zaten. Biraz kısaltırsam daha modern bir havası olur. Ne dersin? Hem bu soğuk havada duştan sonra kurutmak zor oluyordu, böylelikle üşüme..."

Sözünü tamamlayamadan yeni bir sarılmanın içinde buldu kendini. O güçlü adamın, o heybetli bedenin küçük sarsıntılarını hissedebiliyordu. Ellerini onun başında tutarak okşamaya başladı. Dudakları duman kokan saçların arasında gezindi. Ona daha fazla acı çektirmek gibi bir niyeti yoktu. Onu omuzlarından tutup kendini geriye çekti. Tıpkı kendisi gibi onun da yüzünde yol yapmış olan yaşları temizlerken işi şakaya vurmaya çalıştı.

"Bana da bahane oldu hani. Sen saçlarının düz halini hiç görmedin. Arada fön çektiririm. Belki öylesini daha çok seversin."

"Eylül..."

"Efendim, aşkım."

"Sana bir şey olsaydı..."

Dudaklarına kapanan zarif parmaklarla susmak zorunda kaldı. Zaten ne söyleyeceğini kendisi de bilmiyordu.

"İkimize de bir şey olmadı. Bak, buradayız işte. Yine benim kuytu yeşilliklerime bakıyorsun, öyle değil mi?"

"Saçların..."

"Ne olmuş saçlarıma? Alt tarafı uçlarından kestireceğim." Onun hâlâ büyük bir acıyla, söyleyecek bir şey bulamıyor oluşu Eylül'ü darmadağın etse de, onunla aynı yoğunluğun içinde olmamaya kararlıydı. "Hem ben sana ne demiştim?"

Eylül'ün sesini duyunca bakışları onun kuytu yeşilliklerini buldu yeniden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seninle her yere giderim. Yeter ki beni kendinden uzaklaştırma. O yüzden o evde seninle olmayı seçtim ben. Biz beraber olduğumuz sürece hiçbir şey umurumda değil, Poyraz. Çok seviyorum ben seni..."

"Eylül... Ölürdüm ben! Anlıyor musun? Sana bir şey olsaydı, ölürdüm! Seni sürekli tehlikeye atıyor olmak, beni her gün öldürüyor. En başından beri sana o kadar katı davranmam bu yüzdendi. Ve senin bu gönüllü gelişin bana dünyadaki en mutlu erkek olduğumu hissettirirken, bir yandan da en acizi yapıyor."

"Sen beni kurtardın, Poyraz. Aşkım... Biz şu cehennemin içinden beraber çıktık. Şimdi yine birbirimize bakıyoruz ve dokunuyoruz. Orada olan orada kaldı ve şimdi evimize..."

Belinden tutulup geriye doğru çekildiğinde cümlesi yarıda kaldı. Büyük bir korkuyla ne olduğunu anlamaya çalışırken, Poyraz'ın da aynı korkuyla ona baktığını gördü. Bir anda etrafları kalabalık bir grup tarafından sarılmış ve iki âşığı da birbirlerinden ayırarak kontrol altında tutmuştu.

Eylül kim olduğunu görmediği bir adamın göğsüne dayanmış şekilde çırpınırken, Poyraz da üç kişi tarafından sıkıca tutuluyordu.

"Bırak onu! Dokunma ona!"

"Poyraz!"

"Korkma, Eylül!"

"Korkmuyorum!"

Sırtından bastırılıp yüzüstü yere yapıştırıldığında etrafındakileri göremiyordu. Başına dayanan namlu, kısa bir an hareketsiz kalmasına neden oldu. Nefes nefese Eylül'ü görmeye çalışarak başını kaldırdığında, etraflarındaki kişilerin hepsinin siyah giyinmiş ve yüzlerinde de siyah maskeleri olduğunu gördü.

"Kimsiniz? Neler oluyor? Ne istiyorsunuz?"

Adamların hiçbirinden ses çıkmıyor, toplamda dört kişi Eylül ve Poyraz'ı tutarken, diğer beş kişi de ellerinde silahlarla hazır bekliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz ileriye doğru baktığında, uzun boylu birinin kendinden emin ve rahat adımlarla onlara doğru geldiğini fark etti. Biraz daha yaklaştığında, yüzünde balo davetlerinde kullanılan türde siyah bir maske olduğunu gördü. O da diğerleri gibi tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu. Olabilecek her türlü ihtimali aklından geçirse de, mantığı bir yerde sabitlenmiyordu.

Elleri ceplerinde, onlara yakın bir noktada duran adam başını eğerek Poyraz'a baktı.

"Bakıyorum da alevlerin içinden çıkabilmişsiniz."

Poyraz içinde büyüyen öfkeyle adamların elinden kurtulmayı denedi ancak bir faydası olmadı. Harcadığı çaba nedeniyle nefes nefese kalmıştı.

"O maskenin ardına saklanınca, senin kim olduğunu öğrenemeyeceğimi mi sanıyorsun? İnan bana, o alevlerin içinde yanacak kişi sen olacaksın!"

Adam keyifli bir şekilde gülümsedi. Birkaç adım daha atarak ona yaklaştı. Başını sol tarafa çevirip, hâlâ adamının kollarında çırpınan Eylül'e baktı.

"Sizi temin ederim, Eylül, ben istemeseydim o evden asla çıkamazdınız. Tüm çıkış yollarınız kapalıydı. Orada nefesiniz kesildiğinde her şey bitecekti."

"Seni adi aşağılık! Nasıl bir manyaksın sen ya? Ne istiyorsun bizden?"

"O gün de aynen böyle kontrolünü kaybetmiştin."

Eylül ve Poyraz onun ne demek istediğini anlamaya çalıştılar. Onun yine aynı sinir bozucu hareketlerle, elleri ceplerinde sırayla kendilerine yaklaşıp uzaklaşmasını izlediler.

"Yağışlı havalarda bir kadının araba kullanmamasından yanayım. Yol bu... Kazalar her zaman olabilir."

"Öldüreceğim seni! Eğer cesaretin varsa adamlarına söylersin, beni bırakırlar. Kendine bu kadar güveniyorsan, benimle teke tek dövüş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben işimi her zaman sağlama alan biri oldum, Poyraz. Önce plan yaparım. Açık kapıları hesap ederim. Asla tuzağa düşmem."

Eylül o sırada boğazına dolanmış olan kolun açısını hesap ederek adamın elini sertçe ısırınca, buna hazırlıksız yakalanan adam baskısını hafifletmek zorunda kaldı. Bunu fırsat bilen Eylül ileriye doğru atılacakken, ekibin patronu olan adam tarafından sıkıca tutuldu. Adam belinden çıkardığı silahı onun başına dayadığı anda Eylül çırpınmayı kesti.

Bu görüntü Poyraz'ın nefesini boğazında düğümlerken, hareket kabiliyeti neredeyse sıfırlandı. Eğer ters bir şey söyler veya yanlış bir hareket yaparsa, o tetiğin çekilmesi ihtimali yüksekti ve Poyraz buna izin veremezdi. Zorlukla yutkundu.

"Bırak onu... Bak... Benimle ne derdin olduğunu söyle. Eylül'ün suçu yok. Bırak gitsin. Ne istiyorsan hallederiz seninle."

Adam tek kaşını kaldırsa da, hiçbiri bunu görememişti maske nedeniyle.

"Benimle pazarlık mı ediyorsun? Hem de tüm kozlar benim elimdeyken? İlginç bir adamsın, Poyraz Soygüder."

Poyraz kendini tutuyor olmaktan nefret ediyordu. Eylül'ün başına dayalı bir silah varken, eli kolu bağlanmış gibiydi.

"Söylesene... Vicdanın hâlâ sızlıyor mu?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bırak artık onu!"

"Yanlış hareketler bunlar. Ama ben, kolaya kaçmana izin vermeyeceğim. Az önceki soruma cevap ver. Şule'nin ölümü için vicdanın hâlâ sızlıyor mu?"

Poyraz ve Eylül duydukları isimle kaskatı kesilirken, ortamda buz gibi bir sessizlik oldu. Var olan tek ses, hâlâ yanan evden gelen çatırtılardı.

Eylül üzerinde geceliğiyle duruyor ve titremekten dişleri birbirine vuruyordu. Az önceki gibi çırpınamadığı için hareketsiz kalmak, daha da üşümesine neden oluyordu.

Kollarındaki kadının titrediğinin farkında olsa da, otoritesini kaybetmemek için oralı olmamaya çalışıyordu adam. Ama ne olursa olsun, bu kadının bir suçu yoktu. Birkaç saniyelik bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tereddütten sonra adamlarından birine seslendi. "Arabadan sıcak tutacak bir şeyler getir."

Adam ikiletmeden hızla arabaya doğru gitti ve saniyeler içinde geri döndüğünde patronundan komut bekledi.

Ekibin patronu olan adam, Eylül'ü tutmaya devam ederken kulağına doğru eğildi. "Eğer en ufak bir hareket yaparsan, sevdiğin adamın beynini dağıtırım. Anladın mı beni?"

Eylül hem soğuktan, hem de korkudan titreyerek başını salladı. Kendisine uzatılan ceketi sakin kalmaya çalışarak aldı ve üzerine geçirdi. Adamdan kesinlikle nefret ettiğinden, bu düşüncesi için ona minnet duyma hissini aklının gerilerine süpürdü. Başına yeniden dayanan namlunun soğukluğu, içinde ağlama isteği uyandırdı.

"Evet. Şimdi, gelelim az önceki konuya. Bir insanın katili olmak nasıl bir duygu, Poyraz?"

"Lanet olsun! Eylül'ü bırak ve sonra istediğin kadar konuşalım bu konuyu!"

"Eğer biraz daha canımı sıkacak şeyler söylersen, Eylül'ü gerçekten bırakmış olacağım. Tabii kafasına bir tane sıktıktan sonra."

Bulunduğu pozisyon nedeniyle hiçbir şey yapamıyor olmak, Poyraz'ın öfkesini körüklemekten başka bir şeye yaramıyordu. Eylül'ün korkulu gözlerle ona bakması karşısında, onu yeniden tehlikeye atmış olmanın kalbini paramparça ettiğini, bu işin sonunda sevdiği kadını kaybedebilecek olması ihtimalini düşünmekten tüm gücünün tükendiğini hissediyordu. Ama madem bu adam bir cevap istiyordu, o halde ona istediğini verecekti.

"Şule'yi ben öldürmedim. Hedef bendim. Ama..."

"Şule seninle birlikte olduğu için öldürüldü!" Adamın içindeki öfke gitgide artıyor, kollarındaki kadına bunu yansıtmaktan çekinmiyordu. "Hayat dolu bir gülüşü vardı. Karıncayı incitmekten korkardı o! Ama senin pis işlerin yüzünden, senelerdir buz gibi bir toprağın altında!"

"Peki, sen onun nesi oluyorsun?"

"Ona değer veren biriyim. Senin aksine!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kolunu boğazına dayamış olduğu kadını sertçe sarstı. Sonra adamlarına tek bir işaret verdi.

Poyraz bir anda serbest kalınca, yattığı yerden hızlı bir şekilde kalktı. Ani bir hareket yapmamak için kendini tuttu. Namlu hâlâ Eylül'ün başına dayalı haldeydi. Bu durumda zayıf tarafta olan kendisiydi.

"Bana ne istediğini söyle."

"Hâlâ anlamamış olman canımı sıkıyor. İntikam istiyorum, Poyraz. Şule'nin intikamını istiyorum."

"Tamam. Madem intikam istiyorsun, o halde Eylül'ü bırak, kozlarımızı paylaşalım."

"Şule'nin o mezara girdiğini gördüm ben. Nasıl acı çektiğimi sen dâhil kimse anlayamaz."

"Ben de acı çektim."

"Senin acın göstermelikti! Ne kadar sürdü matemin? Üç ay? Beş ay? Ben senelerdir yasını tutuyorum. Ama sen onu mezar haricinde bir de maziye gömerek yeni bir aşk yaşıyorsun. Ve ben şimdi ne yapacağım, biliyor musun?"

Poyraz bu konuşmanın gidişatından onun ne yapmak istediğini anlamıştı. Eylül'e uzanamıyor, ona dokunamıyor olmak ölümden beterdi. O bakışlarda korku bir yere saklanmışsa bile Poyraz hissediyordu. Eylül ona korkusunu hissettirmemek için dik durmaya çabalıyordu ve bu onu daha da öldürüyordu. O gözlere öylesine kilitlenmişti ki, adamın sesini sonradan duyabildi.

"Senelerdir çektiğim acıyı dindirirken, bu kez aynı acıyı senin yaşamanı sağlayacağım."

Elindeki silahın emniyetini açtığında gecenin içinde yankılanan ses, Eylül'ün korku dolu bir soluk almasına neden oldu. Poyraz istemsizce ikisine doğru bir adım attıktan sonra olduğu yere sabitledi kendini.

"Yapma, lütfen... Onun bir suçu yok..."

Adam sıkıca tuttuğu kadının güçlü duruşuna hayran olmuştu. Dakikalar önce alevlerin arasından kurtulmuş ve şimdi de başına dayanmış namlunun soğuk temasını hissederken bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

metanetini korumaya çalışıyordu. Poyraz Soygüder'in de dediği gibi, onun bir suçu yoktu. Ama kardeşinin de yoktu. Şule ile yakın olmamalarına, hatta o hayattayken neredeyse hiç görüşmemelerine rağmen yine de onun kardeşiydi.

"Şule için çok üzgünüm."

Duyduğu sesle bakışlarını karşısındaki adamdan ayırdı. Başını Eylül'e çevirip, elindeki silahı biraz daha kavradı.

"Onu tanımıyorsun bile."

"Evet, tanımıyorum. Ama fotoğrafını gördüm. Tıpkı baharın gelişi kadar neşeli bir gülüşü vardı."

"Çocukken de öyleydi. Herkese, her şeye kocaman gülümserdi." Acı çekiyormuş gibi çıkıyordu sesi. Onunla abi kardeş olamamalarının verdiği ağırlık, hep kalbinde bir yerdeydi. Şule'nin çocukken saçlarını hoplata hoplata ona koşmasını ve açtığı kollarına sığınmasını severdi.

"Ben şahit oldum."

"Neden bahsediyorsun?"

"Poyraz'ın onun için acı çekmesinden. O da istemezdi. Eminim, sen de biliyorsun bunu."

"Ama sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Poyraz aralarındaki mesafeden dolayı, ikisinin konuşmasını tam olarak duyamamanın sıkıntısını yaşıyordu. Etrafında tetikte bekleyen onca adam olmasaydı bile, onlara doğru bir harekette bulunamazdı. Namlunun ucu sevdiği kadının başına sabitlenmişken yerinden kıpırdaması çok zordu. Derin bir nefes alarak küçük bir adım attı onlara doğru.

Adamların hiçbiri en ufak bir harekette bulunmadı. Hepsi silahlarını Poyraz'a doğrultmuş, ters bir hareketinde müdahale etmek için bekliyordu.

"Onu bırak, lütfen. Sana söyledim. Onun bu olup bitenle bir ilgisi yok. Lütfen, o silahı indir ve gitmesine izin ver. Bak, etrafında bir sürü adamın var. Beni her şekilde alt edebilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tuttuğu silah her geçen saniye elini yakmaya başlarken, esir aldığı kadına daha fazla korku yaşatmak istemediğini biliyordu. O yangının içinden çıktığı halde en ufak bir sızlanma göstermemişti. Her an ölebilecek olmasının korkusunu bile göstermemeye çalışarak onunla konuşmuş ve Şule için üzgün olduğunu söylemişti.

"Şule benim kardeşimdi."

Doğru duyup duymadığını anlamak için bir süre bekledi Poyraz. Bunun mantıklı bir açıklaması yoktu onun için.

"Şule, tek çocuktu."

"Değildi. Bazı sebeplerden dolayı senelerce birbirimizi görmedik. Belki de o yüzden bahsetmemiştir."

Poyraz bu konuşmayı fırsat bilerek, zor da olsa iki adım daha attı. Daha fazla yaklaşacak cesareti görmüyordu kendinde. Zaten ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, o tetiğin çekilmesi saniyelik bir hareketti.

"Fazla yaklaştın, Poyraz. Korkmuyor musun tetiği çekeceğimden?"

Zorlukla yutkundu. Bunun doğru olduğunu bile bile, Eylül'e yakın olmadan edememişti.

Bu sırada Eylül de etraftaki adamları süzüyordu. Hepsinin elinde silah vardı ve Poyraz'a doğrultulmuştu. Adamın dikkatini dağıtsa bile, orada ölmekten kurtulamayabilirlerdi. Bu kez bir çıkış yolu yok gibiydi. Gözlerinden istemsizce dökülen yaşlar görüşünü bulanıklaştırıyordu. O gece kaçıncı olduğunu bilmediği zoraki yutkunuşundan sonra derin bir nefes aldı.

"Madem intikam istiyorsun, çek tetiği. Eğer Şule'nin bu şekilde huzur bulacağını düşünüyorsan hiç durma."

Adam duyduğu şeye kaşlarını çatarken, onun fısıldıyor oluşu dikkatini çekti. Bakışları yeniden karşısında korkuyla ve tetikte bekleyen adamı bulduğunda, Eylül'ün ne yapmaya çalıştığını anladı. Onun duymasını istemiyordu. Duyarsa delilik yapacağından ve muhakkak ki adamların silahlarından çıkacak olan kurşunlardan korkuyordu. Şimdiye kadar hiçbir kadına, Poyraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soygüder'in Eylül'e baktığı gibi bakmamıştı. O duygunun ne olduğunu hiçbir şekilde bilmiyordu. Ama gördüğü şey her neyse, kalbinde bir yere dokunuyor, geri adım atmasına neden olmaya başlıyordu. Ani bir hareketle onu ileriye doğru savurdu.

Bir anda serbest kalan Eylül dengesini zorlukla sağlayıp ayakta kalırken, güvendiği kollar tarafından sıkıca tutuldu. Poyraz onu neredeyse içine sokmaya çalışır gibiydi ve bu his Eylül'ü tepeden tırnağa huzurla doldurdu. Yüzünü göğsüne gömerken, saçlarına konan sayısız öpücüğün baş döndürücü etkisiyle dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi.

"İyi misin, Eylül? İyi misin?"

"Poyraz..."

"Geçti. Bitti, tamam."

Bu sahne bir anda intikamını yeniden hatırlatırken, öfkeyle onlara doğru iki adım attı. "İnan bana, hiçbir şey bitmedi."

Poyraz duyduğu ölüm dolu sesle bakışlarını karşısındaki adama çevirirken, namlunun onlara dönük duruyor olmasının verdiği korkuyla Eylül'ü hızlıca arkasına aldı.

"Burası bu gece ikinizden birine mezar olacak. Şimdi... Size seçme şansı veriyorum. Biriniz silahımdan çıkacak olan kurşunla bu hayata veda ederken, diğeri de onun acısını yaşayacak."

Eylül korkuyla dolup taşarken, Poyraz'ın kendini ona siper etmesi çığlık çığlığa bağırmak istemesine neden oldu. İstemiyordu... Ne kendisi ölürken ona acı yaşatmak, ne de onu kaybettiğini görerek acı çekmek! Delice bir güçle Poyraz'ın arkasından çıktı.

"Eylül, ne yapıyorsun?"

"Bırak!"

Eylül gözlerinde yaşlarla, o gece yaşadıkları nedeniyle perişan olsa da mücadele etmeden vazgeçmeyecekti. Bedeni sevdiği adamın bedenine temas etmişken, belki de bir saat kadar önce mutluluğun en yücesini yaşıyordu. Şimdi ise doğru bir tabirle, her şey cehenneme dönmüş gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yaparsan yap, kardeşin geri gelmeyecek. İntikam mı istiyorsun? Al o halde intikamını! Ama Şule'nin canına karşılık iki can teklif ediyorum sana. Ne sadece ben, ne de sadece Poyraz. O silah bu gece patlayacaksa, oradan iki kurşun çıkacak."

Nefes nefese kalmıştı. Bu kadar gücü nasıl olup da kendinde bulduğuna inanamıyordu. Ama vazgeçemezdi. Poyraz'la göz göze geldiği ilk andan beri tüm hayatı *o* olmuştu. Ona her seferinde ölüme bile beraber gideceklerini söylerken son derece ciddiydi. Madem burası son duraktı, o halde sevdiği adamın elini sımsıkı tutarak bu hayata veda edecekti.

Avucunun içindeki sıcak ve her şeyi yapacağının gücünü ileten elin hissiyle ölmek istedi Poyraz. Mutluluktan, aşktan ölmek istedi. En başından beri onu korumak için her şeyi göze aldığı kadın, onca silahla kuşatılmışken ve kendisinin olmayan bir dava nedeniyle ölümden dönmüşken, yolun diğer tarafında kaçtığı ölümle yeniden burun buruna gelmiş ve hiç çekinmeden o kurşunun önünde dimdik durmuştu.

Gözüne çarpan yansıma, içinde bulunduğu ana dönmesini sağlarken, silahtan çıkacak olan kurşunun daha fazla beklemeye niyeti olmadığının farkındaydı. Ani bir hareketle Eylül'ü arkasına doğru alacakken, onun direnmesi karşısında dehşete düştü.

O anda patlayan tek el silah sesiyle birbirlerine korkuyla bakan iki âşık yüz yüze dururken, etraftaki hareketlenmenin farkında değillerdi.

Adamlar hızla araçlara binerken, Şule'nin abisi de dişlerini sıkarak kendi aracına geçti. Kapılar kapanırken, tam karşısında duran adama baktı.

"Ara şu lanet ambulansı!"

Yardımcısı ikiletmeden güvenli telefondan 112'yi arayıp adresi vererek, büyük bir yangından ve kurtulan iki kişiden bahsettikten sonra telefonu kapattı. Temkinli bir şekilde patronuna baktığında, dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı.

"Biliyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam başını dışarıdan çekip yardımcısına baktı. Öfkesini ona kusmak ister gibi bir hali vardı. "Neyi biliyordun, Fuat?"

"Sizin hamurunuzda kötülük yok, efendim. Bu gece yaşanan her şeye siz yön verdiniz. Camın kırılmasına, Eylül Hanım'ı rehin tutarken bile canını acıtmamanıza... Ve tabii... Birbirini seven iki kişiyi yine birbirlerine terk edişinize.

"Kapa çeneni, Fuat! Yoksa ben kapatmasını iyi bilirim."

"Ambulansı da unutmamak lazım."

Patronu onu neredeyse öldürecekmiş gibi bakarken, mini bardan çıkardığı viskiyi bir kadehe boşalttıktan sonra ona uzattı.

"Viski?"

Adam gözlerini kısıp birkaç saniye bekledikten sonra ona uzatılan kadehi aldı ve bakışlarını yeniden dışarıya çevirdi. Ne olursa olsun o tetiği çekemeyeceğini çok iyi biliyordu. Şule belki hâlâ huzursuzdu. Veya hiç huzursuz olmamıştı. Ama o, böyle bir adam değildi. Ancak bu kadar acımasız olabilmişti. Bu geceyi de İstanbul'da geçirdikten sonra, son bir kez kardeşinin mezarına gidecek ve ona veda ederek ülkeden ayrılacaktı.

Poyraz gecenin karanlığında hâlâ devam eden çılgın kızıllığın göğe doğru yükselişine bakarken, kollarında tuttuğu kadının sırtını ve saçlarını okşuyordu. Gerçek anlamda iki kez ölümden dönmüşlerdi.

"Seninkiler partiyi kaçırdı."

Bakışlarını yanan evden çekip sola doğru eğdi ve Eylül'ün yüzünü görmeye çalıştı.

"Benimkiler mi?"

"Hı hı... Menderes, Uras ve diğerleri. Ama onlarsız da gayet iyi idare ettik. Sence de öyle değil mi?"

Onun işi şakaya vuruyor olması, Poyraz'ı çıkmaza sürüklüyordu. Ondan özür dilemek istese de... Bunu hiçbir şekilde başaramazdı. Hiçbir kelime yeterli gelmezdi hissettiği şeyi anlatmaya.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söz vermiştim..."

"Ve sözünü tuttun."

"Hayır. Neredeyse... O silahın önüne geçtin, Eylül. Kaç kez öldüm, bilmiyorum."

Eylül kollarında dönerek doğruldu ve Poyraz'ın dudaklarına dokundu dudaklarıyla. Hafifçe geri çekildiğinde, bakışlarında ne kadar yorgun olduğunun ifadesi vardı.

"Çok seviyorum... Seni... Çok..."

Onun gözlerinin kapandığını ve bedenine dayandığını gören Poyraz, panikle onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Eylül, uyuma! Ciğerlerine ne kadar duman gittiğini bilmiyoruz. Uyuma, sevgilim."

"Çok uykum var ama..."

Birdenbire yaklaşan siren sesleri, Poyraz'ın iyice ayılmasını sağladı. Bir ambulansın hızlı bir şekilde araziye girişini heyecanlı bir şekilde izledi. Eylül'ü kucaklayıp kaldırdı ve ambulansa doğru ilerledi. İndirilen sedyeyi görünce tuttuğu nefesini bıraktı.

Kollarındaki kadını sedyeye yatırdıktan sonra ambulansa binmeleri ve yola çıkmaları, bir sis perdesinin ardından izlenen bir sahneden ibaretti sanki. Eylül'ün başına geçirilen oksijen maskesinin kablosuna baktı şuursuzca. Dumandan yer yer siyah olmuş, yer yer gözyaşlarıyla ıslanmış yüzün her santiminde dolandı bakışları. Eline tutuşturulan oksijen maskesine bakmadı bile. Bakışları, dağılmış ve bir kısmı yanmış başak tanelerinde durdu. Göğsünden gelen hırıltı boğazını zorlayarak dışarı çıkıp da sesli bir nefes verdiğinde, elindeki maske zemine düştü. Başını ellerinin arasına alıp, ilk kez hiç düşünmeden ağlamaya başladı. Eylül bu gece ölebilirdi. Onun yüzünden ölebilirdi! Bunun düşüncesi bile, bedenine binlerce bıçak darbesi almış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Şimdi hastaneye doğru yol alırlarken, onları nelerin beklediğini bilmiyor, yeni bir bilinmezliğe doğru hızla ilerliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizin de yaralarınıza bakalım."

"Ben iyiyim. Eylül'e bakın siz."

"Kollarınızda hafif de olsa yanıklar var. Bırakın, müdahale edeyim."

Poyraz, onunla ilgilenmek isteyen asistan doktoru umursamayarak perdenin diğer tarafına geçti ve doktorun muayeneye devam ettiğini gördü.

Eylül'ün yüzü ve kolları temizlenmiş, başından bir oksijen maskesi geçirilmişti. Doktor herhangi bir yanık olmadığını söylediğinde derin bir nefes almış, ama bakışları başak tanelerine takıldığında boğazını sıkan bir elin varlığıyla nefes almakta zorlanmıştı. Karanlıkta yeterince iyi görememişti Eylül'ün saçlarını. Ama aydınlıkta görünce, ambulansta kendini bırakıp da ağladığı o andaki hisleri geri gelmiş ve boğazındaki düğümü zorlukla gönderirken, gözlerinden birkaç damla yaş süzülüvermişti yanaklarına.

Hastane yolunda sağlık görevlisinden rica ederek telefonu kullanmış, Uras'a kısa bir bilgi verip gittikleri hastanenin adını söyledikten sonra kapatmıştı. Konuşacak gibi hissetmemişti kendini. Bir gecede tüm bunlar çok ağır gelmiş, Eylül'ü iki kez kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalmıştı.

Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyleyip çıktığında, yatağın kenarına oturup Eylül'ün elini ellerinin arasına aldı. Bakışları istemese de başak tanelerine takıldığında, gözlerini sımsıkı yummak zorunda kaldı. Ellerinin arasındaki zarif eli dudaklarına götürüp, parmak uçlarına öpücükler bıraktı. Her şeye rağmen ışıltısını kaybetmemiş olan yüzükte gezdirdi bakışlarını. Oysaki o gece, beklenen sonla devam edecek, en özel anlar yeniden yaşanacaktı.

Etrafındaki sessizlik dağılıp yerini gürültüye bıraktığında arkasını döndü. Uras'ı ve adamlarını gördü. Hepsinin yüzünde ciddiyetle beraber endişe vardı.

"İyi misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Poyraz oturduğu yerden kalkıp Uras'ın yanına gitti. Bir eliyle yüzünü ovarak, kelimeleri toparlamaya çalıştı.

"Evi ateşe verdiler."

Uras dişlerini sıkarken kendini sakin olmaya zorladı. "Kimler?"

"Şule'nin abisi. Yanında adamlarıyla birlikte."

Herkes duyduklarının şokuyla birbirine bakıyor, olanlara bir anlam vermeye çalışıyordu.

"Bir şekilde dışarı çıktık. On kadar adam etrafımızı sardı. Şule'nin abisi Eylül'ü rehin aldı. Sonra her ne olduysa bırakıp gittiler."

Uras ellerini beline koyarak kaşlarını çattı. "Şule'nin abisi mi dedin sen?"

"Evet."

"Tek çocuk değil miydi o?"

"Değilmiş."

Poyraz yeniden Eylül'e döndüğünde, onun gözlerini açmış ve maskeyi çıkarmış olduğunu gördü. Telaşla yanına gidip, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Eylül... Canın acıyor mu?"

Eylül yutkunurken boğazının acıdığını hissetse de tam tersi bir cevap verdi. "Hayır, iyiyim ben. Sen iyi misin?"

"Doktora söyleyeyim, yeniden baksın."

"Poyraz..."

Eline dokunan elin hissiyle yeniden ona dönen Poyraz, o gözlerde yerli yerinde duran aşkı gördü.

"Söyle, sevgilim."

"Doktor sana da baktı mı?"

"Baktı."

"Ben çok susadım."

"Hemen dönerim."

O sırada içeriye giren Jülide ve Harun, karşılarındaki manzaraya baktılar. Bakışları Eylül'ü bulduğunda telaşla ona doğru atılan Jülide, kollarını arkadaşının boynuna dolayarak sımsıkı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarıldı. Haberi aldıklarında eli ayağı boşalmış, ne göreceğini bilememenin verdiği korkuyla hastaneye kadar zor dayanmıştı. Geri çekilip her zamanki telaşlı tavrıyla Eylül'ü yoklamaya başladı.

"Yanık falan var mı? Ay! Görünürde bir şey yok. Bacakların falan ne durumda?"

"Sakin ol, Jülide. İyiyim ben. Poyraz olmasaydı oradan çıkamazdık."

Son cümleyi söylerken sevdiği adamla göz göze geldi ve hiçbir zaman esirgemediği aşk dolu bakışı göndermeyi unutmadı. İkili arasında yaşanan duygu dolu anlar Jülide'nin çığlığıyla bölünürken, Poyraz ve Eylül o dehşet anlarına geri döndü.

"Ay! Eylül! Saçlarına ne oldu? Yanmış mı bunlar?"

Eylül, arkadaşının ortalığı ayağa kaldıran sözleriyle panik halinde Poyraz'ın bakışlarını yakalarken, elleri titreyerek saçlarını toplamaya çalıştı.

"Jülide, bana bir toka versene. Daraldım ben."

"Ya ne tokası? Nasıl oldu bu?"

"Jülide!"

Eylül her geçen saniye kendini daha kötü hissetse de elinden bir şey gelmiyordu. Poyraz'a baktığında bakışlarında gördüğü acı ve suçluluk ifadesi, tam kalbine dokunarak onu da acıtıyordu.

Jülide'nin haykırdığı gerçeklik bir kez daha ruhunu bedeninden ayırırken, orada daha fazla duramayarak kendini dışarıya attı Poyraz. Başını ellerinin arasına alıp, ileri geri yürümeye başladı. Bu çaresizlik, bu hiçbir şey yapamamış olmak onu öldürüyordu. Tuzağa düşmüş olmaları, alevlerin arasında ve başına dayalı bir silah varken Eylül'ün nasıl da dik durduğu gözlerinin önüne geliyor, bu durum onu mahvediyor, tüketiyordu. Öylesine büyük bir öfke vardı ki içinde, Eylül'e söz vermiş olmasına rağmen sözünü tutamamanın ezikliğini yaşıyordu.

O ilk anlarda başlayıp son demine varmış olan çaresizlik karışımı öfkeyle, yakınındaki duvara sert bir yumruk geçirdi. Canının acıması daha da bilenmesine neden oldu. Kolundaki küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanıkların sızısı artmaya başlamışken yumruklarına devam etti. Ta ki güçlü kollar onu tutup diğer tarafa savurana kadar...

Onu çok iyi anlasa da, bu zor durumun içinde arkadaşını yalnız bırakmak Uras'a göre değildi. Onlar her zaman bir aile olmuşlardı ve iyi günleri gibi kötü günlerinde de birbirlerinin yanında duracaklardı.

"Sen böyle yaparsan, Eylül daha çok üzülür. Görmüyor musun? Her şeye rağmen, Poyraz... Her şeye rağmen aynı aşkla gözünün içine bakıyor. Ne kadar şanslısın, bir bilsen..."

Duydukları kalbinin kanat takıp uçmasını sağlarken, ne yaparsa yapsın içindeki o acı bir türlü geri çekilmiyordu. Sıkılı yumruklarını gevşetirken, bakışlarına yerleşmiş olan acı kendini belli ediyordu.

"Ölebilirdi, Uras. Onu oradan çıkartamayabilirdim. Söz verdiğim halde başaramayabilirdim. Bütün bu olanlarda onun hiçbir suçu yok. Benim yüzümden bu dünyanın içinde. Ben ondan vazgeçmeye cesaret edemediğim, uzak duramadığım için her an başına bir şey gelebileceği endişesiyle bir ömür geçirecek."

"Bunu defalarca konuştuk. Bir sonu yok bu işin. Siz sebebi ne olursa olsun bir araya geldiniz. Bundan sonra *sen ve o* diye bir şey yok, *siz* varsınız. Sen sevdiğin kadını koruyabilecek bir adamsın. Ve sakın eskiye dönüp saçma sapan şeyler söyleme bana. İçeride aşkınla deli divane olmuş bir kadın var. Git ve o nasıl sana aşkını hissettiriyorsa, sen de aynısını yap."

"Bu olayın öylece kapanmasına izin veremem. Şule'nin abisinin hayatını bilmem lazım. Onu bulmam ve bu yaptıklarını ona ödetmem lazım."

"Ben bu konuyla birebir ilgileneceğim. Sen de bu süreçte Eylül'ün yanında olacaksın."

"Doktorla konuşmam gerekiyor. Eylül muhtemelen burada daha fazla kalmak istemeyecek. Fuat'a arabayı hazırlamasını söyler misin?"

"Fuat'ı göremedim ben." Uras sağ tarafına dönüp, adamların beklediği yere doğru ilerledi. "Fuat nerede?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadir ve Kurtuluş birbirlerine bakarken, bu konuyla ilgili bir şey bilmediklerini belli ediyorlardı. Harun da çatık kaşlarla onlara bakıyordu. Patronlarının cevap beklediğini fark eden Kadir söze girdi.

"Buraya geldiğimizden beri Fuat'tan haberimiz yok."

"Ne demek yok?" Poyraz elleri belinde onlara yaklaştı ve çatık kaşlarıyla tam önlerinde durdu.

"Kurtuluş aradı bir süre önce. Telefonunun kullanılmadığına dair otomatik bir mesaj çıkıyor."

Bakışları yanındaki arkadaşını bulurken, şoförünün bu olaya dâhil olup olmadığının hesabını yapıyordu Poyraz. Bu durum normal değildi ve peşini bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

"Kaldığı evi biliyor musunuz?"

"Biliyoruz, Poyraz Bey."

"En ufak bir şey atlamayın. Her ne olduysa hepsini bilmek istiyorum. Eğer bu işle bir bağlantısı varsa..." Son cümlesinde işaret parmağını Kurtuluş'a ve Kadir'e doğru ciddi bir şekilde sallayıp devam etti. "Tek parça halinde gelecek önüme!"

Kadir ve Kurtuluş, anladıklarını belirtircesine başlarını salladılar. Biri orada beklerken, diğeri de yanına birkaç adam alarak Fuat'ın evine doğru yola çıktı.

"Bu iş canımı sıkmaya başladı, Uras."

"Ben peşindeyim. Az önce de dediğim gibi, senin Eylül'ün yanında olman lazım."

Poyraz, arkadaşının omzuna dostça dokunduktan sonra Eylül'ün yanına gitti. Onu yatakta oturur vaziyette Jülide'yle konuşurken buldu. Bakışları onun nadiren toplamış olduğu saçlarında gezinirken yutkundu.

Eylül onu gördüğünde yüzünde güller açarak ellerini uzattı. Gelişini izlerken ona dokunma ihtiyacını tüm benliğinde hissediyordu. Onun aşkıyla öylesine sarmalanmıştı ki, Jülide'nin çıktığını fark etmemişti bile.

"Seni özledim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanağına dokunun yumuşacık ele doğru yaslandı Poyraz. Kendisi için zor olsa da, olumsuz düşünceleri bir kenara bırakmak en doğrusuydu.

"Ben de seni özledim."

"Var mı bir haber? Şule'nin abisinden yani."

Poyraz oturduğu yerde doğrulup, yanağındaki eli ellerinin arasına aldı. Yüzü öfkeyle gerildi. "Muhtemelen işini sağlama alıp, çoktan ülke dışına çıkmıştır. Ama öylece kurtulamayacak bu işten. Cehennemin dibine de gitse, onu bulup bu yaptıklarını ödeteceğim."

Eylül korkuyla ve telaşla ona sokuldu. "Bununla ilgili bir şey yapmanı istemiyorum."

"Hiçbir şey yapmadan yerimde oturmayacağım, Eylül."

"O bir şekilde intikam istiyordu ama inan bana bunu yapmadı. Daha doğrusu yapamadı. Ben açıkçası onun kötü biri olduğuna ve bize gerçekten zarar vermek istediğine inanmıyorum."

Duyduğu şeylere hayretle karışık öfkeyle karşılık veren Poyraz, yataktan kalkıp ellerini beline koydu ve ileri geri yürümeye başladı. Yeniden kuytu yeşilliklerle buluştuğunda kendine engel olamadı.

"Korumaya çalıştığın adam seni öldürecekti, Eylül! Fırsatı vardı! Bunu yapabilecek kolaylığı vardı! Sen de kalkmış bana onu savunuyorsun!"

"Doğru. Fırsatı vardı. Ama yapmadı. Başıma silah dayadığı halde, bizi orada bırakıp gitmeyi tercih etti. Ambulansı bile onun aradığına eminim."

"Bu konu tartışmaya açık değil!"

Poyraz adeta burnundan solurken, kuytu yeşilliklerin içindeki hüznü fark ettiğinde pes edercesine tuttuğu soluğunu bıraktı. Yeniden yatağa oturup, Eylül'ün yüzünü avuçlarının arasına alarak dudaklarını uzun uzun öptü. Geri çekilip de alnını alnına dayadığında, sesi eski şefkatine dönmüştü.

"Birazdan doktorla konuşup seni evimize götüreceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun konuyu kendi yöntemleriyle kapatmış olması Eylül'ün canını sıktı. "Çok isterim." Bir anda fark ettiği şeyle kendini geriye çekti. "Ben çok acıktım."

Poyraz saatlerdir ilk kez bir parça rahatlıkla gülümserken onun üstündeki örtüyü kenara itti ve kalkmasına yardımcı oldu.

"Yanımızda kıyafet yok ama çocuklardan palto isteyeceğim. Sen hazırlanırken ben de doktorla konuşayım. Yoldan bir şeyler alırız."

"Tamam." Eylül memnun bir şekilde başını salladı ve kollarını onun boynuna dolayarak göğsüne yaslandı.

Hastaneden çıktıklarında hava aydınlanmaya başlamıştı. Eylül bir hayli yorgun hissediyordu. Yoldan aldıkları sandviçi ve meyve suyunu midesine indirdiğinde çok daha mutlu görünüyordu.

Eve gittiklerinde ilk olarak sıcak bir duş aldı ve temiz kıyafetlerini giymiş olmanın rahatlığıyla aynada kendine baktı. Saçlarını tararken aşağılara doğru fırçanın zorlandığını fark etti. Poyraz'ın hissettiklerini anlıyordu. Ama ona da söylediği gibi, modern bir kesimle gayet hoş durabilirdi.

Uykusu olsa bile bedenen rahat hissediyordu. Aşağıya indiğinde herkesi salonda buldu. Poyraz'ın oturduğu yerden kalkarak hızlı adımlarla ona doğru gelmesini, yüzünde kocaman bir mutlulukla izledi. Kollarına sığındığında diğer yarısına kavuşmuştu.

"Ben hepimiz için çay koyayım. Yanına da yiyecek bir şeyler." Jülide yerinden kalkıp mutfağa doğru ilerlerken bakışları âşık çifte kaydı. İkisi de söylediği şeyi duymamıştı.

Eylül huzurlu bir şekilde onun kokusunu içine çekerken, etraflarındaki herkes silikleşmiş gibiydi. Olmak istediği yer tam da orası, Poyraz'ın kollarıydı. Ona göre her şey geride kalmıştı ve sadece bundan sonrasını düşünmek istiyordu. Saçlarının üstünde dolanan ellerin ürkekliği kalbini yeni bir acı dalgasıyla buluştursa da, bunu aklının gerilerine itmesi gerektiğini ve kısa sürede atlatacaklarını biliyordu.

Yüzünü ona doğru çevirip hafif yorgun gözlerle baktı. "Beni bir yere götürmeni isteyeceğim."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kuaföre."

Poyraz duyduğu kelimeyle kaskatı kesilirken, dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Götürürüm." Adeta bir fısıltı halinde çıkan sözcükler boğazını yaktı ve aklının o anlara kaymasına neden oldu.

"O zaman hadi, bir an önce çıkalım."

Poyraz başını hafifçe salladıktan sonra, Uras'a bakışlarıyla ne söylemek istediğini iletti. O sırada salona giren kişinin yaydığı güçlü elektrikle herkes ona doğru döndü.

Eylül gördüğü kişiye kocaman gülümserken, sevdiği adamın kollarından sıyrılıp ona doğru gitti ve sevgiyle sarıldı. Etrafında ona bu sevgiyi ve güveni veren insanların olduğu hissi, kendini dünyadaki en mutlu ve en şanslı kadın olarak görmesini sağlıyordu.

Kollarındaki kadını bir abi şefkatiyle sarmalarken, bakışlarındaki endişe ve ciddiyet salondaki herkesin üzerinde tek tek gezindi. Son olarak Poyraz'da durduğunda, kollarında Eylül'le birlikte ona doğru ilerledi.

"Geç kaldığım için üzgünüm."

"Yine de erken ulaşılabilir oldun, Menderes Vardar."

Poyraz, hafif alaycı bir ses tonuyla söylediği sözler üzerine gülümsedi. O sırada Eylül de Menderes'in kollarından sıyrılıp, tek kaşını kaldırmış bir şekilde ona bakıyordu.

"Biliyor musun? Poyraz'a söylediğim şeyin gerçek olduğundan emin olmaya başladım."

Menderes önce Eylül'ün yeşil gözlerine, oradan da arkadaşına baktı. Yeniden Eylül'e döndüğünde hafifçe gülümsedi. "Ne söylediğini merak ettim doğrusu."

"Seni ilk gördüğüm zaman, gizli işler çeviren biri olduğunu hissetmiştim. Uzun zamandır ortalarda yoksun ve buradaki herkesin senin için ne kadar önemli olduğunu bilsem de, tercihini diğer taraftan yana kullanmanı anlayabiliyorum."

Menderes derin bir nefes aldıktan Poyraz'a baktı. "Bu kadınla anlaşmakta zorluk çektiğini düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkes keyifli bir şekilde gülerken, ortamdaki gerginlik tamamen yok olmuş gibiydi. Ama bu durum Eylül'ün hoşuna gitmişe benzemiyordu. Ondan bir adım uzaklaşıp ellerini beline koydu ve çenesini hafifçe yukarıya kaldırıp kendinden emin bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Seni de göreceğiz. Şu gizemli kadınla bir tanışalım, bak bakalım nasıl dalga geçiyorum seninle."

Menderes yüzündeki ifadeyi korumayı bilse de, gözlerinde tek bir an beliren ışık aynı hızla kayboldu. Dudakları yana doğru kıvrılırken, Eylül'e istediğini vermemeye kararlıydı.

"Hayatımızdaki aksiyon, seni yanlış şeyler düşünmeye sevk etmiş. Bu senaryo gişe yapmaz, inan bana."

"Ben bir kadınım ve siz erkekler bir kadının hislerini hafife almamak gerektiğini çok yakında öğreneceksiniz." Yan tarafına dönüp aşk dolu gözlerle sevdiği adama bakarken, savaşmaya hazır ses tonu yumuşamıştı. "Gerçi birisi çoktan öğrendi bile."

Poyraz diğerlerinin gülüşmelerine aldırmadan onu kollarına çekti ve sımsıkı sarılırken Menderes'le göz göze geldi. Birbirlerini onaylayan bakışlar, Jülide'nin içeriye girmesiyle dağıldı.

"Sizin dönüşünüz de anlamadığım şekilde hep muhteşem oluyor, Menderes Bey."

Menderes ona gülümsedikten sonra Harun'a doğru bir bakış attı.

Jülide de sevdiği adamın yanında yerini aldığında Eylül, Poyraz'a döndü.

"Çıkalım mı artık?"

"Çıkalım."

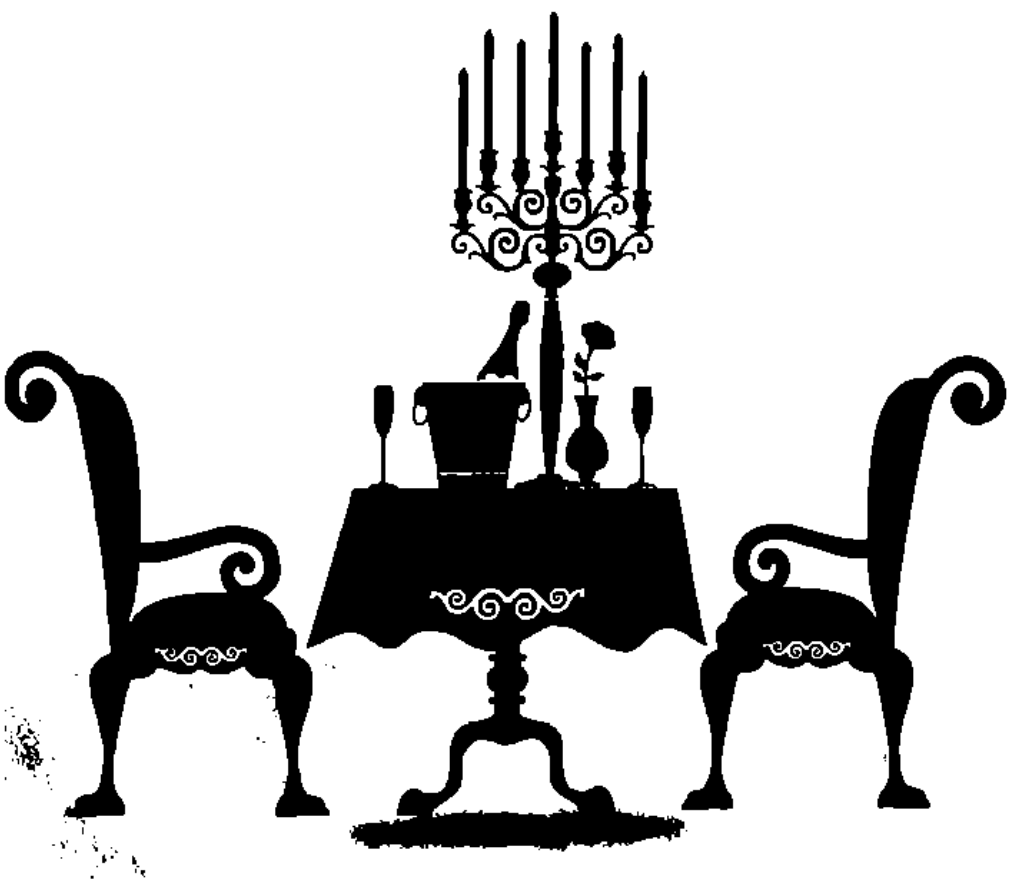
Eylül yeniden Menderes'e yaklaşıp onu yanağından öptü. "Bizim küçük bir işimiz var. Döndüğümüzde burada ol."

Adamların gülüşlerini saklamak için bir hayli çaba sarf ettikleri Menderes'in gözünden kaçmadı. Kabullenmiş bir şekilde Eylül'e baktı. "Emredersiniz, Eylül Hanım."

Eylül kocaman gülümseyerek sevdiği adamın elini tuttu ve onları geride bırakarak yeniliğe adım atmak için evden çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Final

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güneş ışıkları çalışma odasına özenle yayılsa da, dışarıda soğuk bir hava vardı. Her zaman düzenli olan masanın etrafından dolanarak geçti ve rahat deri koltuğa oturdu. Arkasına yaslandığında yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Koltuğu sağa sola döndürürken sessizliğin tadını çıkardı. Bakışları masanın üstündeki dosyalara kayınca bir tanesini alıp açtı. Yeni yapıldığını bildiği anlaşmanın detaylarına şöyle bir göz attıktan sonra, hafif aralık duran çekmeceye takıldı gözü.

Eylül, o çekmecenin her zaman kilitli durduğunu bilirdi. Aklı geçmişe kayınca, oturduğu yerde kıpırdandı. Orada zamanında ne bulduğunu ve yüzleştiği gerçeğin canını nasıl da acıttığını dün gibi hatırlıyordu. Onun orada olmadığını bilse de, çekmecenin neden açık kaldığını merak ediyordu. Kocası dün gece geç saatlere kadar burada çalıştığı için, Eylül'ün uykuya dalması bir hayli zor olmuştu. Üstelik, gece onu yatağa çağırmak için geldiğinde çekmecenin kilitli olduğunu çok net hatırlıyordu.

Aklından geçenler canını sıkıyor, tıpkı o gün yaptığı gibi merakına lanet edip oraya bakmak istiyordu.

İki parmağıyla tutup çektiğinde, siyah ve kalın bir dosya gördü. Çıkartıp masaya koyduğunda gözü, kapalı duran kapıya takıldı. Yeniden dosyaya döndüğünde kararlı bir şekilde açtı ve dikkatini çeken tek bir isimle karşılaştı. *Fırat Demirci.*

Kaşları çatılan Eylül, bu ismi daha önce duymadığına emindi. Bilgisayarda hazırlanmış olduğu belli olan belgelerin bazılarında el yazıları mevcuttu ve Eylül sahibini çok iyi tanıyordu. Sabırsızca karıştırdığı belgelerin arasındaki fotoğrafları görünce hareketini durdurdu. Çatık kaşları şaşkınlıkla düzelirken, sesli bir soluk çekti içine. Bu adamı tanıyordu. Geçmişte kalan anısı sanki dünmüş gibi kendini hatırlattığında zorlukla yutkundu. Fotoğrafların arkasını çevirdiğinde, Poyraz'ın el yazısıyla karşılaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fırat Dermancı... Şule'nin abisi...

Tüm bedeni hareketsiz kalırken, aynı anda iki farklı sahne belirdi gözünün önünde. Pastanede cheesecake'i çok beğendiğini söyleyen, bakışlarında tuhaf bir ışıkla birlikte hafif bir gülümseme olan adam... Ve yangın gecesi Poyraz'la onu neredeyse ölüme götürecek tuzağı hazırlamış, acımasızca tüm öfkesini kusan adam... O adamın nasıl olup da rahat bir şekilde pastaneye gelişini düşündü. Eli buz gibi bir korkuyla boğazına gitti. Tüm bunları geride bırakmışken yeniden aynı şeylerle yüzleşmiş olmak, Eylül'ün korkularını gün yüzüne çıkardı.

Bu detaylı dosya, adamla ilgili her türlü bilginin yanına alınan notlar... Küçük bir bebeği vardı artık... Poyraz'la ona ait minicik bir canı vardı.

Oturduğu yerden öfkeyle kalkıp ellerini masaya koydu. Bu kadar zaman geçmişken, Poyraz'ın bunu yaptığına inanamıyordu. O olayı geride bıraktıklarını sanıyordu. Ama anlaşılan, bunca zaman sadece kandırılmıştı. Onun nasıl büyük bir intikamla dolup taştığını anlayamıyordu. Bebeklerini hiç mi düşünmemişti tüm bunları yaparken?

Dosyayı toplayıp çekmeceye geri koydu ve hızlı adımlarla odasına çıktı. Çantasını alıp kızının odasına geçti. Kapıyı yavaşça araladığında, son birkaç aydır sadece belirli gün ve saatlerde ona yardımcı olan Ayça'nın kucağında hafifçe sallanan kızını gördü. Dakikalar önce kendini göstermiş olan öfkesi bir anda dağıldı. Bakışlarına şefkatli bir ifade yerleşti. Kapıyı ardından kapatıp çantasını koltuğa bıraktı. Kızına doğru eğilip onu kucağına aldı. Kapalı gözlerinde hafifçe titreyen uzun kirpiklerini izledi sevgiyle. Başını eğip kızının boynuna sokuldu ve kokusunu içine çekti.

"Ne zamandır uyuyor?"

"Yeni daldı sayılır."

Eylül, ağzındaki şirin emzikle tapılası görünen kızının yumruk olmuş ellerine bakıp gülümsedi. Dudaklarını yumuşacık yanaklara bastırıp doyasıya öptü.

"Benim dışarı çıkmam gerekiyor. Erken dönerim. Hazırladığım süt dolapta. Eğer acıkırsa ılık olacak şekilde ısıtırsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayça, bebeği yeniden kucağına alırken gülümsedi. "Siz merak etmeyin, Eylül Hanım."

Kızını bir kez daha öpen Eylül, ondan ayrılmak zor gelse de dikkatini topladı ve çantasını alarak odadan çıktı. Hızlı adımlarla aşağıya indi ve kapıyı açtığı anda Kadir'le karşılaştı.

"Şirkete gidiyoruz."

Eylül'ün yüzündeki sinirli ifade, emirleri sorgulamamak ve iki-letmemek gerektiğini hatırlattı Kadir'e. Arabaya binip güvenlikten çıktığında koru boyunca ilerledi. Yanında oturan kadına göz ucuyla baktı. Eylül onun kullandığı arabada hiçbir zaman arkada oturmamıştı. Bunun düşüncesi gülümsemesine neden oldu. Arabada devam eden sessizlik nedeniyle yeniden ona döndüğünde, ciddi bir şeylerin olduğuna inanmaya başlamıştı.

Şirketin güvenliğinden geçtikten hemen sonra duran arabadan inen Eylül, ona selam verenlere tepkisiz kaldı. İçindeki öfke yol boyunca öylesine büyümüştü ki, kimseyi görecek hali de sabrı da yoktu. Bindiği asansör Poyraz'ın ofisinin olduğu kata geldiğinde, sert adımlarla onun asistanına doğru yürüdü.

Eylül'ün şirkete giriş yaptığının haberiyle hazır bir şekilde bekleyen Derya, patronunun karısının yüzündeki ifadeyle olduğu yerde gerildi.

"Hoş geldiniz, Eylül Hanım."

"Poyraz Bey odasında mı?"

"Toplantıda, efendim. Dilerseniz bölebilirim?"

Bakışları ilerideki toplantı odasını bulan Eylül, derin bir nefes aldı ve yeniden kıza döndüğünde onun yüzündeki temkinli ifadeyi görünce gülümsedi.

"Uzun sürer mi?"

"Bir saat kadar."

"Sen nasılsın, Derya? Kusura bakma, kafam dalgın biraz."

"İyiyim, Eylül Hanım. İsterseniz Poyraz Bey'in odasında bekleyin. Ben de size kahve getireyim."

Kızın ilgili hali ve gülümseyen yüzü karşısında gevşeyen Eylül, bir eliyle hafifçe onun kolunu okşadı.

"Kahve istemem. Teşekkürler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül dönüp odaya doğru ilerledi. Kapıyı ardından kapattıktan sonra, çantasını koltuklardan birine bıraktı. Kollarını göğsünde birleştirip cama doğru ilerledi. Bir saat boyunca nasıl sabredebileceğini kendisi de bilmiyordu. Poyraz'ın elde ettiği bilgiler doğrultusunda o adama ulaşıp ulaşmadığından emin değildi. Belki de geç kalmış sayılmazdı. Belki Poyraz henüz o adamla yüz yüze gelmemişti ve Eylül de bunun olmaması için bir şansa sahipti.

Kendini düşünceleri arasında kaybetmişken, omuzlarındaki dokunuşla hafifçe irkildi. Geriye döndüğünde, delicesine âşık olduğu adamın yakışıklı yüzüne baktı.

"Derya biraz gergin olduğunu söyledi. Canın mı sıkkın?"

Yüzündeki şefkatli dokunuşları sağlayan ellerin, aslında yeri geldiğinde nasıl da acımasız olduğunu biliyordu. İstese de mutlu bir ifade yerleştiremiyordu bakışlarına.

"Söz vermiştin."

Karısının ne söylemeye çalıştığını anlamayan Poyraz, hafifçe kaşlarını çattı. "Ne sözü?"

"Şule'nin abisinin peşini bırakacaktın!"

Tutkunu olduğu kollardan ani bir hareketle geriye çekilen Eylül, sesindeki öfkeli tınıya ve bakışlarındaki keskin ifadeye engel olamadı. Onun, son cümlesiyle olduğu yerde gerildiğini, ellerini sabırsızlıkla pantolonunun ceplerine koyduğunu gördü.

"Bu işe karışma."

Duyduğu şeye şaşıran ve hemen ardından yeni bir öfke dalgasıyla sarsılan Eylül, iki elini saçlarının arasından geçirdi.

Onun bu hareketiyle savrulan başak tanelerine takılan Poyraz, yüzündeki ifadenin yumuşadığının farkında bile değildi.

"Ben tam da bu işin ortasındayım! Bana söz verdiğin halde sözünü tutmadın. Neden bize acı vermiş olan şeyi geçmişte bırakmıyorsun?"

"O adam, benim karımın ölümüne sebep olacaktı!"

Poyraz kollarını öfkeyle havaya kaldırıp ona doğru eğildi. Gözlerinde o adama karşı saf bir öfke vardı. Bunca zaman içinde biriktirmiş ve acımasızca çoğalmasını sağlamıştı. O geceyi unutmamıştı. O gecenin hiçbir ayrıntısını unutmamıştı. Ve bunun bedeli, belki de Fırat Dermancı'nın hayatı olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kocasının büyük bir nefretle sarf ettiği cümlenin gerçekliğiyle geriye doğru bir adım attı. Bedeni hafifçe titrerken gözleri dolmaya başladı. "Daha iki hafta önce suratının halini sorduğumda, Uras'la spor yaptığını söyleyip beni kandırdın." Onun hâlâ aynı şekilde durduğunu görünce titrek bir nefes aldı. "Ne yapacaksın? Öldürecek misin onu?"

Zor da olsa sorduğu soru karşısında gerilen ve sessiz kalan kocasının halinden ürktü. Elleriyle yüzünü kapatıp sert soluklar çekti içine. Bedenine güven verircesine dolanan kolların etkisiyle sıcacık hissetti. Başını onun göğsüne bırakıp kollarını da beline doladı. Asıl korkusu küçük bebeğiydi. Yüzü kocasının göğsüne gömülü olduğu için sesi boğuk çıktı.

"Bebeğimiz var... Onu bu olayın içine atamayız." Kendini geriye çekip ıslak gözlerle ona baktı. "Lütfen..."

Poyraz onu güvenle sarmalarken, dudaklarını başak tanelerinde gezdirdi. "Geçmişi değiştiremem." Derin bir nefes alırken, göğsünde kendini belli eden o ezici ağırlık, Poyraz'a acıların en büyüğünü bir kez daha hatırlattı. "O günden sonra her şeyi hesapladım. Sana ve kızımıza ufacık bir zarar gelmesi ihtimali bile söz konusu değil benim için. Bundan nefret ettiğini bilsem de, o koruma ordusu her zaman seninle ve kızımızla olacak." Dudaklarını karısının alnına bastırdı. "Hedefi için hazırlanan bir kurşun varsa bile, onu büyük bir mutlulukla göğüslerim. Ama sana ve kızımıza yaklaşmasına asla izin vermem."

Eylül duyduklarıyla ne hissedeceğini bilemedi. Mutlu olmak istese, o mutluluk boğazında takılı kalıyordu. Çünkü Fırat Dermancı denen adamın başında olduğu bu olay, Eylül'ün rahat hissetmesine izin vermiyordu. Saçlarında gezinen parmakların aşk dolu hissi, dudaklarında küçük bir tebessüme neden olsa da, Poyraz'ın söylediği şeyle içindeki kâbus bir anda geri döndü.

"Artık sana zarar veremeyecek."

Ani bir korkuyla onun kollarından sıyrılan Eylül'ün nefesi sıklaşmış ve kuytu yeşillikleri tedirginlikle kaplanmıştı.

"Bir şey yapmadın, değil mi?"

"Eylül, bak..."

"Bir şey yapmadığını söyle!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerini beline koyan Poyraz, bu olayı kapatmanın mümkün olmayacağını düşündü bir an. Ona yalan söylemek istemiyordu. Zamanında bu işi kurcalamayacağını söyleyerek ona söz vermiş, ama arka planda bunun tam tersini uygulamıştı. Şimdi yine yalan söylemek zorunda kalmak istemiyordu.

"Öldürmedim."

Eylül tuttuğu nefesini bırakırken, elleriyle başını kavradı. Kapalı gözlerinin ardında nefesini düzenleyebilmek için kendine birkaç saniye verdi. Yeniden ona baktığında hâlâ tereddütlüydü.

"Poyraz..."

"Eylül..." Poyraz onu kollarına alıp saçlarına öpücükler bıraktı. "Yaşıyor ama bir daha bize yaklaşamayacak. Kötü bir şey yapmadım. Sadece bana güven ve artık bir şey sorma."

Başını kaldırıp ona baktı. O gözlerde yanlış bir şey yoktu. O gözlerde bir insana kötülük yapacak istek yoktu.

"Güveniyorum. Bu hayatta ilk önce sana güveniyorum ben. Ama sırf beni korumak için, beni sensiz bırakmanı kabul edemem."

Ellerinin arasındaki güzel yüze aşkla baktı Poyraz. Her geçen gün biraz daha fazla seviyordu onu. Zamanında da böyle söylememiş miydi? *Bu aşk, her geçen gün çoğalacak içimde,* dememiş miydi?

"Bırakmam. Böyle bir şeyin ihtimali bile yok. Seni nasıl delice sevdiğimi bilmiyorsun."

"Biliyorum..." Kocasının dokunuşlarıyla bedeni tepki veren, nefesi hızlanmaya başlayan Eylül, sanki günlerdir ona açmış gibi elleriyle bedenini okşuyordu. Yüzünü onun erkeksi kokusunun kaynağına sürtüyor, elleri kendinden bağımsız olarak gömlek düğmelerine gidiyor, usulca açıp açıkta bıraktığı tene dudaklarını mühürlüyordu.

"Eylül... Çılgınca özledim. Üstümde hazla kendinden geçerken savrulan saçlarının görüntüsünü, kıvrılan ateşli bedenini, siyaha kesen kuytu yeşilliklerini..."

Sözleri sert ve ıslak bir ısırıkla kesildiğinde sesli bir soluk çekti içine. Elleri boş durmayı reddederek, Eylül'ün elbisesinin eteklerini kavradı ve yukarıya sıyırdı. Adımlarını ileriye doğru atarken onun da gerilemesini sağladı. Camın önüne geldiklerinde onu kucaklayarak oturttu ve gerilen bedeniyle onun bacaklarının arasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerleşti. Bir eli başak tanelerinin arasına karışırken, diğeri de dolgun göğüslerden birini esir aldı. Dudakları sabırsız ve sert dokunuşlarla Eylül'ün dudaklarına kapandı; okşadı, hırpaladı, içine hapsetti. Ağzının her santimini yeniden fethederken, tüm sinirlerinin toplandığı tek yerde hissettiği dokunuşla kendini geriye çekti. Gürültülü soluklar eşliğinde tehlikeli bakışlarla kuytu yeşillikleri esir alırken, bedenini hareket ettirmemek için kendisiyle adeta savaşa girdi.

"Sakın... Sakın, Eylül... Eğer elini hareket ettirirsen, nerede olduğumuzu unuturum."

Onun sözleriyle ve yüzüne vuran nefesiyle sersemleyen Eylül, hareket etmemek için kendini zorladı. Güçlükle yutkunurken, bakışları onun dudaklarına takıldı. "Eve gidelim mi?"

En savunmasız, aynı zamanda en güçlü parçasının acısıyla çenesi gerilmişti. Karısının hevesli haliyle aklını kaybetmemek için direndi. "Akşamı bekle."

Başını bilinçsizce sallayan Eylül, neye tamam dediğinin pek de farkında değildi. Bileğine dokunan elin yönlendirmesiyle, avucunun konduğu sıcaklıktan ayrılmak zorunda kaldı. Derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. Elleriyle saçlarını düzeltirken titrediklerinin farkındaydı. Poyraz'la göz göze geldiğinde yutkundu ve oturtulduğu yerden inerek kollarını onun boynuna doladı.

"Sakinleşmeme bile izin vermiyorsun."

Kocasının hafif homurdanması karşısında keyifle gülümserken alt dudağını ısırdı. Bu hareketinin elbette ki onun gözünden kaçmadığını görebiliyordu.

"Bu gece için sabırsızlanıyorum."

"Hmm... Ya minik prensesimiz?"

"Karnı doyunca mışıl mışıl uyur."

Ellerinin altındaki kalçaları hazla sıkan Poyraz, Eylül'ün kulağına doğru eğildi. "Bu adam da fena halde aç."

"Senin porsiyonun bir hayli büyük, aşkım." Eylül keyifle gülümseyerek onun dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktı ve koltuktaki çantasını alıp kapıya ulaştığında ona doğru döndü. "Akşam evde görüşürüz, kocacığım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül'ün arkasından kapanan kapıya bakarken, sinirli bir gülüşle ellerini beline koydu. Hâlâ gergin duran bedeninin sakinleşmesini beklemekten başka çaresi yoktu.

Masadaki mumları yaktıktan sonra, eksik bir şey olup olmadığını kontrol etti. Güvenlik kapısının açıldığını ve bir hareketlenmenin yaşandığını fark edince hızlı adımlarla kapıya gitti. Açık duran kapının önünde, Poyraz'ın sabırsız adımlarla ona doğru gelişini büyük bir heyecanla beklemeye başladı.

Poyraz, ardında kalan kapıyı kapatırken, diğer eliyle de Eylül'ü belinden tuttu ve sert bir hareketle kendine çekti. İzin istemeden, beklemeden kapandı onun dudaklarına. İhtiyaç içinde kavruluyor, romantizme katlanabilecek gibi hissetmiyordu kendini. Onu kucağına alıp merdivenlere yönelmek üzereyken, dudaklarından kopan dudaklara acı çekercesine baktı.

Aklı başından gitmiş olan Eylül, onun için hazırladığı romantik masanın öylece kalacağını fark ettiği anda zorlukla çekti kendini. "Yemek... Senin için hazırlamıştım."

Poyraz, çatık kaşları ve gerilmiş çenesinin hissettirdiği acıyla başını çevirip salona doğru baktı. Özenle hazırlanmış masaya, Eylül'ün içindeki tüm aşkı kattığını görebiliyordu. Ama ihtiyacı o kadar fazlaydı ki, bu hazırlığı daha sonra telafi edebileceğine inanıyordu. Yeniden önüne dönecekken, aklına gelen şeyle kalbi hafif bir ritim bozukluğuna uğradı. Kucağında Eylül'le birlikte masaya doğru ilerledi ve yanan mumları söndürdükten sonra, kararlı adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı. Mumları yanar şekilde bırakmak istemeyişinin önemli bir nedeni vardı. Gözlerinin önünden birkaç saniye boyunca geçen o yangın, kucağında tuttuğu kadını daha sıkı sarmalamasını sağlamış, böyle bir şeye bir daha asla izin vermeyeceğini ona yeniden hatırlatmıştı.

Aralık duran kapıyı itip içeriye girdi. Kucağındaki kadını yatağın üstüne özenle bırakırken, başak tanelerini öpmeyi ihmal etmedi.

"Bana beş dakika ver. Hemen döneceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kısık sesle söylediği sözlerin ardından odadan çıktı ve hemen ilerideki, küçük bebekleri için hazırlamış oldukları odaya girdi. Hafif ışığın yayıldığı odanın kokusu burnuna dolduğunda gözlerini kapattı ve onu büyülemesine izin verdi. Yavaş adımlarla kızının yattığı beşiğin önüne geldiğinde, onun sırtüstü yattığını gördü. Kolları başının iki yanında dururken, yumruk yapmış olduğu ellerinin tatlı hali Poyraz'ın içindeki şefkati güçlendirdi. Eğilip işaret parmağıyla kızının yüzünde dikkatlice gezinirken, hafifçe terlemiş ve henüz az olan sarı saçlarını eliyle sildi. Elini burnuna götürüp kokladığında gözlerini kapattı ve kalbinin bambaşka bir aşkla çağladığını hissetti. Beline dolanan kolların hissiyle olduğu yerde doğruldu. Karısıyla yüz yüze geldiğinde onu kendine çekerek sarıldı. Ellerinin altındaki yumuşak ve dolgun saçların hissiyle derin bir nefes aldı.

"Bugün çok usluydu."

Eylül'ün sözleriyle hafifçe gülümseyen Poyraz, bedenini kızına doğru çevirdi ve onun masum ve meleksi güzelliğine baktı bir kez daha.

"Annesinin kızı." Göğsündeki hareketlenmenin, karısının gülüşünden kaynaklandığını bilmesi, Poyraz'ı yeni bir mutlulukla sarmaladı. "Şimdi kucağıma alsam uyanır mı?"

"Sanmıyorum."

Poyraz, karısını bırakıp dikkatli bir şekilde beşiğe eğildi ve kızını uyandırmamaya dikkat ederek usulca kucağına aldı. Hafifçe kıpırdanan bebeğinin yumruk yapmış olduğu ellerini gözlerine sürtmesini gülen gözlerle izledi. Yüzünü onun boynuna gömerek kokusunu derin derin soludu. Her sabah uyandığında ve her gece yatmadan önce mutlaka kızını kucağına alır, kokusunu içine çeker, ancak öyle güne başlar veya günü bitirirdi.

"O kadar şanslıyım ki... Hayat bana seni ve kızımızı verdi." Bakışlarını karısına çevirip ona aşkla baktı. "İkiniz de hayatıma ışık oldunuz. Sizinle bütün oldum ben."

Gözlerinden süzülen yaşları silen Eylül, bir elini hafifçe kızının başına koyup, diğer eliyle de kocasının yüzünü okşadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bazen, *iyi ki arsızımışım* diyorum." Kocasının güldüğünü görünce o da gülümsedi. "Peşinde ısrarla dolandığımı inkâr etmiyorum. İyi ki de vazgeçmemişim."

"İyi ki o gece dışarı çıkmışsın. İyi ki yolunu kaybedip ters yöne girmişsin. İyi ki tehlikeli hayatımı gördüğünde bile kalmak istemişsin."

Eylül onun başını kendine doğru eğerek dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı. "Başka bir kadının, hemşiren olmasına katlanamazdım."

Poyraz hafif bir kahkaha atıp, kucağında kıpırdanan bebeğine verdi dikkatini. Dudaklarını onun minicik yüzünde gezdirirken usulca fısıldıyordu.

"Benim güzel bebeğim. Derin'im... Canımın parçası... İyi ki geldin hayatımıza."

Kızına son bir öpücük verdikten sonra onu yavaşça yatağına bıraktı. Üzerine ince yorganını da örtüp doğruldu ve Eylül'e baktı. Onu elinden tutup yatak odasına geçti. Odanın ortasında, aralarında iki adımlık mesafe varken, bakışlarını onun bedeninde gezdirdi. Üzerine oturan dar ve mini elbisesinin tenine nasıl da yakıştığını, var olan asilliğini daha da arttırdığını görebiliyordu.

Bir adım atıp elini Eylül'ün yüzüne götürdü. Başparmağıyla hafifçe okşarken, dikkati kuytu yeşilliklerdeydi. Onunla göz göze geldiği o günden beri varlığını yeşilliklerin içinde koruyan siyah parıltılar, loş ışıkta çılgınca dans ediyor, Poyraz'ın içindeki açlığı besliyordu.

"Siyah sana bir başka yakışıyor." Elinin tersiyle Eylül'ün çıplak omzundan koluna doğru iç gıcıklayıcı bir yol izledi. Dokunuşunun altında heyecanlanan ve titreyen bedenin, kendi bedenine yolladığı sarsıcı etkiyle sertleştiğini hissetti. Aralarındaki son mesafeyi de kapattığında, eli başak tanelerinde kendine yer edinirken, nefesi tam karşısında duran ve zevkle kuşanmış güzel yüze vuruyordu.

Göğsünü çılgınca döven kalbinin bedenine yolladığı sarsıntılar, terlemiş olan avuçları, hayat öpücüğüne ihtiyaç duyan dudakları, diğer yarısını bulmak için çırpınıyordu. Zorlukla yutkunup, ellerini onun gömleğine götürdü. Gözlerini koyulaşmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maviliklerden ayırmadan kravatı çözdü. Yere düşmesine izin verirken, ceketi omuzlarından sıyırıp ileriye fırlattı. Parmak uçları gömleğin kumaşıyla yeniden buluştuğunda, onu kısıtlayan düğmeleri açtı usulca. Gömlekten arınan bedenin yaydığı ısıyla, bacaklarının arasına sarsıcı bir darbe indi. Isındığını, ıslandığını hissedebiliyordu. Hem de tüm çıplaklığıyla...

Bu yavaşlığın tam anlamıyla işkence olduğunun farkında olan Poyraz, ani bir hareketle Eylül'ü döndürdüğünde, göğsü onun sırtıyla buluştu. Kollarındaki kadının nefes alışının neredeyse gürültülü hale dönmüş olması, içindeki heyecanı arttırdı.

"Sabırsızlanıyor musun, Eylül?" Karısının başını telaşla sallaması üzerine devam etti. "Hissediyor musun?" Tamamen sertleşmiş olan erkekliğini onun kalçalarına bastırdığında birbirine karışan inlemelerin ardından, elleri hızlıca Eylül'ün bedeni üzerinde yükselip elbisesinin fermuarına ulaştı. Aynı hızla aşağıya indirdiğinde, kumaşı da beraberinde sürükleyip yere düşmesini sağladı. Eylül'ün üstünde duran, kalçalarını tamamen açıkta bırakan dantel parçasına baktığında dişlerini sıktı. Bir eliyle onun beline dolanıp çıplak karnının üstünde durdu. Diğeriyle de başak tanelerini omzundan ileriyle doğru attı. Dudaklarını Eylül'ün boynuna kapatıp, narin teni dişlerinin arasına aldı. Kollarında çırpınan ve bedenindeki en hassas noktaya sürtünen zarif bedenin hareketiyle adeta hırladı. "Çıldırıyorsun, değil mi? Seninle birleşmem, seni zevkin doruk noktasına taşımam için çıldırıyorsun."

"Poyraz..."

Kesilen nefesiyle ve azalan direnciyle ayakta durmaya çalışırken kendini ona bastırıyor, yarım kalmışlığının tamamlanması için sabırsızlanıyordu. Bedeninden uzaklaşan sert bedenin geride bıraktığı boşlukla kesik bir soluk çekti içine. Geriye doğru döndüğünde, Poyraz'ın araya mesafe koyduğunu, elleriyle pantolon kemerini çözerken bakışlarını da onun çıplak bedeninde gezdirdiğini gördü.

Üzerinde boxer'ıyla kaldığında elini uzattı ve Eylül'ün iç çamaşırını tutarak onu hafifçe kendine çekti. Yeniden bir nefes kadar yakınlaştıklarında, eli usulca çamaşırdan içeriye doğru kaydı. Parmaklarına değen tenin ateşi o kadar belirgindi ki, Eylül'de böyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir etki bırakabiliyor olması, hissettiği duyguların şaha kalkmasına neden oluyordu.

Parmaklarında hissettiği ıslaklıkla dudaklarından bir küfür döküldü ve diğer eliyle Eylül'ü saçlarından yakalayarak dudaklarına kapandı. Dudakları kendi keşfine çıkmışken, parmakları da derin sıcaklıkta yolunu arıyordu. Yolun sonunu görmek istercesine en kuytulara iniyor, karısının çılgınca inleyerek tırnaklarını onun kaslarına geçirişini zevkle karşılıyordu.

Kendini soluk soluğa geri çektiğinde ara verdiği şey sadece öpüşmeleriydi. Elinin ve parmaklarının hareketi hızını kesmemiş, siyah parıltıların dans ettiği kuytu yeşilliklerin sona yaklaşırken büründüğü o muhteşem görüntü kendini göstermeye başlamıştı.

"Poyraz!" Eylül, yaşadığı deneyimle ayakta duramayacak haldeydi. Ona tutunuyor olsa da düşeceğini hissediyordu. Sona yaklaştığını biliyor, ona uyum sağlayıp bedenini hareket ettirerek doruğa ulaşmayı hızlandırmaya çalışıyordu. Gözlerinin önünde beliren yıldızların etkisini yitirdiğini, sıcaklığını terk eden parmakların uzaklaşmasıyla fark etti. Ağlayacak gibi hisseden Eylül, yarım kalmışlığın verdiği acıyla tırnaklarının baskısını arttırarak dişlerinin arasından adeta tısladı. "Yapamazsın!"

"Yaptım bile." Poyraz ondan uzaklaşıp ellerini beline koydu. Zor durumdaydı ama olabildiğince tutuyordu kendini. Başıyla onun iç çamaşırını işaret etti. "Çıkar onu."

Tenine çarpan sözcüklerin etkisiyle sarsılan Eylül, titreyen ellerini iç çamaşırına götürdü. Bacaklarından çekip çıkardı ve yere bıraktı.

Poyraz da ona uyarak boxer'ını çıkardı ve kıyafetlerinin üstüne attı. "Dizlerinin üstünde yatağa çık."

Duyduğu şeyle nefesi kesildi. Neler olacağı gözünde canlanmaya başlarken sertçe yutkundu. Ona arkasını dönüp yatağa ilerledi ve dizlerinin üstünde yatağa çıktı. Başını çevirdiğinde onun, heybetli bedeniyle yaklaştığını gördü. Yatağın sarsıldığını, bununla birlikte teninin karıncalandığını hissetti. Kalçalarına temas eden ellerin sıcaklığıyla gözlerini kapattı. Göğsü derin nefesler eşliğinde hareket ediyor, kalçalarının üstünde hissettiği dudakların hissiyle serbest kalan iniltilerini duyabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözünün önündeki manzara aklının sınırlarını zorluyordu. Nasıl olup da bu kadar sabırlı davranabildiğini kendisi de bilmiyordu. Dudakları yeniden Eylül'ün kalçalarını bulduğunda, odada yankılanan seste bariz bir yalvarış vardı. İşaret parmağı düz bir çizgi şeklinde, saniyeler önce öptüğü noktadan ilerleyip Eylül'ün ıslaklığıyla buluştu. Göğsünden yükselen hırıltı, buna daha fazla devam edemeyeceğinin kanıtıydı.

Canının acısını azaltabileceği tek bir yol vardı. Eliyle kavradığı erkekliğini Eylül'ün kadınlığına sürttü. Onun bedeninin yay gibi gerilmesini, çıkardığı seslerin etraflarını kuşatmasını duyumsadı. Sıcaklığa doğru yol alan dokunuşu ilerlerken, bedeni de aynı oranda geriliyordu. Hissettiği sıkılığın verdiği zevkin her sevişmelerinde farklı bir tada bürünmesi, Poyraz'ın çıldırmasına neden oluyordu. Kendini onun derinliklerine ittiğinde, Eylül'ün attığı küçük çığlıkla nefesini tuttu. Hareketlerini hızlandırmaya başladığında bir eli onun belini tutuyor, diğeri de başak tanelerinin arasına karışmış bir şekilde Eylül'ü kendine doğru çekiyordu.

Gözlerinin önünde yeniden belirmeye başlayan yıldızların uyuşturan etkisiyle başı dönen Eylül, yumruk yaptığı ellerinin arasında çarşafı sımsıkı tutuyordu. Her geçen saniye onu biraz daha sona yaklaştırıyor, tenindeki ateş harlanıyor, kalbinin çırpınışları bedenini dövüyordu.

"Kusursuz bir pırlanta gibisin." Poyraz onu saçlarından tutup kendine yaklaştırmış, nefesini kulağına verirken darbelerinin hızını kesmemişti. "Seni böyle çıldırtmak, en büyük zevklerimden. Bir de kendini bıraktığın anda..." Kendini geriye çekip sertçe bastırdığı anda Eylül'ün attığı çığlık, dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseyişe neden oldu.

Kocasının ellerinde bin parçaya bölünmek üzere olduğunun bilincinde, yumrukları yatağa gömülerek başını geriye atan Eylül, sert ve hızlı darbelerin yarattığı depremle mücadele etmeyi bıraktı. Hissettiği hazla bedenini gerdi. Göğsünde sıkışıp kalmış olan inleme, yüksek bir çığlıkla dışarı vurdu kendini. Titreyen bacakları gücünü kaybettiğinde kendini yatağa bıraktı. Bedeninin üstüne yayılan devasa bedenin gücüyle sarmalandı. Hâlâ içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan adamın ıslak dokunuşları omuzlarında gezinirken, dudaklarında keyifli bir kıvrım belirdi.

Yaşadığı birkaç dakikalık akıl bulanıklığından sonra karısının üstünden yatağın diğer tarafına devrilen Poyraz, yüzünü ona doğru çevirdi. Pelerin gibi her yana yayılmış başak tanelerinin hoyrat elleri tarafından dağıtılmış görüntüsü, bedenindeki sertliğin acısını arttırdı. O sırada ona doğru dönen yüzün zevkten dağılmış hali, göğsünden bir hırıltı çıkmasına neden oldu. Karısının zevkten parlayan gözleri ve ona uzattığı elinin terli göğsünde dolanarak aşağıya inmesi karşısında nefesini tuttu. Erkekliğini saran zarif parmakların okşayışıyla ellerini yüzüne kapattı ve derin, düzensiz nefesler almaya başladı.

Yataktaki hareketlenmeyle ellerini yüzünden çeken Poyraz, karısının ne yapmaya çalıştığını görünce inlemeden edemedi. Elleri hareketlenip başak tanelerinin arasına karıştı. Her yükselip alçalmada, önce güneş ışıklarının kendini gösterip ortalığı aydınlatmasını, sonra kaybolarak etrafı karanlığa boğarken hissettirdiği o derin zevki hızlı fırça darbeleriyle sıçrattığını gördü. Aldığı zevkin uyuşturucu hissiyle sona yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Göğsünden kopup gelen hırıltıyla kendini Eylül'e teslim etti. İçindeki aşk çağlayıp taşarken, onu omuzlarından tutup kendine çekti ve sıkıca göğsüne bastırdı.

Güneş ışıkları üzerine vururken, yatakta yalnız olduğunu fark etti. Üstündeki örtüyü çekerek etrafına bakındı. Yataktan kalkıp, gece yere fırlattığı boxer'ını giydi. Odadan çıkıp, her sabah yaptığı gibi kızının odasına doğru yürüdü. Aralık duran kapıyı eliyle ittiğinde, Eylül'ün beşiğin başında durduğunu gördü. Üzerinde sadece sabahlığının olduğu, odaya yayılan güneş ışıklarının belirginleştirdiği vücudundan anlaşılıyordu. Çıplak ayaklarıyla ona doğru ilerledi ve ellerini onun karnında birleştirdi.

Hissettiği mutlulukla başını kocasının göğsüne bırakan Eylül, ellerini onun ellerinin üstüne koydu. "Günaydın, aşkım."

"Günaydın, sevgilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarının önünde duran saçları öpen Poyraz, bir eliyle de usulca okşuyordu. Göğsünü sıkıştıran gerçeklik onu o anda yakaladı. Dudakları aralandığında çıkan sesi pürüzlüydü.

"Yeniden uzadı."

Sakin ritme sahip olan kalbi atışlarını hafifçe hızlandırınca dudağını ısırdı Eylül. Yine o anlara dönmek istemiyordu.

"Hiç uzamayacak sanmıştım. Her gece sen uyurken ellerimin arasına alır, sanki dokunursam daha hızlı uzayacakmış gibi okşardım." Derin bir nefes alırken, boğazında oluşan yumruya engel olamadı. "Her günüm, her gecem işkenceydi. Paramparçaydım."

Bunca zaman sonra onun hâlâ nasıl da acı çektiğini gören Eylül, ona doğru döndü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bütün bunları geride bırakmadık mı? Neden ikimize de acı çektiriyorsun?"

Karısının hüzünlü çıkan sesi karşısında, yüzünde dolanan elleri ellerinin arasına aldı ve parmak uçlarına öpücükler bıraktı. "Unutamıyorum ki..."

"Artık bu konuya dair hiçbir şey istemiyorum hayatımızda." Kocasına bakışlarında sonsuz bir aşk vardı. "Sen, beni bu dünyadaki en mutlu kadın yaptın. Bana muhteşem bir bebek verdin. Beni delice bir aşkla sevdin."

Dudaklarında hafif bir kıvrım beliren Poyraz, onu kendine biraz daha bastırdı. "Çünkü..." Göz kapağına derin bir öpücük bıraktı. "Aşkın en deli halisin sen." Kollarında gülümseyen kadının gözlerinin içine baktı. "Bu aşk, her geçen gün çoğalacak içimde."

Hızla çarpan kalbini kulaklarında duyabiliyordu Eylül. Dudaklarını onun dudaklarına sürterken hafifçe iç çekti. "Seni çok seviyorum."

Poyraz, karısının alt ve üst dudağını sırayla dudaklarının arasına alıp okşadıktan sonra hafifçe geri çekildi ve bir zamanlar Eylül'e söylediği cümleleri yeniden sarf etti.

"Seni çok seviyorum, Eylül. Çok, çok ve çok..."

"SON"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM